

DAVID ICKE

CEL MAI MARE SECRET (SECRETUL SUPREM)

VOLUMUL I

Dedicație

Lindei, pentru sprijinul necondiționat pe care mi l-a acordat. Este o doamnă uimitoare.

Lui Alice, „surioara” mea, pentru angajamentul și ajutorul pe care mi l-a acordat când aveam mai multă nevoie.

Lui Royal, pentru tot ce face în America.

Doresc de asemenea să-i mulțumesc lui Brian Desborough și lui Ivan Fraser pentru că au citit manuscrisul și mi-au oferit informații suplimentare și pentru că s-au oferit să facă indexul cărții; lui Jean, pentru redactarea cărții; lui Gary, pentru indexare; și lui Sam, pentru punere în pagină și ilustrații.

Chiar sunt nebun?

Vor fi mulți cei care mă vor considera „nebun” pentru cele scrise în această carte. Iată care este răspunsul meu în fața acestor sceptici:

Puternicul stejar de astăzi este ghinda de ieri căzută la pământ.

Trăim într-o lume liberă?

„Sunt oare un om venit din spațiul cosmic? Apartin oare noii rase de pământeni, născută din încrucișarea unor bărbați extraterestri cu femei pământene? Sunt oare copiii mei urmașii primei rase interplanetare? A fost creat oare creuzetul societății interplanetare pe planeta noastră, așa cum Statele Unite au devenit acum 190 de ani creuzetul tuturor națiunilor pământului?

Sau, poate, acest gând este o intuiție a viitorului? Îmi exprim dreptul și privilegiul de a avea astfel de gânduri și de a pune asemenea întrebări fără teama de a fi aruncat în închisoare de o agenție administrativă a societății... În fața atotputernicei cenzuri științifice, atât de rigidă, de doctrinară, de autosuficientă, dispusă chiar la crimă, pare o prostie să încerci să publici asemenea gânduri. Un om cu planuri diabolice ar putea face orice folosindu-se de ele. Și totuși, fiecare om are dreptul să greșească, iar acest drept trebuie ocrotit. Nimeni nu ar trebui să se teamă să intre în pădure pentru că în copaci există pisici sălbatice. Orice om ar trebui să aibă dreptul de a face orice speculații dorește. De întrebările născute din aceste speculații se tem atât de tare cei care controlează cunoașterea acceptată... Odată cu intrarea noastră în era cosmică va trebui totuși să insistăm asupra dreptului nostru de a pune întrebări noi, chiar și prostestăm uneori, fără teama de a fi acuzați”.

Citat din cartea omului de știință **Wilhelm Reich**, *Contact cu spațiul cosmic*. Reich a murit într-o închisoare din Statele Unite, la data de 3 noiembrie 1957.

Introducere

Zile de cumpănă

Ne aflăm în pragul unei incredibile schimbări globale, la o răscruce de drumuri în care deciziile noastre vor influența multă vreme de acum înainte destinul planetei pământ. Avem astăzi posibilitatea să descuiem porțile închisorii mentale și psihice în care a fost întemnițată de mii de ani rasa umană. La fel de bine, le putem permite gardienilor care dețin controlul să își ducă la bun sfârșit planurile de menținere în sclavie și de îndoctrinare mentală, emoțională, spirituală și fizică a tuturor bărbaților, femeilor și copiilor de pe această planetă, prin instaurarea unui guvern mondial, a unei armate, a unei bănci centrale și a unei monede unice, precum și prin implantarea de microcipuri în trupul fiecărui individ în parte.

Știu că sună fantastic, dar dacă rasa umană și-ar ridica ochii de pe ecranele televizoarelor unde rulează ultimul episod al telenovelei preferate sau ultimul show de divertisment, privind în jur cu luciditate, și-ar da seama că toate aceste lucruri nu sunt doar posibile – ci *chiar* se petrec. Cu fiecare oră care trece, puterea ocultă preia din ce în ce mai strâns controlul asupra politicii globale, asupra afacerilor, băncilor, armatei și mass-mediei. Se vorbește tot mai des de implantarea de microcipuri la nivelul populației, și probabil procesul a început deja. Ori de câte ori un plan ascuns este pe punctul de a fi implementat, există o perioadă în care informațiile ascunse trebuie să iasă la suprafață, pentru a putea susține ultimul asalt asupra realității fizice. Acesta este procesul la care asistăm la ora actuală, odată cu toată această explozie de fuziuni între imperiile bancare și de afaceri globale, precum și cu accelerarea vitezei procesului de centralizare a puterii politice și economice în mâna unor instituții precum Uniunea Europeană, Națiunile Unite, Organizația Mondială a Comerțului, Acordul Multilateral pentru Investiții, precum și a altor instituții de globalizare, precum Banca Mondială, Fondul Monetar Internațional și summit-urile G-7/G-8. În spatele acestui proces continuu și bine coordonat al globalizării se ascunde un trib alcătuit din câteva familii cu sânge pur, a căror linie genealogică poate fi trasată până în antichitatea Orientului Mijlociu și a Orientului Îndepărtat. Ele au venit din aceste regiuni și au devenit regii, nobilimea și preoțimea națiunilor europene în formare, extinzându-și apoi puterea în întreaga lume, îndeosebi prin intermediul

„Marelui” Imperiu Britanic. Folosindu-se de acest instrument, tribul și-a putut extinde puterea în toate țările pe care le-a ocupat Imperiul Britanic, dar și alte țări europene, inclusiv în Statele Unite, de unde continuă să regizeze acest spectacol până în zilele noastre. Statele Unite au fost conduse până în prezent de 40 de președinți, din care 33 au fost legați genetic de numai doi oameni: regele Angliei Alfred cel Mare și Carol cel Mare, faimosul rege al Franței care a trăit în secolul IX. În toată această perioadă istorică, agenda politică a acestor familii a continuat să fie implementată în lume, ajungându-se astăzi în situația în care controlul global centralizat a devenit posibil.

Dacă doriți să știți cum va arăta viața noastră dacă nu ne vom trezi rapid, priviți Germania nazistă. *Aceea* este lumea care ne așteaptă pe toți dacă planul pe care eu îl numesc Agenda Frăției va reuși până în anul 2012. În special anul 2012 pare crucial, din motive pe care le voi explica în continuare. Oamenii nu au nici o idee de prăpastia care îi așteaptă sau despre natura lumii în care vor trăi copiii lor; cei mai mulți dintre ei nici nu doresc să afle mai multe amănunte, căci nu le pasă. Preferă să ignore realitatea evidentă, negând adevărul care încearcă să le deschidă ochii. Personal, mă simt ca o vacă ce aleargă pe câmp, strigându-le suratorilor ei: „Hei, știți camionul acela care încarcă în fiecare lună o parte dintre noi? Ei bine, prietenele noastre nu sunt duse pe un alt câmp, așa cum credeam noi. Oamenii le împușcă în cap, le golesc sângele, le taie și fac pachete de carne din ele. Apoi alții le cumpără și le mănâncă!” Imaginați-vă reacția celorlalte vaci: „Ești nebună, soro! Nimeni nu ar putea face așa ceva. De altfel, avem acțiuni la acea companie de transport și luăm niște dividende frumoase. Așa că tacă-ți gura, nu ne mai speria de pomană”.

Agenda pe care o expun în această carte se derulează de mii de ani și a ajuns în momentul de față aproape de finalizare, căci oamenii au renunțat să mai gândească și să își mai asume responsabilitățile care le revin. Ei preferă să facă ce cred că le servește interesele de moment, decât să se gândească la consecințele faptelor lor pentru existența rasei umane. Se spune chiar că ignoranța echivalează cu fericirea. Acest lucru este adevărat, dar numai pe termen scurt. Te poți simți foarte fericit dacă nu știi că vine o tornadă, căci nu trebuie să faci nimic pentru a preîntâmpina

pagubele. În timp ce tu îți ții capul în nisip, fundul îți rămâne însă în aer, și tornada continuă să se apropie!

Dacă ți-ai ridica ochii și ai privi în zare, ai putea evita foarte ușor dezastrul. Ignoranța și negarea nu pot avea decât o singură consecință: furtuna te va lovi în plin, și se știe că aceste tornade lovesc întotdeauna pe neașteptate și atunci când omul este mai puțin pregătit pentru ele, efectele lor fiind dezastruoase. Așa cum spuneam: ignoranța echivalează cu fericirea, dar numai pe termen scurt. Noi ne creăm propria realitate, prin gândurile și faptele noastre. Orice acțiune și orice inacțiune au anumite consecințe. Cine renunță să mai gândească și să își mai asume responsabilități, renunță practic la viața sa. Dacă un număr suficient de mare de oameni procedează în acest fel, ei renunță practic la întreaga lume în care trăiesc, și exact acest lucru s-a întâmplat de-a lungul întregii istorii a omului. Așa s-a ajuns ca un număr restrâns de oameni să controleze destinele marii majorități. Singura diferență față de trecut este că la ora actuală, acest număr restrâns de oameni a ajuns să manipuleze întreaga planetă, prin globalizarea afacerilor, a sistemului bancar și a comunicațiilor. Pârghiile acestui mecanism de control au fost întotdeauna aceleași: ținerea oamenilor într-o stare de ignoranță, de teamă și de conflict interior. „Divide, condu și cucerește, păstrând cea mai importantă parte a cunoașterii pentru tine” (vezi figura 1). Așa cum vom arăta în această carte, cei care s-au folosit de aceste metode pentru a controla de mii de ani umanitatea sunt membrii *aceleiași* forțe, ai aceluiași trib restrâns, ai cărui membri se încrucișează numai între ei, urmând o agendă pe termen lung, care este pe punctul de a ajunge la apogeu. Statul fascist global este aproape definitivat.

Figura 1

Cunoaștere

Ignoranță

Cunoașterea se află în mâinile celor puțini, iar ceilalți sunt menținuți în ignoranță. Aceasta este structura clasică a manipulării și controlului.

Și totuși, lucrurile nu trebuie să stea neapărat în acest fel. Adevărata putere se află în mâinile celor mulți, nu a celor puțini. De fapt, fiecare individ conține în el o putere infinită. Motivul pentru care suntem controlați nu se datorează faptului că nu am avea puterea de a ne decide

singuri destinul, ci faptului că renunțăm cu atâta ușurință la ea, în fiecare clipă a vieții noastre. Dacă se întâmplă ceva ce nu ne convine, ne grăbim să dăm vina pe altcineva. Dacă există vreo problemă în lume, ne spunem întotdeauna în sinea noastră: „Ce *au* de gând să facă pentru a o rezolva?”. *Ei* sunt cei care au creat în mod secret problema pentru ca noi să gândim în acest fel, iar ei să răspundă așteptării noastre și să vină cu o „soluție” – care este de fiecare dată aceeași: mai multă putere centralizată și mai puțină libertate pentru noi. Dacă dorești să dai mai multă putere pe mâna poliției, armatei și agențiilor de securitate, făcându-i chiar pe oameni să ceară acest lucru, tot ce ai de făcut este să crezi mai multe crime, mai multă violență și mai mult terorism. Restul va veni de la sine. Dacă oamenii se tem să nu fie tâlhăriți, jefuiți sau bombardați, îți vor preda de bunăvoie libertatea lor, cerându-ți să îi aperi de răul pe care l-ai creat singur, făcându-i să se teamă de el. Bomba din Oklahoma este un exemplu clasic de acest fel, pe care l-am explicat detaliat în cartea mea, *Și adevărul vă va face liberi*. Personal, am numit această tehnică simplă de manipulare și control: crearea problemei – reacție – soluție. Tot ce trebuie să faci este să crezi problema, să încurajezi astfel o reacție de tip: „Cineva trebuie să facă ceva”, iar apoi să oferi o soluție. Sinteza acestei tehnici este motoul francmason: *Ordo Ab Chao* – „ordine din haos”. Creează haosul, iar apoi oferă calea de restabilire a ordinii. Ordinea *ta*, firește!

Masele sunt manipulate la ora actuală printr-o sumedenie de metode de control mental și emoțional. Numai așa pot fi ținute în frâu. Un număr restrâns de oameni nu poate controla miliarde de oameni prin metode fizice, la fel cum animalele dintr-o fermă nu pot fi ținute fizic sub control decât dacă sunt implicați un număr mare de oameni. Doi porci au scăpat dintr-un abator din Marea Britanie și au reușit să evite capturarea o perioadă atât de lungă de timp, în pofida tuturor eforturilor făcute pentru a-i prinde, încât au ajuns adevărate celebrități naționale. Pe scurt, controlul fizic asupra populației globale nu poate funcționa. De altfel, el nici nu este necesar, dacă îi poți face pe oameni să gândească și să simtă ce vrei tu, astfel încât să „ia deciziile” pe care dorești tu să le ia și să-ți ceară să introduci legile pe care dorești tu să le introduci. Există un aforism străvechi care spune că dacă dorești ca cineva să facă ceva, fă-l să creadă că ideea îi aparține. Umanitatea este supusă unui program de control al minții, nefiind decât

cu puțin mai conștientă decât un zombi. Vi se pare că exagerez? Deloc. Eu definesc controlul minții printr-un act de manipulare mentală prin care faci pe cineva să creadă și să acționeze așa cum dorești tu. Dacă acceptăm această definiție, nu se mai pune întrebarea cât de mulți oameni sunt supuși acestei manipulări, ci cât de puțini sunt cei care au reușit să scape de ea. Practic, toți oamenii sunt supuși într-o măsură mai mică sau mai mare acestui proces de manipulare. De pildă, atunci când te lași convins de o reclamă să cumperi ceva de care nu ai cu adevărat nevoie, te lași manipulat printr-o tehnică de control al minții. Dacă te uiți la știri sau citești în ziare o poveste distorsionată care îți influențează percepția despre o persoană sau un eveniment, ești manipulat printr-o tehnică de control al minții. Priviți felul în care sunt antrenați soldații în armată. Aceasta este cea mai pură formă de control al minții. Încă din prima zi li se spune că trebuie să execute ordinele superiorilor lor fără să le pună în discuție. Dacă cineva îmbrăcat într-o uniformă cu gradații îți spune că trebuie să omori alte persoane, despre care nu știi absolut nimic și pe care nu le-ai întâlnit niciodată, ești nevoit să tragi fără nici o ezitare. Aceasta este mentalitatea de tip: „Să trăiți!”, care a invadat, din păcate, inclusiv mediul social dinafara armatei: „Păi, știu că nu e bine, dar șeful mi-a spus că trebuie să fac acest lucru și nu am de ales”. Nu ai de ales? Nu există așa ceva. Orice om are libertatea de a alege ce dorește și ce nu dorește să facă. Nu există însă: „Nu am de ales”! Această invenție este doar o altă tehnică de control al minții.

Lista tehnicilor de control al minții este nesfârșită. *Ei* doresc să vă controleze mintea, căci în acest fel vă pot controla pe *voi*. Reacția corectă ar fi să ne luăm înapoi mințile, să gândim singuri și să le permitem și celorlalți să facă același lucru, fără teama de a fi ridiculizați și fără a-i condamna pentru crima de a fi diferiți. Dacă nu vom face acest lucru, Agenda de care vorbesc (și pe care o voi descrie amănunțit în continuare) va fi implementată. În schimb, dacă ne vom redobândi controlul asupra minților noastre și vom atinge o stare de suveranitate mentală, Agenda nu va putea fi implementată, căci îi va lipsi însuși fundamentul pe care poate exista. Am făcut cercetări în peste 20 de țări și am constatat că același proces se află în plină desfășurare pretutindeni. Politici și structuri identice sunt implementate în toată lumea, în conformitate cu Agenda Globală. Din fericire, putem observa simultan și o

trezire globală, căci tot mai mulți oameni aud alarma trezirii spirituale și renasc din transa mentală și emoțională în care s-au complăcut atâta vreme. Ce forță va învinge în acești primi 12 ani ai Mileniului? Nu depinde decât de noi. Noi suntem cei care ne creăm propria realitate prin gândurile și prin faptele noastre. Dacă ne vom schimba gândurile și faptele, vom schimba întreaga lume. Asta-i tot!

În cartea de față îmi propun să trasez istoria tribului restrâns care guvernează lumea la ora actuală și să arăt care este adevărata natură a Agendei Globale. Doresc să subliniez că nu voi expune aici decât o Agendă, un plan, nu o conspirație. Conspirația se naște din manipularea oamenilor pentru implementarea acestei Agende. Există trei tipuri principale de conspirații: cele de eliminare a oamenilor și organizațiilor care reprezintă o amenințare la adresa Agendei (cum ar fi asasinarea Prințesei de Wales, Diana), cele pentru plasarea anumitor oameni în poziții cheie, cu scopul de a pune în aplicare planurile Agendei (cum ar fi George Bush, Henry Kissinger, Tony Blair, etc.), și cele care pun la cale evenimente care silesc opinia publică să ceară ea însăși implementarea Agendei, prin mecanismul de creare a problemelor – reacție – găsirea soluțiilor (diferite războaie, atacuri teroriste, colapsuri economice, etc.). Prin aceste trei instrumente, o sumedenie de evenimente și manipulări aparent fără legătură unele cu altele devin aspecte ale *aceleiași* conspirații, de introducere a *aceleiași* Agende. Ori de câte ori veți citi un ziar sau veți da drumul la televizor în anii care vor urma, ascultând discursul unui lider politic sau al unui om de afaceri de anvergură, veți regăsi în el informațiile din această carte. Puteți face deja acest lucru, dacă ați înțeles mecanismul de funcționare. Citiți cărțile mele anterioare, precum *Și adevărul vă va face liberi*, *Eu sunt eu; eu sunt liber*, *Revolta roboților*, sau priviți caseta video intitulată *Întoarcerea valului*, consultați inclusiv operele scrise de alți autori de-a lungul ultimelor decenii, și veți constata că ceea ce am prezis noi *se petrece deja*. Informațiile noastre nu sunt de natură profetică. Ele nu înseamnă altceva decât o cunoaștere a Agendei. Întrebarea pe care ne-am pus-o mai devreme rămâne: va fi creat statul fascist global în următorii ani? Nu putem răspunde la această întrebare decât tot printr-o întrebare: se vor trezi oamenii, sau vor rămâne ei în stadiul de turmă de oi?

Totul depinde de răspunsul la această întrebare.

Avertisment

Cartea de față prezintă o cantitate uriașă de informații care pun la grea încercare prejudecățile lumii în care trăim. Vă avertizez să nu continuați cu lectura dacă sunteți dependent de sistemul actual de convingeri, sau dacă nu credeți că puteți face față din punct de vedere emoțional adevărului referitor la ceea ce se întâmplă în această lume.

Dacă preferați însă să continuați, vă reamintesc că nu trebuie să vă fie teamă de nimic. Viața este veșnică și orice experiență este doar o încercare pe calea către iluminare. Din perspectiva nivelului suprem de percepție nu există bine și rău, ci doar conștiința care face alegeri pentru a experimenta tot ce poate fi experimentat. Evenimentele uimitoare pe care le revelează această carte se apropie de final, iar lumina conștiinței răsare în sfârșit, fiind pe cale să provoace cea mai mare transformare a conștiinței planetare de 26.000 de ani încoace. În pofida aparențelor, este o perioadă incitantă și ideală pentru a trăi pe acest pământ.

David Icke

Capitolul 1

Au aterizat marțienii?

Aș fi putut scrie această carte în două maniere diferite. De pildă, aș fi putut ascunde anumite informații care sunt extrem de greu de acceptat, deși adevărate. Aceasta ar fi fost calea ușoară, care mi-ar fi permis să rămân pe o poziție confortabilă, transmitând doar acele informații care nu lezează convingerile marii majorități a oamenilor.

A doua posibilitate era de a-mi trata cititorii ca pe niște ființe umane mature, multidimensionale și plenar conectate la lumea în care trăiesc, transmitându-le toate informațiile relevante, inclusiv unele care le vor arunca în aer întregul sistem de valori. Așa cum am făcut întotdeauna, am ales cea de-a doua cale. Scopul meu nu este acela de a tria informațiile de dragul cititorilor. Consider că ei pot face singuri acest lucru. Ar fi o aroganță din partea mea să cred că trebuie să ascund anumite informații pentru că oamenii „nu sunt pregătiți pentru ele”.

Cine sunt eu să decid acest lucru? Și cum aş putea să aflu dacă „sunt pregătiți sau nu”, în măsura în care oamenii nu cunosc aceste informații, luând singuri decizia de a crede sau nu în ele? Unii prieteni m-au sfătuit să le ofer cititorilor informațiile de bază, dar „pentru numele lui Dumnezeu, nu le spune nimic despre reptile”. Veți afla în curând la ce se referă aceștia. Deși le înțeleg temerile, prefer să fiu sincer până la capăt. Am optat așadar pentru a spune tot ce știu, fără să mă limitez la informațiile „suportabile”. Așa sunt construit! Desigur, cartea va atrage critici și va fi ridiculizată de mulți oameni a căror viziune nu depășește mărimea unui bob de mazăre, ca să nu mai vorbim de cei care știu că aceste informații sunt adevărate, dar nu doresc ca ele să ajungă la urechile marelui public. Și de dacă? Personal, nu-mi pasă ce zic oamenii! După cum spunea Gandhi: „Chiar dacă te afli în minoritate, chiar dacă ești absolut singur, adevărul rămâne adevăr”. De aceea, m-am decis să vă prezint întreaga poveste, complet netrunchiată.

Pe scurt, o rasă de oameni care nu se încrucișează decât între ei (cu o linie genealogică continuă), un fel de rasă în interiorul rasei, a fost creată în Antichitate în Orientul Mijlociu și în Orientul Apropiat. De-a lungul miilor de ani care au urmat, această rasă și-a extins continuu puterile, acaparând întregul glob. Unul din instrumentele majore prin care a operat ea a fost crearea unor școli ale misterele și a unor societăți secrete, pentru a-și implementa cu ajutorul lor Agenda. Simultan, a creat instituții precum religiile, care au ținut într-o închisoare mentală și emoțională masele largi, asmuțindu-le unele împotriva celorlalte prin tot felul de conflicte și războaie. Ierarhia acestui trib închis nu este exclusiv masculină, o parte din pozițiile cheie fiind deținute de femei. Totuși, marea majoritate a pozițiilor cheie este deținută de bărbați, motiv pentru care mă voi referi la acest grup sub numele de Frăția. Dat fiind rolul excepțional pe care l-a jucat Babilonul antic în toată această poveste, am preferat să o numesc chiar: Frăția Babilonului. În aceeași terminologie, am să numesc planul lor milenar de creare a „Marii Opere”: Agenda Frăției. Puterea de control pe care a atins-o la ora actuală Frăția nu ar fi putut fi dobândită în câțiva ani, nici măcar în câteva decenii sau secole. Practic, procesul a durat mii de ani. Structurile instituțiilor moderne de control: guvernele, sistemul bancar, lumea afacerilor, armatele și mas-media – nu au fost infiltrate de această forță, ci au fost chiar create de ea, de la bun început.

Agenda Frăției este un plan multimilenar, care a fost îndeplinit gradat, etapă cu etapă, pentru preluarea centralizată a controlului la nivel planetar.

Ierarhia genealogică aflată la vârful piramidei controlului și oprimării umanității a trecut ștafeta din mână în mână, de-a lungul generațiilor care s-au succedat, în special de la tată la fiu. Copiii acestor familii, aleși să preia și să ducă mai departe ștafeta, sunt educați încă de la naștere pentru a înțelege Agenda și metodele de manipulare, pentru a transpune „Marea Operă” în realitate. Continuarea Agendei devine principala lor misiune în viață, care le este îndoctrinită de la cea mai fragedă vârstă. Când le vine rândul să intre în ierarhia Frăției și să transfere mai departe ștafeta unei noi generații, ei sunt deja oameni profund dezechilibrați, datorită modului în care au fost educați de mici. Sunt oameni cu o inteligență foarte ascuțită, dar complet lipsiți de compasiune și cu convingerea arogantă că au dreptul să conducă lumea și să controleze masele ignorante pe care le consideră inferioare. Copiii Frăției care reprezintă o amenințare pentru planurile acesteia (pe care le resping sau le încalcă) sunt trecuți pe linie moartă sau chiar eliminați, astfel încât la nivelele superioare ale piramidei (și implicit la cunoașterea secretă care li se revelează acolo) să nu aibă acces decât cei absolut „siguri”. Câteva din aceste linii genealogice sunt cunoscute și pot fi numite deschis, căci acționează la vedere. Una dintre ele este casa regală de Windsor. Altele sunt: clanul Rothschild, toate familiile regale și aristocratice din Europa, clanul Rockefeller, precum și întregul *Establishment* de pe coasta de est a Statelor Unite care produce președinți, mari oameni de afaceri, bancheri și administratori. Adevărata cabală, cea care ocupă vârful ierarhiei și care guvernează rasa umană din umbră, rămâne însă necunoscută marelui public. Este inevitabil ca un grup suficient de dezechilibrat pentru a încerca să obțină controlul asupra planetei să conțină diferite facțiuni care se luptă între ele pentru a pune mâna pe pârgurile supreme ale puterii. Frăția nu face excepție de la această regulă. Conflictele și competiția internă din această structură de putere sunt uriașe. Cineva i-a descris pe acești oameni ca pe o bandă de tâlhari care pun la cale spargerea unei bănci, dar care se ceartă apoi asupra prăzii. Acest tablou mi se pare o descriere excelentă a Frăției. De-a lungul istoriei, diferite facțiuni din interiorul acesteia au declanșat războaie unele împotriva altora, încercând să cucerească puterea absolută. În final, ele își

dau însă din nou mâna, sub imperiul dorinței de a-și duce la bun sfârșit marele plan, iar în momentele cheie își unesc toate eforturile pentru a face față provocărilor cu care se confruntă Agenda.

Dacă vă întrebați care este momentul în care a început toată această poveste a manipulării umanității și a liniilor genealogice care orchestrează Marea Operă, ar trebui să ne întoarcem probabil în timp cu sute de mii de ani. Cu cât am studiat mai mult această problemă de-a lungul anilor, cu atât mai evident mi-a devenit faptul că originea liniilor genealogice și a planului de preluare a controlului planetar nu are legătură cu planeta noastră, ci cu una sau mai multe rase provenite din alte sfere sau dimensiuni ale evoluției. Altfel spus, este vorba de extraterestri. Dacă mai aveți încă îndoieli în privința existenței vieții extraterestre, vă supun atenției câteva cifre simple. Soarele nostru nu este decât una din cele circa 100 de miliarde de stele din această galaxie. Sir Francis Crick, laureatul premiului Nobel, afirmă că în universul nostru există aproximativ 100 de miliarde de galaxii, din care numai în galaxia noastră există cel puțin un milion de planete care pot susține viața în forma pe care o cunoaștem noi. Gândiți-vă la ce număr am ajunge dacă am extrapola aceste date la scara întregului univers, ca să nu mai vorbim de celelalte dimensiuni ale existenței, aflate în altă gamă de frecvență decât cea percepută de simțurile noastre. Dacă am naviga cu viteza luminii (300.000 de kilometri pe secundă), ne-ar trebui 43 ani ca să ajungem până la steaua cea mai apropiată de sistemul nostru solar. Această cifră spune multe despre nivelul de îndoctrinare a oamenilor, căroro li s-a băgat în cap că viața extraterestră este o prostie, în timp ce ideea că viața a apărut exclusiv pe această planetă minuscule din univers este considerată o idee credibilă! Este suficient să examinăm structurile complexe care existau pretutindeni în lume în antichitate pentru a ne convinge că încă din acele vremuri pe pământ se afla o rasă avansată. Ni se spune pe toate canalele că în acele vremuri nu existau pe planeta noastră decât rase primitive (prin comparație cu umanitatea modernă și cu nivelul tehnologic actual), dar această afirmație este de-a dreptul ridicolă. La fel ca în toate domeniile științei oficiale, *establishment*-ul istoricilor și arheologilor inventează propriile sale teorii, le consideră fapte incontestabile și ignoră dovezile copleșitoare care atestă că aceste teorii sunt greșite. Scopul acestor „oameni de știință” nu este de

a educa, ci de a îndoctrina. Toți cei care nu se conformează liniei oficial acceptate a istoriei sunt izolați de restul istoricilor și arheologilor, care fie știu că slujbele, reputația și fondurile pe care le primesc depind de susținerea versiunii oficiale, fie pur și simplu nu văd mai departe de lungul nasului. Același lucru este valabil în privința tuturor profesiunilor „intelectuale” și educaționale.

Pe întreaga planetă există structuri uluitoare clădite cu mii de ani în urmă, care nu ar fi putut fi create decât cu o tehnologie cel puțin egală cu a noastră (de multe ori superioară). La Baalbek, o localitate situată la nord-est de Beirut, în Liban, trei blocuri masive din piatră, fiecare cântărind 800 de tone (!), au fost mutate cu cel puțin 600 de metri și poziționate vertical, la baza unui zid stâncos. Povestea s-a petrecut cu câteva mii de ani înainte de Christos! Un alt bloc de piatră din apropiere cântărește aproximativ 1000 de tone (greutatea a trei avioane cu reacție). Cum a fost posibil ca niște greutatea atât de mari să poată fi mutate în acele vremuri îndepărtate? Istoricii oficiali nu doresc să răspundă la asemenea întrebări, știind unde ar conduce răspunsurile. Cărui constructor modern i s-ar putea cere să facă așa ceva? „Să fac CE!? ar striga el. Ești nebun”. În Peru există misterioasele Linii Nazca. Oamenii acelor timpuri au înlăturat pământul colorat de la suprafață, scoțând la iveală un strat de pământ alb. Prin această metodă incredibilă au creat imagini uriașe de animale, pești, insecte și păsări. Unele sunt atât de mari încât nu pot fi văzute în întregime decât de la 330 de metri altitudine! În mod evident, cunoașterea care a permis construirea minunilor de la Nazca, Baalbek, Marea Piramidă de la Gizeh și alte asemenea structuri uimitoare nu putea proveni decât de la o rasă avansată, care trăia în acele vremuri în mijlocul unei populații mult mai primitive. Textele din Vechiul Testament și din alte lucrări, precum și întreaga tradiție orală a antichității, descriu această rasă sub denumirea de „zei”. Aud tot timpul diferiți credincioși creștini negând că Biblia pomenește ceva de „zei”. În realitate, Vechiul Testament abundă de asemenea referiri. Cuvântul „Dumnezeu” folosit frecvent în acest text este o traducere a unor expresii care însemnau „zei”, la plural (de pildă, Elohim și Adonai). Nu este deloc greu de înțeles că ființele care puteau realiza opere tehnologice de o asemenea amploare erau privite în acele timpuri drept „zei” de către oamenii care nu puteau înțelege această cunoaștere avansată. Prin anii 30 (în secolul nostru),

aviatorii americani și australieni au aterizat în niște zone îndepărtate din Noua Guinee pentru a aproviziona trupele din zonă. Băștinașii, care nu văzuseră în viața lor un avion, au crezut că aceștia erau zei și au făcut din ei nucleul unei noi religii. Cu atât mai dramatic trebuie să fi fost acest fenomen în lumea antică invadată de ființe venite din alte sisteme stelare sau dimensiuni, care au coborât pe pământ în navele lor infinit mai avansate decât tot ce există la ora actuală (cel puțin, conform versiunii oficiale!). Un influx tehnologic provenit din afara planetei sau dintr-o altă sursă ar fi singura explicație a marii majorități a „misterelor” pe care istoricii oficiali le tratează astăzi printr-o tăcere asurzitoare. Numai în acest fel pot fi explicate incredibilele trăsături ale construcțiilor antice, dar și misterul inexplicabil al unor civilizații precum cea egipteană și cea sumeriană (ținutul Shinar de care vorbește Biblia), care au apărut la apogeul înfloririi lor și abia ulterior au început să decadă, deși cursul normal al evoluției ar fi fost să înceapă de pe un nivel inferior și să avanseze lent, printr-un proces de învățare și acumulare de experiențe. Nu putem avea nici o îndoială că în acele vremuri s-a produs o infuzie de tehnologie avansată, care mai târziu s-a pierdut. În toate culturile lumii există texte și legende străvechi care descriu „zeii” ce au adus cu ei această cunoaștere avansată. De pildă, numai în acest fel poate fi explicat misterul fenomenalelor cunoștințe de astronomie pe care le dețineau popoarele din antichitate. Există nenumărate legende în întreaga lume care vorbesc de o Epocă de Aur a umanității, distrusă de un cataclism și urmată de o „cădere a omului”. Iată cum a descris lumea de dinainte de „cădere” poetul grec Hesiod:

Oamenii trăiau la fel ca și Zeii, fără vicii sau pasiuni, fără conflicte și fără să muncească din greu. Trăind în armonie cu ființele divine (*extraterestrii?*), ei își duceau zilele în liniște și pace, într-o societate fără inegalități, uniți prin iubire și respect reciproc. Pământul era mai frumos atunci decât astăzi, producând în mod spontan o mare varietate de fructe. Oamenii și animalele vorbeau aceeași limbă și conversau unii cu ceilalți (*în mod telepatic*). Nu sufereau de bolile bătrâneții, iar trecerea în lumile vieții superioare se făcea lin și fără durere, ca și cum ar fi adormit.

Oricât de utopică ar părea această imagine, există nenumărate texte în toate culturile antichității care descriu

lumea din acele vremuri îndepărtate în termeni similari. Noi nu vom putea recrea lumea de atunci decât dacă ne vom schimba felul de a gândi și de a simți. Cele mai explicite relatări privind rasa avansată se găsesc pe câteva zeci de mii de tăblițe din lut descoperite în anul 1850 la circa 400 de kilometri de Bagdad, în Irak, de Sir Austen Henry Layard, un arheolog britanic care făcea săpături în ruinele Ninivei, capitala Asiriei. Locul este situat în apropiere de orașul irakian modern Mosul. Au urmat apoi și alte descoperiri în această regiune, care corespunde Mesopotamiei de altădată. Sursa primordială a acestei cunoașteri nu erau asirienii, ci sumerienii, o populație despre care se crede că a trăit în această regiune între anii 4000 și 2000 înainte de Christos. De aceea, mă voi referi în continuare la aceste tăblițe din lut ca la Textele sau Tăblițele Sumeriene. Deși sunt considerate una din cele mai mari descoperiri arheologice din toate timpurile, la 150 de ani după scoaterea lor la lumină acestea continuă să fie ignorate de istoria și de sistemele de educație convenționale. De ce oare? Pentru un motiv cât se poate de simplu: demolează versiunea oficială asupra evenimentelor istorice. Cel mai faimos traducător al acestor tăblițe este savantul și autorul Zecharia Sitchin, un istoric care cunoaște sumeriana, aramaica, ebraica și alte limbi antice din Orientul Apropiat și Mijlociu. Acesta a studiat cu atenție și a tradus Tăblițele Sumeriene, ajungând la concluzia că ele descriu extraterestri. Alți cercetători afirmă că Sitchin s-a folosit de o variantă ulterioară a limbii sumeriene pentru a traduce una anterioară (mai veche), așa că traducerea lui nu este corectă în proporție de 100%. După părerea mea, principalele lui ipoteze sunt corecte, fiind sprijinite de numeroase alte dovezi și relatări, dar mă îndoiesc că toate detaliile pe care le oferă sunt autentice. Am convingerea că o bună parte din interpretările lui Sitchin sunt îndoielnice, deși sunt absolut de acord cu concluziile sale generale. Conform traducerii sale (confirmate de cele ale altor traducători), tăblițele afirmă că civilizația sumeriană, din care derivă numeroase tendințe ale societății moderne, a fost „un dar al zeilor”. Nu este vorba de niște zei mitologici, ci de ființe concrete, care trăiau printre oamenii acelor timpuri. Tăblițele îi numesc pe acești zei AN.UNNAK.KI (Cei care au venit din cer pe pământ) și DIN.GIR (Cei Puri, coborâți din rachetele lor zburătoare). Numele Sumerului era KLEN.GIR (Țara Domnului Rachetelor Zburătoare, sau Țara Celor care Privesc, conform traducerii lui Sitchin). Străvechiul text cunoscut sub numele de *Cartea lui Enoh* îi

numește și el pe zei „Privitorii”, la fel ca și vechii egipteni. Expresia egipteană care îi desemnează pe zei este Neturu, care se traduce chiar prin „Privitorii”. Textele egiptene afirmă și ele că zeii au venit în vasele lor celeste.

Tăblițele afirmă că Anunnaki au venit de pe o planetă numită Nibiru, (Planeta Încrucișării), despre care Zecharia Sitchin crede că are o orbită eliptică de 3600 de ani, care începe undeva între Jupiter și Marte și se extinde foarte departe în spațiul cosmic, dincolo de Pluto. Știința modernă a identificat un corp ceresc pe care l-a numit Planeta X, situată dincolo de Pluto și despre care se crede că face parte din sistemul nostru solar. Pe de altă parte, o orbită eliptică ar fi extrem de instabilă și greu de susținut. Savanții pe care i-am consultat și în care am încredere cred că Sitchin s-a înșelat în privința teoriei sale despre Nibiru, deși principalele teme susținute de el pe marginea zeilor Anunnaki sunt corecte. Tăblițele Sumeriene traduse de Sitchin descriu cum planeta Nibiru aproape că a provocat la începutul formării sistemului nostru solar distrugerea unei planete care exista cândva între Jupiter și Marte. Sumerienii numeau această planetă Tiamat și i-au dat porecla de „Monstrul Apelor”. Ei susțin că centura de asteroizi dintre Marte și Jupiter (numită astăzi Marea Brătară a Benzilor) a apărut ca urmare a unei coliziuni între una din lunile lui Nibiru și Tiamat. Textele continuă afirmând că rămășițele planetei Tiamat au fost aruncate pe o altă orbită, devenind în final planeta Pământ (*vezi Figura 2*). Numele sumerian al Terrei înseamnă „Cea Despăcată”, căci coliziunea a produs o gaură mare în planeta originală. Este interesant de remarcat că dacă scoatem apa din Oceanul Pacific, ceea ce rămâne este o gaură imensă.

Figura 2

Sistemul solar și locația centurii de asteroizi dintre Marte și Jupiter. Deși amănuntele diferă de la un text la altul, numeroase relatări din vechime sau mai moderne susțin că această centură reprezintă rămășițele unei planete (sau chiar o parte din ea).

Tăblițele sunt relatări scrise ale unor tradiții orale care vin dintr-o perioadă incredibil de veche, așa că este greu de știut ce amănunte au fost adăugate sau omise. În plus, interpretarea lor trebuie să țină cont de simbolismul specific limbajului vremii, care nu trebuie confundat cu adevărul literal. Personal, am anumite îndoieli legate de scenariul Nibiru-Tiamat, și mai ales de perioada care i se

atribuie. Există însă numeroase amănunte în aceste tăblițe care pot fi dovedite la ora actuală, printre care se numără și cunoștințele de astronomie ale sumerienilor. Tăblițele prezintă sistemul solar și planetele sale, precizând corect pozițiile, orbitele și mărimea acestora, lucru cu atât mai uimitor cu cât în prezent aceste da'te nu sunt cunoscute decât de 150 de ani, de când au fost descoperite anumite planete. De pildă, tăblițele descriu natura și culoarea planetelor Neptun și Uranus într-o manieră care nu a putut fi confirmată decât în ultimii ani! Mai mult, imaginea lor i-a luat prin surprindere pe experții moderni, care se așteptau la altceva; și totuși, sumerienii știau cu câteva mii de ani înainte de Christos aceste lucruri pe care știința modernă „avansată” nu le-a descoperit decât foarte recent.

Încă și mai uimitoare este descrierea creării lui *homo sapiens* de către Tăblițele Sumeriene. Sitchin afirmă că Anunnaki au venit pe pământ cu circa 450.000 de ani în urmă, căutând aur într-o regiune din ceea ce numim astăzi continentul african. Principalele mine erau situate în actualul Zimbabwe, o zonă pe care sumerienii o numeau AB.ZU (depozitul adânc). Într-adevăr, anumite studii făcute de Corporația Anglo-Americană au scos la iveală dovezi impresionante ale unor săpături făcute în minele de aur în urmă cu cel puțin 60.000 de ani (mai probabil 100.000 de ani). Aurul extras de Anunnaki era trimis pe planeta de origine cu navele lor de la bazele situate în Orientul Mijlociu. După părerea mea, această poveste cu minele de aur trebuie să aibă și alte explicații, fiind greu de crezut că acesta a fost singurul motiv pentru care Anunnaki au venit pe pământ (în caz că aveau într-adevăr nevoie de un motiv special). La început, continuă Sitchin, extracția minereului de aur se făcea de către muncitori din rândurile Anunnaki, dar după o revoltă a minerilor, elita regală a zeilor a decis să creeze o rasă de sclavi care să facă această muncă. Tăblițele descriu felul în care au fost combinate într-o eprubetă genele Anunnaki cu cele ale oamenilor pentru a crea astfel o rasă umană „actualizată” capabilă să facă munca de care aveau nevoie Anunnaki. Ideea unor copii creați în eprubetă trebuie să fi părut ridicolă în anul 1850, când au fost descoperite tăblițele, dar la ora actuală ea a devenit realitate. Noile descoperiri științifice nu fac decât să confirme continuu subiectele descrise în Tăblițele Sumeriene. Spre exemplu, cu circa 200.000 de ani în urmă s-a produs o perfecționare bruscă și inexplicabilă a formei fizice umane. Știința oficială păstrează tăcerea în jurul

acestui subiect, singurul răspuns pe care s-a dovedit capabilă să-l ofere fiind: „veriga lipsă”. Există totuși fapte istorice greu de contestat, care merită să fie clarificate. Peste noapte, forma fizică umană anterioară, cunoscută sub numele de *homo erectus*, s-a transformat în *homo sapiens*. Încă de la început, noii *homo sapiens* au fost capabili să vorbească într-un limbaj complex, iar mărimea creierului uman a crescut considerabil. Și totuși, un biolog de talia lui Thomas Huxley afirmă că astfel de schimbări nu se pot produce decât o dată la câteva zeci de milioane de ani. *Homo erectus* a apărut în Africa, acum 1,5 milioane de ani. Timp de mai bine de un milion de ani, forma fizică a oamenilor a rămas neschimbată, pentru ca, peste noapte, să apară *homo sapiens*. Cu circa 35.000 de ani în urmă s-a produs o nouă perfecționare la fel de bruscă, în urma căreia a apărut *homo sapiens sapiens*, forma fizică pe care o avem și astăzi. Tăblițele Sumeriene dau numele celor doi oameni implicați în crearea noii rase de sclavi. Aceștia au fost un savant-șef pe nume Enki, Domnul Pământului (Ki = pământ) și Ninkharsag, cunoscută și sub numele de Ninti (Doamna Vieții), din cauza cunoștințelor ei avansate de medicină. Mai târziu i s-a spus Mammi, de unde provine și cuvântul „mamă”. Ninkharsag este simbolizată în ilustrațiile mesopotamiene de o unealtă cu care se tăia cordonul ombilical. Aceasta seamănă cu o potcoavă și era folosită în antichitatea îndepărtată. Ninkharsag a devenit mai târziu zeița-mamă în diferite religii, fiind cunoscută sub nume precum Regina Semiramida, Isis, Barati, Diana, Maria, și multe altele, care au apărut în toată lumea din aceeași legendă primordială. Este ilustrată de multe ori ca o femeie gravidă. Iată cum descriu Tăblițele Sumeriene crearea rasei de sclavi de către zeița-mamă:

Ei s-au închinat și au rugat-o pe zeiță,
Moașa zeilor, înțeleapta născătoare [spunându-i]:
„Dă viață unei creaturi! Creează o rasă de
lucrători!
Creează un lucrător primitiv, care să ducă jugul!
Lasă-l să ducă jugul lui Enlil
Și să facă munca zeilor!

Enlil era comandantul Anunnaki, iar Enki era fratele său vitreg. Enki și Ninkharsag au încercat multe variante până să descopere amestecul potrivit de gene. Ei au creat oameni cu tot felul de defecte și hibrizi pe jumătate oameni,

pe jumătate animale – tot felul de lucruri oribile, asemănătoare cu cele despre care circulă zvonuri că ar fi experimentate în bazele subterane extraterestre răspândite astăzi în lume. Nu este exclus ca însăși povestea lui Frankenstein, monstrul uman creat în laborator, să fi fost inspirată de aceste evenimente, dar fiind că ea a fost scrisă de Mary Shelley, soția marelui poet. Cei doi soți erau inițiați de rang înalt ai unei societăți secrete aparținând acestei rețele mondiale care controlează întreaga cunoaștere ezoterică de mii de ani. Tăblițele mai afirmă că Enki și Ninkharsag au descoperit în cele din urmă proporția genetică justă, în urma căreia s-a născut primul *homo sapiens*, o ființă pe care sumerienii o numeau LU.LU (Cel născut dintr-un amestec). Numele biblic al acestui prim om este Adam. LU.LU era un amestec hibrid născut din fuziunea genelor lui *homo erectus* și ale „zeilor”. Scopul experimentului de acum 2-300.000 de ani a fost să creeze un sclav, un fel de albină lucrătoare umană. A fost creată de asemenea și o variantă feminină. Cuvântul sumerian pentru om era LU, iar rădăcina sa însemna sclav sau servitor, fiind folosită și cu referire la animalele domestice. De altfel, aceasta a fost condiția rasei umane începând din acele timpuri și până astăzi. Cei care conduc planeta de mii de ani, la început deschis, iar la ora actuală sub acoperire, sunt Anunnaki. Traducerea greșită a Bibliei și interpretarea literală a limbajului simbolic folosit în aceasta a condus la pierderea semnificației originale a textului și la povestea fantasmagorică a Genezei, așa cum o cunoaștem astăzi. Geneza și Exodul au fost scrise de clasa preotească ebraică, cunoscută și sub numele de leviți, după ce aceștia au fost duși în Babilon, în jurul anului 586 înainte de Christos. Babilonul se afla în fostul Sumer, așa că babilonienii, și implicit leviții, cunoșteau vechile legende sumeriene. Leviții nu au făcut altceva decât să sintetizeze aceste legende, dând astfel naștere primelor cărți ale Vechiului Testament (Geneza și Exodul). Sursa celor două texte este evidentă. Tăblițele Sumeriene vorbesc de EDIN (Sălașul Celor Drepti). Cuvântul este legat de numele sumerian al zeilor lor, DIN.GIR (Cei Drepti din Rachete). În timp ce sumerienii vorbeau de Edin, Geneza vorbește de Grădina Edenului (Grădina lui Eden). Aici trăiau zeii, Anunnaki. Aceleași Tăblițe Sumeriene vorbesc de regele Sargon cel Bătrân, care a fost descoperit pe vremea când era doar un bebeluș plutind pe râu într-un coș de răchită, după care a fost crescut de familia regală. Exodul vorbește de Moise, care a fost găsit de o prințesă pe vremea când era copil, tot într-un

coș plutind pe un râu, după care a fost crescut de familia regală egipteană. Iar lista acestor „coincidențe” continuă la nesfârșit.

Vechiul testament este un exemplu clasic de reciclare religioasă a vechilor legende, care a dat naștere tuturor religiilor de mai târziu. De aceea, pentru a înțelege semnificația primordială a Genezei și a legendei lui Adam, trebuie să ne raportăm la vechile povești sumeriene, pentru a afla cum s-a născut întreaga poveste. Geneza afirmă că „Dumnezeu” (zeii) l-a creat pe primul om, Adam, dintr-o mână de țărână, după care a creat-o pe Eva dintr-o coastă a lui Adam. Zecharia Sitchin afirmă că traducerea expresiei „mână de țărână” s-a făcut din cuvântul ebraic *tit* (biata mamă), derivat la rândul lui din cuvântul sumerian TI.IT, care înseamnă „ce conține viața”. În realitate, Adam nu a fost creat dintr-un pumn de țărână, ci din ceva ce conține viața, adică din niște celule vii. Termenul sumerian TI înseamnă atât coastă cât și viață, iar traducătorii au făcut o nouă greșală dându-i prima semnificație. La rândul ei, Eva (Cea care are viață) nu a fost creată dintr-o coastă, ci din același principiu care conține viața: celulele vii. Potrivit sumerienilor, ovulul uman necesar pentru crearea lui Lulu/Adam a provenit de la o femeie din Abzu, în Africa, iar descoperirile cele mai recente din domeniul antropologiei atestă că *homo sapiens* a apărut pentru prima oară în Africa. În anii 80, Douglas Wallace de la Emory University din Georgia a comparat ADN-ul (matricea vieții fizice) a 800 de femei și a tras concluzia că acesta provine de la un singur strămoș de sex feminin. La rândul lui, după ce a examinat ADN-ul a 21 de femei cu structuri genetice diferite din diferite regiuni ale lumii, Wesley Brown de la Universitatea din Michigan a conchis că acesta provine de la o sursă unică, ce a trăit în Africa, acum 180-300.000 de ani. Același experiment a fost făcut de Rebecca Cann de la Universitatea din California, care a comparat ADN-ul a 147 de femei de origini rasiale și geografice diferite, descoperind că moștenirea lor genetică este comună și provine de la un singur strămoș care a trăit acum 150-300.000 de ani. Un alt studiu efectuat pe 150 de femei americane din linii genetice provenite din Europa, Africa și Orientul Mijlociu, inclusiv aborigene din Australia și Noua Guinee, a tras concluzia că toate aveau același strămoș comun de sex feminin, care a trăit în Africa, cu 140-290.000 de ani în urmă. Personal, cred că rasa umană s-a născut din mai multe surse, nu doar din Anunnaki.

Tăblițele Sumeriene și legendele akkadiene ulterioare prezintă numele și ierarhia zeilor Anunnaki. Ei îl numesc pe „Tatăl” zeilor AN, cuvânt care înseamnă cer. „Tatăl nostru care ești în ceruri”? AN sau Anu la akkadieni stătea cea mai mare parte a timpului în cer, împreună cu soția sa, Antu, și nu vizita decât rareori planeta, pe care ei o numeau E.RI.DU (Casa din clădirea îndepărtată), cuvânt din care s-a născut mai târziu *earth* (n.n. „pământ” în limba engleză). Cel puțin aceasta este traducerea lui Zecharia Sitchin. Textul nu poate fi înțeles decât în sensul că Anu stătea cea mai mare parte a timpului în munții înalți din Orientul Apropiat, acolo unde se crede că exista „Grădina Edenului” sau reședința zeilor, de unde nu făcea decât rareori vizite în câmpiile din Sumer. Unul din orașele sumeriene se numea chiar Eridu. Tăblițele afirmă că Anu și-a trimis doi fii să guverneze pământul. Aceștia au fost Enki, cel despre care Tăblițele afirmă că l-a creat pe *homo sapiens*, și fratele vitreg al acestuia, Enlil. Cei doi aveau să devină mai târziu mari rivali, încercând să câștige controlul suprem asupra planetei. Enki, primul născut al lui Anu, îi era subordonat lui Enlil, din cauza obsesiei pentru puritate genetică a Anunnaki. Mama lui Enlil era sora vitregă a lui Anu, lucru care făcea ca Enlil să aibă gene mai apropiate de ale lui Anu decât Enki. Tăblițele ulterioare descriu cum Anunnaki au creat linii genealogice care să guverneze umanitatea în numele lor. După părerea mea, acestea sunt familiile care continuă să controleze planeta până în zilele noastre. Tăblițele Sumeriene descriu felul în care Anunnaki au creat regalitatea (pe care o numesc chiar Guvernarea lui Anu, conducătorul zeilor). Toate familiile Frăției sunt obsedate de puritatea sângelui și a liniilor genealogice, încrucișându-se între ele fără să țină cont de iubire. Familiile regale și aristocratice din Europa sunt un exemplu perfect în această direcție, la fel ca și cele de pe coasta de est a Statelor Unite. Ele fac parte din același trib și sunt înrudite genetic. Așa se explică de ce familiile Frăției au fost obsedate dintotdeauna de încrucișarea genetică, exact cum sunt descriși Anunnaki în Tăblițele Sumeriene. Ele nu se încrucișează între ele din snobism, ci pentru a menține o structură genetică ce le conferă anumite capacități, în special aceea de a construi nave cosmice și de a se manifesta în alte forme. Voi oferi mai multe detalii ceva mai târziu.

Tăblițele Sumeriene descriu felul în care oamenii au primit capacitatea de a procrea de la Enki, lucru care a condus la o adevărată explozie a populației umane, care amenința să-i copleșească de tot pe Anunnaki, al căror număr nu a fost niciodată foarte mare. Anunnaki aveau numeroase conflicte și războaie între ei, purtate cu arme de înaltă tehnologie. Facțiunile lui Enlil și Enki se luptau pentru a obține controlul. Majoritatea cercetătorilor sunt de acord că Enki era de partea umanității, dar după părerea mea ceea ce își doreau ambele grupări era să obțină controlul asupra planetei. Războaiele fratricide ale zeilor pentru supremație sunt descrise în traducerea lui Sitchin, dar și în alte texte străvechi, precum Vedele indiene. Legende sumeriene povestesc că fiii zeilor Anunnaki erau implicați tot timpul în aceste războaie. Este vorba de urmașii lui Enki și Enlil, cei doi frați vitregi care au devenit rivali. Este posibil ca una din bătăliile pe care le-au purtat între ei să fi fost cea care a distrus orașele biblice Sodoma și Gomora, localizate cel mai probabil în sudul Mării Moarte, unde nivelul radioactivității rămâne până astăzi cu mult peste media obișnuită. Biblia descrie momentul în care soția lui Lot s-a uitat în spate și a fost transformată într-un stâlp de sare. Făcând referire la textul sumerian original, Sitchin afirmă că pasajul trebuie tradus altfel: soția lui Lot a fost transformată în vapori, imagine mai veridică în cazul unei explozii nucleare!

Toate culturile antice ale lumii conțin referiri la Marele Potop. Tăblițele Sumeriene nu fac excepție. Sitchin afirmă că acestea povestesc felul în care Anunnaki au părăsit planeta în navele lor zburătoare, în timp ce pământul se acoperea de ape, ștergând de pe suprafața sa cea mai mare parte a umanității. Este incontestabil faptul că între anii 11.000 și 4.000 înainte de Christos, pe pământ s-a produs o catastrofă greu de imaginat (sau, mai degrabă, un lanț de catastrofe). Dovezile geologice și biologice care susțin această teză sunt copleșitoare. Lor li se adaugă nenumăratele legende și tradiții care descriu aceste evenimente și care provin din Europa, Scandinavia, Rusia, Africa, continentul american, Australia, Noua Zeelandă, Asia, China, Japonia și Orientul Mijlociu. Practic, de pretutindeni. Unele din aceste relatări descriu și o căldură foarte mare, care a adus apa mării în stadiu de fierbere, în timp ce altele vorbesc despre munți în flăcări, dispariția soarelui și a lunii și întunericul care a urmat, despre ploi de sânge, gheață și pietre, despre

alunecări de teren, prăbușirea cerului, înălțarea și scufundarea pământului, dispariția unui continent uriaș și o glaciațiune. Practic toate descriu însă marele potop, un val uriaș de apă care a măturat întregul pământ. Imaginile uriașului val mareic produs de impactul cu cometa din filmul *Deep Impact* vă poate ajuta să vă faceți o idee despre ceea ce trebuie să se fi petrecut pe pământ în acele timpuri. Anumite texte chineze străvechi descriu felul în care pilonii pe care se sprijină cerul s-au prăbușit, iar soarele, luna și stelele s-au apropiat de pământ, undeva în nord-vest, unde cerul s-a înclinat. Pământul s-a dezechilibrat și s-a scufundat în partea de sud-est, ceea ce a determinat o inundare a acestei zone cu apa mărilor și oceanelor venită dinspre nord-vest. În America, legendele indienilor Pawnee descriu un fenomen asemănător petrecut într-o perioadă în care steaua nordului și steaua sudului și-au inversat pozițiile, vizitându-se reciproc. Tradițiile din America de Nord vorbesc de apariția unor nori uriași și de un val de căldură atât de mare încât apa râurilor și oceanelor a început să fiarbă. Eschimoșii din Groenlanda le-au povestit misionarilor că cu mult timp în urmă pământul s-a răsturnat. Legendele peruviene susțin că Anzii s-au format într-o perioadă când cerul s-a războit cu pământul. Miturile braziliene descriu o explozie a cerului, din care pe pământ au căzut bucăți mari, care au ucis pe toată lumea, în timp ce pământul și cerul își inversau locurile. În sfârșit, indienii hopi din America de Nord povestesc în legendele lor că: „Pământul s-a zguduit și a fost acoperit de ape, cu excepția unui mic teritoriu”.

Toate aceste relatări sunt strâns asociate cu legendele despre Atlantida și Mu (Lemuria), două continente imense, unul situat în zona Oceanului Atlantic, iar celălalt în locul actual al Oceanului Pacific. Mulți oameni susțin că aceste continente erau guvernate de rase foarte avansate. Se crede că ele s-au scufundat în mare în circumstanțele descrise mai sus, lăsând în urma lor numai câteva insule, precum Insulele Azore, rămășițe ale gloriei lor de altădată. Atlantida a fost descrisă de Platon (427-347 înainte de Christos), un filozof din Grecia Antică și inițiat de rang înalt al unei societăți secrete (sau școli a misterelor). Aceste societăți au existat dintotdeauna pe pământ, transmițând o cunoaștere foarte înaltă unui grup restrâns de oameni, dar negând-o maselor largi. Istoria oficială contestă afirmația lui Platon cum că acest continent ar fi existat, sub pretextul anumitor discrepanțe

istorice din relatarea sa, dar există dovezi geologice care susțin această teză. Insulele Azore, despre care se crede că sunt o rămășiță a continentului Atlantidei, sunt situate la mijlocul crestei atlantice, un lanț muntos care face legătura cu o linie de fractură ce înconjoară întreaga planetă (vezi Figura 3), pe o distanță de 72.000 de kilometri. Regiunea mijlocie a crestei atlantice este una dintre cele mai predispuse zone terestre către cutremure și erupții vulcanice. Patru plăci tectonice imense: cea eurasiatică, cea africană, cea nord-americană și cea caraibiană, se întâlnesc și se suprapun aici, făcând ca regiunea să fie extrem de instabilă din punct de vedere geologic. În perioada despre care Platon sugerează că a marcat sfârșitul Atlantidei, atât în Insulele Azore cât și în Insulele Canare (nume care vine de la *canis* - câine, și nu de la canar!) s-a desfășurat o activitate vulcanică extrem de intensă. Lava se dezintegrează în apa mării în circa 15.000 de ani, dar încă mai poate fi găsită pe fundul mării din jurul Insulelor Azore, lucru care confirmă alte descoperiri geologice recente. De pildă, nisipul prelevat de la adâncimi de 3-6 kilometri atestă că actualul fund al mării trebuie să fi fost situat deasupra nivelului apelor, relativ recent din punct de vedere geologic. Oceanograful Maurice Ewing scrie în revista *National Geographic* că: „Fie pământul s-a scufundat cu câțiva kilometri, fie nu putem decât să tragem o concluzie uimitoare”.

Figura 3:

Creasta atlantică mediană este centrul unei activități vulcanice și a unor cutremure de mare intensitate. Aceasta este regiunea în care se crede că a localizat Platon Atlantida.

Dovezile geologice și biologice sugerează de asemenea că activitatea vulcanică ce a provocat scufundarea pământului în regiunea Insulelor Azore s-a petrecut în același timp cu scufundarea unei mase de pământ cunoscută sub numele de Apalahia, care făcea legătura între ceea ce numim astăzi Europa, America de Nord, Islanda și Groenlanda. Chiar și nivelul la care s-au scufundat cele două porțiuni de pământ este asemănător. Există dovezi similare care susțin teoria potrivit căreia continentul Mu sau Lemuria s-a scufundat pe fundul Oceanului Pacific. Așa-zisul Triunghi al Bermudelor, situat între Insulele Bermude, sudul Floridei și un punct situat lângă Insulele Antile, a fost de multă vreme asociat cu Atlantida. Legendele privind dispariția unor nave și

avioane în această regiune sunt extrem de numeroase. Lângă Bimini, un loc situat în interiorul triunghiului, au fost localizate sub apele de lângă Bahama Banks clădiri scufundate, ziduri, drumuri și cercuri din blocuri de piatră asemănătoare celor de la Stonehenge, ba chiar și piramide. Să vă mai prezint câteva fapte pe care marea majoritate a oamenilor nu le cunosc: Munții Himalaya, Anzii și Alpii nu au atins actuala lor înălțime decât acum 11.000 de ani. Lacul Titicaca, situat la granița dintre Peru și Bolivia, este lacul navigabil situat la cea mai mare altitudine din lume, respectiv de 4200 de metri. Cu numai 11.000 de ani în urmă, întreaga regiune era situată la nivelul mării! De ce se găsesc atât de multe fosile de pești și de alte animale marine în regiunile muntoase? Pentru că munții respectivi au fost situați cândva la nivelul mării, într-o perioadă destul de recentă din punct de vedere geologic. Toate acestea sunt dovezi copleșitoare care atestă că pământul a suferit în perioada respectivă o transformare geologică masivă. Dezbaterile aprinse (și nu de puține ori ostile) se nasc numai în privința datei și a cauzelor care au provocat aceste schimbări. Cu siguranță, ele au afectat întregul sistem solar, căci toate planetele prezintă dovezi ale unor cataclisme care le-au afectat suprafața, atmosfera, viteza și unghiul orbitei sau rotației în jurul soarelui. Așa cum spuneam mai devreme, consider că principalele teme abordate în Tăblițele Sumeriene sunt autentice, dar nu cred că toate detaliile descrise în acestea se verifică, dacă nu pentru alt motiv, măcar din cauza imensei perioade de timp care s-a scurs de la sosirea zeilor Anunnaki, acum 450.000 de ani, în timp ce relatările scrise nu datează decât de câteva mii de ani. Cu siguranță, în jurul anului 11.000 înainte de Christos pe pământ s-a produs un cataclism major, care a distrus civilizațiile extrem de avansate din punct de vedere tehnologic care existau la acea vreme (perioadă cunoscută sub numele de Epoca de Aur), iar acea dată (situată acum aproximativ 13.000 de ani) are o mare relevanță pentru epoca pe care o trăim în prezent. Așa cum planetele sistemului solar se rotesc în jurul soarelui, întregul sistem solar se rotește în jurul centrului galaxiei, sau cel puțin al acestei părți din galaxie. Acest „soare central” sau galactic este cunoscut în anumite tradiții sub numele de „Soarele Negru”. Perioada de revoluție a sistemului nostru solar în jurul soarelui central este de 26.000 de ani și este numită în cultura indiană *yuga*. Unii cercetători cred că timp de 13.000 de ani (jumătate dintr-o *yuga*),

pământul se apropie de Soarele Negru, în timp ce vreme de alți 13.000 de ani el se îndreaptă în direcția opusă. De aceea, aceste cicluri sunt extrem de diferite între ele, planeta fiind încălzită într-o lumină pozitivă timp de 13.000 de ani, pentru a se scufunda apoi în întuneric în următoarea perioadă de 13.000 de ani. Acest proces afectează întreaga energie în care trăim cu toții. Interesant este faptul că Epoca de Aur pare să se fi încheiat acum 13.000 de ani, în urma cataclismului de care am vorbit mai sus și a conflictelor care au urmat, ceea ce explică schimbările accelerate care se produc la ora actuală, dar mai ales trezirea spirituală globală și uimitoarele evenimente care ne așteaptă în anii ce urmează. Aceasta este perioada de tranziție în care pământul se întoarce din nou cu fața spre lumină. Am ajuns așadar la concluzia că acum 13.000 de ani s-a produs un cataclism fantastic, care a pus capăt civilizațiilor de înaltă tehnologie care au existat în Epoca de Aur. A fost oare însă acest cataclism unicul de această anvergură? Anumite dovezi sugerează un răspuns negativ la această întrebare.

Am un prieten în California, Brian Desborough, un cercetător și om de știință pentru care am un respect deosebit. Este specializat în știința aerospațială, iar studiile sale au fost folosite de numeroase companii. Brian este un om cu picioarele pe pământ, care nu acceptă nici o concluzie înainte de a avea dovezi solide. El a adunat o serie de informații extrem de detaliate și foarte interesante care fac legătura între lumea antică și manipularea actuală a Frăției. În timp ce lucra pentru una din marile corporații americane prin anii 60, fizicienii acesteia au ajuns la concluzia că acum 4800 de ani în sistemul nostru solar a pătruns un corp ceresc uriaș, pe care îl cunoaștem astăzi sub numele de Jupiter. Celelalte planete s-au dezechilibrat pe orbitele lor, iar Jupiter s-a izbit de una dintre ele, care se rotea între actualele orbite ale lui Jupiter și Marte. Fizicienii afirmă că rămășițele acestei planete au devenit centura de asteroizi pe care o cunoaștem la ora actuală, iar o parte din Jupiter s-a desprins, devenind actuala planetă Venus. În timp ce Venus era proiectată în spațiu (sub forma unei mase de materie), ea a distrus atmosfera și viața de pe planeta Marte, după care a intrat sub influența câmpului gravitațional al pământului. Venus a făcut câteva rotații în jurul Terrei, după care a intrat pe actuala sa orbită în jurul

soarelui. Aceiași fizicieni susțin că aceste mișcări celeste au provocat un val mareic devastator pe pământ, cu circa 4800 de ani înainte de Christos. La fel ca și Brian Desborough, ei cred că înainte de acel moment Marte avea orbita actuală a pământului, în timp ce acesta din urmă se afla mult mai aproape de soare. Numele lui Lucifer, „Purtătorul Luminii” trebuie să fi apărut în acea perioadă, când lumina strălucitoare a lui Venus a trecut foarte aproape de planeta pământ. Cele mai vechi relatări astronomice din Mesopotamia și America Centrală nu includ planeta Venus, care a apărut doar în textele ulterioare. Numeroase culturi au dezvoltat o veritabilă obsesie față de Venus, căreia i se aduceau inclusiv sacrificii umane.

Studiul neoficial al fizicienilor nu a fost publicat niciodată, dar m-a determinat să caut dovezi pentru o parte din afirmațiile lor. Dacă împrăștiile particule fine pe un platou aflat în vibrație, acestea se aranjează exact ca orbitele planetare ale sistemului nostru solar. Când undele vibratorii orientate către exterior se întâlnesc cu cele orientate către interior, din intersecția lor se naște o nouă undă, orientată vertical. Particulele se acumulează pe această linie și dau naștere unor cercuri concentrice. Dacă frecvențele care intră în coliziune ar fi singulare, aceste cercuri concentrice ar fi situate la distanțe egale. Dacă însă avem de-a face cu un spectru de frecvențe, așa cum se întâmplă în sistemul nostru solar, ele sunt situate la distanțe inegale, în funcție de presiunile vibratorii. Dacă plasezi un obiect pe aceste cercuri vibratorii de particule, el va începe să se rotească în jurul centrului platoului, purtat de fluxul energetic provocat de interacțiunile undelor. Obiectele mai grele plasate în orice loc de pe platou vor fi atrase către unul din aceste cercuri concentrice, dând naștere la rândul lor unor forme-undă, care vor atrage către ele obiectele mai ușoare. În sistemul nostru solar, cele mai puternice unde sunt emise de soare, care reprezintă 99% din masa totală de materie a sistemului solar. Aceste unde emise de soare interacționează cu alte unde cosmice, dând naștere unor unde verticale care generează aceleași cercuri concentrice sau câmpuri vibratorii în jurul soarelui ca în exemplul de mai sus. Corpurile mai grele, planetele, sunt prinse în aceste orbite și se rotesc în jurul soarelui. Ele creează la rândul lor cercuri vibratorii de mai mică intensitate în jurul lor, care atrag corpurile cerești mai

ușoare. Un exemplu îl reprezintă luna pământului. Orice fenomen care ar distruge această armonie a interacțiunii vibratorii ar afecta cercurile concentrice de energie, iar dacă ar fi suficient de puternic, ar putea schimba chiar orbitele planetelor. Fenomenul descris de fizicienii respectivi intră cu siguranță în această categorie. Cercurile de unde verticale există în jurul soarelui independent de planete și nu au nevoie de acestea din urmă pentru a se forma. O planetă nu face altceva decât să se înscrie pe una din aceste orbite care există deja. De aceea, numărul orbitelor energetice care înconjoară soarele este mai mare decât cel al planetelor, iar dacă un corp ceresc este aruncat afară de pe orbita sa, el se va înscrie mai devreme sau mai târziu pe o altă orbită energetică, atunci când forța inerției îi va permite acest lucru. Desborough crede că exact acest lucru s-a întâmplat atunci când imensele presiuni vibratorii ale „cometei” Venus au trecut pe lângă Marte și pe lângă pământ, aruncându-le pe orbite diferite.

În viziunea lui Desborough, Venus trebuie să fi fost o „cometă” cu coadă de gheață. Când Venus s-a apropiat de pământ, atingând un punct numit Limita Roche (un fel de aparat vibratoriu de siguranță), gheața trebuie să se fi dezintegrat. Când două corpuri se îndreaptă către coliziune, cel cu masa mai mică începe să se dezintegreze întotdeauna în jurul Limitei Roche. În cazul de față, gheața din coada „cometei” Venus trebuie să fi fost proiectată către pământ, trecând prin Centura Van Allen (care absoarbe o mare parte din radiațiile periculoase emise de soare), unde a fost ionizată/magnetizată, fiind apoi atrasă de polii magnetici ai pământului. Miliarde de tone de gheață la o temperatură de -273 grade Celsius trebuie să fi căzut în regiunile polare, înghețând totul în numai câteva clipe. Acest fenomen ar putea explica misterul mamuților găsiți înghețați în locurile în care se aflau. Contrar anumitor convingeri populare, mamuții nu trăiau în regiunile friguroase, ci în stepele din ținuturile cu climă temperată. Nu se știe cum, aceste regiuni au înghețat într-o singură clipă. Există mamuți găsiți înghețați în timp ce mâncau! Acum mesteci ceva, și în clipa următoare te trezești o păpușă de gheață! Dacă este adevărat că această gheață ionizată a căzut de pe Venus, atunci cantitățile cele mai mari trebuie să se fi acumulat în regiunea polilor magnetici ai pământului, din cauza puterii de atracție a acestora. Această teorie se adevărește. Masa

de gheață din regiunile polare este mai mare la poli decât în zona periferică, deși acolo ninge cel mai puțin. Scenariul de mai sus ar explica această anomalie. În Cartea lui Iov, considerată un text de origine arabă mult mai vechi decât restul Bibliei, se pune întrebarea: „De unde a venit gheața?” După părerea mea, răspunsul este cel pe care l-am dat mai sus. Acest lucru ar explica inclusiv hărțile detaliate ale regiunilor polare pe care le aveau anticii înainte de căderea gheții. Până acum 7000 de ani, polii pământului nu erau acoperiți cu gheață. Nu a existat nici o epocă glaciară, așa cum sugerează știința oficială. Aceasta este doar una din iluziile pe care încearcă să le întrețină oculta mondială. Dacă privim „dovezile” pe care le prezintă știința oficială pentru a justifica ideea convențională a unei glaciațiuni și felul în care sunt contrazise acestea de realitate, este de-a dreptul uimitor cum a putut fi acceptată o asemenea explicație stupidă. Înaintea acestui cataclism incredibil (eventual și a altora), pământul avea o climă tropicală pe întreaga sa suprafață, lucru demonstrat de plantele fosilizate. Aceasta a fost schimbată nu doar de sosirea gheții, ci și de distrugerea stratului alcătuit din vaporii de apă care înconjura pământul, descris în Geneză și în alte texte antice. Acest strat asigura un climat tropical pretutindeni în jurul pământului, dar a dispărut subit.

Schimbarea dramatică de temperatură de la poli trebuie să fi intrat în coliziune cu masele de aer cald, provocând furtuni devastatoare, precum cele descrise în folclorul chinez. Fizicienii care au lucrat cu Desborough afirmă că presiunea creată de orbitele lui „Venus” în jurul pământului trebuie să fi provocat un val mareic cu o înălțime de peste trei kilometri, ipoteză care ar explica de ce a început practicarea agriculturii la altitudini de peste 3000 de metri. Platon a scris în lucrarea sa intitulată *Legile* că agricultura a început să fie practică la altitudini înalte după ce un val gigantic de apă a acoperit regiunile de șes. Botanistul Nikolai Ivanovici Vavilov a studiat mai mult de 50.000 de plante sălbatice adunate din întreaga lume și a descoperit că acestea își au originea în numai opt regiuni diferite, toate muntoase. Valul mareic trebuie să fi produs la suprafața pământului o presiune de o tonă pe centimetru pătrat, creând noi lanțuri muntoase și transformând toate creaturile vii în fosile în mai puțin de o oră. Pietrele artificiale obținute prin tehnologia modernă sunt create prin aplicarea unor presiuni de acest

fel. Au fost descoperiți copaci întregi fosilizați, lucru imposibil dacă nu s-ar fi petrecut instantaneu. În caz contrar, copacii s-ar fi descompus până să apuce să se fosilizeze. De altfel, la ora actuală nu se mai produc fosile de acest fel. Ele nu pot fi decât rezultatul evenimentelor catastrofice descrise mai sus, spune Desborough.

Psihiatrul și scriitorul evreu rus Immanuel Velikovski a provocat un adevărat scandal în mediul științific din anii 50 sugerând că pământul a suferit daune devastatoare în perioada când Venus era o cometă și a trecut prin apropierea sa, înainte de a se instala pe actuala sa orbită. Când Venus a fost fotografiată de sonda spațială Mariner 10, multe din descrierile lui Velikovski s-au dovedit corecte, inclusiv rămășițele unei cozi de cometă. Imaginile luate de Mariner 9 de pe Marte susțin de asemenea teoriile lui Velikovski. În viziunea acestuia, în timp ce rătăcea prin sistemul nostru solar, „cometa” Venus s-a ciocnit de Marte. Velikovski estima că acest fenomen s-a produs în jurul anului 1500 înainte de Christos. Diferiți cercetători își resping reciproc descoperirile sub pretextul că perioadele în care s-au produs aceste catastrofe nu coincid. În realitate, este aproape cert faptul că în perioada de timp cuprinsă între 11.000 și 1500 înainte de Christos, și chiar mai recent, s-a produs o serie întreagă de cataclisme succesive. Studiul fizicienilor mai susține că Marte a fost devastat de coliziunea cu Venus, fiind aruncat de pe orbita sa. El a urmat un traseu eliptic neregulat, extrem de instabil, care îl făcea să treacă între pământ și lună la fiecare 56 de ani. Se pare că ultima astfel de trecere s-a produs în jurul anului 1500 înainte de Christos, când a explodat marele vulcan de pe insula greacă Santorini, iar civilizația minoică de pe Creta a dispărut peste noapte. În aceeași perioadă cuprinsă între 1600-1500 înainte de Christos, nivelul apei oceanelor a scăzut cu 20%, au apărut lacuri glaciare în California, iar marele lac din regiunea extrem de fertilă a Saharei a secăt, transformând întreaga regiune în deșertul pe care îl cunoaștem astăzi. În cele din urmă, Marte s-a instalat pe actuala sa orbită, dar la acea vreme viața de pe suprafața sa trebuie să fi dispărut de mult. Toate aceste ipoteze sunt susținute de dovezi descoperite pe Marte. Misiunea spațială Pathfinder trimisă pe Marte a arătat că rocile marțiene nu sunt suficient de erodate pentru a putea fi mai vechi de 10.000 de ani.

La fel ca și ceilalți fizicieni cu care a lucrat, Brian Desborough crede că a existat o vreme când pământul se afla mult mai aproape de soare, iar Marte se rotea în locul său (pe orbita actuală a pământului). Dacă este adevărat că marile canioane de pe suprafața lui Marte au fost provocate de torente de apă, așa cum afirmă oamenii de știință, clima de pe această planetă trebuie să fi fost mult mai caldă. La ora actuală, clima de pe Marte este atât de rece încât apa ar îngheța instantaneu, iar atmosfera sa goală (aproape de starea de vid) ar determina vaporizarea bruscă a apei. Desborough crede că distanța mult mai apropiată de soare a pământului la acea vreme a făcut ca primele rase de oameni să fi fost cele negre, a căror pigmentație a pielii le permitea să reziste mai bine în fața razelor arzătoare ale astrului solar. Schelete umane străvechi descoperite lângă Stonehenge, în Anglia, și de-a lungul coastei de vest a Franței, prezintă caracteristici nazale și ale coloanei vertebrale specifice multor femei africane. Desborough susține că înainte de producerea cataclismului provocat de Venus, pe Marte (a cărei climă era mult mai apropiată de cea a pământului actual) a trăit o rasă albă. El este convins că acești marțieni albi au construit piramidele fotografiate pe Marte și s-au luptat cu o rasă neagră, încercând să cucerească pământul. Acestea sunt războaiele „zeilor” descrise în numeroase texte antice, inclusiv în Vedele hinduse. Desborough adaugă că, după cataclism, marțienii albi au rămas blocați pe pământ fără tehnologia lor, în condițiile în care planeta mamă era complet devastată. Așa se explică apariția primelor rase albe de pe pământ. Ulterior este faptul că anumiți oameni de știință au evidențiat că dacă oamenii albi sunt scufundați în recipiente în care sunt privați de percepții senzoriale¹ perioade mai lungi de timp, ritmul lor circadian intră pe o frecvență de o oră și 24 de minute, care corespunde perioadei de rotație a lui Marte, nu a pământului! Acest fenomen nu se produce în cazul celorlalte rase, care sunt într-o rezonanță perfectă cu rotația pământului. Desborough crede că acești marțieni albi erau rasa extrem de avansată cunoscută în lumea antică sub numele de fenicieni sau arieni și că aceștia au început un lung proces de recucerire a puterii lor tehnologice, pierdută după distrugerea suprafeței planetei Marte și devastarea planetei pământ. Cercetările pe care le-am făcut personal susțin această ipoteză, deși există încă multe întrebări rămase fără răspuns. Cu siguranță,

¹ Cunoscute sub numele de *samadhitank*.

„creierul” care s-a ascuns în spatele civilizației egiptene, cel puțin începând din perioada din jurul anului 3000 înainte de Christos, au fost fenicienii, o rasă albă cunoscută și sub alte nume. Platoul Gizeh (unde se află Marea Piramidă) era cunoscut anterior sub numele de El-Kahira, derivat din substantivul arab El-Kahir, care este chiar numele... planetei Marte. Textele antice arată că sistemul de măsurare a timpului era foarte strâns legat de Marte, una din datele cheie ale calendarului fiind 15 martie (sau Idele lui Marte), la fel ca și data de 26 octombrie. Prima dată marca începutul primăverii, iar cea de-a doua sfârșitul anului în calendarul celtic. Legende Sfântului Graal și ale regelui Arthur au și ele o legătură cu această temă. De pildă, Camelot nu înseamnă altceva decât Orașul lui Marte.

După părerea mea, toate opiniile prezentate pe scurt în acest capitol despre cataclisme care s-au abătut asupra pământului în perioada cuprinsă între 11.000 și 1500 înainte de Christos sunt mai mult sau mai puțin adevărate. Începutul acestui interval a marcat sfârșitul Epocii de Aur și al civilizațiilor extrem de avansate tehnologic care au existat până atunci pe pământ. Rasele extraterestre au supraviețuit cataclismelor fie refugiindu-se în spațiul cosmic, fie în regiunile înalte ale pământului sau în adâncurile acestuia. Mulți dintre extratereștri și marea majoritate a oamenilor de pe Terra nu au supraviețuit însă acestor evenimente. Cei care au reușit, au fost nevoiți să o ia de la început, fără să dispună – cel puțin într-o primă fază – de cuceririle lor tehnologice. Supraviețuitorii s-au încadrat în două categorii: cei de origine majoritar extraterestră, care dețineau cunoștințe avansate, și oamenii obișnuiți, sau rasa sclavilor, care nu dețineau asemenea cunoștințe. Cei din prima categorie s-au împărțit și ei în două tabere. Unii doreau să își utilizeze cunoștințele într-o manieră constructivă, comunicându-le umanității, iar ceilalți doreau să le păstreze numai pentru ei, pentru a le putea folosi în scopuri de manipulare și control. Lupta dintre cele două grupări pentru folosirea aceleiași cunoașteri a continuat până astăzi. După ce civilizațiile și-au revenit după cataclismul din jurul anului 11.000 înainte de Christos, celelalte catastrofe au adus noi devastări de-a lungul mileniilor care au urmat, iar umanitatea a fost nevoită să o ia de mai multe ori de la început.

Una din temele care se regăsește însă în toate aceste relatări este cea referitoare la manipularea umanității de o rasă avansată din punct de vedere intelectual (deși nu și spiritual), de origine extraterestră. Voi continua pe marginea acestui subiect, introducând un element nou, care va împinge la apogeu incredulitatea multora.

Capitolul 2

„Nu spune nimic despre reptile”

Sunteți pregătiți? Mi-aș fi dorit să nu fiu nevoit să fac o introducere la povestea care urmează, căci nu va face decât să o complice, expunându-mă oprobiului public și ridiculizării generale. Dar, fie ce-o fi! Nu am dat niciodată înapoi în fața unor asemenea argumente.

După părerea mea, Anunnaki și marțienii albi de care vorbește Brian Desborough nu sunt aceiași oameni, deși nu este exclus să fi existat o legătură genetică între ei. După ce am pus laolaltă dovezile, punctele de vedere, studiile și opiniile pe care le-am adunat în toți acești ani pe această temă, am ajuns la concluzia că Anunnaki sunt o rasă de origine genetică reptiliană. În literatura OZN-istică ei sunt cunoscuți pur și simplu sub numele de extratereștri reptilienii. De altfel, nu sunt singurul care crede acest lucru. Sincer să fiu, am rămas uimit cât de mulți oameni din epoca noastră sunt deschiși în fața acestei posibilități, ajungând de multe ori la aceeași concluzie prin propriile lor cercetări. Printre ei se numără inclusiv unii care ar fi râs de această idee nu cu mult timp în urmă. Dr. Arthur David Horn, fost profesor de antropologie biologică la Universitatea de Stat din Colorado, Fort Collins, credea până nu demult cu toată convingerea în teoria darwinistă a evoluției umane, respectiv în dezvoltarea lentă a speciei umane, urmând principiul supraviețuirii celui mai puternic. Pornind de la dovezile pe care le-a descoperit, el a ajuns astăzi să creadă că umanitatea a fost fabricată genetic de extratereștri și că o rasă de reptilienii controlează planeta de mii de ani (inclusiv la ora actuală). Concluziile mele sunt identice cu ale lui, deși personal am urmat o cu totul altă cale în viață. Studiile doctorului Horn sunt prezentate detaliat în excelenta sa carte, *Originile extraterestre ale umanității*, în care sugerează că rasa pe care Tăblițele Sumeriene o numesc Anunnaki este o rasă reptiliană

(lucru cu care sunt pe deplin de acord). Faimosul astrofizician britanic Fred Hoyle a afirmat într-o conferință de presă ținută în anul 1971 că lumea este controlată de o forță care se poate manifesta în forme diferite. „Ei sunt pretutindeni, le-a spus el jurnaliștilor uluiți: în cer, în apă și pe pământ...”, adăugând că „ei” controlează umanitatea prin puterea minții. Știu că sună bizar, dar va trebui să citiți integral cartea de față pentru a vă da seama cât de multe dovezi susțin această teorie. Dacă veți prefera să renunțați la lectură (acum sau după alte câteva capitole) pentru că această afirmație încalcă toate convingerile dumneavoastră, veți rata șansa de a vă convinge că până și cele mai neverosimile ipoteze din cele pe care le voi prezenta în continuare sunt adevărate, fiind susținute de o avalanșă de dovezi.

Cu cât am adunat mai multe informații incredibile, cu atât mai convins am ajuns să fiu că avem de-a face cu două situații distincte, care au evoluat în paralel. Pe pământ au existat și alte rase extraterestre (și încă mai există) în afară de cei pe care vechii sumerieni îi numeau Anunnaki, iar alte texte antice: Rasa Șarpelui. Nu este exclus ca celelalte rase de extraterestri să se fi luptat cu acești Anunnaki. Texte din toate culturile antichității descriu aceste „războaie ale zeilor” și este posibil ca ele să se refere la conflicte între diferite rase extraterestre, nu doar la facțiunile Anunnaki rivale de care vorbesc Tăblițele Sumeriene. Chiar și în epoca modernă există nenumărate relatări ale unor oameni care pretind că au văzut umanoizi cu pielea și fața ca de șopârlă, și cu ochii bulbucăți ca la broaște. Unul din investigatorii fenomenului extraterestru este Jason Bishop III (un pseudonim). Acesta afirmă că, în majoritatea lor, reptilienii sunt mai înalți ca oamenii și au sângele rece, la fel ca reptilele de pe pământ. Sunt mult mai puțin sensibili din punct de vedere emoțional ca oamenii, și cei mai mulți dintre ei au dificultăți în a-și exprima iubirea, deși sunt foarte inteligenți și au cunoștințe tehnologice extrem de avansate. În treacăt fie vorba, această descriere corespunde perfect atitudinilor și comportamentului Frăției care controlează lumea de astăzi. Relatările moderne referitoare la reptilienii se potrivesc întru totul cu descrierile multor „zei” din textele și legendele antice. De pildă, între anii 5000-4000 înainte de Christos a existat o cultură numită Ubaid, anterioară Sumerului. Pe teritoriul Irakului de astăzi au fost găsite figurine care desemnează

zeii acestei culturi și care aveau forme evidente de umanoizi cu fețe de șopârlă. În secțiunea ilustrațiilor apare imaginea unei asemenea figurine asemănătoare unei șopârle, care ține în brațe un copil care pare o șopârlă în miniatură. Regiunea în care au fost descoperite vestigiile culturii Ubaid, dar și cele ale culturii sumeriene de mai târziu, joacă un rol important în povestea noastră, figurinele Ubaid prezentând grafic „zeii” care au dominat multe civilizații antice. Culturile din America Centrală au un zeu în formă de șarpe înaripat, Quetzalcoatl; indienii hopi aveau zeul-șarpe cu pene, Baholinkonga, iar cultura indienilor nord-americani este împânzită de imagini cu șerpi, inclusiv misteriosul munte în formă de șarpe din Ohio; indienii din India vorbesc de zeii reptilieni, Naga (o rasă de „demoni” în legendele indiene, al căror nume înseamnă „Cei care nu merg, ci se târăsc”); egiptenii aveau propriul lor zeu-șarpe, Kneph, faraonii fiind deseori ilustrați alături de șerpi; fenicienii îl aveau pe Agathodemon, un alt zeu-șarpe; populația voodoo are un zeu pe care îl numește Damballah Wedo, cu formă de șarpe; iar ebraicii îl aveau pe Nakhustan, Șarpele de Bronz. Străvechiul zeu al britanicilor, pe care îl considerau Conducătorul Lumii în formă de Dragon, era numit HU, de unde s-ar putea să provină termenul de Human (n.n. om/uman în limba engleză). Simbolul discului înaripat al sumerienilor, care apare în întreaga lume antică, era alcătuit din doi șerpi. Simbolismul șarpelui și asocierea lui cu „zeii” antici poate fi găsit pretutindeni în lume. În cartea sa, *Adorarea Șarpelui*, reverendul John Bathhurst Deane scrie:

„... Unul din cei cinci constructori ai Tebei [în Egipt] a fost numit după zeul-șarpe al fenicienilor, Ofhion... Primul altar din Atena ridicat ciclopilor a fost cel închinat lui ‚Ops’, zeul-șarpe... Adorarea simbolică a șarpelui era atât de obișnuită în Grecia încât Iustin Martirul i-a acuzat pe greci că au introdus-o în misterele tuturor celorlalți zei. Atunci când își aleg o bucată de teren pentru a-și construi o casă sau un mormânt, chinezii au o superstiție: o ating cu capul, coada și picioarele șopârlelor care trăiesc sub pământ”.

Nu este exclus ca dragonii care scot foc pe nări și șerpilor malefici care apar în toate legendele lumii să își aibă originea în „zeii” reptilieni care au acționat cândva la vedere, cu mii de ani în urmă. Textele străvechi îi numesc

pe aceștia oamenii-șerpi, iar Biblia face referiri frecvente la simbolistica șarpelui. Deși nu toate simbolurile care includ șerpi se referă la aspectul reptilian al acestora, sunt destule care intră totuși în această categorie. O altă temă comună care apare în textele antice este cea referitoare la locurile sacre păzite de dragoni sau de șerpi. Cel mai cunoscut exemplu de acest fel în Occident este șarpele din Grădina Edenului, dar tema este universală. Persanii vorbeau de o regiune a fericirii absolute numită Heden, mai frumoasă decât tot restul lumii la un loc. Acesta a fost sălașul primordial al primului om, înainte ca acesta să fi fost tentat de un spirit malefic care a luat forma unui șarpe și care l-a ispitit să guste din fructele unui copac. Hinduismul vorbește de arborele banyion sub care Krishna, „Iisus” al indienilor, s-a așezat pe un șarpe încolăcit, revărsând cunoașterea spirituală asupra umanității. Grecii antici aveau tradiția Insulei celor Binecuvântați și a Grădinii Hesperidelor, în care creștea un copac ce producea merele de aur ale nemuririi. Această grădină era protejată de un dragon. În cărțile sacre chineze se vorbește de o grădină în copacii căreia creșteau fructele nemuririi, păzită tot de un șarpe înaripat, numit dragon. Legende mexicane au o variantă a legendei Evei în care apare un șarpe uriaș de sex masculin. O altă legendă hindusă descrie muntele sacru Meru, păzit de un dragon înfricoșător. Peste tot regăsim aceeași temă a locurilor sacre păzite de dragoni înfricoșători și de reptilienii pe jumătate umani, care le oferă oamenilor cunoașterea spirituală.

Speciile de reptile au o istorie îndelungată pe pământ, începând cu dinozaurii care au trăit acum 150 de milioane de ani, și chiar mai veche. Dacă dorim să înțelegem natura exactă a vieții, va trebui să ne eliberăm mintea de condiționările actuale și să realizăm că ceea ce vedem la ora actuală pe pământ nu reprezintă decât o fracțiune minusculă din posibilitățile existente. Specii de reptile precum șopârlele sau șerpii nu reprezintă decât o formă a geneticii reptiliene posibilă în univers. Știința modernă a demonstrat că nu toți dinozaurii aveau sânge rece. Ei seamănă cu reptilele actuale numai din punct de vedere fizic. Cert este că atât dinozaurii cât și reptilele au dat naștere unei varietăți incredibile de forme. De pildă, dinozaurii erau de toate mărimile, trăiau pe pământ, în apă sau în aer, erau ierbivori sau carnivori feroce, precum Tyrannosaurus Rex, care cântărea opt tone. Putem crede

oare că această diversitate genetică nu putea produce și forme umanoide, care să meargă pe două picioare, să fie înzestrate cu două brațe și cu un creier suficient de dezvoltat încât să producă o civilizație tehnologică? Cercetările de ultimă oră indică faptul că mulți dinozauri care trăiau acum 100 de milioane de ani erau foarte inteligenți. Saurornitoidul, numit astfel din cauza asemănării sale cu o pasăre, avea un creier mare, ochi care îi permiteau să aibă o viziune stereoscopică și degete orientate în direcții opuse, care îi permiteau să prindă și să țină mici mamifere cu care se hrănea. Adrian J. Desmond, unul din cei mai mari specialiști ai lumii în domeniul dinozaurilor, afirmă că o creatură precum Saurornitoidul era despărțit de restul dinozaurilor „printr-o prăpastie comparabilă cu cea care îi desparte pe oameni de vaci”, după care conchide: „Cine știe cât de departe ar fi putut ajunge aceste ,imitații de păsări’ dacă ar fi supraviețuit?” Studiile făcute sugerează că dacă nu ar fi fost șterși de pe suprafața pământului de un cataclism petrecut acum 65 de milioane de ani, dinozaurii ar fi putut evolua într-o rasă de umanoizi reptilien. Agenția Spațială Americană, NASA, i-a cerut lui Dale Russell, paleontologul șef de la Northern California University, să scrie un raport despre cum ar putea arăta viața extraterestră. El a creat un model pornind de la dinozaurul Troodon, căruia i-a aplicat schimbările genetice care s-ar fi putut produce în mod natural de-a lungul milioanelor de ani și a ajuns la o creatură pe care a numit-o dino-sauroid. Aceasta seamăna în mod uimitor cu un reptilian umanoid, fiind chiar identic cu imaginile descrise de oameni care pretind că au văzut extratereștri reptilien. Cine poate spune dacă acest salt evoluționist de la dinozaurii clasici la umanoizii reptilien nu s-a produs într-o altă dimensiune sau pe o altă planetă fizică, poate chiar și pe pământ, înainte de dispariția dinozaurilor? Mai mult decât atât, au dispărut oare cu toții? Paleontologia modernă (știința care studiază fosilele) sugerează la ora actuală că nu toți dinozaurii au fost uciși de meteoritul care a lovit pământul acum 65 de milioane de ani și că unii dintre ei ar putea trăi și astăzi. Există tot mai multe dovezi că păsările actuale ar putea fi urmașele dinozaurilor. Deși corpurile marii majorități a dinozaurilor au fost distruse, conștiința lor trebuie să fi supraviețuit, căci conștiința înseamnă energie, iar energia este indestructibilă. Ea nu poate fi anihilată, dar poate fi transmutată într-o altă formă. Ce s-a întâmplat cu conștiința dinozaurilor care au dominat pământul *timp de*

150 de milioane de ani? Așa cum am văzut mai devreme, numeroase legende din Asiria, Babilon, China, Roma, America, Africa, India și din alte părți, inclusiv povestea din Vechiul Testament, prezintă povești cu dragoni. Simbolul șarpelui s-a descoperit și în Britania antică, în Grecia, Malta, Egipt, New Mexico, Peru și în toate insulele din Oceanul Pacific. Există o asemănare indubitabilă între unii dinozauri și vechile ilustrații ale dragonilor. Anumite specii de șopârle mici cu aripi solzoase din arhipieleagul indo-malayezian seamănă atât de bine cu dragonii încât li s-a dat chiar numele de Draco, după constelația din care se crede că provin extraterestrii reptilieni. Încă și mai interesantă mi se pare șopârla cu armură numită *Moloch Horridus*, care seamănă de asemenea cu un dragon. Moloch este numele unei divinități antice căreia cu mii de ani în urmă i se sacrificau copii. Se crede că procesul continuă și astăzi în cadrul unei vaste rețele de ritualuri satanice. Altfel spus, copiii sunt sacrificați reptilienilor, căci, așa cum vor arăta în continuare, mulți „demoni” ai satanismului nu sunt alții decât reptilienii care încearcă de mii de ani să preia controlul asupra planetei. Iată ce spune în această direcție Charles Gould, un autor care a scris foarte mult despre dragoni și reptile:

„Există o specie pierdută de șopârle care hibernau și erau carnivore, care aveau aripi la fel ca și Draco și erau protejate de o armură și de solzi”. El crede că habitatul acestei specii era situat în podișurile din Asia centrală, iar dispariția ei a coincis cu Marele Potop. Există încă imagini ale unor „șopârle zburătoare” uriașe în diferite părți ale lumii, în special în Mexic, New Mexico și Arizona.

Cine sunt și de unde vin ei?

Există trei origini posibile atribuite reptilienilor Anunnaki care intervin în afacerile oamenilor: 1) sunt extraterestri; 2) sunt intra-terestri care trăiesc în interiorul pământului; și 3) manipulează umanitatea dintr-o altă dimensiune, prin „posedarea” corpului uman. După părerea mea, toate cele trei ipoteze sunt adevărate.

Figura 4

Constelația „Dragonului” sau Draco, în raport cu care sunt aliniate multe monumente antice.

Sunt ei extraterestri?

Cercetătorii fenomenului reptilian au tras concluzia că cel puțin o parte dintre aceste ființe provin din constelația Draco (*vezi Figura 4*). Aceasta include steaua Thurban, considerată cândva Steaua Nordului, în funcție de care sunt orientate piramidele egiptene. Potrivit studiilor lui Graham Hancock, străvechiul complex de temple de la Angkor Wat, în Cambogia, reprezintă o replică a constelației Draco, așa cum trebuie să fi arătat ea în anul 10.500 înainte de Christos. În această epocă, pământul și locuitorii săi, oameni și extraterestri deopotrivă, abia își reveneau după marele cataclism care s-a produs în jurul anului 11.000 înainte de Christos, reconstruindu-și civilizația. Autorul și cercetătorul Robert Bauval afirmă că piramidele de la Gizeh sunt aliniate în funcție de stelele din „centura” lui Orion, așa cum trebuie să fi arătat ele în jurul aceleiași an 10.500 înainte de Christos, când Orion se afla în punctul cel mai de jos al ciclului său (din câte înțeleg, de pe Orion provine o altă rasă de extraterestri care operează pe planeta noastră). La fel ca alți cercetători, Hancock sugerează că Sfinxul cu trup de leu de la Gizeh, despre care se crede că este mult mai vechi decât a fost datat de istorici, trebuie să fi privit cu fața către constelația Leului în aceeași perioadă de timp. La ora actuală se fac cercetări legate de o structură fantastică aflată sub apele Japoniei, care ar putea fi de asemenea veche de cel puțin 10.500 de ani. Mulți oameni au pus la îndoială aceste descoperiri, în special sincronizarea piramidelor de la Gizeh cu constelația Orion, dar tema merită să fie cercetată în continuare, chiar dacă nu toate detaliile sale sunt adevărate. La urma urmei, descoperirea adevărului nu reprezintă niciodată un lucru ușor, cu atât mai mult dacă are o vechime atât de mare. Este uimitor cum niște structuri și temple atât de vechi, aparținând unor culturi aparent fără legătură unele cu altele, se aliniază între ele cu o precizie astronomică, matematică și geometrică atât de mare. Dar poate că acele culturi *nu* erau fără legătură unele cu altele. Așa cum vom vedea în continuare, ele aveau o origine comună. Templele din Angkor Wat sunt acoperite cu imagini ale reptilienilor, caracteristică specifică tuturor culturilor antice, inclusiv cea egipteană, cea din America Centrală și cea indiană. În studiul său referitor la misterioasele turnuri rotunde din Irlanda, profesorul Phillip Calahan afirmă că acestea sunt poziționate cu o sincronicitate

remarcabilă în funcție de constelațiile vizibile pe cerul dinspre nord în timpul solstițiului de iarnă. Dar cel mai perfect se aliniază turnurile cu constelația... Draco. Dacă am trasa un desen uriaș al constelației Draco pe întregul teritoriu al Irlandei, afirmă Calahan, ochii și capul dragonului ar fi situate de o parte și de alta a Lough Neagh, chiar în centrul Irlandei de Nord. Partea de est a Lough Neagh este situată în apropierea capitalei Belfast. De aceea, capul constelației Draco este situat la sol exact în Irlanda de Nord, acea regiune micuță care a fost atât de zguduită de crime și de suferință în ultima vreme. Până la sfârșitul lecturii cărții de față, cei care nu sunt familiarizați cu simbolismul își vor da seama cât de mare este puterea acestuia de a atrage energie (pozitivă sau negativă) într-un anumit loc. John Rhodes, unul din cei mai mari specialiști în domeniul reptilienilor, afirmă că aceștia ar putea fi invadatori veniți din spațiul cosmic, care vizitează diferite planete și își infiltrează agenții până la preluarea întregului control asupra acestora. Conform acestei teorii, forțele militare reptiliene răpesc diferite forme de viață existente pe planeta respectivă, pe care savanții lor le studiază, după care introduc codul genetic reptilian în speciile pe care doresc să le manipuleze. Acest program presupune un procedeu de încrucișare, adică exact tehnica folosită de Anunnaki pe pământ și descrisă de Tăblițele Sumeriene. Rhodes adaugă:

Din bazele lor subterane, extraterestrii reptilienii creează o rețea alcătuită din ființe cu genetică mixtă (umană și reptiliană), pe care le infiltrează pe diferite nivele ale complexului militar-industrial de la suprafață, în guvernele diferitelor țări, în grupurile care studiază OZN-urile și domeniul paranormal, în organizațiile preoțești și religioase, etc. Acești oameni cu genetică mixtă acționează conform instrucțiunilor primite, de multe ori fără să știe că sunt „agenți reptilienii”, creând astfel condițiile pentru invazia finală a extraterestrilor.

Nu am avut ocazia să studiez opera lui Rhodes decât cu câteva zile înainte de terminarea acestei cărți, dar, așa cum veți constata în continuare, am ajuns exact la aceleași concluzii. Rhodes afirmă că după invazia reptiliană din spațiul cosmic și din bazele lor subterane, populația de la suprafață este nevoită să se predea rapid, din cauza superiorității armelor extraterestre. În continuare,

reptilienii golesc planeta de resursele ei naturale, precum apa, mineralele și informațiile ADN. Principala metodă de control reptilian este infiltrarea societății umane prin intermediul societăților secrete, pe care o voi detalia mai târziu în această carte. În finalul cărții sale, *Zei din Eden*, autorul și cercetătorul american William Bramley a tras concluzia că Anunnaki au creat o societate secretă numită Frăția Șarpelui, pe care au folosit-o pentru a manipula umanitatea prin metodele care vor fi descrise în capitolele următoare din lucrarea de față. Această Frăție a Șarpelui este nucleul central al rețelei globale actuale de societăți secrete existente pe pământ și controlate de reptilienii.

Sunt ei intra-terestri?

În forma fizică pe care și-au asumat-o, Anunnaki sunt una din numeroasele rase care trăiesc în interiorul pământului, într-un fel de catacombe uriașe, care comunică prin tuneluri și peșteri subterane. Există o legendă a indienilor hopi care susține că sub orașul Los Angeles există un complex străvechi de tuneluri, care a fost ocupat de rasa „șopârlelor” acum 5000 de ani. În anul 1933, G. Warren Shufelt, un inginer minier din LA, a afirmat că a găsit acest complex subteran. Se crede că la ora actuală în interiorul lui se țin anumite ritualuri francmasonice satanice. Autoritățile știu de multă vreme de existența acestor rase subterane și de locurile în care trăiesc, dar ascund acest lucru printr-o operațiune masivă de acoperire. În anul 1909, G.E. Kincaid a descoperit un oraș subteran construit cu precizia Marii Piramide în apropiere de Marele Canion din Arizona. Orașul era suficient de mare pentru a putea fi locuit de 50.000 de persoane și era plin de corpuri mumificate, de origine orientală, poate chiar egipteană, potrivit conducătorului expediției, profesorul S.A. Jordan. Au fost descoperite de asemenea numeroase artefacte, inclusiv unele obiecte din cupru la fel de dure ca oțelul. Muzeul Smithsonian din Washington DC a avut grijă ca aceste descoperiri să nu fie aduse la cunoștința opiniei publice (la urma urmei, asta este sarcina sa!) și nimeni nu ar fi știut nimic de această descoperire dacă nu s-ar fi publicat două articole în ziarul local, *The Arizona Gazette*, în aprilie 1909. Cercetătorul și autorul John Rhodes afirmă că a descoperit acest loc ascuns, pe care îl asociază cu Sipapuni, lumea subterană din care pretind că au ieșit la suprafață indienii hopi.

Potrivit legendelor acestora, tribul hopi a trăit cândva în interiorul pământului, membrii săi fiind hrăniți și îmbrăcați de niște „oameni-furnici”, care ar putea fi identificați cu extraterestrii cunoscuți sub numele de cenușii. Indienii hopi își numesc strămoșii „frații lor șerpi” și cel mai sacru ritual al lor este dansul șarpelui. Așa cum voi continua să repet la nesfârșit, nu toți reptilienii au intenții răuvoitoare, și nu doresc în nici un caz să demonizez rasa reptiliană. Discuția de față se referă doar la o grupare din rândul lor. Indienii hopi susțin că la ordinul zeiței lor, Femeia Păianjen, au ieșit la un moment dat la suprafața pământului, printr-o peșteră pe care o numesc Sipapuni. Odată ajunși la suprafață, s-au confruntat cu o pasăre care le-a amestecat limbile, astfel încât triburile nu s-au mai putut înțelege între ele. Asemănarea cu povestea biblică a Turnului din Babel este atât de izbitoare încât nu putem să nu sesizăm această conexiune. Nici în zilele noastre indienii hopi nu îndrăznesc să refacă imaginile strămoșilor lor șerpi, de teamă să nu fie pedepsiți cu moartea. Structura lumii subterane descoperită în Arizona de E.G. Kincaid a fost descrisă de acesta astfel: „...o cameră-mamut din care ies pasaje subterane la fel ca spițele din axul unei roți”. Exact așa este descrisă baza subterană a reptilienilor de la Dulce, New Mexico, dar și structura bazată pe cercuri concentrice prin care Frăția mondială manipulează lumea, fiecare cerc având un nivel diferit de cunoaștere la care au acces membrii săi (cu atât mai înalt cu cât cercul este mai apropiat de nucleu). Câteva din cele mai importante baze subterane reptiliene sunt localizate în Arizona, New Mexico și zona Four Corners (n.n. textual: Cele Patru Colțuri) în care se intersectează cele patru state americane: Arizona, Utah, Colorado și New Mexico. Cât despre lumile și orașele subterane, antice sau moderne, acestea abundă pe întreaga planetă. Există rapoarte ale unor martori oculari care au văzut prin anii 30 umanoizi gigantici în catacombele din Hal Saflini (Malta). Aceștia au fost închiși în ele după o petrecere a unor elevi, când ghidul lor a dispărut. În apropiere de Derinkuyu, în Turcia, s-au descoperit mai mult de 30 de complexe străvechi de tuneluri și orașe subterane, iar lista poate continua la nesfârșit. Se crede că misterioasa creatură cunoscută sub numele de Big Foot, un fel de maimuță uriașă și păroasă, ar proveni din interiorul pământului. Marea majoritate a cercetătorilor fenomenului OZN cred că există baze subterane reptiliene în care extraterestrii lucrează

împreună cu elita pe care au impus-o la suprafața pământului (având gene încrucișate cu ale lor), și am vorbit personal cu foști agenți CIA care mi-au confirmat acest lucru. Cu siguranță, în interiorul planetei noastre trăiește o rasă reptiliană întrupată în formă fizică. Singura întrebare care mai rămâne de lămurit este dacă aceasta provine de pe pământ, sau are o origine extraterestră. Cel mai probabil, răspunsul corect se află undeva la mijloc.

Vin ei din alte dimensiuni?

Cercetările pe care le-am făcut personal sugerează că manipularea și controlul reptilian asupra umanității este orchestrat în primul rând într-o altă dimensiune (regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni). Fără a înțelege natura multidimensională a vieții și a universului, nu vom putea realiza plenar maniera în care se realizează manipularea pământenilor de către o forță ne-umană. Așa cum confirmă în ultima vreme tot mai mulți oameni de știință, universul este alcătuit dintr-un număr infinit de frecvențe sau dimensiuni ale vieții care coexistă în același spațiu, la fel ca frecvențele radio sau de televiziune. Deocamdată, noi suntem racordați la frecvența spațiului tridimensional, pe care îl percepem ca fiind realitatea în care trăim. Cum s-ar spune, suntem acordați pe acest program, dar, la fel ca în cazul radioului sau al televiziunii, celelalte posturi transmit simultan programe, și dacă schimbăm canalul sau lungimea de undă, ne putem racorda oricând la ele. Dacă vom proceda astfel, canalul sau postul de dinainte nu își încetează transmisiunea, dar noi nu îl mai putem vedea sau auzi, căci nu mai suntem racordați la el. La fel se petrec lucrurile și cu conștiința umană. Există oameni care își pot acorda conștiința pe alte lungimi de undă (teoretic, toți putem face acest lucru), conectându-se astfel la informațiile și conștiințele care operează pe respectiva frecvență. Noi numim acest fenomen „putere extrasenzorială”, dar în realitate ea nu reprezintă altceva decât capacitatea de a muta canalul pe un alt post. Aceasta este maniera în care operează Rasa Șarpelui sau Anunnaki, care controlează lumea în care trăim prin „posedarea” anumitor linii genealogice dintr-o altă dimensiune. După cum îmi indică însă cercetările făcute, controlorii reptilienii din cea de-a patra dimensiune sunt controlați la rândul lor de entități aflate undeva, într-o a cincia dimensiune. Unde se termină toată această

poveste? Cine poate ști?! Da, da, da, știu că sună a basm, dar așa sună de cele mai multe ori adevărul. Dacă nu mai puteți suporta, puteți lăsa cartea deoparte, dar nu veți mai afla astfel enorma cantitate de dovezi care există în favoarea acestei afirmații. „Postul” din care emit reptilienii se află pe un nivel inferior al celei de-a patra dimensiuni, cel mai apropiat cu putință de lumea fizică în care trăim. Dimensiunea mai este cunoscută și sub numele de regiunea astrală inferioară – legendarul cămin al demonilor și al entităților malefice despre care s-a vorbit atât de mult în antichitate. Aceasta este dimensiunea la care apelează inclusiv sataniștii moderni atunci când își invocă entitățile demoniace în ritualurile lor sinistre. De fapt, ei îi invocă pe reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Unii cercetători sugerează, pe bună dreptate, că reptilienii aflați într-o formă ne-fizică au putut pătrunde în dimensiunea noastră prin anumite găuri sau portaluri în țesătura spațio-temporală create de testele și exploziile nucleare care au început în deșertul din New Mexico pe la începutul anilor 40. După părerea mea, aceste găuri au început să fie create cu mult timp în urmă, înainte de marile cataclisme, când lumea se afla într-o etapă mult mai avansată de dezvoltare tehnologică decât societatea în care trăim noi.

Controlul reptilian asupra planetei pământ implică toate cele trei teme de mai sus. Personal, am convingerea că structura genetică reptiliană operează în întregul univers și că nu toți extratereștrii care au această structură sunt răuvoitori sau malefici. La fel ca în cazul umanității, ei acționează pe întregul spectru de atitudini posibile, de la iubire până la ură, de la dorința de libertate până la dorința de control. Nu voi putea sublinia îndeajuns până la sfârșitul cărții că reptilienii la care mă refer aici sunt doar o grupare particulară aparținând acestei specii, nu întreaga specie. Această grupare manipulative a venit pe planeta noastră din constelația Draco (și nu numai), aceasta fiind chiar originea unor termeni precum „drac” sau „draconic”, care rezumă destul de corect intențiile și agenda membrilor săi. Acestor extratereștri le place să consume sânge uman, ei fiind vampirii de care vorbesc atâtea legende. De altfel, care este numele celui mai celebru vampir din lume? Conte Dracula! Cuvântul „conte” simbolizează liniile genealogice aristocratice cu genetică mixtă, reptiliană și umană, pe care extratereștrii le posedă din regiunea inferioară a celei de-a patra

dimensiuni, iar Dracula este o referire evidentă la aceiași draconieni. Poveștile recente referitoare la *chupacabra* care suge sângele, apărute în Puerto Rico, Mexic, Florida și nord-vestul coastei pacifice se potrivesc de minune descrierii reptiliene. Această creatură suge sângele unor animale domestice precum caprele, de unde și numele ei (n.n. suge-capra). Reptilienii operează prin învăluire. Expresia lor fizică trăiește în baze subterane, de unde interacționează cu savanți și lideri militari cu sânge încrucișat. Ies uneori la suprafață pentru a răpi ființe umane, dar principala formă de control pe care o exercită este posesiunea. Programul de încrucișare genetică (prin acte sexuale sau în laborator) este descris în Tăblițele Sumeriene și în Vechiul Testament (Fiii lui Dumnezeu care s-au încrucișat cu fiicele oamenilor). Liniile genealogice hibride pe care le-au produs sunt purtătoare ale codului genetic reptilian, putând fi mult mai ușor posedate de reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. După cum vom vedea, aceste linii genealogice au devenit aristocrația și familiile regale ale Marii Britanii și ale celorlalte națiuni europene, fiind apoi exportate, grație „Marelui” Imperiu Britanic, pentru a guverna cele două Americi, Africa, Asia, Australia, Noua Zeelandă, și așa mai departe. Membrii acestor linii genetice preiau prin manipulare toate pozițiile cheie ale politicii, armatei, mas-mediei, sistemului bancar și mediului de afaceri, devenind un fel de păpuși manevrate de extraterestri. Aceștia operează prin intermediul tuturor raselor, dar mai ales al celei albe.

După cum se știe, există o zonă a creierului uman cunoscută sub numele de creier reptilian. Acesta este creierul primordial al omului, la care s-au adăugat ulterior celelalte segmente. Potrivit neuro-anatomistului Paul MacLean, această zonă primitivă a creierului este condusă de un alt segment preistoric, pe care oamenii de știință îl numesc complexul-R. R este prescurtarea de la reptilian, căci noi împărtășim acest organ cu reptilele. MacLean afirmă că acest complex-R joacă un rol important în „comportamentul agresiv, în simțul teritorialității, al ritualismului și în stabilirea ierarhiilor sociale”. Acesta este exact modelul comportamental al reptilienilor și al hibrizilor umani creați de ei. Astronomul Carl Sagan știa mult mai multe lucruri decât a revelat opiniei publice. De fapt, el și-a petrecut cea mai mare parte a carierei lui ascunzând adevărul, nu scoțându-l la iveală. Din când în

când, această cunoaștere a adevărului ascuns a ieșit însă la suprafață, ca de pildă în acea ocazie în care a spus: „... Nu trebuie să ignorăm componenta reptiliană a naturii umane, îndeosebi comportamentul nostru ritualist și ierarhic. Dimpotrivă, acest model ne-ar putea ajuta să înțelegem care este esența ființei umane”. În cartea sa, *Dragonii din Eden*, el adaugă că până și latura negativă a comportamentului uman poate fi exprimată în termeni reptilieni, cum ar fi expresia „ucigaș cu sânge rece”. Cu siguranță, Sagan (al cărui nume este o inversiune perfectă a numelui indian al zeilor reptilieni, Nagas) știa el ce știa, dar a preferat să nu dezvăluie aceste lucruri. În perioada de formare a fătului, acesta trece prin numeroase etape ce marchează evoluția animalelor până la forma umană actuală. Pot fi stabilite astfel conexiuni cu mamiferele (altele decât primatele), reptilele și peștii. Spre exemplu, există un moment în care embrionul își dezvoltă branhii. Până în cea de-a opta săptămână, fătul uman seamănă mai degrabă cu embrionii de păsări, oi și porci. Abia din cea de-a treia lună de dezvoltare o ia el pe calea evoluției proprii. Din când în când, instrucțiunile genetice uită care este cel mai recent scenariu și conduc la nașterea unor copii cu cozi. Acestea se numesc apendice caudale și apar în regiunea lombară inferioară. În țările dezvoltate ele sunt înlăturate imediat de medici, dar în țările sărace există oameni care sunt nevoiți să trăiască întreaga lor viață purtând aceste cozi. Feromonii sunt substanțe secretate de animale pentru a putea fi recunoscute de membrii aceleiași specii. Feromonii femeilor umane și cei ai iguanelor sunt identici din punct de vedere chimic.

Vă reamintesc de cifrele da'te în primul capitol care precizează numărul de planete și de stele care există în această fracțiune a creației în care ne aflăm și noi. Numărul formelor de viață din această galaxie depășește orice imaginație, iar acesta este doar nivelul tridimensional al existenței. Dacă ne vom limita capacitatea de percepție numai la ceea ce există pe această planetă micuță din sistemul nostru solar (nici el prea mare), imaginația și viziunea noastră vor rămâne atât de microscopice încât ne va fi imposibil să înțelegem ce se petrece în realitate în lumea în care trăim. Pentru acest nivel de gândire, ideea că o rasă reptiliană controlează această planetă dintr-o altă dimensiune pare neverosimilă și de neînțeles. Probabil așa vor gândi marea majoritate a cititorilor acestei cărți, dar în rândul cercetătorilor

interesați de aflarea adevărului, și nu doar de apărarea unui sistem de convingeri depășit, „conexiunea reptiliană” prinde din ce în ce mai mult teren.

În anul 1998 am călătorit prin Statele Unite timp de 15 zile, perioadă în care am întâlnit mai mult de 12 persoane diferite care mi-au declarat că au văzut cu ochii lor oameni transformându-se în reptile, iar apoi din nou în oameni. De pildă, doi prezentatori de televiziune au avut o asemenea experiență în timp ce interviewau un mare apărător al centralizării globale a puterii, cunoscută și sub numele de Noua Ordine Mondială. După ce interviul în direct s-a terminat, prezentatorul i-a spus colegei sale că a trăit o experiență uimitoare în timpul emisiunii: a văzut fața bărbatului interviewat transformându-se într-o creatură asemănătoare unei șopârle, după care a revenit din nou la trăsăturile unei fețe umane. Colega sa a rămas consternată, căci ea a văzut mâinile oaspetelui transformându-se în labe de reptilă. Prezentatorul mi-a mai povestit experiența unui prieten de-al său, polițist, în timpul unui control de rutină într-o clădire oficială din Aurora, lângă Denver, Colorado. Polițistul i-a atras atenția directorului uneia din companiile de la parter asupra naturii extreme a mijloacelor de securitate adoptate în clădire. Directorul i-a răspuns că dacă dorește să vadă cu adevărat mijloace extreme de securitate, ar face mai bine să viziteze etajele superioare ale clădirii. I-a arătat de asemenea un lift care nu urca decât până la anumite etaje din partea de sus a clădirii, după care, tot sporovăind, i-a povestit ce i s-a întâmplat cu câteva săptămâni înainte. Aștepta liftul, iar când acesta s-a deschis, din el a ieșit o creatură extrem de ciudată. Era albinoasă și avea o față ca de șopârlă, cu pupile verticale, așa cum au reptilele. Creatura a ieșit afară din clădire și s-a urcat într-o mașină cu însemne oficiale. Polițistul a rămas atât de intrigat încât s-a interesat în timpul său liber de companiile care erau găzduite în partea superioară a clădirii și la care ajungea liftul misterios. A descoperit că toate erau firme-fantomă, sub care se ascundea de fapt Agenția Centrală de Contraspionaj, CIA.

Ar mai fi și experiențele lui Cathy O'Brien, una din sclavele controlate mental de care s-a folosit Guvernul Statelor Unite timp de 25 de ani, pe care le povestește în uimitoarea sa carte, *Trans Formation of America*², scrisă împreună cu Mark Phillips. Femeia a fost abuzată sexual

² Joc de cuvinte: Transformarea Americii, sau Intrarea în Transă a Americii.

încă din copilărie, iar apoi ca adult, de un întreg șir de oameni faimoși pe care îi numește în cartea sa. Printre aceștia s-au numărat președinții Statelor Unite Gerald Ford, Bill Clinton și George Bush, un jucător cu un rol principal în Frăție, așa cum am arătat în celelalte cărți ale mele (lucru confirmat de altfel de mulți alți autori). Bush, un pedofil și ucigaș în serie, a violat-o în mod repetat pe fika lui Cathy, Kelly O'Brien. Ca reacție în fața curajoasei expuneri a adevărului pe care a făcut-o aceasta, autoritățile au fost nevoite să o scoată pe Kelly din programul de control al minții numit *Project Monarch*. Cathy descrie în cartea sa, *Trans Formarea Americii*, un moment în care președintele Bush stătea în fața ei în biroul său din Casa Albă, răsfoind o carte cu imagini ale unor „extratereștri cu fețe de șopârle veniți dintr-un loc îndepărtat din spațiul cosmic”. Bush a pretins că este el însuși un „extraterestru” și s-a transformat în fața ei într-o reptilă, „ca un cameleon”. Cathy a preferat să creadă că a fost victima unui efect de hologramă, lucru care nu mă miră deloc. Orice om ar fi crezut același lucru, căci adevărul pare prea fantastic pentru a fi crezut (chiar dacă îl vezi cu ochii tăi), până când nu începi să aduni dovezi care să-l ateste. Nu există nici o îndoială că programele de control al minții includ și scenariul extraterestru, majoritatea organizațiilor care se ocupă de studierea OZN-urilor fiind manipulate în mod grosolan, nu în ultimul rând prin intermediul Hollywood-ului, prin care se încearcă să se modeleze opinia publică. Cathy afirmă în cartea sa că George Lucas, producătorul trilogiei *Star Wars*, este ofițer acoperit al NASA și al Agenției pentru Securitate Națională (din care s-a născut mai târziu CIA). Coroborând faptele și cu informații pe care le-am aflat de la alte persoane, eu nu cred că ceea ce a spus Bush și ceea ce a văzut Cathy a fost doar un program de control al minții. Cred că pur și simplu Bush i-a revelat lui Cathy Marele Secret, că o rasă reptiliană dintr-o altă dimensiune controlează planeta de mii de ani. Mai cunosc și alte persoane care l-au văzut pe Bush schimbându-se într-o reptilă.

Președintele Mexicului din anii 80, Miguel De La Madrid, s-a folosit de asemenea de Cathy în starea ei de transă. Cathy povestește că acesta i-a relatat Legenda Iguanei și i-a explicat că niște extratereștri cu forme de șopârle au coborât în Mexic și au luat contact cu populația mayașă. Piramidele mayașe, cunoașterea lor astronomică

avansată și obiceiul de a sacrifica fecioare au fost inspirate de acești extraterestri reptilien. Președintele a adăugat că aceștia s-au încrucișat cu mayașii pentru a da naștere unei forme de viață în care să poată să locuiască. De La Madrid i-a spus lui Cathy că moștenitorii acestor linii genealogice au capacitatea de a se transforma ca niște cameleoni, oscilând între forma umană și cea de iguană - „un vehicul perfect pentru a se transforma în lideri mondiali”, a conchis el. Președintele a pretins că are el însuși strămoși cu gene încrucișate, lucru care îi permitea să se transforme la voință într-o iguană, și invers. S-a schimbat apoi în fața ei, la fel ca și Bush, căpătând o limbă și ochi ca de șopârlă. Deloc surprinzător, Cathy a continuat să creadă că asistă la o proiecție holografică, dar oare chiar așa să fi fost? Și dacă De La Madrid spunea adevărul? Acest comportament deameleon nu este decât o altă expresie pentru formula desuzitată în antichitate referitoare la „schimbarea formei”. Inclusiv savanții moderni cu mintea deschisă acceptă astăzi această posibilitate. Schimbarea formei este o capacitate a minții de a proiecta o altă imagine fizică în fața celor din jur. Tot ce există este energie care vibrează pe o anumită frecvență. Prin folosirea minții pentru a schimba frecvența de vibrație, poți apărea în ce formă vrei. Mulți martori oculari au vorbit de așa-zișii „bărbați în negru” care s-au materializat iar apoi s-au dematerializat în fața lor. Fenomenul se întâmplă de obicei atunci când cineva care divulgă informații despre OZN-uri sau extraterestri trebuie speriat și amenințat. Extraterestrii pot face acest lucru pentru că sunt ființe interdimensionale care pot apărea în orice formă doresc. Așa se explică obsesia familiilor din elita liniilor genealogice încrucișate pentru a-și păstra puritatea genetică. De fapt, ele urmăresc să-și păstreze structura genetică ce le permite să se deplaseze între dimensiuni și să-și schimbe forma, apărând când ca oameni, când ca reptile. Dacă structura genetică se îndepărtează prea mult de originea ei reptiliană, ei își pierd aceste capacități. Cathy povestește că o altă experiență conexasă cu extraterestrii s-a petrecut la laboratorul pentru controlul minții de la Centrul pentru Zboruri Spațiale Goddard, de lângă Washington DC, în prezența lui Bill și Bob Bennett, două personaje binecunoscute în politica Statelor Unite și adânc infiltrate în rețeaua Frăției. Iată ce a experimentat Cathy, după ce i s-au dat droguri pentru modificarea stării psihice:

„L-am auzit pe Bill Bennett vorbind în întunericul din jur: „Acesta este fratele meu, Bob. El și cu mine suntem o singură ființă. Suntem proveniți din altă dimensiune – două ființe dintr-un alt plan’.

Luminile high-tech care se roteau în jurul meu m-au convins că mă deplasez și eu într-o altă dimensiune, la fel ca și ei. O rază laser a lovit peretele din fața mea, explodând într-o imagine panoramică a unei recepții la Casa Albă. Era ca și cum m-aș fi aflat acolo. Întrucât nu cunoșteam pe nimeni, am întrebat agitată: „Cine sunt acești oameni?’

„Nu sunt oameni, iar aceasta nu este o navă spațială’, mi-a răspuns Bennett. În timp ce vorbea, imaginea holografică s-a schimbat ușor, astfel încât oamenii de dinainte au căpătat forme de șopârle. „Bine ai venit pe cel de-al doilea nivel al lumii noastre subterane. Acestea nu este decât o reflexie în oglindă a primului nivel, respectiv o dimensiune extraterestră. Noi venim dintr-un plan trans-dimensional care include toate dimensiunile...”.

„Te-am luat în dimensiunea mea pentru a stabili o legătură mai puternică cu mintea ta decât mi-ar permite planul terestru, mi-a spus Bill Bennett. Fiind extraterestru, tot ce trebuie să fac este să îmi proiectez gândurile în mintea ta, pentru ca ele să devină propriile tale gânduri”.

Deși pare o simplă tehnică de programare, nu pot să nu mă întreb, da’te fiind și celelalte dovezi pe care le voi prezenta în continuare, dacă nu ar fi mai veridic să credem că, sub influența drogurilor și a celorlalte metode de control aplicate asupra ei, mintea lui Cathy a trecut pur și simplu pe frecvența pe care operează reptilienii. Aceștia provin din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni și nu își folosesc corpurile fizice decât ca instrumente pentru a manipula cea de-a treia dimensiune. De aceea, mi s-ar părea normal ca, în măsura în care îți poți acorda mintea la dimensiunea lor, să îi poți vedea așa cum sunt în realitate. Povestea lui Cathy se suprapune peste alte relatări ale unor persoane răpite, care confirmă că răpitorii lor arătau mai întâi ca niște oameni, pentru a se transforma apoi în reptile umanoide. Sunt oare toți acești oameni într-adevăr răpiți de extratereștri în navele lor zburătoare, sau sunt supuși ei unui program de control

al minții precum cel experimentat de Cathy O'Brien, care le permite să se conecteze la regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni? În cartea sa, *Teamă și dezgust în Las Vegas*, Hunter S. Thompson descrie cum a văzut asemenea reptile pe când era drogat, iar un bărbat pe care l-am cunoscut în timpul celor 15 zile cât am stat în SUA mi-a povestit o istorie similară. Prin anii 60 făcea abuz de LSD și într-o asemenea stare de conștiință alterată vedea unii oameni ca fiind normali, în timp ce alții îi apăreau ca niște șopârle și alte reptile umanoide. O vreme a crezut că are halucinații, dar luând regulat doze mari de drog, a sfârșit prin a-și da seama că ceea ce vedea nu era o halucinație, ci o ridicare a vâului vibratoriu care îi permitea să vadă forțele care îi controlează pe oameni, dincolo de planul fizic. Întotdeauna, aceiași oameni căpătau fețe de șopârlă și aceiași oameni își păstrau chipul uman. Nu se schimbau niciodată între ei. A început să-și dea de asemenea seama că cei cu fețe de șopârlă reacționează întotdeauna la fel în fața filmelor, a programelor de televiziune, etc. „Obişnuiam să ne distrăm și să spunem: „Vin șopârlele””, mi-a povestit el. Era convins că există un „câmp morfogenetic”, ca să-i folosesc propria expresie, care influențează ADN-ul oamenilor-șopârlă și le aliniază structura celulară la tiparul genetic reptilian. Cu cât cineva are mai multe gene reptiliene, cu atât mai ușor îi este să stabilească această comunicare cu câmpul morfogenetic, respectiv să fie controlat. Persoanele cu structura celulară cea mai aliniată la câmpul morfogenetic sunt familiile Elitei care conduce lumea la ora actuală. Nu este o întâmplare faptul că Prințesa de Wales Diana obișnuia să îi numească pe Windsor-i „șopârle” și „reptile”. Făcea acest lucru cu toată seriozitatea. „Nu sunt umani”, spunea ea. Am aflat acest lucru de la o confidentă apropiată a Dianei, pe care o voi cita pe larg mai târziu în această carte.

La sfârșitul celor 15 zile petrecute în America, în care am întâlnit o sumedenie de oameni care mi-au spus același lucru: că au văzut oameni transformându-se în reptile, mă aflu în sala de conferințe a expoziției „Whole Life” din Minneapolis, și ținam o prelegere. O doamnă din public mi-a spus că are puteri extrasenzoriale și că știe despre ce vorbesc, căci putea vedea reptilele din interiorul oamenilor, în special al politicienilor, oamenilor de afaceri, bancherilor și elitei militare. Avea acest dar deoarece putea vedea dincolo de aparența fizică, pătrunzând cu

ușurință în regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, în care rezidă acești reptilienii. Ce i-a spus Miguel De La Madrid lui Cathy O'Brien? Că aceste ființe cu sânge încrucișat pot oscila între înfățișarea de om și cea de iguană, la fel ca un cameleon – „un vehicul perfect pentru transformarea în lideri ai lumii”. Doamna cu puteri psihice mi-a spus că aproape toți oamenii aflați în poziții de vârf ale puterii fac parte din categoria reptilelor, deși existau printre ei și oameni normali, „copleșiți și controlați” însă de reptile. Fără a fi ei înșiși reptilienii, acești oameni sunt posedați de cei din urmă. Există apoi reptilienii „cu sânge integral”, care își ascund adevărata natură sub înfățișarea umană, și „hibrizi”, oameni cu sânge încrucișat posedați de reptilienii din cea de-a patra dimensiune. Mai există și reptilienii care se manifestă direct în această dimensiune, dar aceștia nu-și pot păstra indefinit înfățișarea. O parte din „bărbații în negru” fac parte din această categorie. Mulți oameni posedați nu au nici cea mai mică idee de acest lucru, dar gândurile lor sunt gândurile reptilienilor. Ei acționează în sensul împlinirii Agendei, fără să-și dea seama ce fac și de ce sunt puși să acționeze în acest fel. Familiile Elitei conducătoare, precum Rothschild-zii și Windsor-ii, sunt reptilienii cu sânge integral care se ascund sub înfățișarea umană știind perfect cine sunt și care este Agenda pe care încearcă să o implementeze. Un alt comentariu pe care l-a făcut doamna în cauză s-a referit la familia Clinton: în timp ce Hillary Clinton era o femeie-reptiliană cu drepturi depline, Bill Clinton nu era decât un om posedat de reptilienii. Această informație mi s-a părut extrem de interesantă, căci propriile mele cercetări, la fel ca studiile altor persoane preocupate de acest domeniu, au scos la iveală faptul că Hillary Clinton este situată mult mai sus în ierarhie decât Bill, care nu reprezintă decât un pion în acest joc, deși are sânge încrucișat. La nevoie, superiorii lui pot renunța oricând la serviciile sale. Nu întotdeauna cei mai puternici oameni sunt plasați în pozițiile aparent cele mai influente. Adevărata putere o dețin cei care trag sforile.

Mai există o diferență importantă între cei cu sânge pur și cei cu sânge încrucișat. Tot ce există are un substrat energetic sonor (vibratoriu). Atunci când gândim sau simțim, noi emitem unde energetice care modifică prin rezonanță câmpul din jur, făcându-l să vibreze pe același nivel de frecvență. Aceste unde reprezintă sunete

care nu pot fi percepute de auzul uman. Nici o formă nu poate exista fără un sunet corespondent. Așa cum puteți vedea din fantastica serie de filme video numită *Cymatics*, sunetul este cel care transformă materia în formă. Aceste filme prezintă structurile uimitoare, de multe ori în forme geometrice, în care se aranjează nisipul și alte particule așezate pe un platou de metal supus vibrației prin diferite sunete. Fiecare schimbare a sunetului conduce la o schimbare corespunzătoare a structurilor geometrice. Fenomenul este similar celui descris la începutul acestui capitol, care generează formarea cercurilor concentrice ale orbitelor planetare în jurul soarelui. Sistemul solar este el însuși o creație a sunetului, la fel ca tot ceea ce există în creație. La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul era... un sunet. În seria de filme intitulată *Cymatics* putem vedea transformarea particulelor în mini-planete, sisteme solare și galaxii, prin simpla putere a sunetelor. Între altele, sunetele reprezintă un incredibil remediu vindecător. Punerea în rezonanță a corpului și organelor cu sunetele lor corespondente permite vindecarea acestora. O boală nu înseamnă altceva decât o stare de dizarmonie a stării naturale de vibrație a organismului, generată de gândurile și sentimentele noastre dezechilibrate, care alterează vibrația originală a corpului. Așa se explică de ce stresul emoțional poate conduce la îmbolnăvire. Lucrurile sunt cât se poate de simple. Încă și mai uimitor este faptul că particulele de nisip prezentate în seria de filme *Cymatics* iau forme aproape umane atunci când sunt emise anumite sunete. Corpurile noastre sunt ele însele produse de anumite energii, iar dacă mintea noastră ar fi suficient de puternică pentru a modifica aceste energii formatoare, corpul nostru și-ar putea schimba forma sau ar putea dispărea complet din această dimensiune. Acesta este fenomenul numit schimbarea formei. Nu este vorba de un miracol, ci de un fapt științific, de o lege naturală a creației, care explică, între altele, felul în care își pot schimba forma reptilienii cu sânge pur din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, oscilând între înfățișarea de om și cea de reptilă. Ei nu își schimbă decât forma exterioară. În dimensiunea noastră apar ca oameni, dar aceasta nu este decât o schimbare a învelișului. Esența lor rămâne neschimbată.

După ce am terminat prima redactare a acestui capitol am cunoscut o altă femeie, de data aceasta în

Anglia, care mi-a spus că este măritată cu un bărbat implicat în ritualurile satanice ale Frăției. Acesta este administrator al unei zone numite Burnham Beeches, situată lângă granița dintre Buckinghamshire și Berkshire, la câțiva kilometri de Slough, la vest de Londra. Locul este vestit pentru ritualurile satanice practicate aici, fiind menționat chiar în Registrul Cadastral făcut din ordinul lui Wilhelm Cuceritorul în secolul al XI-lea. Pe la începutul anilor 70, doamna în cauză își plimba câinele prin această regiune, când a văzut un personaj îmbrăcat într-o robă lungă de culoare roșie. Când și-a ridicat capul, a văzut că avea o față de șopârlă. Evident, s-a gândit că este nebună, dar cu siguranță nu a fost o iluzie. „Șopârla” era cât se poate de reală, nu era o apariție. Având capacități extrasenzoriale, mai târziu a început să vadă (la fel ca și doamna din America) oameni transformându-se în șopârle în fața ochilor săi, sau fiind posedați de imagini ale unor șopârle suprapuse peste forma lor. În secțiunea cu ilustrații veți vedea imaginea pe care o percepe cu ochii minții o artistă, descrisă în termeni similari de multe alte persoane. La data de 20 iulie 1988, mai mulți oameni din Bishopsville, South Carolina, s-au plâns că au fost terorizați de „un om-șopârlă cu o înălțime de 2,20 metri, fără păr, sprâncene sau buze, cu trei degete la fiecare mână și ochi mari de culoare roșie”. Cinci persoane au raportat apariția acestui om-șopârlă, iar povestea a fost relatată în *Los Angeles Times* și în *Herald Examiner*.

Dacă nu te opui fluxului vieții și ascuți vocea intuiției, incredibilele sincronicități care te înconjoară de pretutindeni îți arată tot ce trebuie să știi și te ghidează prin această perdea de fum și galerie de oglinzi înșelătoare pe care o numim realitate. Într-o zi din februarie 1998 mă aflu la Johannesburg, în Africa de Sud. Am avut atunci o conversație de cinci ore cu un șaman zulu pe nume Credo Mutwa. Cuvântul „zulu” înseamnă „oameni veniți din stele”, iar această populație crede că este o rasă regală venită de pe o altă planetă. Am vorbit despre manipularea globală și mi-a transmis convingerea lui că în spatele Frăției alcătuite din monarhi, politicieni, bancheri și patroni de mas-media se ascunde de fapt o rasă extraterestră. M-am întors apoi în casa în care locuiam și am început să-mi notez în laptop tot ce mi-a spus, după care am coborât în salon. La televizor tocmai începea un film intitulat *The Arrival*³, despre o rasă

³ Sosirea.

extraterestră reptiliană care a preluat controlul asupra planetei operând prin trupuri umane și schimbându-și înfățișarea. Sincronicitatea era perfectă! Era evident că cineva încerca să-mi comunice ceva. Iar acel ceva era adevărul. Un alt film mai puțin cunoscut pe care l-am văzut în acea perioadă se intitula *Ei sunt vii*, tema fiind aceeași. În sfârșit, a mai fost un film cu exact aceeași temă, intitulat *Invazia extraterestră*. Dar filmul care s-a apropiat cel mai mult de adevăr este serialul american de televiziune care a rulat pe micile ecrane prin anii 80, intitulat *V*. Filmul prezintă aceeași rasă extraterestră de reptilienii care preia controlul asupra planetei arătând exact ca oamenii. Reptilele sunt prezentate ca și cum ar fi acoperite cu un fel de piele din latex, lucru care nu corespunde realității, dar tema filmului se suprapune aproape perfect peste realitate, arătându-ne ce ni s-ar putea întâmpla dacă nu ne vom trezi rapid la realitate. Vă recomand insistent să faceți rost de o casetă video cu acest film, pentru a avea o imagine vizuală a lucrurilor expuse în această carte.

Unul din cei mai importanți cercetători ai acestui fenomen a fost americanca Alex Christopher, autoare a unei lucrări în două volume intitulată *Cutia Pandorei*, în care amintește de prezența reptilienilor pe această planetă. Alex i-a văzut pe reptilienii și pe cenușiii cu ochi mari (după cum îi numește ea). Ea povestește că într-o noapte, pe când se afla în casa ei din Panama City, Florida, a fost strigată la ora 2:30 dimineața de vecinii înnebuniți de spaimă, o femeie și partenerul ei de viață, pilot de avion pe o linie comercială. Când a alergat să vadă despre ce este vorba, a găsit-o pe femeie leșinând, cu ochii ieșiți din orbite. Alex susține că a simțit o energie incredibilă care încerca să pătrundă în mintea ei. S-a gândit că este vorba de radiații. Într-adevăr, a doua zi toate plantele din zonă muriseră. I-a luat pe cei doi și i-a scos afară, unde au stat de vorbă o vreme. Aceștia i-au povestit că tocmai făceau dragoste, când a început incidentul. Acest lucru nu este întâmplător, căci reptilienii se hrănesc cu emoțiile și cu energia sexuală a oamenilor, ceea ce explică de ce este atât de important sexul în ritualurile satanice închinat „demonilor”, adică exact acestor reptilienii. Cei doi i-au povestit că au văzut un flash luminos, după care au fost trași jos din pat. Bărbatul încă mai avea o vânătăie făcută de o palmă cu degete lungi de circa 25 de centimetri, cu gheare care i-au sfâșiat pielea.

A doua zi locul s-a inflammat, devenind atât de dureros încât nu putea suporta nici o atingere. Alex Christopher a păstrat aceste imagini înregistrate pe o casetă video. După ce cuplul s-a calmat și Alex s-a întors acasă, s-a trezit ea însăși față în față cu un reptilian. Iată cum povestește ea incidentul:

„M-am trezit din somn și am văzut lângă pat o ,ființă’. Avea ochii galbeni cu pupile ca de șarpe, urechi ascuțite și rânjea cu toată fața. Purta un combinezon argintiu și m-a speriat de moarte. Mi-am tras pătura peste cap și am început să țip... Să vezi acest rânjet de motan Cheshire⁴ și acei ochi malițioși... era prea mult pentru mine! Am văzut acest gen de ființe și cu alte ocazii. Avea nasul turtit și o înfățișare aproape umană, exceptând ochii și pielea cenușie...

... Mai târziu, în anul 1991, lucram într-o clădire dintr-un mare oraș, când am făcut o pauză la ora 6:00 seara. Fără să-mi dau seama când trece timpul, m-am trezit că s-a făcut ora 10:30. Am început să-mi aduc apoi aminte ce s-a întâmplat: am fost luată la bordul unei nave spațiale, trecând prin cele patru etaje superioare ale clădirii și prin acoperiș. Pe navă se aflau germani și americani care lucrau împreună cu niște extraterestri cenușii. Am fost duși într-o altă încăpere, unde i-am putut vedea din nou pe reptilienii (pe cei pe care obișnuiesc să-i numesc ,pui de Godzilla’) cu dinții scurți și ochii galbeni oblici. Aceștia sunt ființele cele mai crude pe care vi le-ați putea imagina. Chiar și mirosul lor este odios”.

Germanii și americanii aflați pe navă purtau ecusoane pe care apărea un triunghi albastru în interiorul căruia se afla un dragon cu ochii roșii, înconjurat de un cerc. O prietenă i-a spus mai târziu că a văzut acest simbol în Statele Unite, la Fort Walden. Simbolul șarpelui înaripat a putut fi văzut și pe insigna soldatului israelian care o susținea pe fica primului ministru asasinat, Yitzhak Rabin, la funeraliile tatălui ei, în anul 1995 (vezi numărul din 290 noiembrie 1995 al revistei *Newsweek*). Unul din locurile pe care Alex Christopher le-a studiat cel mai amănunțit este noul aeroport din Denver, care are faima de a fi o acoperire pentru o bază subterană extraterestră

⁴ Motanul care apare în filmul *Alice în Țara Minunilor*, vestit pentru rânjetul său.

în care lucrează atât oameni cât și reptilienii. Cu siguranță, este un loc ciudat. Prima mea conferință pe această temă a conspirației pe care am ținut-o în Statele Unite a avut loc la Denver, în august 1996. Am aterizat pe aeroportul acestui oraș fără să am vreo idee despre sinistra sa reputație. De îndată ce am coborât din avion am simțit însă o energie extrem de ciudată, ca o apăsare neplăcută. Aeroportul a fost construit cu costuri imense pe un teren deschis aflat la mare distanță de Denver și este plin de simboluri masonice. Există inclusiv gargui⁵, figuri de reptile înaripate, la fel ca cele care decorează căminele aristocrației reptiliene din Marea Britanie, precum și bisericile și catedralele din Europa construite de Frăție. Asemenea gargui există și pe clădirea din Dealey Plaza, locul în care a fost asasinat președintele Kennedy, iar acum puteam să-i văd și într-un aeroport modern construit – se spune – pe o bază subterană reptiliană. Garguii sunt simboluri ale reptilienilor, ceea ce explică de ce pot fi găsiți în aeroportul din Denver. Coloana frontală a aeroportului este marcată cu simbolul francmason al compasului și dă în Marea Sală, un alt termen francmason. Unul din pereții acestei săli este acoperit cu o pictură murală grotescă, plină de simboluri malefice, inclusiv trei sicrie cu trei femei moarte în ele: o evreică, o indiană americană și o negresă. O altă fată ține în mână o tăbliță mayașă care descrie distrugerea civilizației. Un personaj uriaș, descris de Alex Christopher ca un fel de Darth Vader⁶ verde, stă deasupra unui oraș distrus, cu o sabie în mână. Imaginea mai prezintă un drum pe care merg femei ținând în brațe copii morți. Copii de toate rasele predau armele țărilor lor unui copil german cu pumnul de fier, care ține în mână o nicovală. Se spune că orașul Denver este programat să devină capitala sectorului de vest al Statelor Unite în cadrul statului fascist intitulat Noua Ordine Mondială, care ar trebui instaurat cândva, după anul 2000. Capitala sectorului de est ar urma să devină orașul Atlanta. Îmi amintesc că am sesizat cu câțiva ani în urmă similitudinea uluitoare a aeroportului din Atlanta cu cel din Denver. Acum înțeleg de ce seamănă atât de bine cele două structuri.

Principalul centru al Noii Ordini Mondiale urmează să devină statul Colorado. Însăși regina Angliei a cumpărat teren în acest stat, desigur, sub acoperire. Așa

⁵ Cap de burlan în formă de animal fantastic.

⁶ Personajul negativ din trilogia *Războiul Stelelor*.

cum veți vedea mai târziu, familia regală britanică este masiv implicată în toată această poveste, inclusiv în moartea prințesei Diana. Unul din principalii oameni de legătură ai lui Christopher a fost Phil Schneider, fiul unui comandant de submarin din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, care a primit sarcina de a construi mai multe baze subterane la mare adâncime în Statele Unite. Am văzut personal o parte din casetele video înregistrate cu conferințele lui atunci când a început să vorbească public despre vasta rețea de baze, orașe și tuneluri subterane din SUA. A murit mai târziu, în circumstanțe stranie, care ar fi trebuit să pară o „sinucidere”. Schneider a afirmat că aeroportul din Denver este conectat cu o bază subterană situată la mare adâncime, care are cel puțin opt nivele și include un oraș subteran pe o suprafață de opt kilometri pătrați. Alte persoane care au avut acces în interiorul acestei baze subterane povestesc că în interiorul ei se află numeroși sclavi umani, mulți dintre ei copii, care lucrează sub controlul reptilienilor. Alte două baze la a căror construcție pretinde că a participat Phil Schneider sunt Area 51 din Nevada (o zonă cu o reputație extrem de sinistă) și baza de la Dulce, în New Mexico, conectată printr-o rețea de tuneluri cu Laboratorul Național din Los Alamos. Am fost eu însumi la Los Alamos, iar vibrația de acolo este absolut îngrozitoare. După ce am vorbit despre invazia reptiliană la un post de radio din SUA, un soldat din armata Statelor Unite staționat la Dulce mi-a trimis o relatare în care mi-a spus că simte ceva „extrem de ciudat” în acel loc, dar nu-și dă seama despre ce este vorba. Iată ce mi-a scris el:

Lucram la o activitate de rutină, când un tânăr recrut, un mecanic, a intrat în atelier și mi-a spus că are nevoie urgent de o piesă. Avea la el desenul tehnic și mi-a arătat exact ce anume dorește. Eram aplecați amândoi deasupra bancului de lucru din fața strungului, când i-am privit întâmplător fața. Aceasta părea acoperită de un film semitransparent sau de un fel de ceață. Trăsăturile umane s-au estompat și în locul lor au apărut niște ochi galbeni și o piele solzoasă, fără păr.

Mai târziu, el a văzut aceeași transformare petrecându-se cu un soldat care păzea poarta de intrare în baza militară de la Dulce. Alți martori oculari au descris transformări cameleonice similare petrecute la Spitalul Militar Madigan de lângă Fort Lewis, la sud de Seattle, în

statul Washington. Jason Bishop III a făcut un studiu extins al operațiunii Dulce și a ajuns la concluzia că în aceasta a fost implicat un cartel despre care vorbesc într-una din cărțile mele anterioare (*Și adevărul vă va face liberi*), care include organizații precum Rand Corporation, General Electric, AT&T, Hughes Aircraft, Northrop Corporation, Sandia Corporation, Stanford Research Institute, Walsh Construction, Bechtel Corporation, Colorado School of Mines, și așa mai departe. Una din verigile majore în Frăția reptiliană este Corporația Bechtel. La Dulce există cel puțin șapte niveluri subterane, probabil chiar mai multe. Bishop a adunat mărturii ale unor muncitori care au lucrat acolo și care i-au povestit ce au văzut. Relatările lor se potrivesc perfect cu cele din Tăblițele Sumeriene, care povestesc cum Anunnaki încrucișează diferite specii, producând hibrizi dintre cei mai hidoși. Iată o asemenea sinteză a relatărilor muncitorilor care au lucrat la Dulce:

„Nivelul șase este poreclit ‚Sala Coșmarurilor’, căci aici este situat Laboratorul Genetic. Am obținut următoarele relatări de la muncitorii care au văzut câte ceva din aceste experimente bizare: ‚Am văzut „oameni” cu membre multiple, care semănau cu o caracatiță pe jumătate umană. Erau o sumedenie de oameni-șopârle ținuți în cuști și de creaturi cu blană, care aveau mâini de om și plângeau la fel ca și copiii mici, imitând cuvintele rostite de oameni’. Mai existau pești, scoici, păsări și șoareci care nu aminteau decât vag de aceste specii. Existau cuști în care erau ținuți umanoizi înaripați, un fel de lilieci grotești cu o înălțime de 1,1-2,20 metri. Apăreau de asemenea tot felul de figuri ca niște dragoni și reptile de toate felurile.

Nivelul șapte era și mai straniu. Mii de cadavre de oameni sau de oameni-animale erau ținute aici în depozite frigorifice, aliniate pe rânduri. Existau de asemenea embrioni în diferite stadii de evoluție. Unul dintre muncitori mi-a povestit: ‚... Am văzut mulți oameni ținuți în cuști, de regulă amețiți sau drogați, dar uneori trezindu-se și țipând după ajutor. Ni s-a spus că erau nebuni și că oamenii de știință făceau teste cu droguri de mare risc în încercarea de a vindeca nebunia. Ni s-a cerut să nu vorbim niciodată cu ei. La început am crezut această poveste, dar în anul 1978 am descoperit adevărul”.

Această descoperire a stat la baza „războaielor de la Dulce”, o bătălie între oameni și extraterestri care a avut loc în anul 1979, când mulți oameni de știință și membri ai personalului militar au fost uciși. Phil Schneider susține că a luat parte la un schimb de focuri între oameni și extraterestrii de la Dulce, în timpul căruia a fost lovit drept în piept de o armă cu laser, în urma căreia i-a rămas o cicatrice extrem de urâtă, pe care și-a expus-o public. În urma acestui conflict, baza militară a fost închisă o vreme, dar între timp s-a redeschis. O altă bază subterană reptiliană este cea de sub Boynton Canyon, din Sedona, California. Se crede că centrul acestei baze se află în așa-numitul Canion Secret. Alte baze și orașe subterane similare există pretutindeni în lume, fiind conectate între ele prin tuneluri prin care circulă „metrouri” cu o viteză incredibilă. Tunelurile sunt construite extrem de rapid, printr-o tehnologie de tip Subterrene, o mașinărie cu putere nucleară care topește și remodelează pietrele, dându-le forma pereților galeriilor. Tehnologia a fost pusă la punct în Laboratorul de la Los Alamos. Nu este deloc întâmplător faptul că majoritatea testelor nucleare s-au realizat în Nevada și New Mexico, cele două locuri în care există majoritatea bazelor subterane ale reptilienilor. Oare au fost făcute aceste teste cu scopul de a produce caverne uriașe în pământ? Un alt subiect pe care mi l-au relatat multe din contactele mele se referă la faptul că reptilienii se hrănesc cu energie nucleară.

Cum arată „ei”

Sintetizând toate cercetările mele, relatările pe care le-am citit și pe care le-am auzit de la oameni care pretind că au întâlnit asemenea umanoizi reptilienii, descrierea care li se potrivește cel mai bine este următoarea: există multe tipuri de rase de reptilienii pur-sânge sau încrucișate. Elita lor este cunoscută în literatura OZN-istică sub numele de draconieni. Aceștia sunt niște ființe cu o înălțime medie de 2,2-3,8 metri, cu aripi din piele susținute de niște oase lungi. Aripile pot fi înfășurate la spate. Ele stau la baza unor expresii precum „șarpe înaripat” sau „înger căzut”, dar și a dragonilor înaripați care apar sub formă de gargui. Pelerina purtată de contele Dracula reprezintă un simbol al acestor aripi. De altfel, în romanele sale, Bram Stoker îl numește pe contele Dracula un înger căzut. Draconienii înaripați mai sunt cunoscuți și

sub numele de rasa dragonilor. O parte din zeii antichității erau prezentați ca niște oameni-păsări. Aceasta ar putea fi una din originile simbolismului păsării Phoenix și al vulturului care apare în însemnele Frăției, dar mai ales a semnificațiilor ezoterice ale acestora. În Biblie, Satan este prezentat ca o reptilă.

O parte a ierarhiei reptiliene pare să fie de rasă albă (chiar albinoasă), și nu verde sau maronie, așa cum sunt prezentați de multe ori acești extraterestri. În această categorie intră de pildă descrierea ciudatului umanoid „albinos” cu fața de șopârlă care a ieșit din clădirea de birouri din Aurora, lângă Denver. Draconienii sunt „rasa regală” a reptilienilor, iar casta cea mai înaltă în rândul acestora sunt albișii, care par să aibă niște coarne conice situate la jumătatea distanței dintre sprâncene și creștetul capului. Această imagine m-a frapat de la bun început, căci „zeii” și regii din antichitate erau ilustrați de multe ori purtând coafuri încornorate – cu siguranță un simbol al acestor reptilienii „de viță regală”. Alte specii, cum sunt cei din clasa soldaților și a savanților, sunt cunoscuți sub numele de reptoizi. Aceștia nu au aripi, dar au în schimb sânge rece. Solzii lor sunt mult mai lați în partea din spate și au trei degete subțiri, plus un deget mare (orientat în direcție opusă). La picioare au tot trei degete, plus un al patrulea orientat lateral. Degetele sunt înzestrate cu gheare scurte și tocite. Au ochii mari, ca de pisică, cu sclipiri roșiatice, și o gură ca o fantă subțire. Unii au ochi negri sau albi, cu pupile orientate vertical (la fel ca în exemplul descris de doamna din Aurora). Reptilienii au o înălțime cuprinsă între 2-4 metri, fiind aproape sigur „uriași” descriși în atâtea legende și texte antice. Unii au cozi, alții nu. O altă planetă asupra căreia și-au exercitat influența a fost Marte, așa că nu este exclus ca o parte din marțienii albi care au ajuns pe planeta noastră să fi fost deja specii încrucișate. Zecharia Sitchin emite el însuși ipoteza că Anunnaki ar fi mers mai întâi pe Marte, înainte de a veni pe pământ. Acest scenariu ar completa puzzle-ul și ar explica aparenta conexiune genetică dintre Anunnaki și marțienii albi de care vorbește Brian Desborough. O mare preoteasă de rang înalt a Frăției, care a reușit să se smulgă din ghearele acesteia (cel puțin la data când am vorbit eu cu ea), susține că reptilienii Anunnaki au invadat cu mult timp în urmă planeta Marte, iar marțienii albi au fost nevoiți să își părăsească planeta mamă, venind pe pământ. Anunnaki i-

au urmat însă, deși personal nu mă îndoiesc că aceștia continuă să folosească bazele de pe Marte inclusiv la ora actuală. Ori de câte ori apare pericolul ca o imagine de pe Marte prelevată de NASA să ajungă la cunoștința opiniei publice, aceasta dispare ca prin farmec. Un lucru este cert: oricare ar fi originea rasei albe, aceasta a fost principalul vehicul al programului de încrucișare genetică al reptilienilor Anunnaki care stă la baza planului lor de ocupare a pământului. Cercetătorii mai cred că reptilienii controlează o altă rasă de extraterestri, așa-numiții cenușii, cele mai cunoscute figuri de extraterestri din epoca noastră, cu ochii lor mari și negri. Marea majoritate a relatărilor care descriu răpiri făcute de extraterestri se referă la acești cenușii. În lucrările sale, Jason Bishop III descrie astfel ierarhia controlului: draconienii (reptilienii înaripați), draconienii neînaripați, cenușiii, iar la baza piramidei oamenii. Se pare că există de asemenea o „alianță” reptiliană cu alte grupuri de extraterestri.

Literatura de specialitate sugerează că sacrificiile umane aduse „zeilor” în antichitate, și în special sacrificarea copiilor, se făceau în beneficiul reptilienilor, care le impuneau (una din trăsăturile care caracterizează creierul reptilian este ritualismul). Personal, am convingerea că această ipoteză este adevărată, dovedindu-se extrem de relevantă în a doua parte a cărții de față. În momentul morții care survine în urma sacrificiului ritual, la baza creierului se acumulează o formă de adrenalină, extrem de puternică la copii. Se spune că aceasta este substanța pe care o doresc reptilienii (și rudele lor încrucișate). Este cert de asemenea că ei se hrănesc cu sânge și cu carne de om. Aceste sacrificii închinat în antichitate zeilor (reptilienilor) continuă până în zilele noastre. Una din principalele concluzii ale tuturor cercetărilor făcute pe tema reptilienilor este că aceștia sunt complet lipsiți de emoții și de sentimente, hrănindu-se în regiunea de jos a celei de-a patra dimensiuni cu emoțiile inferioare ale oamenilor, precum frica, vinovăția și agresiunea. Ori de câte ori emitem asemenea vibrații, noi nu le putem vedea în lumea în care trăim, căci ele rezonază cu regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, unde sunt absorbite de reptilienii. Cu cât reușesc să stimuleze mai mult aceste vibrații inferioare, cu atât mai mare este energia cu care se hrănesc aceștia. Așa se explică numeroasele războaie umane, genocidurile, sacrificarea în masă a animalelor, perversiunile sexuale

care dau naștere unor energii negative extrem de puternice și ritualurile de magie neagră, care includ sacrificii și care se desfășoară la o scară care îi va ului pe cei care nu au studiat acest subiect.

Fiii zeilor

Programul de încrucișare genetică al reptilienilor a început prin crearea unui hibrid Anunnaki-uman (Adam?), acum 200.000-300.000 de ani. Personal, am convingerea că au existat și alte rase extraterestre care au făcut experimente de încrucișare genetică cu oamenii, dând naștere marilor profeți și altor ființe excepționale, dar mă voi concentra în continuare exclusiv asupra experimentelor grupului reptilian, singurul interesat să controleze și să manipuleze destinul oamenilor. Evident, cu cât ne îndepărtăm mai mult în timp, cu atât mai greu devine procesul de stabilire a faptelor reale, dar există suficiente dovezi care confirmă ceea ce s-a întâmplat în cele vremuri. Cu cât analizez mai mult această poveste, cu atât mai limpede îmi devine faptul că reptilienii au repetat pe pământ ceea ce au făcut inițial pe Marte. Ei s-au infiltrat în rândurile populației planetei prin încrucișări genetice, după care au preluat puterea. Am convingerea că atunci când au venit pe pământ, marțienii albi aveau deja linii genealogice mixte (reptiliene/ariene). Una din principalele locații în care s-au stabilit Anunnaki și marțienii (sau arienii), în special în timpul și imediat după cataclismul generat de Venus în jurul anului 4800 înainte de Christos, au fost munții din Turcia, Iran și Kurdistan. Acestea au fost locurile din care au invadat ei pământul după retragerea apelor. Ei sunt cei care au creat civilizațiile avansate care au apărut „instantaneu” în câmpiile Sumerului, Egiptului, Babilonului și în Valea Indului. Unul din centrele cele mai importante ale reptilienilor Anunnaki pare să fi fost situat în Munții Caucaz, locație care va apărea în mod repetat în povestea noastră. Am bănuiala că în această regiune s-a desfășurat un program masiv de încrucișare genetică, probabil subteran, în urma căruia a rezultat un număr mare de copii cu sânge mixt. Una din caracteristicile particulare ale acestei regiuni este numărul foarte mare de oameni cu Rh negativ (adică cu sânge *rhesus* negativ). De multe ori, copiii care au Rh negativ se învinețesc (albăstresc) imediat după naștere. De aici provine originea expresiei „cu sânge

albastru” atribuită regalității și aristocrației. Există o speculație care spune că sângele „albastru” (cu Rh negativ) atestă sorgintea marțiană, spre deosebire de sângele cu Rh pozitiv, care atestă o origine terestră. Majoritatea oamenilor care au Rh negativ sunt cei de rasă albă.

După toate aparențele, genele draconienilor albiñoși „de viță regală” au fost folosite pentru a crea liniile genealogice hibride ale monarhilor care au guvernat lumea din acele timpuri străvechi și până astăzi. Aceștia erau semi-zeii de care vorbeau legende antice, iar rolul lor era de a guverna lumea și de a împlini Agenda stăpânilor lor reptilieni. Un lucru este cert: deși Anunnaki s-au încrucișat cu multe rase terestre, rasa albă a rămas principalul vehicul pentru preluarea controlului asupra planetei, iar draconienii din vârful ierarhiei sunt albiñoși. Nu este de mirare că multe din creațiile lor hibride au avut părul blond și ochii albaștri. O schimbare majoră pare să se fi produs la scurt timp după cataclisme provocate de Venus, căci în timp ce cultura Ubaid (6000-5000 înainte de Christos), care a trăit pe teritoriul Irakului de astăzi, adora zei care aveau forme de șopârle, sumerienii (5000-4000 înainte de Christos), care au trăit în aceeași regiune, aveau deja zei cu forme umane. Cu siguranță, există o legătură între această schimbare și programul de încrucișare genetică din Munții Caucaz. Elita hibrizilor Anunnaki-oameni a fost descrisă de sumerieni și există numeroase alte relatări despre încrucișările extraterestrelor cu oameni, respectiv ale „zeilor” sau „oamenilor veniți din cer” cu oamenii. Chiar în Biblie, există în Geneză un pasaj faimos care spune:

„Când numărul oamenilor de pe pământ a început să crească și lor li s-au născut fiice, fiii lui Dumnezeu au văzut că ficele oamenilor erau frumoase și s-au căsătorit cu cele pe care le doreau... Nefilimii au trăit pe pământ în acele zile - dar și după aceea - când Fiii lui Dumnezeu s-au dus la ficele oamenilor și au avut copii cu ele. Aceștia au fost eroii din vechime, a căror faimă s-a păstrat până astăzi”.

Geneza 6:1-4

În viziunea lui Zecharia Sitchin, cuvântul Nefilim s-ar traduce prin „Cei care au coborât”, în timp ce alții îl traduc prin „Cei căzuți”. La fel, cuvântul „faimă” din acest

pasaj al Genezei a fost tradus din cuvântul sumerian *shem*. Traducătorii Bibliei l-au asociat cu ideea de „nume” sau „renume”, dar Sitchin afirmă că adevărata semnificație a cuvântului *shem* este aceea de „vehicul din cer”. El susține că provine de la rădăcina *shu-mu*, care înseamnă „cel care este un MU”, iar MU înseamnă navă spațială. În acest caz, „eroii faimoși” devin „oamenii care au coborât din vehiculele lor spațiale”. Ei sunt cei care s-au încrucișat cu femeile pământene. După părerea mea, acest pasaj din Geneza biblică descrie încrucișarea dintre extraterestri sau intra-terestri și oameni, în urma căreia au rezultat hibrizii reptilo-umani. Expresia „Fiii lui Dumnezeu” provine din ebraicul *bene-ha-elohim*, a cărei traducere exactă este „fiii zeilor”. Primele progenituri ale acestor experiențe genetice au fost uriașii de care vorbesc legendele și există numeroase relatări în toată lumea despre apariția acestor hibrizi. Practic, nu există rasă sau continent pe care să nu găsim o legendă despre uriași. Biblicul Goliat ar putea fi el însuși un simbol al acestor oameni. Indienii americani au numeroase legende despre Poporul din Stele venit din ceruri pentru a se încrucișa cu femeile umane, iar Alex Christopher susține că un numitor comun al tuturor răpirilor efectuate de reptilienii în Statele Unite este că oamenii răpiți au legătură de sânge cu indienii americani. Vă reamintesc că indienii hopi afirmă că au venit la suprafața pământului de undeva din adâncuri. Există un text etiopian cu o vechime de câteva mii de ani, intitulat *Kebra Nagast* (*Nagas* erau „zeii-șerpi” ai indienilor din India, capabili să își schimbe forma la comandă), în care se vorbește deschis de mărimea uriașă a copiilor născuți în urma încrucișării genetice dintre oameni și zei. Textul povestește cum: „... ficele lui Cain care le-au conceput îngerilor (extraterestrilor) copii gigantiști nu i-au putut naște pe aceștia, așa că au murit”. Pasajul continuă descriind nașterea prin operații de cezariană a unora dintre acești copii: „... după ce au spintecat burțile mamelor, aceștia au putut fi trași de cordonul ombilical”. Străvechiul text ebraic *Cartea lui Noe* și urmarea sa, *Cartea lui Enoh*, descriu nașterea stranie a unui copil neuman, care va deveni mai târziu Noe, celebrul om care a supraviețuit Marelui Potop. Relatarea acestei povești apare și în Manuscrisele de la Marea Moartă, care au aparținut comunității eseniene. Aceasta a trăit în Palestina acum 2000 de ani, iar textele sale conțin numeroase fragmente din *Cartea lui Enoh*. Copilul ciudat de care vorbesc aceste texte era fiul lui Lameh. El este

descriș ca o ființă neumană, care semăna mai mult cu „copiii îngerilor din ceruri”. Noe, copilul lui Lamah, avea pielea albă și părul blond, iar ochii săi umpleau întreaga casă cu o „strălucire aidoma soarelui”. Descrierea unor ființe cu părul blond și ochii albaștri, care luminau ca niște lasere, corespunde misterioșilor „zei” care au apărut în toate culturile lumii. Lamah a întrebat-o pe soția sa cine este tatăl copilului:

„Ascultă, m-am gândit în sinea mea că această concepție s-a datorat Privitorilor și Celor Sfinți... precum și Nefilimilor... iar inima mea se simte tulburată din cauza acestui copil”.

În *Shahnemeh* sau *Cartea Regilor*, legendara istorie a Iranului scrisă de poetul arab Firdowsi și încheiată în anul 1010, acesta descrie nașterea unui copil pe nume Zal, fiul unei rege numit Sam. La fel ca în cazul lui Lamah, regele este îngrozit de înfățișarea nepământească a copilului, care avea un corp foarte mare, „strălucitor ca argintul”, cu părul alb ca al unui bătrân, „la fel ca zăpada”, și cu o față strălucitoare ca soarele. Sam își numește fiul: un copil demoniac, adică un copil al *daeva*-șilor (Privitorilor). La fel ca și Patriarhii din Vechiul Testament, iranienii aveau o aversiune față de copiii extrem de albi. Și cine sunt ființele cele mai albe între toate, chiar albinoase? Rasa regală a draconienilor. Iată cum îl descrie pe Zal textul *Shahnemeh*:

„Nici o ființă umană de pe acest pământ
Nu ar fi putut da naștere unui asemenea monstru.
Trebuie să fie din rasa demonilor,
Deși are formă și față de om.
Chiar dacă nu este un demon, pare totuși
Un animal prezentat la circ”.

Figura 5:

Imaginea străveche a caduceului, adoptat ca simbol de medicină modernă, dar care simbolizează multe alte lucruri. Nu este exclus să simbolizeze inclusiv dubla spirală a ADN-ului, sau poate o lungime de undă ori o frecvență particulară.

Mai târziu, Zal s-a însurat cu o prințesă străină pe nume Rudabeh, fiica lui Mehrab, regele din Karbul și descendent al regelui-șarpe Zahhak, despre care se spune

că a domnit în Iran o mie de ani. Rudabeh aparținea în mod evident unei rase reptiliene și este descrisă ea însăși ca fiind înaltă ca un copac, cu pielea ca fildeșul, etc. Altfel spus, avea trăsăturile familiare ale urmașilor umani ai Privitorilor. Asemenea descrieri ale regilor Iranului și ale altor monarhi din Orientul Apropiat sunt foarte numeroase, la fel ca și compararea lor cu copacii, din cauza înălțimii lor extreme. S-ar părea că nu te puteai califica pentru a fi rege decât dacă aveai caracteristicile fizice ale nefilimilor sau ale Privitorilor. Fără nici o îndoială, de aici se trage „dreptul divin al regilor de a guverna” în virtutea sângelui lor regal, sistem care a continuat mai târziu și în Europa. Chiar și titlul britanic de noblețe, „Sir”, conferit de regii Angliei unor supuși aleși de ei, provine de la o zeiță-șarpe din vechime numită chiar Sir, care se înrudea cu zeița Anunnaki Ninlil sau Ninkharsag, descrisă în Tăblițele Sumeriene. Soțul acesteia, Enlil, era supranumit Șarpele Splendid cu Ochi Strălucitori. Fratele său, Enki, era cunoscut și el ca om-șarpe și avea drept emblemă doi șerpi înălțuiți, simbolul „centrului său spiritual” de la Eridu, dar și al profesiei medicale moderne, cunoscut sub numele de caduceu (*vezi Figura 5*). Această informație provine din traducerea făcută de Zecharia Sitchin Tăblițelor Sumeriene și publicată în cărțile sale. Cu atât mai uimitoare mi se pare afirmația ulterioară a lui Sitchin că nu există nici o dovadă care să ateste existența unei rase a șerpilor, pe care mi-a transmis-o personal, sfătuindu-mă totodată să renunț la cercetările mele în acest domeniu. Ideea că dovezile ar lipsi este de-a dreptul aiuritoare. Ce l-o fi determinat oare pe Sitchin să îmi spună așa ceva? Se pare că se temea să nu ajung prea departe cu cercetările mele. Personal, nu am nici cea mai mică îndoială că Anunnaki și Privitorii se referă la aceeași rasă reptiliană – „șerpii cu ochi strălucitori” de care vorbesc Christian și Barbara O’Brien în lucrarea lor, *Geniul celor puțini*.

Autorul și cercetătorul Andrew Collins afirmă că deține o figurină din bronz care înfățișează unul din zeii canaaniți (o populație care a trăit în jurul anului 2000 înainte de Christos). Aceasta are un gât șerpuitor și un cap în forma glugii unei cobre, care se termină cu un cap de șarpe. De-a lungul miilor de ani care au trecut de la crearea acestor linii genealogice hibride, membrii acestora s-au integrat din ce în ce mai bine în rândul populației generale, devenind din ce în ce mai puțin

distincți din punct de vedere fizic, dar structura lor genetică de bază rămâne aceeași, iar Frăția deține fișe genetice exacte care precizează cine are această structură genetică și cine nu. În cartea lor, *Geniul celor puțini*, Christian și Barbara O'Brien afirmă că dacă Anunnaki s-au încrucișat cu oamenii acum câteva sute de mii de ani, iar apoi din nou acum 30.000 de ani, rezultatul celei de-a doua încrucișări ar fi o structură genetică în proporție de 75% Anunnaki și 25% umană. Personal, înclin să cred că a mai existat o încrucișare mai recentă, după potopul provocat de Venus acum 7000 de ani. Desigur, aceste linii genealogice trebuie să aibă o structură genetică încă și mai înclinată către cea reptiliană. Din rândul acesteia fac parte familiile care conduc lumea la ora actuală și ea este cea care le permite membrilor lor să își schimbe forma între reptile și oameni, după cum doresc. Între altele, acești oameni au capacitatea de a produce o stare hipnotică extrem de puternică, la fel ca un șarpe care își hipnotizează prada, și cred că de aici se trage legenda „deochiului”. Aceasta este explicația reală a obsesiei față de păstrarea purității sângelui pe care o au familiile cu „sânge albastru” și progeniturile lor. Încă din cele mai vechi timpuri, moștenitorii familiilor cu sânge albastru nu au acceptat să se însoare decât cu surori vitrege și cu vere, exact așa cum procedau Anunnaki, conform Tăblițelor Sumeriene. Se pare că gena cea mai importantă se transmite pe linie feminină; de aceea, alegerea partenerei de sex feminin a fost întotdeauna vitală pentru acești hibrizi.

Este foarte important faptul că linia genealogică a „regelui-șarpe” a apărut în Iran, căci aceasta este regiunea (împreună cu Kurdistanul, Armenia, Turcia și Munții Caucaz) din care s-au răspândit aceste linii regale în întreaga lume. Un rus, cunosător din interior al Frăției, mi-a spus că a existat un vortex masiv, un fel de poartă interdimensională, în Munții Caucaz, prin care au intrat în dimensiunea noastră acești extratereștri. Această ipoteză ar explica foarte multe lucruri. Numele de Iran provine din mai vechiul Airy-ana sau Air-an, care înseamnă „Ținutul Arienilor”. Chiar și astăzi, în Kurdistan există două rase distincte, una măslinie, de înălțime medie și cu ochi închiși la culoare, și cealaltă mult mai înaltă, cu oameni albi, mulți dintre ei cu ochi albaștri. Deloc întâmplător, naștiștii au considerat că aceste trăsături corespund „rasei superioare” sau „rasei stăpânilor”, căci

cunoșteau conexiunea și istoria reptilienilor. În cartea sa, *Din cenușa îngerilor*, Andrew Collins prezintă dovezi coplesitoare care atestă faptul că Grădina Paradisului (Edenului) a existat în munții înalți din această regiune (Iran-Kurdistan), și, după cum știm, unul din personajele centrale ale legendei acestei grădini este șarpele. De altfel, iranienii își numeau regii Mar, care înseamnă „șarpe” în limba persană. Să existe oare o conexiune inclusiv între Mar-te și șarpe? Regii Iranului mai erau cunoscuți și sub numele de „descendenții dragonului”. Personal, nu am nici o îndoială că reptilienii draconieni s-au încrucișat cu oamenii din rasa albă, dând naștere unor hibrizi. De altfel, există foarte mulți oameni inclusiv la ora actuală care pretind că s-au încrucișat cu reptilienii. În jurul anului 2200 înainte de Christos, în Egipt a fost fondată Casa Regală a Dragonului, de către preoții din Mendes. Tradiția s-a păstrat până astăzi, 4000 de ani mai târziu, sub forma Curții Regale și Imperiale a Suveranității Dragonului, al cărui sediu modern se află în Marea Britanie. Unii oameni numesc această organizație secretă Frăția Șarpelui. Primii regi ai Sumerului, Egiptului, iar mai târziu ai Israelului, erau unși în timpul ceremoniei încoronării cu „grăsimea Dragonului”, care era de fapt grăsime de crocodil (considerat animal sacru în acele vremuri). Crocodilul era numit în Egipt *messeh*, de unde provine termenul ebraic de „Messia”, care înseamnă chiar „Cel uns”. Regii acestei linii succesoriale erau numiți „Dragoni”. Tot acest simbolism se leagă de faptul că aceste familii regale erau urmașe ale hibrizilor reptiloumani. Dacă mai multe regate se asociau pentru o bătălie împotriva unui dușman comun, ele își alegeau un rege al regilor, cunoscut sub numele de Marele Dragon sau... Draco. Faimosul titlu celtic de Pendragon nu reprezintă decât o variantă a acestei tradiții. Însuși cuvântul *kingship* (n.n. regalitate) provine din rădăcina *kin* (de același sânge), de unde s-a născut mai întâi *kinship*, adică înrudit genetic, iar apoi *kingship*. Pentru a evidenția și mai puternic această teză a înrudirii caselor regale cu reptilienii, menționez că termenul egiptean pentru crocodil (*messeh*-ul sacru) era... Draco. El a devenit un simbol al Terapeuților Egipteni, o grupare al cărei echivalent în Israel au fost esenienii. Dinastia regală merovingiană a Franței a avut un simbol asemănător: șarpele marin Bistea Neptunis. Ce mai, vorbim de același trib! Dacă veți studia secțiunea ilustrațiilor, veți găsi în ea o imagine străveche a unui zeu egiptean, așa cum apare

ea pe peretele templului din Saqqara. Acesta are o formă neumană, reptiliană, înzestrată cu aripi.

Nici în epoca noastră nu lipsesc relatările despre ființe blonde cu ochi albaștri și cu privirea ca de laser. O prietenă din America mi-a povestit o experiență care i s-a întâmplat tatălui ei pe la începutul anilor 70. La acea vreme, familia acestuia locuia în Turcia, iar el lucra la un post de ascultare al Serviciului de Contraspionaj American. Într-o noapte, s-a întors acasă într-o stare groaznică. Întrebat ce s-a întâmplat, tot ce a făcut a fost să murmure câteva cuvinte: „Lumea în care trăim nu este ce pare”. Deși nu bea aproape niciodată, a cerut un whisky, apoi încă unul. Când s-a mai relaxat, i-a povestit ficei sale de o conversație pe care a avut-o cu un pilot staționat la o bază din Turcia. Pilotul i-a povestit că zbura pe deasupra Polului Nord, când dintr-o dată i s-au oprit motoarele și toate sistemele electrice s-au blocat. Avionul a început să se prăbușească, dar, spre uimirea lui, în muntele de sub el a apărut o deschizătură, în care avionul a intrat lin, fără să se strivească de sol. A urmat apoi o scenă demnă de un film cu James Bond. Pilotul a ieșit din avion întrebându-se ce naiba se petrece și a fost întâmpinat de niște oameni blonzi, foarte înalți, cu pielea „de culoarea perlelor” și ochii „albăstrui-mov”, care păreau să aibă un fel de electricitate. Privirile lor scânteiau ca niște lasere. Purtau cu toții halate albe (întâmplător sau nu, aceasta este forma sub care este prezentat „zeul” sud-american Quetzalcoatl), pe deasupra cărora atârna un lăntișor cu un medalion în formă de Cruce Malteză. Deși memoria pilotului nu a înregistrat prea multe informații după prima întâlnire cu acei oameni cu „priviri scăpărătoare”, își mai amintea totuși că a fost dus într-o cameră în care un grup din aceste ființe erau așezate în jurul unei mese de conferință. În final, a fost dus înapoi la avionul său, care s-a înălțat vertical deasupra muntelui, după care motoarele și instalațiile electrice au pornit din nou. După ce ați ascultat această descriere făcută de un pilot al Statelor Unite din zilele noastre, vă invit să citiți felul în care îi descrie pe Privitori *Cartea lui Enoch*:

„Și în fața ochilor mei au apărut doi oameni foarte înalți, așa cum nu am mai văzut vreodată pe pământ. Fețele lor străluceau la fel ca soarele, iar ochii lor ardeau ca niște felinare... Mâinile lor erau mai strălucitoare ca zăpada”.

Imaginea corespunde și descrierilor din vechime referitoare la „zei”, care erau numiți „cei strălucitori”. Cu siguranță, istoria acestei planete arată cu totul altfel decât o cunoaștem noi, și chiar în zilele noastre se petrec lucruri pe care marea majoritate a oamenilor nu le-ar putea crede niciodată. În interiorul și în jurul pământului operează nu una, ci mai multe rase extraterestre, și nu doar din această dimensiune, ci și din altele. Persoanele răpite și cercetătorii fenomenului OZN susțin că printre extraterestrii care interacționează cu oamenii se numără inclusiv cei veniți din Orion și din Pleiade. Din câte mi-au povestit contactele mele din interiorul Frăției care i-au putut vedea pe extraterestri, cei din Orion reprezintă o rasă frumoasă, dar foarte crudă, care are un fel de alianță cu reptilienii. În timp, am căpătat convingerea că îngerii de care vorbește Biblia nu erau altceva decât Privitori, reptilieni înaripați sau nu. Însuși termenul de „fii ai zeilor” este tradus în Septuagint (varianta greacă a Vechiului Testament) prin cuvântul *angelos* -înger. Din cercetările mele a rezultat că există mai multe facțiuni ale reptilienilor: unele care au o atitudine mai pozitivă față de oameni și altele care nu doresc decât să domine și să controleze planeta. Ambele au devenit cunoscute sub numele de Privitori sau înger (cei din a doua categorie fiind înger căzuți). Nu este exclus ca legenda Sfântului Mihail care a alungat balaurul (dragonul) pe pământ înaintea bătăliei finale și cea a Sfântului George care a învins balaurul să fie legate de conflictul de lungă durată dintre adevărații marțieni albi și reptilienii Anunnaki. Sfântul Mihail și Sfântul George sunt doi eroi fenicieni, proveniți exact din regiunea în care și-au început Anunnaki programul de încrucișare genetică și unde au operat multă vreme în mod deschis, ca reptilienii. În ultima carte a Bibliei, Cartea Revelației (Apocalipsa), conexiunea dintre Satan și șarpe este făcută explicit:

„Și marele balaur a fost alungat, șarpele din vechime numit Diavol și Satan, amăgitorul întregii lumi; el a fost alungat pe pământ, și îngerii săi au fost alungați împreună cu el”.

„... Și el a prins balaurul, șarpele din vechime care este Diavolul sau Satan, și l-a izgonit pentru o mie de ani, aruncându-l în abis, unde l-a închis sub un lacăt greu, pentru ca să nu mai amăgească națiunile pământului”.

Într-un fragment din Manuscrisele de la Marea Moartă tradus de un savant evreu, Robert Eisenman, există o descriere a unui privitor pe nume Belial (Bel?), numit Prințul Întunericului și Regele Răului. Acesta este descris ca având o înfățișare înspăimântătoare, ca un șarpe cu fața de viperă. În tradiția ebraică, una din grupările angelice cele mai pure sunt Serafimii sau „șerprii aprigi”, iar descrierea Privitorilor se apropie destul de mult de cea a șerpilor. Tradiția persană vorbește la rândul ei de o ființă pe care o descrie astfel: „șarpele din vechime umblând pe două picioare”. Exact această expresie apare în mod repetat și în *Cartea lui Enoh*. Dacă ținem cont de faptul că rasa regală draconiană este descrisă ca având o înălțime de până la patru metri, cu pielea extrem de albă, „mai albă ca zăpada”, descoperim aceeași imagine ca și cea a copiilor gigantiști descriși în *Cartea lui Enoh* (și nu numai) ca fiind hibridi rezultați din încrucișarea oamenilor cu Privitorii. Copilul-hibrid descris în *Cartea lui Enoh* era chiar Noe. Dacă acest lucru este adevărat, toate popoarele care pretind că descind din Noe sunt de fapt urmașe ale reptilienilor Anunnaki. În mitologia ebraică, Nefilimii sunt numiți *awwim*, termen care înseamnă ruinatori sau șerpi. În Manuscrisele de la Marea Moartă se spune că Noe arăta la fel ca și „copiii îngerilor [căzuți] din ceruri”, a căror concepție se datora Privitorilor... și Nefilimilor. În tradiția ebraică, Eva este considerată mama ancestrală a Nefilimilor, fiind asociată cu cuvintele ebraice care înseamnă viață și șarpe. În mitul Genezei din Vechiul Testament, Eva a fost tentată să muște din fructul interzis de către un șarpe. Din capitolul 69 din *Cartea lui Enoh* aflăm că printre Privitorii care le-au revelat secrete ascunse oamenilor s-a numărat și Gadreel, îngerul căzut care a tentat-o pe Eva. *Cartea lui Enoh* a fost dezavuată de Biserica Catolică, care nu a fost de acord cu credința primilor creștini în existența unor îngeri în carne și oase și a unor îngeri căzuți care s-au încrucișat cu ficele oamenilor. În realitate, scopul acestei dezavuări era să nu le permită maselor să înțeleagă adevărul. Pe de altă parte, francmasonii, care controlează la ora actuală Biserica Catolică (împreună cu alte organizații ale Frăției), l-au considerat întotdeauna pe Enoh unul din fondatorii lor legendari. Chiar și numele de Enoh înseamnă „inițiat”.

Tema îngerilor căzuți care transmit secrete umanității apare atât în *Cartea lui Enoh* cât și în numeroase alte lucrări. Printre acești revelatori de secrete

se numără Azazel, care i-a învățat pe oameni arta prelucrării metalelor, și Shemyaza, cel care i-a învățat artele magice. Aceste legende au stat la baza multor eroi care au apărut mai târziu, cel mai celebru fiind semizeul grec Prometeu, care a furat focul (cunoașterea) zeilor și l-a dăruit oamenilor (dar numai unei elite din rândul acestora). În Centrul Rockefeller din New York se află, deloc întâmplător, o statuie din aur a lui Prometeu. Rockefeller-ii sunt reptilienii pur-sânge, deci cunosc semnificația plină și ascunsă a legendei lui Prometeu. În treacăt fie spus, Privitorul numit Azazel stă la originea capului de țap folosit în ritualurile satanice, dar și a expresiei „țap ispășitor”. În Cartea Leviticului se spune că israeliții obișnuiau să sacrifice doi țapi de Yom Kippur, Ziua Ispășirii. Unul îi era oferit lui Dumnezeu, iar celălalt lui Azazel. Preotul își puneambele palme pe capul țapului consacrat lui Azazel și mărturisea păcatele oamenilor. Țapul era dus apoi în sălbăticie și aruncat de pe o stâncă, simbolizându-l astfel pe îngerul căzut, Azazel, despre care se credea că este înlănțuit în sălbăticie – „abisul” din Cartea Revelației. După părerea mea, acest „abis” este situat în regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. De aici s-a născut străvechea temă a țapului ispășitor, simbolizată într-un fel de povestea lui Iisus. Capul de țap al lui Azazel, îngerul căzut, este simbolizat prin pentagrama inversată a sataniștilor.

Detaliile acestor teme rămân să fie elucidate, căci mai sunt încă numeroase informații ascunse. Eu însumi am o serie de întrebări la care caut răspunsuri. Un lucru este însă cert: există câteva teme recurente – cea a raselor extraterestre care au vizitat de milioane de ani pământul, din motive diferite, și cea a încrucișării lor cu oamenii, care a dat naștere diferitelor rase actuale. În trecutul îndepărtat au existat civilizații extrem de avansate din punct de vedere tehnologic, bazate pe această cunoaștere extraterestră, perioadă pe care strămoșii noștri o numeau Epoca de Aur. Acum 450.000 de ani au sosit pe pământ Anunnaki, o rasă reptiliană condusă de draconienii înaripați și albi. Aceștia au încercat să preia controlul asupra planetei. Este aproape sigur că la vremea respectivă ei ocupaseră și controlau deja planeta Marte. Mult timp, Anunnaki și-au arătat adevărata față, cea de reptilienii, până când, dintr-un motiv sau altul (posibil din cauza ostilității altor rase extraterestre sau a oamenilor), s-au decis să treacă sub acoperire. Altfel spus, și-au

propus să cucerească planeta chiar sub înfățișarea de oameni. Acest plan a inclus un program de încrucișare care a dat naștere unor linii genealogice hibride, prin intermediul cărora puteau opera din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Reptilienii din cea de-a patra dimensiune își poartă înfățișarea umană la fel ca pe o haină genetică. Atunci când corpul fizic moare, el se mută în altul, continuând să implementeze Agenda în timpul unei alte generații. Este ca și cum ar purta și ar schimba între ele mai multe costume spațiale. Oamenii cu proprietăți extrasenzoriale văd aceste creaturi sub forma unor reptilienii ascunși în trupuri de oameni. Pentru a putea face acest lucru, au nevoie de trupuri cu trăsături genetice puternic reptiliene, motiv pentru care anumite familii ajung întotdeauna la putere. Ceilalți reptilienii umani, cu sângele mai puțin pur, sunt posedați de o conștiință reptiliană din cea de-a patra dimensiune și sunt văzuți de persoanele cu proprietăți extrasenzoriale ca niște ființe umane peste care se suprapune imaginea unui reptilian. Această posedare este cu atât mai ușoară cu cât structura genetică a omului posedat conține mai multe gene de reptilienii. Așa se explică de ce Frăția este atât de preocupată de fișele genetice ale membrilor săi, pe care le păstrează până în cele mai mici detalii. În acest fel, ei știu care oameni pot fi posedați mai ușor decât alții. Pe de altă parte, reptilienii încearcă să influențeze întreaga umanitate prin stimularea activității specifice creierului reptilian (partea cea mai primitivă a creierului), respectiv: gândirea ierarhică, agresivitatea, conflictul, diviziunea, lipsa compasiunii și nevoia de ritualuri. Atunci când spun ritualuri nu mă refer numai la ceremoniile satanice sau de altă natură. Există tot felul de manifestări ale acestei nevoi, inclusiv repetarea aceluiași tip de comportament, zi după zi, săptămână după săptămână. Reptilienii s-au folosit de rasa albă ca principal instrument pentru cucerirea puterii globale, dar s-au încrucișat și cu celelalte rase, inclusiv cu chinezii, japonezii, arabii și evreii. În acest fel, ei pot controla oameni și organizații aparent fără nici o legătură unele cu altele. Multe din pozițiile de vârf ale puterii mondiale sunt ocupate la ora actuală de reptilienii cu drepturi depline (extratereștri), care și-au asumat o față umană, în timp ce majoritatea oamenilor nu au nici cea mai mică idee. Atunci când privim la televizor, vedem de multe ori oameni diferiți, care ocupă poziții diferite, dar care ajung la aceleași concluzii și sunt de acord cu aceleași politici. Evident, aceste dezbateri par

cât se poate de deschise și de democratice. Dar dacă forța care îi controlează pe toți este aceeași? Ar însemna că ne aflăm în plină dictatură. Cum am putea face această deosebire dacă nu cunoaștem adevărul? Aceasta este lumea în care trăim, condusă de reptilienii în formă umană și de familii de hibridi create și infiltrate de ei.

Cartea lui Enoh susține că cei născuți din sânge de Nefilim (hibridii reptilo-umani) sunt predestinați, din cauza spiritului lor ancestral, „distrugerii, oprimării, atacurilor, războaielor și ruinării eforturilor oamenilor de pe pământ”. Altfel spus, corpurile lor pot fi posedate de „spiritul lor ancestral”, respectiv de reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. În Statele Unite există o organizație numită Fiii lui Jared (după numele tatălui lui Enoh). Membrii ei solicită declanșarea unui „război implacabil” împotriva descendenților Privitorilor, „care au dominat dintotdeauna umanitatea, din pozițiile lor de faraoni, regi și dictatori”. În revista lor, *Avocatul jaredit*, ei îi condamnă pe Privitori, pe care îi numesc „super-gangsteri, o mafie celestă care guvernează lumea”. Mulți oameni m-au întrebat cum este posibil ca membrii Elitei Frăției să verse atât de mult sânge, să provoace atâtea distrugerii și suferință, fără să arate nici o emoție. Se pare că cel puțin o parte din genetica reptiliană nu le permite acestora să simtă emoțiile la fel ca oamenii de rând. În schimb, îi predispune către cruzime. Această imagine corespunde perfect unor personaje precum George Bush, Henry Kissinger sau David Rockefeller, lucru care nu este de mirare, căci aceștia nu sunt decât exemple de reptilienii aflați la lucru în sfera umană.

Lucrurile pe care le-am dezvăluit în acest capitol îi vor uimi probabil până și pe simpatizanții care mi-au citit cărțile anterioare. Îi înțeleg, dar o experiență vastă (și uneori extremă) m-a învățat să urmez cursul vieții și să mă las dus de el oriunde m-ar duce. Atunci când simt ritmul vieții, eu încep să dansez. Atunci când îmi vorbește, îl ascult. Mă îndrept acolo unde mă duce muzica vieții, oricât de incredibilă ar părea destinația și indiferent de consecințele pe care le-ar putea avea asupra vieții mele personale. Celor nu au încercat încă acest lucru nu le pot spune decât că ar rămâne uimiți în ce aventură se transformă subit viața, la ce cunoaștere îți oferă acces atunci când te lași dus de val și renunți să te mai războiești cu ea, de teamă să nu pari diferit de marea

majoritate. Cei mai mulți oameni nu îndrăznesc să o apuce pe această cale din cauza minții lor, care se opune ieșirii în afara convențiilor general acceptate, de teama de a nu fi respinsă. Altfel spus, aceste persoane se tem de ce ar putea spune sau crede despre ei ceilalți oameni. Cum am putea avea însă acces la inimaginabil, dacă nu învățăm să gândim în termeni inimaginabili? Putem spune oare că știm totul, că nu mai există nimic de descoperit? Cu siguranță, mai există destule lucruri care ne sunt necunoscute. Noi nu cunoaștem decât o mică părticică din imaginea de ansamblu. Și care a fost forța care ne-a adus până la actualul stadiu al cunoașterii noastre? Au fost acei oameni care au îndrăznit să iasă în afara șabloanelor unanim acceptate ale epocii lor, gândind în termeni inimaginabili. Fără acești oameni, rasa umană nu ar fi putut evolua; nu ar face decât să se învântească în cerc, trăind într-o închisoare perpetuă a minții. Nu sunt departe vremurile în care spuneau: „Oamenii să zboare? Ridicol! Să călătorească cu o viteză mai mare decât cea a sunetului? Absurd! Să creeze copii în eprubetă și să cloneze specii de animale și chiar oameni? Imposibil!” Și totuși, toate aceste lucruri au devenit posibile din cauza celor care au avut curajul să gândească ceea ce era de neconceput, în timp ce masele își băteau joc de ei. Încercați și dumneavoastră acest lucru, înainte de a uita complet că există și această posibilitate. Gândiți dincolo de limitele realității impuse de alții.

Refuzul de a face acest lucru este închisoarea supremă, stagnarea mentală și emoțională supremă, care permite controlul suprem. Pe scurt, este chiar maniera în care am fost controlați de când a început acest joc.

Capitolul 3

Frăția Babiloniană

După ce apele s-au retras în urma cataclismului provocat de Venus, supraviețuitorii au coborât din munți sau au ieșit la suprafață din adâncurile pământului. Ei s-au stabilit în ținuturile de șes și au început să-și reconstruiască civilizația. Aceasta a fost perioada în care au apărut brusc civilizațiile Sumerului, Egiptului și cea de pe Valea Indului, toate cu un nivel tehnologic foarte ridicat, deși existaseră și înainte de cataclism.

Societatea sumeriană a apărut în culmea dezvoltării sale din cauza bruştei infuzii de cunoaştere primită de la rasa ariană provenită de pe Marte, care a coborât din Munţii Caucaz şi s-a extins din Orientul Apropiat către Sumer, Egipt şi Valea Indului. Chiar şi istoricii sunt de acord că aceste societăţi extrem de avansate au apărut brusc. O altă infuzie primită de rasa albă (şi nu numai) a fost cea genetică de sorginte reptilo-ariană sau reptilo-umană. Este vorba de liniile genealogice încrucişate create prin manipulări genetice de Anunnaki. Principalul centru în care s-au dezvoltat aceste familii de hibrizi în lumea antică, după retragerea apelor, a fost Babilonul, situat în sudul Sumerului, de-a lungul fluviului Eufrat. Analiza atentă a dovezilor arată că Babilonul a fost fondat la o dată mult anterioară celei acceptate iniţial. Aici au apărut primele societăţi secrete, care s-au răspândit apoi pe întregul glob, de-a lungul miilor de ani care au urmat. Frăţia care controlează la ora actuală lumea este expresia modernă a Frăţiei Babiloniene alcătuită din preoţi reptilo-arieni şi din familii „regale” care au coborât în această regiune imediat după potop (acum aproximativ 6000 de ani). Aceasta a fost perioada în care au apărut pentru prima oară credinţele manipulate ale marilor religii actuale.

Potrivit textelor şi legendelor antice, fondatorul Babilonului a fost Nimrod, care a domnit asupra lui împreună cu soţia sa, Semiramida. Nimrod era descris ca un „tiran atotputernic”, unul dintre „giganţi”. Arabii credeau că cel care a construit (sau reconstruit) după potop uimitoarea structură de la Baalbek, în Liban, cu cei trei stâlpi din piatră cântărind fiecare 800 de tone, a fost Nimrod. Se spune că a domnit asupra regiunii Libanului de astăzi, şi potrivit Genezei biblice, primele centre ale regatului lui Nimrod au fost Babilonul, Akkad şi altele, în ţinutul Shinar (Sumer). Mai târziu, el s-a extins în Asiria, construind oraşe precum Ninive, unde au fost găsite numeroase Tăbliţe Sumeriene. Nimrod şi Semiramida aparţineau acelei linii genealogice cunoscută mai târziu sub numele de titani – o linie succesorală alcătuită din oameni posedaţi de reptilienii şi din reptilienii pur-sânge. Se crede că această rasă de „giganţi” sau „titani” erau descendenţii lui Noe, copilul descris în *Cartea lui Enoh* (varianta ulterioară a *Cărţii lui Noe*) ca fiind un hibrid Privitor-uman cu pielea foarte albă. În Geneză, tatăl lui Nimrod poartă numele de Cush. El era cunoscut şi sub

nume precum Bel sau Belus și era nepotul lui Noe și fiul lui Ham. Mai târziu, Cush a devenit cunoscut ca zeul Hermes, care înseamnă Fiul lui Ham. Ham sau Khem înseamnă „cel ars” și este posibil ca acest nume să fi avut o legătură cu adorarea soarelui. Mulți din zeii antichității au apărut mai întâi în Babilon, răspândindu-se apoi în Egipt.

Nimrod și Semiramida au rămas principalele zeități ale Frăției până în ziua de astăzi, sub diferite nume și simboluri. Nimrod era simbolizat ca un pește, iar regina Semiramida ca un pește și un porumbel. Ea reprezintă și un simbol al lui Ninkharsag, creatoarea raselor de hibridi reptilo-umani. Nimrod era considerat un zeu-pește dragon și era ilustrat ca fiind pe jumătate om, pe jumătate pește. Este posibil ca acest simbol să amintească de faptul că era pe jumătate om, pe jumătate reptilă cu solzi. Regina Semiramida era și ea simbolizată ca un pește, căci babilonienii credeau că peștele este un afrodiziac. În timp, a devenit Zeița Iubirii. De aici se trage simbolistica peștilor în creștinism (reflectată inclusiv în arhitectura creștină). În ipostaza ei de „Duh Sfânt” Semiramida este prezentată ca un porumbel cu o ramură de măslin în cioc. De altfel, numele ei înseamnă „purtătoarea ramurii”, dacă ținem seama de rădăcinile „Ze” (articol), „emir” (ramură) și „amit” (purtător). Putem remarca în treacăt și asemănarea dintre această simbolistică și cea din legenda lui Noe și a Marelui Potop, când un porumbel s-a întors pe corabia lui Noe ținând în cioc o ramură de măslin. Să se refere oare acest simbol la întoarcerea reptilienilor după potop? Numele Semiramida derivă de asemenea din cel al unei divinități indiene anterioare: Sami-Rama-isi, sau Semi-ramis. Peștele și porumbelul sunt două simboluri folosite încă pe scară largă în ritualurile religioase și în ceremoniile naționale de astăzi, deși marea majoritate a oamenilor nu au nici o idee despre adevărata lor semnificație. Sinn Fein, ramura politică a grupării teroriste nord-irlandeze IRA, are drept simbol un porumbel. Aceeași imagine poate fi regăsită pe multe din sceptrele ținute în mână de monarhii britanici (*vezi secțiunea cu ilustrații*). Acest lucru nu este întâmplător, căci ambele organizații reprezintă acoperiri moderne ale Frăției Babiloniene, iar porumbelul o simbolizează pe regina Semiramida. Pentru acești oameni, porumbelul nu reprezintă un simbol al păcii, ci al morții și distrugerii (știut fiind că Frăția folosește frecvent simbolismul

inversat). El reprezintă un simbol pozitiv pentru masele largi, dar unul negativ pentru Frăție. Această inversare a simbolisticii le permite să își afișeze fără teamă simbolurile în locurile publice, fără teama că cineva se va plânge.

Semiramida mai era cunoscută ca Regina Cerului (sau Rhea), Mama Fecioară a Zeilor, și uneori ca Marea Mamă a Pământului (Ninkharsag). Era de asemenea adorată sub numele de Astarte, „femeia care a construit turnurile”, cu referire evidentă la Turnul din Babel (Babilon), atribuit lui Nimrod. Liniile succesoriale regale din Europa provin din liniile genealogice reptilo-ariene din Babilon, iar coroanele lor au apărut ca urmare a coafurii încornorate purtate de Nimrod. Coarnele simbolizau autoritatea monarhului și s-au transformat în timp într-o diademă din metal cu trei coarne, care simboliza puterea regală investită cu autoritate divină. La ora actuală, ea este reprezentată de simbolul crinului, care apare pretutindeni pe însemnele caselor regale europene (vezi *Figura 6*). Așa cum spuneam mai devreme, ierarhia „regală” draconiană (albinoșii înaripați) este înzestrată cu coarne. Personal, nu am nici o îndoială că aceasta este adevărata origine a însemnelor încornorate pe care le purtau regii antici. Imaginea clasică a diavolului este și ea încornorată. Unul din titlurile pe care le-a purtat Nimrod era acela de Baal (Domnul), căruia îi corespundea Baalti (*Mylady* – Doamna) pentru Semiramida. Expresia latină pentru „Doamna Mea” era *Mea Domina*, care a devenit mai târziu *Madonna* în limba italiană. Nimrod era reprezentat în dublă ipostază: de Dumnezeu Tatăl și de Ninus, fiul Semiramidei, iar ramura de măslin a acesteia era un simbol al progeniturii ei venite pe lume printr-o „naștere virgină”. Ninus mai era cunoscut și sub numele de Tammuz, despre care se spune că a fost crucificat cu un miel la picioare, apoi îngropat într-o peșteră. Trei zile mai târziu, când piatra de la gura peșterii a fost dată deoparte, corpul său dispăruse. Vă sună cunoscută povestea? Această temă a soțului-soției-fiului, respectiv Nimrod-Semiramida-Ninus/Tammuz a devenit mai târziu trilogia Osiris-Isis-Horus din mitologia egipteană, care are echivalente în India, Asia, China, și practic pretutindeni în lume. Câteva milenii mai târziu, ea avea să devină trilogia Iosif-Maria-Iisus. În timpul ritualurilor de primăvară în care celebrau moartea și învierea după trei zile a lui Tammuz-Ninus, babilonienii depuneau ca ofrande niște

chifle pe care era imprimată crucea solară. Ei bine, da, chiar și tradiția chiflelor calde pe care este imprimată o cruce pe care o aplică englezii cu ocazia Paștelui este tot de sorginte babiloniană. De altfel, cuvântul *Easter* (n.n. Paști) provine tot de la unul din numele atribuite reginei Semiramida – Ishtar, și nu este exclus ca expresia „Comanda lui Ashtar” (o convingere manipulată de tip New Age, referitoare la un „erou” extraterestru care va veni să ne salveze) să provină de la o altă divinitate babiloniană, Ashtaroth. Mitologia și simbolistica babiloniană reprezintă fundamentele tuturor religiilor majore ale lumii, în special a creștinismului. Biserica Catolică a fost creația Frăției Babiloniene, iar papa poartă și la ora actuală o mitră în formă de pește, care îl simbolizează pe Nimrod. Aceasta este și semnificația Inelului Pescarului pe care îl poartă el. Papalitatea a pretins multă vreme că scaunul Sfântului Petru de la Vatican este o relicvă sfântă, dar o comisie alcătuită din oameni de știință a stabilit în anul 1968 că el nu este mai vechi de secolul IX. Mai semnificativ este faptul că scaunul papal este decorat (potrivit Enciclopediei Catolice) cu 12 farfurii care prezintă ilustrații cu cele 12 munci ale lui Hercule. Din aceeași lucrare aflăm că Hercule a fost un alt nume al lui Nimrod, înainte de a deveni un semizeu al grecilor. În anul 1825, papa Leon al XII-lea a autorizat producerea unei monede jubiliare pe care era prezentată o femeie într-o poziție care amintea puternic de simbolismul reginei Semiramida. Aceasta ținea un crucifix în mână stângă, o cupă în mână dreaptă, iar pe cap avea o coroană cu șapte vârfuri, precum cea de pe capul Statuii Libertății – un alt simbol al Semiramidei, dăruită orașului New York de francmasonii francezi. O cunoștință care are rude ce ocupă poziții de vârf la Vatican mi-a povestit că în timpul papei Ioan Paul al II-lea i s-a permis să facă un tur al Vaticanului care l-a lăsat cu gura căscată. De pildă, i s-a arătat baia din aur masiv a papei, decorată cu simboluri astrologice și a putut privi în interiorul casetelor vidate care conțin mii de documente și cărți ezoterice furate în timpul sutelor de ani de dictatura religioasă, fiind ținute apoi departe de ochii opiniei publice. Biserica Catolică și Frăția Babiloniană sunt de fapt unul și același lucru.

Figura 6

Crinul, simbolul trinității babiloniene Nimrod-Semiramida-Tammuz (printre altele).

Nimrod a fost cunoscut de asemenea sub numele de Eannus, zeul cu două fețe, care a devenit mai târziu Ianus la romani. Unul din frații Anunnaki, „zeul-șarpe” Enki, a mai fost cunoscut și sub numele de Ea. Vulturul francmason cu două capete, unul care privește către dreapta și celălalt care privește către stânga, este un simbol al lui Nimrod în ipostaza sa de Eannus, dar poate și al unui draconian înaripat. Se spune că Eannus păstra cheile porții cerului, fiind singurul intermediar între Dumnezeu și umanitate. De aceea, orice credință care nu era susținută de el era considerată falsă și trebuia condamnată. Preoțimea babiloniană s-a folosit plenar de acest instrument perfect pentru a-și impune voința asupra maselor, proces preluat aidoma mai târziu de către preoții creștini, dar și de rabini și de preoțimea musulmană, hindusă și a celorlalte religii. Titlul catolic de cardinal provine de la cuvântul „cardo”, care înseamnă balama, amintind de rolul de gardian al porții cerului pe care îl juca Nimrod. Preoții babilonieni au creat chiar un organism pe care l-au numit Marele Conciliu al Pontifilor, nume preluat mai târziu de Biserica Catolică. Marele Preot babilonian, cel care îi instruia pe inițiații din cercul cel mai restrâns (din interiorul celorlalte cercuri concentrice) era cunoscut sub numele de... Petru, care înseamnă „Marele Interpret”. Sărbătoarea creștină a Sfântului Petru era celebrată în mod tradițional în ziua în care soarele intra în casa astrologică a Vărsătorului. Printr-o uimitoare coincidență, aceasta era exact ziua în care era sărbătorit zeul Eannus sau Ianus! La fel ca toate imitațiile care i-au urmat, religia babiloniană avea două nivele. Masele erau manipulate să creadă în tot felul de superstiții și să preia literal sensul poveștilor simbolice, în timp ce inițiații aleși primeau adevărata cunoaștere, fiind amenințați cu moartea în caz că ar fi revelat-o altor persoane. În acest fel, adevărul despre viață, potențialul uman, istorie și Agenda reptiliană era ascuns de ochii marii majorității, fiind știut numai de un număr restrâns de inițiați.

Sacrificiile umane erau considerate fundamentale de religia Babilonului, și oriunde s-au răspândit mai târziu Frăția Babiloniană și liniile genealogice reptiliene, ele au dus cu ele această tradiție, care le era impusă de reptilienii. Toate speciile crude par să fie dependente de sânge, iar această dependență s-a transmis inclusiv hibridilor care le poartă genele, lucru pe care îl voi

demonstra în continuare. Preoții babilonieni erau nevoiți să mănânce o parte din ofrandele sacrificiale. Nu întâmplător, numele de preot: Cahna-Bal, a devenit în timp sinonim cu expresia „mâncător de carne de om” sau canibal. Moloch, șopârla zburătoare pe care am menționat-o mai devreme, era un alt nume al lui Nimrod-Tammuz. *Tam* înseamnă „a perfecționa”, iar *muz* înseamnă „a arde”. Regăsim acest simbolism al lui Tammuz-Moloch în ritualurile de ardere a unor copii vii în onoarea acestei divinități însângerate. N-o să vă vină să credeți, dar aceste ritualuri continuă inclusiv în zilele noastre. Ritualul Beltane practicat mai târziu de druzii din Britania pe data de 1 mai și cunoscut sub numele de May Day, implica în acele vremuri arderea unor copii vii în pântecul unei uriașe efigii umane căreia i se dădea foc. Acest obicei a fost moștenit de la babilonieni când Frăția s-a extins în Europa. Se pare că principala bază pe care și-au stabilit-o reptilienii înainte de a se muta în Orientul Apropiat și Africa a fost teritoriul actual al Regatului Unit al Marii Britanii și al Irlandei. Festivalul lui Tammuz se ținea la data de 23 iunie și sărbătorea ascensiunea acestuia din lumea subterană. După ce a înviat, Tammuz a devenit cunoscut sub numele de Oannes, zeul-pește, din care a derivat mai târziu numele de Ioan. Nu întâmplător, Ioan a fost numele unor personaje care l-au manifestat simbolic pe Tammuz-Nimrod, precum Ioan Botezătorul. Data de 23 iunie, Festivalul lui Tammuz, a devenit mai târziu o sărbătoare creștină numită Ziua Sfântului Ioan! Simbolistica lui Nimrod-Semiramida a fost adoptată ulterior de toate culturile pământului, sub cele mai variate nume. Deși toate aceste divinități par extrem de diferite între ele, în spatele lor se ascund de fapt aceleași două personaje. O altă divinitate amplu folosită în ritualurile sataniste moderne care presupun sacrificarea copiilor este Cronos, regele ciclopilor din legenda greacă. Acesta era cunoscut drept constructorul turnului și este aproape sigur o altă variantă a lui Nimrod – constructorul biblicului Turn din Babel.

Motivul pentru care liniile genealogice reptiliene sunt implicate și astăzi în ritualuri atât de macabre este cât se poate de simplu: pentru că au făcut dintotdeauna acest lucru. Dacă veți studia evoluția acestor linii succesoriale de-a lungul istoriei, veți constata că ele au folosit aceleași ritualuri și sacrificii aduse aceluiași divinități, din cele mai vechi timpuri și până astăzi. Un alt

fragment din *Cartea lui Enoh* descrie împerecherea Privitorilor cu femeile umane și comportamentul progenerilor lor:

„Și ele au rămas însărcinate, și au dat naștere unor uriași... care au consumat toate bunurile oamenilor. Când oamenii nu i-au mai putut susține, uriașii s-au întors împotriva lor și i-au mâncat pe ei. Au păcătuit apoi împotriva păsărilor și animalelor, a reptilelor și peștilor, și au sfârșit prin a-și devora carnea și prin a-și bea sângele unii altora. Pământul poate depune mărturie împotriva celor nelegiuiți”.

Acest pasaj descrie exact liniile genealogice de care vorbim și care s-au răspândit mai târziu pe întreaga planetă, odată cu Frăția Babiloniană. În timp ce noi privim direct în realitatea fizică, în care ne simțim perfect integrați, reptilele privesc în realitatea tridimensională ca și cum s-ar uita printr-o fereastră. În cazul de față, fereastra o reprezintă ochii trupului uman. Noi suntem conștienți în lumea cu trei dimensiuni, ei sunt conștienți în cea cu patru dimensiuni. Dacă știi să îi cauți, îi poți descoperi cu ușurință după felul în care privesc. Privirile lor sunt întunecate, pătrunzătoare și reci. Reptilienii pur-sânge nu sunt atașați de trupurile lor, ca oamenii. Ei le folosesc doar ca pe niște „costume spațiale”, pentru a opera în această lume, iar când unul se epuizează, nu fac decât să îl schimbe cu altul. Acest proces de „posesiune” a trupurilor fizice de către reptilienii și alte entități din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni a condus mai târziu la poveștile moderne cu demoni, diavoli și alte spirite malefice care posedă mintea și trupul oamenilor. În realitate, entitățile pe care le invocă ritualurile satanice și de magie neagră apelează la reptilienii și la alte forme de conștiință din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, și prin intermediul lor își „racolează” aceștia păpușile pe care le vor poseda mai târziu. Așa se petreceau lucrurile în Babilon, și la fel se petrec și astăzi. Așa cum am arătat în lucrarea mea anterioară, *Eu sunt eu - eu sunt liber*, și cum voi descrie amănunțit în lucrarea de față, ierarhia modernă a Frăției este implicată până peste cap în ritualuri satanice, sacrificii de copii, ceremonii de băut sângele și alte orori care vă vor tăia respirația. Da, vorbesc acum de nume dintre cele mai cunoscute din rândul regalității, oamenilor politici, bancherilor, oamenilor de afaceri și patronilor de mas-media din lume. Altfel spus, oameni ca George Bush, Henry Kissinger,

familia regală britanică și mulți președinți de state, prim-miniștri și membri ai aristocrației. Greu de crezut, nu? O fi, dar când nu a sunat fantastic adevărul în această lume a amăgirii și minciunii?

Trei din principalele elemente ale religiei babiloniene erau: focul, șarpele și soarele. Voi explica în continuare simbolistica soarelui, căci aceasta reprezintă un aspect esențial al istoriei noastre. Cea mai mare parte a populației adora soarele pentru darurile evidente pe care le revărsa asupra pământului, pentru lumina și căldura sa, care aveau un efect atât de vital asupra recoltelor și bunăstării generale a oamenilor. Ierarhia Frăției Babilonului și celelalte grupuri ale Elitei care dețineau o cunoaștere avansată se concentrau însă asupra soarelui din alte motive. Ei înțelegeau natura reală a soarelui ca o conștiință multidimensională care influențează întregul sistem solar pe diferite nivele de frecvență. Chiar și în dimensiunea noastră fizică, emisiile solare de energie magnetică ne afectează în permanență, clipă de clipă. Soarele are un diametru de aproximativ 1.500.000 de kilometri și conține 99% din materia existentă în sistemul nostru solar. Reprezintă o sferă imensă de energie, care operează la fel ca o bombă atomică, iar nivelul temperaturii atinge în interiorul său nu mai puțin de 14 milioane de grade Celsius. Se rotește mai rapid la Ecuator decât la poli, motiv pentru care activitatea câmpului său magnetic este pur și simplu colosală. Scriitorul și cercetătorul Maurice Cotterell a făcut un studiu detaliat al petelor și activității solare, în urma căreia soarele proiectează în afară o cantitate imensă de energie magnetică. Aceasta a fost fotografiată și apare ca niște flăcări imense, unele cu o înălțime de 186.000 de kilometri. Această energie călătorește către pământ purtată de vântul solar și poate afecta computerele, provocând mari pene de curent electric. Dacă nu ar exista Centurile Van Allen, acele zone de radiații care înconjoară planeta și sunt conexe cu câmpul magnetic al pământului, energia soarelui ne-ar „prăji” pur și simplu.

Maurice Cotterell a studiat ciclurile petelor solare și a stabilit că există cicluri pe termen scurt, mediu și lung ale activității solare, lucru pe care îl explică în cartea pe care a scris-o împreună cu Adrian G. Gilbert, *Profețiile mayașe*. După ce a avansat cu cercetările sale, Cotterell a descoperit un uimitor sistem matematic și de simboluri

rămas de la populația mayașă din America Centrală. Mayașii pretindeau că provin din „zei” și susțineau că adevăratul lor cămin este o insulă pierdută. Sistemele lor matematice și astronomice erau uimitor de precise, fiind moștenite, la fel ca și sistemul de măsurare a timpului, de la o cultură mult mai veche, și în ultimă instanță de la extratereștri. Am vorbit mai devreme despre afirmația președintelui mexican, potrivit căreia mayașii erau o rasă provenită din încrucișarea oamenilor cu reptilienii sau „iguanele”, după cum le numea el.

Maurice Cotterell a realizat fascinat că ciclurile mayașe ale evoluției umane corespund aproape perfect cu ciclurile emisiilor magnetice solare descoperite de el. Deși au trecut mii de ani de atunci, ele erau aproape identice. Acest lucru este ușor de explicat. Tot ce există este o formă de energie. Viața reprezintă o formă de interacțiune a câmpurilor magnetice. Dacă schimbi magnetismul, modifici practic natura câmpului energetic. Dacă modifici natura câmpului energetic se va schimba inclusiv natura vieții mentale, emoționale, spirituale și fizice, care nu înseamnă altceva decât energie în diferite forme. De pildă, celelalte planete operează asemenea schimbări în timp ce se rotesc în jurul soarelui, influențând câmpul magnetic al pământului. Știința care studiază acest fenomen este astrologia. Cotterell crede că noi suntem influențați mai puternic de aceste câmpuri în momentul concepției noastre decât în cel al nașterii propriu-zise, punct asupra căruia trebuie să-i dau dreptate. După părerea mea, *ambele* momente ne influențează însă la fel de puternic. Cercetările sale l-au condus pe Cotterell la concluzia că activitatea petelor solare corespunde ciclurilor de fertilitate umană, dar și cu apariția și decăderea marilor civilizații și imperii de pe pământ. Recent, oamenii de știință au descoperit că omul are în interior un ceas biologic sincronizat cu ritmul solar. Pe scurt, efectul soarelui asupra vieții umane este absolut fundamental și depășește cu mult beneficiile datorate luminii și căldurii sale. Extratereștrii știau acest lucru din cele mai vechi timpuri și priveau cu respect către soare. Acesta reprezintă inima fizică și spirituală a sistemului solar și a ajuns să simbolizeze în timp creatorul, dar mai ales aspectul masculin al forței creatoare... „El este Lumina Lumii”. Această cunoaștere referitoare la soare va fi o temă centrală a cărții de față, în care vom călători de-a lungul istoriei până în epoca modernă. Pe de altă parte, ea

va îngreuna într-o oarecare măsură decodificarea istoriei, căci strămoșii noștri foloseau constant simbolistica soarelui și cea astrologică în legendele lor, iar o parte din numele zeilor lor nu înseamnă altceva decât o referire la soare și la planete. Discernerea faptelor reale de cele simbolice nu este un lucru ușor. După părerea mea, expresia „zeul-soare” a fost folosită inclusiv pentru a-i desemna pe extratereștri și pe descendenții hibridi ai acestora, despre care textele străvechi afirmă că aveau fețe care străluceau ca soarele, motiv pentru care îi mai numeau și „Cei strălucitori”. Imaginați-vă ce putere ați avea să vă impuneți Agenda dorită și să manipulați rasa umană dacă ați cunoaște dinainte ciclurile energiei solare și ale celorlalte planete, precum și maniera în care influențează acestea conștiința umană. Ați ști astfel când sunt predispuși oamenii către mânie, agresivitate, teamă, îndoială și vinovăție, și implicit când trebuie declanșate războaie, colapsuri economice, etc. Frăția a deținut întotdeauna această cunoaștere, pe care o folosește cu mult succes și în zilele noastre, așa cum voi arăta în continuare.

Frăția Babiloniană și liniile ei genealogice reptiliene s-au răspândit în întregul Orient Apropiat și Mijlociu, îndeosebi în Egipt, iar mai târziu în Europa și în cele două Americi. După părerea mea, civilizația egipteană care a apărut după cataclismul provocat de Venus a fost opera arienilor de pe Marte, adică a fenicienilor, cu sau fără sprijinul reptilienilor Anunnaki. Cert este că înainte de anul 2000 înainte de Christos, reptilienii au preluat puterea în Egipt. Curtea Regală a Dragonului a fost fondată de preoții din Mendes în jurul anului 2200 înainte de Christos, continuând să existe și astăzi sub forma Curții Regale și Imperiale a Suveranității Dragonului. Actualul Cancelar al acestei organizații secrete este autorul Laurence Gardner, iar adresa sa poștală este Columba House din Devon, Anglia (Columba = porumbel = Semiramida). Potrivit lui Gardner, numele Dracula înseamnă „Fiul lui Dracul”, fiind inspirat de Prințul Vlad al III-lea al Transilvaniei-Valahiei, un Cancelar al Curții Dragonului din secolul XV. Tatăl prințului era cunoscut sub numele de „Dracul”, adică Draco. Oriunde au ajuns, membrii Frăției Babiloniene și-au creat școli ale misterelor cu ajutorul cărora au determinat populația locală să creadă în tot felul de prostii și să renunțe la puterea sa datorită fricii și superstițiilor. În schimb, nivelele

superioare ale acestei structuri piramidale își transmiteau cunoașterea avansată celor care deserveau Agenda reptiliană. Dacă apăreau alte școli inițiatice (ne-reptiliene), acestea erau infiltrate de preoții babilonieni, care preluau mai târziu controlul asupra lor. Școlile misterelor au existat pe pământ de zeci de mii de ani, poate chiar sute de mii de ani, fiind folosite pentru transmiterea cunoașterii avansate celor pe care preoții și cei din vârful piramidei îi considerau demni să o primească. În cartea sa, *Maestrii înțelepciunii*, J.G. Bennett afirmă că misticul rus George Gurdjieff i-a povestit că școlile misterelor au o vechime de cel puțin 30-40.000 de ani, lucru pe care l-a aflat studiind desenele murale din peșterile din Caucaz și din Turkestan. Îi aud de multe ori pe adepții New Age contestând indignați faptul că școlile misterelor din antichitatea îndepărtată ar fi putut face parte integrantă din același mecanism manipulator. Răspunsul meu este că, înainte de toate, asemenea organizații care ascund cunoașterea de masele largi nu ar trebui să existe deloc. Indiferent care ar fi intenția lor, dacă pleacă de la premisa că au dreptul să le conteste această cunoaștere avansată celor mulți, decizând cine poate să aibă acces la ea și cine nu, ele joacă deja un joc extrem de periculos prin aroganța lui. Au existat într-adevăr și școli orientate pozitiv, care au avut intenția să dăruiască această cunoaștere celor care ar fi putut-o folosi cu înțelepciune. Eu nu doresc să sugerez în nici un caz că toate aceste școli ale misterelor au avut intenții necurate. Departate de mine acest lucru. Dar chiar și aceste școli pozitive au fost infiltrate la un moment dat de slujitorii reptilienilor. Iată ce scrie în această direcție istoricul francmason Manly P. Hall:

„Deși ceremoniile magice complexe ale antichității nu erau neapărat rău intenționate, pervertirea lor a condus la apariția școlilor false de vrăjitorie sau magie neagră [în Egipt]... Magicienii negri din Atlantida au continuat să își exercite puterile supranaturale până când au subminat și au corupt complet morala Misterelor primitive... Ei au uzurpat pozițiile ocupate cândva de inițiați și au preluat frâiele guvernării spirituale.

În acest fel, magia neagră s-a transformat în religie de stat, paralizând activitățile intelectuale și spirituale ale indivizilor, cărora le cereau să accepte în întregime și fără ezitare dogmele impuse de

preoțime. Faraonul a devenit o păpușă în mâinile Consiliului Stacojiu – un comitet de super-vrăjitori ridicați la putere de preoțime”.

Magicienii negri despre care Hall afirmă că proveneau din Atlantida erau după părerea mea hibridizii reptilo-umani care au alcătuit Frăția Babiloniană. Societatea lor secretă s-a răspândit la ora actuală în întreaga lume, operând practic în toate țările pământului. Coordonarea Agendei lor se realizează în prezent transfrontalier, prin intermediul unor companii și instituții aparent fără legătură unele cu altele, precum guvernele diferitelor state, sistemul bancar global, cel al companiilor multinaționale, complexul militar și imperiul mas-media. Cunoașterea nu este bună sau rea; ea este pur și simplu. Felul în care este folosită ea poate fi însă benefic sau malefic. Inițiații aflați pe nivelele superioare ale organizației știu foarte bine în ce constă influența magnetică a soarelui asupra minții umane, care sunt efectele planetelor asupra comportamentului oamenilor, cum pot fi manipulate timpul, conștiința, energia, vremea, și multe altele. Dacă este folosită în mod rău intenționat, această cunoaștere poate deveni incredibil de distructivă și de manipulative, lucru care s-a și întâmplat. Simultan, reptilienii și-au folosit societățile secrete pentru a crea instituții publice precum marile religii organizate și partidele politice, cu ajutorul cărora extrag orice asemenea cunoștințe avansate din circuitul public. Inchiziția a reprezentat un excelent exemplu în această direcție. Să vorbești în acele vremuri de probleme ezoterice însemna să îți semnezi singur condamnarea la moarte. Acest mecanism a funcționat atât de perfect încât până și la ora actuală mai există creștini care condamnă cunoașterea ezoterică, pe care o consideră „demoniacă”, deși însăși religia lor a fost fundamentată pe această cunoaștere. Dacă doriți să aflați cum s-a născut cu adevărat creștinismul, continuați să citiți această carte. Veți vedea că el nu este altceva decât o formă reciclată de păgânism, fiind folosit în mod genial pentru a elimina din circuitul public cunoștințele ezoterice avansate. Primul lucru pe care îl făceau instituțiile creștine când puneau stăpânire pe o țară sau pe o regiune era să ascundă sau să distrugă textele străvechi. Ele au scos astfel din circuitul public însăși cunoașterea de care s-au folosit (și încă se mai folosesc) reptilienii pentru a manipula populația ignorantă. Tot în numele creștinismului au fost distruse

marea majoritate a relatărilor despre istoria reală a umanității, inclusiv despre rolul jucat de extraterestri în influențarea destinului uman (deopotrivă a celui pozitiv și a celui negativ). S-a putut inventa astfel o „istorie” alternativă, care a tăiat rădăcinile care legau umanitatea de originile sale. Controlul istoriei este foarte important, căci schimbarea prin manipulare a percepției maselor asupra trecutului influențează percepția lor asupra prezentului.

Figura 7:

Ținutul Zeilor în lumea antică, de unde s-au răspândit în Caucaz, Sumer, Babilon și Egipt arienii și rasele genealogice reptilo-ariene. Au existat însă și alte popoare avansate, în alte părți ale lumii.

Toate subiectele asupra cărora am insistat până acum, inclusiv zeitățile și simbolurile descrise mai sus, ne vor însoți de-a lungul întregii noastre călătorii până în epoca modernă, prin care vom analiza expansiunea Frăției Babiloniene în lume. Invariabil, reptilienii pur-sânge și hibridii manipulați de aceștia au ajuns pe poziții de putere în toate țările în care s-au stabilit. Nivelul lor de cunoaștere era mult deasupra celui general. În pus, ei aveau un plan pe termen lung de îndeplinit, susținut de reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, respectiv Marea Operă a Tuturor Timpurilor, după cum avea să fie denumit de francmasoni. Acest plan presupunea folosirea populației ne-reptiliene ca sclavi și preluarea puterii politice și religioase de preoții și inițiații Frăției, care se asigurau - între altele - de retragerea din circuitul public a tuturor informațiilor ezoterice și ascunderea acestora în societățile lor secrete. După potop, rasa albă și liniile genealogice reptilo-ariene s-au extins din Munții Caucaz și din munții Iranului și ai Kurdistanului către Egipt, Israel/Palestina și teritoriul ocupat la ora actuală de Iordania, Siria, Irak, Iran și Turcia, până la Munții Caucaz (*vezi Figura 7*). Deloc întâmplător, aceasta a fost regiunea în care s-au născut toate marile religii ale lumii. În antichitate, civilizațiile Sumerului, Babilonului și Asiriei au apărut pe teritoriul actual al Irakului, în timp ce Turcia era cunoscută ca Asia Minor (Mică) sau Persia. Arhiepiscopul de Cashel, Richard Laurence, cel care a tradus prima ediție în limba engleză a *Cărții lui Enoh* din limba etiopiană, a tras concluzia (analizând descrierea celei mai lungi zile a anului) că autorul textului trebuie să fi trăit în regiunea Caucazului și nu în Palestina, așa cum

cred majoritatea oamenilor. Aceasta este zona din care au apărut cele mai multe linii genealogice reptilo-umane, textul original al *Cărții lui Enoh* fiind mult mai vechi decât cel al *Cărții lui Noe* (hibridul reptilian). Pe măsură ce s-a extins în noile teritorii, rasa ariană a fost cunoscută sub diferite nume, cele mai semnificative fiind cele de hitiți și fenicieni. Sunt convins că au mai existat și alte așezări ariene în afara acestor regiuni, poate chiar și în Britania, și sunt la fel de sigur că reptilienii operau și în alte părți ale lumii, precum cele două Americi. Cheia adevăratei istorii a umanității din ultimii 7000 de ani este însă situată în regiunea muntoasă din jurul Caucazului, coborând către câmpiile Sumerului și Egiptului.

Cu cât m-am adâncit mai tare în studierea acestor probleme, cu atât mai mult am avut de-a face cu munții Caucaz. Nu cred că este deloc întâmplător faptul că americanii numesc rasa albă: „rasa caucaziană”. Chiar și istoricii oficiali recunosc faptul că civilizația și religia hindusă a apărut printr-o migrație masivă a rasei „ariene” din munții Caucaz către valea Indului, în jurul anului 1550 înainte de Christos. Aceeași rasă ariană (arienii își spuneau ei înșiși „arya”) a introdus limba sanscrită în India, precum și legende și miturile din cărțile sfinte hinduse cunoscute sub numele de Vede. În urma unor cercetări exhaustive asupra rasei ariene, L.A. Waddell a ajuns la concluzia că părintele primului rege arian al Indiei consemnat de istorie (menționat în epopeea Mahabharata și în istoria budistă a Indiei) a fost ultimul rege istoric al hitiților din Asia Mică. Arienii indieni adorau soarele sub forma lui Indra, Părintele Zeilor, în timp ce hitiții-fenicienii numeau același Părinte al Zeilor Indara. Același popor arian s-a stabilit sub diferite nume în Sumer, Babilon, Egipt și Asia Mică, actualmente Turcia, precum și în alte țări din jur, ducând cu ei aceleași legende, mituri și religii. Toate provin din aceeași sursă: această rasă ariană despre care se spune că a venit de pe Marte, și liniile genealogice reptilo-umane care operau sub acoperire în interiorul ei. Rasa ebraică provine și ea tot din regiunea Caucazului, și nicidecum din Israel, așa cum se pretinde. Surse istorice și antropologice evreiești arată că numai un număr mic de evrei au o legătură genetică cu israeliții. În secolul VIII, un popor care trăia în regiunea Caucazului și în sudul Rusiei (numit **poporul khazar**) s-a convertit în masă la religia evreiască. Mai târziu, când imperiul a înflorit, această populație a emigrat către nord, stabilindu-

se în alte părți ale Rusiei, în Lituania și Estonia. De aici, ei au pătruns în Europa Occidentală, de unde au ajuns în Statele Unite. De pildă, familia Rothschild este de origine khazară. Aceștia sunt oamenii care au impus cucerirea Palestinei arabe după cel de-al Doilea Război Mondial, pretinzând că „Dumnezeu” le-a dat dreptul divin de a se instala în țara destinată de el „poporului ales”. În realitate, țara din care au provenit este regiunea Caucazului și sudul Rusiei, nu Israelul. Dacă doriți informații detaliate despre această poveste și despre manipularea pusă la cale de organizațiile secrete care s-a ascuns în spatele creării statului modern Israel (mai corect ar fi să-i spunem Rothschild-land), vă recomand lucrarea mea, *Și adevărul vă va face liberi*.

Figura 8

Arienii și reptilo-arienii s-au extins sub diferite nume către Europa, călătorind pe mare și pe uscat, după care au cucerit întreaga lume, cu ajutorul Imperiului „Britanic”.

Rasa albă a migrat astfel către nordul Europei. Primii oameni care au ajuns aici pe mare au fost fenicienii, în timp ce alte popoare de aceeași sorginte au migrat lent pe uscat (*vezi Figura 8*). Din ultima categorie făceau parte inclusiv cimerienii și sciții. Sub diferite nume, aceste populații și liniile genealogice hibride din rândul lor au populat întreaga Europă și s-au reunit cu arienii deja instalați în Britania și în nordul Europei, ajunși acolo pe mare. Fenicienii joacă un rol crucial în povestea noastră și voi insista imediat asupra lor. Cimerienii au migrat din Caucaz și Asia Mică (Turcia) către nord-vest, ajungând în regiunile pe care există astăzi Belgia, Olanda, Germania și Danemarca. Istoricii romani Pliniu și Tacit afirmă că toate popoarele de pe coasta de nord a Europei, de la Olanda și până la Danemarca, au aceeași origine etnică, afirmație susținută și de dovezile arheologice care indică faptul că acest popor cimerian a ajuns în respectiva regiune în perioada 300-250 înainte de Christos. Un alt grup de cimerieni a călătorit de-a lungul Dunării către Ungaria și Austria de astăzi, până în sudul Germaniei și al Franței. Romanii i-au numit gali, în timp ce grecii le-au spus celți. Anumite grupuri din aceste triburi celtice s-au instalat în Boemia și Bavaria, în timp ce altele au invadat nordul Italiei. Istoricul roman Sallust descrie înfrângerea romanilor de către „cimbri”, despre care afirmă că erau gali. Alți istorici romani afirmă că cimbrii erau celți. Ei erau împărțiți în trei triburi: belgii (la nord-est de Franța),

galii (centrul Franței) și achitanii (sudul Franței, până în munții Pirinei). Până în secolul al II-lea înainte de Christos, celtii/galii (cimerienii albi veniți din munții Caucaz și din Orientul Mijlociu) au ocupat întregul centru al Europei și nordul Italiei, după care au cucerit integral această țară. În jurul anului 280 înainte de Christos, ei s-au întors în Asia Mică și au reocupat pământurile strămoșilor lor. După cum afirmă istoricul Henry Rawlinson: „Aceste două invazii majore în Asia Mică au fost făcute de aceeași rasă, numită în primul caz cimerieni, iar în cel de-al doilea gali”. În cele din urmă, galii invadatori s-au stabilit într-un loc numit Phrygia, cunoscut ulterior ca Galatia (Gal-atia). Se presupune că acestui popor le-a adresat Sfântul Petru scrisoarea sa despre care Noul Testament afirmă că le-a fost trimisă galatenilor. Cimerienii sau cimbrii s-au stabilit de asemenea în Țara Galilor; până astăzi, numele limbii acestui popor galez este Cymru.

Sciții au fost un alt grup arian, care a migrat de asemenea la nord de Caucaz, către Europa. Cei care le-au schimbat numele, pentru a-i distinge de alte popoare, au fost romanii. Printre simbolurile sacre ale sciților se numărau șarpele, boul (Nimrod/Taurul), focul (soarele/cunoașterea), și Tho sau Theo, echivalentul zeului egiptean Pan. Romanii i-au numit pe sciți sarmați și germani (de la cuvântul latin *germanus*, care însemna „autentic”). De atunci, sciții au rămas cunoscuți ca „poporul celor autentici”, iar numele de germani le-a rămas până astăzi. Aceeași schimbare este confirmată și de scrierile istoricilor romani Pliniu și Strabo. Un alt popor căruia romanii îi spuneau german au fost anglo-saxonii. La ora actuală, Saxonia este un teritoriu situat la nord de Germania și de Olanda. Atât anglii cât și saxonii au venit din aceeași sursă genetică: cimerienii și sciții albi din Caucaz și din Orientul Mijlociu. Același lucru este valabil și în privința lui William Cuceritorul și a normanzilor săi, ultimul popor care a invadat Britania în anul 1066, în urma celebrei bătălii de la Hastings. Termenii de normand și Normandia provin de la oamenii nordului (norse), căci atunci când au ocupat regiunea cu același nume din Franța, ei au venit din Scandinavia. Povestea eroului scandinav Odin afirmă că acesta a venit din Asaland sau Asaheim, un teritoriu identic cu țara sciților, care poate fi identificat în India ariană. Se spune că de acolo a plecat Odin, între anii 200-300, pentru a

cuceri Suedia, în fruntea unei armate uriașe, numite Svear. Până astăzi, numele Suediei în propria limbă este Sverige, Țara lui Svear.

Un alt grup de sciți, cunoscuți sub numele de sakkas, s-a îndreptat către est, pornind din aceiași munți Caucaz și călcând pe urmele vechilor arieni. Prin anul 175 înainte de Christos, sakkas au ajuns la granița cu China. Textele chineze din această perioadă vorbesc de un popor numit Sai-wang sau Sok-wang, forțat să fugă în India. Sok-wang înseamnă „prinții sakka”. Textele arată faptul că acești sakka s-au retras către sud, înspre India, trecând prin trecătorile muntoase din Afganistan. Monedele descoperite din perioada anului 100 înainte de Christos confirmă crearea unei regat sakka în regiunea superioară a văii Indului, între Kashmir și Afganistan. Nu este deloc o coincidență faptul că budismul a apărut în ținuturile ocupate de sakka (sciții arieni). În jurul anului 500 înainte de Christos, în regiunea în care se presupune că s-a născut Buddha cu 63 de ani în urmă trăia un trib numit sakyas. Gautama (Domnul Buddha) a primit titlul de Sakyashina sau Sakyamuni – înțeleptul sakya, maestrul sakya sau leul tribului din Sakya. Toate aceste amănunte vor deveni extrem de semnificative dacă vom constata că toate religiile majore (ba chiar și cele minore), precum și eroii lor, provin din aceeași sursă. De fapt, sciții/sakka și cimerienii/cimbri erau unul și același popor, lucru confirmat de inscripțiile de pe Stânca Behistun din munții Zargos, situată la marginea unui vechi drum al caravanelor ce pleca din Babilon. Inscripțiile s-au făcut din porunca regelui Darius cel Mare în jurul anului 515 înainte de Christos și au fost scrise în trei limbi: babiloniană, elamită și persană. Ori de câte ori versiunile elamită și persană folosesc termenul de sakka, cea babiloniană folosește termenul de cimbri.

Sintetizând, această populație ariană s-a extins sub diferite nume, dar ducând cu sine aceeași religie și aceiași eroi, dinspre țara ei de origine din munții Caucaz și din Orientul Mijlociu și Apropiat către Europa, India și China. În mijlocul său se aflau acele linii genealogice reptiliene care au făcut toate eforturile (și au și reușit) de a-și impune supremația asupra cursului evenimentelor prin intermediul regilor, reginelor, preoților și liderilor militari pe care i-au impus și pe care îi putem integra sub titlul colectiv de Frăția Babiloniană. Faptul că babilonienii făceau parte din rasa ariană este confirmat de inscripțiile

și titlurile străvechi. Astfel, titlul de Kassi sau Cassi a fost folosit mai întâi de fenicieni, în jurul anului 3000 înainte de Christos, iar apoi adoptat de babilonienii care au domnit asupra imperiului mesopotamian. Kassi era folosit și ca nume de persoană de către fenicienii din Egipt, iar titlul de Cassi a stat la baza numelui regilor care au domnit mai târziu în Britania pre-romană. Unul dintre aceștia a bătut monede pe care scrie „Cas” și pe care apar simboluri solare, precum calul solar.

Această expansiune ariană a început mai devreme de 3000 înainte de Christos, prin ramura călătorilor pe mare – fenicienii. Aceștia erau un popor avansat din punct de vedere tehnologic, dar marginalizat de istoria oficială, care le-a ascuns astfel adevărata identitate. El are o importanță fundamentală pentru a înțelege de unde provenim și unde ne aflăm la ora actuală. Fenicienii au fost cei care și-au adus liniile genealogice și cunoașterea în Europa, Scandinavia și cele două Americi, cu mii de ani înainte de Christos. Povestea lor este relatată de L.A. Waddell în cartea sa, *Originea feniciană a bretonilor, scoțienilor și anglo-saxonilor*. Waddell a fost membru al Institutului Antropologic Regal și a petrecut o viață întreagă cercetând dovezile existente. El arată faptul că fenicienii nu erau o rasă semită, așa cum s-a crezut până atunci, ci o rasă ariană albă. Studiul mormintelor feniciene arată că membrii acestui popor erau de rasă ariană, aveau capul alungit și arătau complet altfel decât semii. Fenicienii din lumea antică obișnuiau să călătorească pe mare, pornind din bazele lor din Asia Mică, Siria și Egipt. S-au instalat astfel în insulele din Marea Mediterană, precum Creta și Cipru, dar și în Grecia și Italia. Fenicienii au fost cei care au dus mai departe cunoașterea care a permis apariția ulterioară a civilizațiilor din Creta Minoică, din Grecia clasică și din Italia romană. Tot ei au fost „creierele” care s-au ascuns în spatele culturii egiptene din perioada respectivă, înainte ca reptilienii să preia controlul asupra ei. Egiptenii îi numeau pe fenicieni Panag, Panasa sau Fenkha. Grecii le spuneau Phoinik-as, iar romanii Phoenic-es. Există un motiv cât se poate de simplu pentru care egiptenii își pictau zeii cu pielea albă și ochii albaștri, la fel ca și numeroase alte culturi din lumea acelei epoci. Această rasă avansată (numită fenicieni) avea pielea albă și ochii albaștri, la fel ca hibridii reptilo-umani și ca rasa venită de pe Marte. În urma lor au rămas rasele scandinave, dar și

alte popoare care provin din aceeași linie genetică. Tot ei au stat la originea obsesiei idioate a naziștilor (și, respectiv, a societăților secrete care i-au creat) pentru „rasa ariană a stăpânilor”. Până în ziua de astăzi, cel mai mare erou al societății secrete a francmasonilor este Hiram Abif, așa-zisul constructor al Templului regelui Solomon. Sorgintea lui Abif trebuie să fi fost feniciană. Bunicul celebrului faraon egiptean Akhenaten, tatăl lui Tutankhamon, a fost un înalt preot fenician. Pasărea mitică a Egiptului, Phoenix, nu era alta decât pasărea-soarelui, emblema zeului-soare căruia i se închinau fenicienii, Bil sau Bel. Mai târziu, pasărea a fost simbolizată printr-un păun sau un vultur. În ultimii ani au apărut dovezi privind existența unor piramide pe Marte. Savanții de la NASA Vincent DiPietro și Gregory Molenaar au descoperit șase piramide enorme, asemănătoare celor din Egipt, în regiunea marțiană numită Cydonia. Este cât se poate de logic să bănuim că rasa care a construit piramidele din Egipt a fost aceeași rasă marțiană, venită pe pământ, eventual însoțită de Anunnaki, conform ipotezei lui Zecharia Sitchin, pe care personal o susțin.

Fenicienii nu s-au limitat numai la Bazinul Mediteranean și la Orientul Mijlociu. Ei au debarcat în Britania, în jurul anului 3000 înainte de Christos. Artefacte feniciene incontestabile au fost descoperite în Brazilia, iar în Marele Canion din SUA există anumite rămășițe care ar putea fi de sorginte egipteană. Fenicienii au debarcat în America cu mii de ani înaintea călătoriei lui Cristofor Columb, mult mediatizată de anumite grupuri de interese. Motivul pentru care legendele indienilor americani vorbesc de debarcarea unor zei înalți, de culoare albă, care au adus cu ei o cunoaștere avansată, este că exact așa s-au petrecut lucrurile. Aceștia au aparținut rasei ariene și reptilo-ariene, care au debarcat pe coasta estică a celor două Americi cu mii de ani în urmă, aceeași rasă de „zei” despre care sumerienii spuneau că le-au dăruit o civilizație după potop. Așa se explică – între altele – de ce misionarii albi care au venit împreună cu Cristofor Columb au rămas uimiți să constate că nativii indieni aveau aceleași legende și mituri ca și ei. Acum totul capătă sens. Ei au provenit din aceeași sursă: rasa ariană cunoscută sub numele de fenicieni, printre multe alte nume, precum sumerienii și hitiții. Desigur, împreună cu arienii au venit și liniile genealogice hibride pe care îi însoțeau pretutindeni. Se pare totuși că a existat și o invazie reptiliană directă în

cele două Americi, cu mult timp înainte. Dovada că a existat o rasă avansată care știa de existența Americilor provine de la niște hărți străvechi, precum harta lui Jadji Ahmed Portolan, desenată în anul 1519, care prezintă continentul nord-american, inclusiv o trecătoare care făcea legătura între Alaska și Siberia, precum și o anexă destul de precisă a unei Antarctici lipsită de gheață.

Sosirea fenicienilor arieni în Britania corespunde de asemenea cu perioada construcției marilor cercuri din pietre și a observatoarelor precum Stonehenge și Avebury, din Wiltshire, deși există cercetători care afirmă că au fost construite mult mai devreme. Fenicienii-sumerienii care dețineau cunoștințe extrem de avansate de matematică, geometrie sacră, astronomie, astrologie și cu privire la rețeaua de linii magnetice de forță ale pământului cunoscută sub numele de rețeaua energetică globală, aveau cu siguranță cunoașterea necesară pentru a construi astfel de structuri masive. L.A. Waddell afirmă că a descoperit un însemn sumerian pe una din stâncile de la Stonehenge. Alexander Thom, profesor emerit de Inginerie la Universitatea din Oxford între 1945-1961, a descoperit că poporul antic care a construit Stonehenge cunoștea geometria și principiile matematice „pitagoreice” cu mii de ani înainte de nașterea lui Pitagora. În cartea sa publicată în anul 1967, *Situri megalitice în Marea Britanie*, Thom explică faptul că pietrele acestei structuri nu numai că formează structuri geometrice în interiorul și în afara cercului, dar se aliniază și cu trăsăturile peisajului din jur și cu pozițiile soarelui, lunii și celor mai importante stele de pe cer în anumite momente particulare, îndeosebi atunci când soarele apare și dispărea în momentul echinocțiului și al solstițiului, sau când luna se afla pe pozițiile extreme ale ciclului ei. Profesorul Thom susține că observatorul era un ceas astronomic gigantic. Dar lucrurile nu se opresc aici. Structura este un transmițător și receptor de energie. Rețeaua magnetică a pământului este alcătuită dintr-o serie de linii magnetice care se intersectează, cunoscute și ca meridiane și linii ale dragonului la chinezi. În punctele în care aceste linii se intersectează, energia începe să se învârtă într-un vortex sau într-o spirală, iar în locurile în care există numeroase linii care se intersectează, acest vortex devine uriaș. Aceste locații sunt considerate locuri de putere și erau locurile sacre ale anticilor care le cunoșteau. Vortexul sau spirala este o constantă în

univers. Galaxia noastră are o formă de spirală, apa curge de sus în jos în formă de spirală, părul din creștetul capului crește în formă de spirală, molecula de ADN care conține tiparul nostru genetic are forma unei duble spirale. Savantul Brian Desborough, prietenul meu din California, mi-a explicat că există un punct pe una din rețelele magnetice ale pământului numită Rețeaua Hartmann în care 12 asemenea linii se întâlnesc și intră în pământ. „Unde se află acest punct?” l-am întrebat eu. „Într-un loc din Anglia, numit Avesbury”, mi-a răspuns el. Acesta este exact locul pe care fenicienii-sumerienii atât de avansați l-au ales pentru a-și construi cercurile din piatră acum cel puțin 5000 de ani, alături de alte câteva structuri uimitoare, precum Silbury Hill, cel mai mare tumul construit manual din Europa, și altele, precum West Kennet Long Barrow. Toate aceste construcții alcătuiesc un fel de circuit în centrul rețelei energetice care influențează atât de decisiv natura câmpului magnetic al pământului. Am locuit timp de doi ani lângă Avebury și pot să confirm că este un loc incredibil de puternic, dacă ești sensibil la energia subtilă. Între altele, acesta este locul în care au apărut cele mai multe cercuri și desene geometrice în lanurile de grâu, în special cele mai complexe dintre acestea.

Încă și mai interesantă este aparenta conexiune dintre Avebury și Marte. Cercetătorul cel mai cunoscut al structurii numite „Fața de pe Marte”, construită după toate aparențele de ființe umane, inclusiv al zonei marțiene în care există aceasta, Cydonia, este americanul Richard C. Hoagland, un jurnalist specializat în domeniul științific, director al planetariilor din West Hartford și New York, și consultant al Centrului pentru Zboruri Spațiale Goddard de la NASA. În cartea sa, *Monumentele de pe Marte*, Hoagland aduce dovezi că „fața” și piramidele de pe Marte fac parte dintr-o vastă rețea construită astfel încât să se alinieze cu răsăritul soarelui în momentul solstițiului marțian de vară, acum 500.000 de ani, deci cu 50.000 de ani înainte de venirea pe pământ a extraterestrilor Anunnaki. Personal, nu am nici cea mai mică îndoială că rasa care a construit structurile din Cydonia, inclusiv piramidele, a construit mai târziu și Stonehenge și Avebury. Există chiar dovezi care atestă faptul că Avebury ar putea fi imaginea în oglindă a complexului din Cydonia. Dacă faci două hărți topologice la aceeași scară a celor două locuri și le suprapui,

corelația dintre obiecte și distanțe este incredibil de similară, așa cum a demonstrat echipa de cercetători a lui Hoagland. Tot el a descoperit că acest „oraș marțian” a fost construit în conformitate cu legile folosite inclusiv la construcția altor complexe similare de pe pământ. Aceeași matematică, aceleași alinieri și aceeași geometrie sacră pot fi găsite în Cydonia de pe Marte și în marile structuri din antichitate, precum Stonehenge, piramidele de pe platoul Gizeh, din Egipt, Teotihuacan din Mexic sau structurile din Zimbabwe. Aceste legi matematice corespund Măsurii de Aur pe care a folosit-o artistul Leonardo da Vinci (1452-1519) în pictura sa care reprezintă un bărbat în mijlocul unui cerc (*vezi figura 9*). Așa cum vom vedea mai târziu, da Vinci a fost un inițiat de rang înalt al rețelei de societăți secrete. Așa se explică invențiile sale care au luat-o cu mult înaintea epocii în care a trăit (predicția apariției telefonului, schițele mașinilor zburătoare și tancurilor, și conceperea unor biciclete care arată exact ca cele de astăzi, totul într-o perioadă cuprinsă între secolele XV-XVI).

Figura 9: Imaginea Omului în viziunea lui Leonardo da Vinci, construită în conformitate cu principiul din geometria sacră cunoscut sub numele de Măsura de Aur.

O altă constantă este latitudinea de 19,5 grade. Aceasta este latitudinea la care sunt construite piramidele, numeroase complexe de temple antice și alte structuri sacre. Tot la această latitudine găsim vulcanii din Hawaii, vulcanii Schild de pe Venus, masivul vulcan Mons Olympus de pe Marte, pata neagră de pe Neptun, pata roșie de pe Jupiter și principalele zone de activitate solară (la nord și la sud). Toate aceste da'te se potrivesc perfect, căci petele solare corespund unor emisii incredibil de puternice de energie magnetică ale soarelui, în timp ce vulcanii reprezintă incontestabil emisii de energie telurică ale planetelor. Nu este deci de mirare că latitudinea de 19,5 grade reprezintă punctul în care se realizează schimbul de energie între sferele aflate în rotație, iar strămoșii noștri știau acest lucru. Spre exemplu, sumerienii cunoșteau acel ciclu pe care noi îl numim precesiune. Acest ciclu reprezintă efectul mișcării lente de înclinație a pământului în raport cu propria axă, care îl face să privească direct diferite sisteme stelare sau „case” astrologice la intervale de câteva mii de ani. Așa cum atestă textele lor, sumerienii știau că pământul are nevoie de 2160 de ani pentru a trece prin fiecare „casă” și de

25.920 de ani pentru a încheia un ciclu complet (care corespunde inclusiv unei rotații complete a soarelui în jurul centrului galaxiei). La ora actuală suntem pe punctul de a încheia un asemenea ciclu, lucru care explică enormele schimbări care au început să se petreacă. Templele antice din toată lumea reflectă acest ciclu al precesiunii prin geometria și matematica lor. Nu-i așa că este uimitor ce știau să facă oamenii „primitivi”? Elita fenicienilor-arienilor deținea cunoștințe detaliate despre structura rețelei magnetice a pământului și despre potențialul acesteia de a influența conștiința umană. La urma urmei, noi trăim scăldați în acest câmp magnetic. Atunci când el se schimbă, ne schimbăm și noi. Dacă am trăi în apă și aceasta s-ar schimba, viața noastră s-ar modifica dramatic. Același lucru este valabil și în privința „oceanului” de energie în care ne scăldăm. De pildă, mișcările planetelor influențează câmpul magnetic al pământului, și implicit pe noi. Frăția nu dorește ca noi să știm aceste lucruri, scop în care s-a folosit de religiile ei, cum ar fi creștinismul, pentru a condamna astrologia ca fiind opera diavolului, sau de știința controlată de ea, pentru a ne demonstra că aceasta nu are o bază obiectivă (altfel spus, că este o prostie).

„Misterioasele” cercuri și structuri din pietre devin mult mai puțin misterioase dacă le privești cu mintea deschisă. Toate dovezile sugerează că ele au fost construite de către fenicienii-arienii care au venit din Orientul Apropiat și Mijlociu. Același lucru este valabil și în ceea ce privește caii albi sculptați în colinele de calcar din Marea Britanie. Chiar înainte de a scrie acest capitol am făcut o vizită la cel mai vechi și mai faimos cal alb din Anglia, cel de la Uffington, în Wiltshire, nu departe de Avebury (vezi secțiunea cu ilustrații). Plăcuța așezată la baza desenului afirma că acesta a fost construit în jurul anului 3000 înainte de Christos, adică exact în perioada în care fenicienii soseau pe coastele insulelor britanice. Ce le-a venit fenicienilor să sculpteze acești cai în pereții calcaroși ai dealurilor? Ca de obicei, răspunsul este foarte simplu: religia lor avea în centrul ei soarele, iar calul alb era simbolul fenician al soarelui. Marile cercuri și structuri din pietre care se găsesc în Marea Britanie, precum cele de la Stonehenge și Avebury, au fost construite cu ajutorul cunoașterii deținute de preoții și elita conducătoare a fenicienilor, respectiv de Frăția Babiloniană, care s-a infiltrat, iar apoi a ajuns să

controleze politica ariană. Această cunoaștere le permitea fenicienilor să folosească sunetele și alte tehnici neortodoxe pentru a crea un câmp magnetic în jurul unei pietre, deconectând-o astfel de la legea gravitației. Altfel spus, masa pietrei devenea zero. Această perioadă din jurul anului 3000 înainte de Christos este foarte semnificativă. În timp ce fenicienii lucrau în Britania și în alte părți ale lumii, se pare că se înălțau și piramidele de pe platoul Gizeh (conform ultimelor metode de datare cu carbon 12; acest lucru a devenit posibil datorită unor urme de cărbune descoperite în mortarul folosit la lipirea pietrelor).

Arienii din Orientul Mijlociu și Apropiat erau cunoscuți sub multe nume: hitiți, fenicieni, goți, și așa mai departe. Este suficient să studiezi sursele diferitelor cuvinte și nume pentru a observa că acestea au provenit din aceeași sursă. Cercurile din pietre sunt numite uneori *Hare Stones* (pietre Hare), nume care provine, conform cercetărilor făcute de L.A. Waddell, de la Harri sau Heria, titlul goților care guvernau țara la acea vreme, dar și de la titlul hitit de Harri, Arri sau Arian. Pietrele Hare sunt de fapt pietre ariene, la fel cum Han Krishna înseamnă de fapt Arianul Krishna, nume foarte potrivit dacă ținem cont de faptul că religia hindusă a fost creația arienilor. Există de asemenea cercul din pietre de la Castlerigg, de lângă Keswick, în Cumberland. Cuvântul „rig” era un titlu acordat regilor și prinților goți, iar goții erau de sorginte ariană. Picturile antice ale regilor arieni din Cilicia îi prezintă pe aceștia îmbrăcați în stilul vestimentar gotic. Numele de Keswick înseamnă „Sălașul lui Kes”, Kes fiind clanul Cassi sau Khatti al hitiților. Numele comitatului Cumberland provine de la Cymry și Cumbers, a căror origine este sumeriană. Însuși termenul de „arian” provine dintr-un cuvânt fenician, „Arri”, care înseamnă „cel nobil”. Din el derivă cuvinte precum sum-ARIAN sau ARIAN-stock-racy (adică aristocrație). Leul a fost dintotdeauna un simbol arian major al soarelui, fiind adeseori plasat la intrarea în temple și în locurile sacre. Din el s-a născut simbolul Sfinxului cu trup de leu, asociat și cu semnul astrologic al Leului, guvernat, după cum se știe, de soare. Întregul fundament al culturii britanice provine de la fenicieni. Faimoasa legendă a Sfântului Gheorghe și a balaurului este legată de un centru fenician din Asia Mică: Sfântul Gheorghe din Cappadochia. Nu este exclus ca bătălia dintre Sfântul Gheorghe și balaur să evoce

simbolic conflictele dintre marțieni și reptilienii, care par să fie extrem de vechi. Crucea roșie a Sfântului Gheorghe (Anglia) și crucile Sfântului Andrei (Scoția) și Sfântului Patrick (Irlanda), la fel ca și însemnele din Scandinavia, erau purtate de fenicieni ca simboluri sacre ale victoriei. Crucea roșie era crucea de foc, unul din simbolurile feniciene-ariene ale soarelui, la fel ca și svastica, folosită mai târziu de naziști. O svastică poate fi văzută pe o piatră dedicată zeului fenician al soarelui Bel, găsită la Craig-Narget în Scoția. Același simbol împodobește robele marilor preotese ale fenicienilor (*vezi figurile 10 și 11*). Am citit că numele de svastică provine din cuvântul sanscrit *svasti*, care înseamnă bunăstare. Simbolul a fost considerat cât se poate de pozitiv până când naziștii l-au inversat și au făcut din el un simbol al distrugerii. L.A. Waddell a interpretat semnele de pe o altă piatră găsită în Scoția (piatra Newton din regiunea Dumfries-Galloway) ca fiind feniciene-hitite, fiind dedicate zeului-soare Bel sau Bil. Simbolul clasic al Britaniei (și actualmente al Marii Britanii) provine de la zeița feniciană Barati. Priviți în *Figura 12* felul în care o reprezentau fenicienii pe Barati, alături de simbolul britanic al Britaniei! Unul din principalele centre ale arienilor-hitiților-fenicienilor era Cilicia din Asia Mică, unde Barati era adorată sub numele de Perathea, iar mai târziu Diana. Altfel spus, Diana și Britania provin din aceeași sursă. Barati era zeița/regina fenicienilor, iar Barat era zeul/regele lor. Nu este exclus ca aceste nume să corespundă zeităților babiloniene Nimrod și Semiramida. Clanul regal al elitei arienilor era numit Barat, de unde și termenul indian de Barat sau Brihat, respectiv termenii britanic și Britania (Barat-anic și Barat-ania). Vedele indienilor afirmă că: „Regele Barat a dat numele său rasei dinastice pe care a fondat-o. de la el a pornit răspândirea faimei poporului dinastic, care a ajuns atât de departe”. Alte cuvinte derivate din Barat sunt Parat, Prat sau Prydi. Forma originală a cuvântului era Barat-ana sau Brithad-ana. În hitită/sumeriană, sufixul *ana* înseamnă „unu”. Din el au apărut mai târziu cuvântul englez *one* și cel scoțian *ane* (n.n. unu). Barat-ana sau Briton înseamnă „unul dintre Barați”. La fel s-au petrecut lucrurile și cu alte țări ocupate de această rasă albă. De pildă, numele de Iran provine de la Airy-Ana sau Air-an, care înseamnă Ținutul Arrays-ilor sau al Arienilor.

Figurile 10 și 11

Svastica, simbolul soarelui la fenicieni, pe piatra de la Craig-Narget din Scoția (figura 10) și pe roba unei mari preotese feniciene (figura 11).

Figura 12

Imaginea feniciană a lui Barati (dreapta) și simbolul britanic al Britaniei. Ambele reprezintă aceeași divinitate și un nume alternativ al reginei Semiramida din Babilon, respectiv al zeiței Isis din Egipt.

Vedele indiene vorbesc de asemenea de zeița Barati (Cea care aparține Barat-ților), cunoscută și sub numele de Brihad cea Divină. Ele afirmă că locul ei special se afla pe malul fluviului Sarasvati, identic cu fluviul Sarus din ținutul hitit-fenician Cilicia. Fluviul se varsă în mare la Tarsus, locul în care s-a născut Sfântul Pavel, conform Noului Testament (lucrare scrisă în acord cu miturile solare ariene). Acești fenicieni și arieni adorau șarpele și pe reptilienii care își schimbau forma, pe care hindușii îi numeau *Nagas*. Vedele sunt inspirate de arieni și povestesc cum oamenii-șerpi *Nagas* puteau provoca daune imense și chiar moartea instantanee. Se spune despre *Nagas* că au apărut la nașterea celui care avea să fie cunoscut sub numele de Buddha. În legenda lui Krishna, șarpele joacă de asemenea un rol important. Numele pe care l-au dat romanii lui Barati a fost Fortuna, conform unei legende care afirma că ea este zeița norocului. Ilustrațiile romane ale Fortunei sunt identice cu simbolurile feniciene ale zeiței Barati și cu simbolul britanic al Britaniei. Toate erau asociate cu apa, lucru normal la o rasă ca fenicienii, care călătoreau foarte mult pe mare. Egiptenii aveau și ei o zeiță pe nume Birth, zeița apelor, o altă reflexie a lui Barati, căci arienii-fenicienii erau forța care s-a ascuns în spatele civilizației Egiptului. În jurul anului 680 înainte de Christos, Birth a fost descrisă de un împărat babilonian ca „o zeiță feniciană dincolo de mări”. În Creta, un alt centru fenician, zeița corespondentă este Brito-Martis. Potrivit legendelor grecești și romane, era o zeiță feniciană (altfel spus, Barati), fiica divină a lui Phoenix, regele Feniciei. Brito-Martis a devenit la romani Diana, o zeităte majoră în lumea antică. Ambele zeițe erau ilustrate cu o armă în mână, gata pentru vânătoare. Așa cum a subliniat Earl Spencer la înmormântarea sorii sale, Diana, Prințesa de Wales, aceasta a fost numită astfel după zeița vânătorii.

Primii regi britanici își numeau rasa și pe ei înșiși „Catti”, lucru care poate fi văzut pe monedele bătute de ei. Hitiții arieni din Asia Mică și din Siria-Phoenicia se numeau de asemenea Catti sau Khatti. Rasa arienilor care a părăsit Caucazul îndreptându-se către India era cunoscută sub numele de Khattiyo. Termenul de Khatti a devenit în traduceri ebraice și engleze „hitiți”, acesta fiind numele sub care apar aceștia în Vechiul Testament. Kassî sau Cassî a fost titlul folosit de prima dinastie feniciană în jurul anului 3000 înainte de Christos și a fost adoptat mai târziu de dinastia babiloniană, fapt deloc surprinzător, căci era vorba de două ramuri ale aceluiași popor. Lista vechilor regi din epopeile indiene conține nume identice cu cele din lista regilor mesopotamieni, și există dovezi că civilizatorii pre-dinastici din Egipt au fost ei înșiși de rasă ariană. Practic, vorbim de același popor, în rândul căruia se ascundeau liniile genealogice reptilo-umane care au continuat să acumuleze puterea în mâinile lor, din acele timpuri străvechi și până astăzi. După cum arată L.A. Waddell, limbile și scrierile engleză, scoțiană, irlandeză, galeză, galică, gotică și anglo-saxonă derivă din aceeași limbă arian-feniciană, devenită apoi hitită și sumeriană. Jumătate din cele mai comune cuvinte folosite astăzi în limba engleză sunt de origine sumeriană, cipriotă sau hitită, având aceeași expresie sonoră și aceeași semnificație. Sumeriana, limba „zeilor”, este limba-mamă din care s-au născut marea majoritate a limbilor vorbite la ora actuală pe pământ. După părerea mea, originea acestei limbi este chiar mai veche, provenind din Atlantida sau poate chiar din regiunea cunoscută astăzi sub numele de Insulele Britanice. După cum spune Waddell:

„Am descoperit că vechile manuscrise găsite în așezările feniciene, inclusiv ale celor numiți ciprioți, karieni, aramaici, sirieni, likieni, lidieni, corintieni, ionieni, cretani sau „minoici”, pelasgi, frigieni, cappadochieni, cilicieni, tebani, libieni, celto-iberici, goți, etc., erau toate variante ale aceleiași scrieri clasice ariene hitito-sumeriene pe care o vorbeau navigatorii fenicieni, acei pionieri antici care au răspândit civilizația hitită în întregul bazin mediteranean și în afara lui, dincolo de Coloanele lui Hercule, până în Insulele Britanice.

Istoria oficială insistă să ne facă să credem că populația care trăia în Britania erau niște sălbatici „civilizați” abia după venirea romanilor. Acest lucru nu

este adevărat, lucru confirmat chiar de romani. Textele romane afirmă că britonii erau un popor civilizat, ale cărui obiceiuri semănau foarte mult cu ale galilor. Mi se pare normal, doar erau același popor. Britonii foloseau bani din aur și desfășurau un comerț cu continentul european, lucru confirmat de monedele din aur găsite aici. Singura populație pe care romanii au considerat-o necivilizată atunci când au intrat în Britania a fost cea din interiorul insulelor, neinfluențată de fenicieni, care s-au stabilit mai mult de-a lungul coastelor. Multe drumuri considerate astăzi „romane” nu au fost construite deloc de romani. Erau drumuri pre-romane, pe care aceștia doar le-au reparat. Romanii admirau eficiența armatelor britone, în special felul în care își conduceau britonii carele de război. Nu cred că va mai fi o surpriză să aflați că aceste care erau identice cu cele folosite de hitiții sau de Catti descriși de faraonul Ramses II în jurul anului 1295 înainte de Christos, în timpul bătăliei de la Kadesh, un port hitito-fenician. În preajma anului 350 înainte de Christos, cu trei secole înainte de sosirea romanilor, exploratorul și omul de știință Pyteas a navigat în jurul Insulelor Britanice și a făcut o hartă a acestora, marcată științific cu latitudini. Pytheas era originar din Phocca, un oraș din Asia Mică, al cărui nume derivă din Fenicia, la fel ca și portul alăturat numit Phoenix. La vremea respectivă fenicienii aveau deja un comerț înfloritor cu minereu de fier, pe care îl extrăgeau din minele lor din Cornwall, în vestul Angliei, și îl exportau în Franța, la Marsilia, de unde era dus mai departe pe mare în întregul bazin mediteranean și egeic. Primul port fenician din Cornwall a fost Ictis sau St Michael's Mount, în Golful Penzance. În realitate, Sfântul Mihai, unul din marii eroi ai creștinătății, a fost o divinitate feniciană.

Există nenumărate dovezi care atestă conexiunea dintre Insulele Britanice și Irlanda, pe de o parte, și cultura din nordul Africii și din Orientul Apropiat, pe de altă parte. Există o vorbă care spune că dacă vrei să descoperi corupția, urmează calea banilor. În mod similar, dacă vrei să descoperi felul cum au evoluat popoarele și culturile, urmează calea limbii. Limba vorbită astăzi în Irlanda este engleza, care a înlocuit limba galică, ce a evoluat ea însăși dintr-o limbă mai veche, pierdută astăzi. Misionarii de limbă galică din Evul Mediu trebuiau să folosească interpreți pentru a vorbi cu picții, strămoșii scoțienilor de astăzi. Cormac, un rege irlandez vorbitor de

limbă galică din secolul IX, s-a referit la limba populației din Munster, în sud-vestul Irlandei, numind-o „limba de fier”. Chiar și limba galică se trage însă din Orientul Mijlociu. În Conamara, o localitate din vestul Irlandei, există o comunitate care mai vorbește încă limba galică. Cântecul lor *sean-nos* (pe stil vechi), care stau de altfel la baza întregii muzici irlandeze, sunt uimitor de asemănătoare cu cântecul nativilor din Orientul Mijlociu. Chiar și celor cu urechi antrenate le este greu să facă distincția între cântăreții galici și cei libieni. Un critic muzical care scrie în revista *Irish Times*, notează:

„Dacă asculți ore întregi epopeile cântate de arabii din Bedoum... și revii apoi în Irlanda, pentru a asculta un cântăreț *sean-nos*, asemănarea dintre ritmuri și melodii ți se pare uimitoare. Aceeași impresie ți-o lasă și cântecul spaniol *canto-jondo*”.

În antichitate, Irlanda, Spania și Africa de Nord au fost legate printr-un trafic comercial intens, de-a lungul căruia s-a produs inclusiv un transfer de cultură, cunoaștere și linii genealogice. Arca Spaniolă din Galway, în vestul Irlandei, comemorează aceste legături, la fel ca și dansul Conamara cunoscut sub numele de „dansul berbecilor”, practic identic cu dansul flamenco al spaniolilor. Dansul cu băte pe care îl practică Wexford Mummery în Irlanda este de origine nord-africană. Cuvântul „*mummer*” provine de la „musulman”. Simbolul irlandez, harpa, a venit din Africa de Nord, la fel ca și celălalt simbol clasic al Irlandei, trifoilul (n.n. *shamrock* în limba engleză). În Egipt, orice plantă cu trei frunze este numită *shamrukh*. Rozariile de mătănii, principalul simbol al credincioșilor catolici, provin din Orientul Mijlociu; ele sunt folosite inclusiv la ora actuală de către egipteni. Cuvântul *nun* (n.n. călugăriță) este egiptean, iar hainele călugărești provin din Orientul Mijlociu. Potrivit lui Arbois de Juainville, autorul unei cărți numite *Cours de littérature celtique*, irlandezilor li se spunea în Evul Mediu „egipteni”. Există într-adevăr conexiuni evidente între cărțile irlandeze și cele egiptene. Ambele popoare folosesc același stil de ilustrații, iar culorile folosite în Cartea Irlandeză a lui Kells și în Cartea lui Durrow sunt de origine mediteraneană. Culoarea roșie folosită în aceste cărți provine de la o insectă mediteraneană, *Kermococcus vermiho*, în timp ce altele provin de la o plantă mediteraneană, *Crotophora tinctoria*. Imaginea zeului egiptean Osiris, cu brațele încrucișate pe piept, poate fi

văzută și în manuscrisele irlandeze. Pulovărele irlandeze croșetate pe Insula Arran au și la ora actuală un design pe care l-au primit de la călugării egipteni copti (potrivit mai multor experți). Grupa de sânge majoritară în Arran (arian?) este diferită de cea a restului populației irlandeze. Vechiul model de barcă irlandeză numit pucan a fost inventat de nord-africani, care îl foloseau pentru navigația pe Nil. Săpăturile de la Navan Port, de lângă Armagh City, au condus la descoperirea unor rămășițe ale maimuței berbere, despre care se estimează că a trăit în jurul anului 500 înainte de Christos. La ora actuală, ea este asociată cu Gibraltarul, dar în secolul V înaintea erei noastre arealul ei era Africa de Nord. Acum 2000 de ani, mercenarii libieni se considerau acasă în Irlanda. În secolul II, geograful Ptolemeu, care locuia în Alexandria, cunoștea numele a 16 triburi care trăiau în Irlanda. Sportul irlandez numit *hurling*⁷ este identic cu sportul marocan numit *takourt*. La fel ca în toate culturile inspirate de fenicieni-arieni, ritualul irlandez se concentra asupra soarelui. Tumulul de la Newgrange, în Irlanda, are un pasaj de intrare cu o lățime de circa 20 de metri, perfect aliniat cu răsăritul soarelui pe data de 21/22 decembrie (solstițiul de iarnă). Lumina soarelui care răsare iluminează perfect pasajul și camera din centru. Intrarea în structurile din bazinul mediteranean, de pildă în Palatul lui Minos din Creta, este identică. Faimoasele Turnuri Rotunde din Irlanda sunt, potrivit anumitor orientaliști, de origine feniciană. Toate aceste da'te se integrează perfect în povestea noastră. Fenicienii au venit din Orientul Mijlociu și Apropiat, unul din centrele globale ale reptilienilor Anunnaki. Potrivit cercetărilor profesorului Phillip Calahan I, despre care am mai vorbit, turnurile rotunde sunt alinate cu constelațiile vizibile pe cerul de nord – în special Draco.

Legăturile dintre Irlanda și berberii din Maroc merită o mențiune specială. Ambele popoare sunt formate din munteni cu pielea deschisă la culoare, mulți dintre ei având ochii albaștri și părul blond. Berberii sunt asociați cu munții Atlas, și implicit cu Atlantida, fiind numiți astfel după Atlas, fiul legendarului conducător al Atlantidei, Poseidon. Arta berberă are numeroase similitudini cu cea irlandeză și orice om care cunoaște limba galică poate înțelege fără probleme limba berberă. Principalele clanuri berbere, precum M'Tir, M'Tuga și M'Ghill reprezintă cu

⁷ N.Tr. De la *to hurl* – a aceasta, a face vânt.

siguranță originile sau derivate ale numelor irlandez-scoțiene Mac Tier, MacDougal și MacGhill. Prefixul Mac înseamnă „copilul sau copiii lui”. Arabii folosesc termenul de Bini, de pildă Bini M’Tir, care înseamnă același lucru. Misionarii care au explorat primii ținutul berber au descoperit că aceștia foloseau cimpoaie, la fel ca irlandezii. Primii invadatori ai Irlandei erau cunoscuți sub numele de oameni cu cimpoaie din piele. O tobă din piele de capră găsită în Kerry, Irlanda, este copia identică a tobei marocane numită bindir. Vioara și chitara își au de asemenea originea în Africa de Nord. Atunci când aripa vikingă a arienilor a invadat Irlanda, ea a găsit aici numeroase orașe, inclusiv actuala capitală, Dublin. Deloc surprinzător, în lumina dovezilor pe care vi le-am oferit până acum, faimoasa corabie vikingă, cu partea din față mult înălțată, era de sorginte feniciană, fiind folosită inclusiv de egipteni. Sculpturile în piatră descoperite la Newgrange prezintă acest design, deși au o vechime cu câteva mii de ani mai mare. Numele Idris este binecunoscut în Țara Galilor; de secole, sfinții și regii musulmani erau numiți Idris. La British Museum este expusă o monedă musulmană, un dinar din aur, care are imprimat pe ea cuvântul „Offa”. Offa a fost regele Merciei, în Anglia secolului VIII. Se crede că el a dispus construirea „zidului” de pământ cu o lungime de 200 de kilometri care desparte Anglia de Țara Galilor, cunoscut sub numele de Offa’s Dyke. Numele de Wales (n.n. Țara Galilor) provine de la „Weallas”, care înseamnă Ținutul Străinilor. La fel ca și irlandezii, galezii au explorat apele din nord din jurul Islandei, înaintea vikingilor, și se spune că prințul galez Medoc a ajuns în America cu trei secole înainte de Columb. Acest lucru este posibil, căci dacă avea acces la cunoașterea fenicienilor, ar fi trebuit să știe de existența Americilor. Venerabilul Bede din Cymbri (Țara Galilor) afirmă despre poporul său că acesta a emigrat după potop din insulele biblice în cele britanice.

Când irlandezii s-au instalat în anumite regiuni din Țara Galilor și Cornwall, o parte din populația dislocată s-a mutat în America, Brittany de astăzi, pe coasta franceză, unde se află fantastica pădure de stalactite numită Carnac, nume care provine de la egipteanul Karnac. Limba bretonă este un amestec de galeză veche și dialect cornish-arian. Brittany înseamnă Mica Britanie și are legătură cu Barat și Barati. America înseamnă „ținutul cu fața către mare”, o descriere perfectă a Americii privită

dinspre Atlantic. Cu siguranță, aceasta este adevărata origine a numelui Americii, care nu are nimic de-a face cu Amerigo Vespucci, exploratorul florentin care l-a angajat pe Cristofor Columb în Spania. Isle of Man a fost populată de asemenea de arienii irlandezi, devenind un pământ sacru pentru aceștia. A fost unul din cele două locuri din insulele britanice (celălalt fiind Anglesea, din nordul Țării Galilor) în care și-au avut sediul arhii-druizii. Aceștia erau membri de rangul cel mai înalt al străvechii clase preotești britanice, care a moștenit cunoașterea sa de la fenicieni, și mai târziu de la Frăția Babiloniană. Simbolul cu trei picioare al Isle of Man seamănă izbitor cu simbolul fenician al soarelui: svastica. S-a stabilit de asemenea existența unor legături între Irlanda și Etiopia. O cercetătoare americană, Winthrop Palmer Boswell, a scris o carte numită *Vrăjitori irlandezi în pădurile Etiopiei*, în care prezintă similitudinile dintre basmele irlandeze și cele etiopiene. Unul din copacii sacri ai etiopienilor și ai berberilor este baobabul, în timp ce numele inițial al Irlandei a fost „banba”.

Această adorare a copacilor în Africa de Nord a fost exprimată în Insulele Britanice și în Europa de către druizi. În Orientul Apropiat, uriașii sau titanii – hibrizii reptilo-umani -, erau simbolizați de multe ori sub formă de copaci, din cauza înălțimii lor. În cartea sa, *Irlanda feniciană*, scrisă în anul 1833, Joachim de Villeneuve susține că druizii irlandezi erau „preoții-șerpi” ai navigatorilor fenicieni. Acest lucru ar explica cu siguranță originea lui Balor cel cu Ochiul Malefic, varianta irlandeză a zeului nord-african Baal, și celebrarea în luna mai a ritualului lui Baal numit Beltane (MayDay). Ochiul malefic amintește de starea hipnotică pe care o pot induce reptilienii. Zeul-soare la fenicieni era Bel sau Bil. Mai târziu, el a devenit cunoscut la Canaaniți și la babilonieni ca Baal-Nimrod. Druizii au devenit exponenții tradiției școlilor misterelor în Marea Britanie, Irlanda și Franța, adică în Britannia, Eire și Gaul, după cum erau numite în acele vremuri. O parte dintre ei au fost profund corupți de influența liniilor genealogice reptilo-umane ale Frăției Babiloniene, care au preluat din ce în ce mai mult controlul asupra preoțimii ariene, pe măsură ce trecea timpul. Originea cuvântului druid este incertă. Există un cuvânt galic, *druidh*, care înseamnă „înțelept” sau „vrăjitor”. Dar nu este exclus ca originea sa să provină de la cuvântul irlandez *druí*, care înseamnă „oamenii

stejarilor”. Misterele Druide erau predate în întunericul peșterilor și pădurilor, stejarul simbolizând zeitatea lor supremă (aliniată cu simbolismul copacului la Privitori). Druizii nu se închinau stejarului, care era doar un simbol, dar tot ce creștea pe el a devenit sacru pentru ei (cum ar fi vâscul). Un alt simbol sacru al druizilor era tufișul sfânt (n.n. *holly bush*), de la care provine numele de Hollywood din Los Angeles, centrul industriei globale a filmului creat de inițiații moderni ai Frăției Babiloniene. Hollywood-ul se află aproape în totalitate sub controlul lor, fiind unul din principalele instrumente de condiționare a minții colective. El a ajuns într-adevăr să fie un loc magic, care îi vrăjește pe oameni, făcându-i să uite de sine și de realitatea lumii în care trăiesc. Druizii cunoșteau astronomia și astrologia și celebrau nașterea soarelui la data de 25 decembrie. Luna era și ea foarte importantă pentru ei. Momentele sacre erau noaptea cu lună plină, cea de-a șasea zi după aceasta și noaptea cu lună nouă.

La fel ca în cazul Gradelor Albastre ale francmasoneriei moderne, inițiații druizi erau împărțiți în trei grupuri. Învățăturile oferite discipolilor în pădurile din antichitate și cele din templele francmasone moderne erau practic aceleași. Primul nivel al școlii druide se numea Ouate. Discipolii de pe acest nivel erau îmbrăcați în verde, culoarea care desemna procesul de învățare. Al doilea nivel se numea Bard. Discipolii de pe acest nivel erau îmbrăcați în albastru, culoare care reprezenta armonia și adevărul. Ei primeau sarcina să memoreze o parte din cele 20.000 de versete druide în care erau revelate misterele. Al treilea nivel era chiar cel druidic. Discipolii de pe acest nivel erau îmbrăcați în alb, culoare care simboliza puritatea și soarele. Pentru a deveni un arhi-druid, adică un lider spiritual, trebuia să treci prin șase nivele de inițiere. Druizii au exercitat mult timp o putere absolută asupra populației. După ce școala lor de mistere a fost preluată de Frăția Babiloniană, ritualurile lor au fost pervertite într-un sens cât se poate de malefic. La fel ca în cazul tuturor școlilor de acest fel, codul moral al druizilor era predat întregii populații, dar cunoașterea secretă era păstrată exclusiv pentru inițiați, care trebuiau să respecte un secret absolut. Iată ce spune faimosul ezoterist Eliphas Levi despre metodele de vindecare ale druizilor:

„Druizii erau preoți și medici, vindecând cu ajutorul magnetismului... Remediile lor universale erau vâscul și ouăle de șarpe, căci aceste substanțe

atrag lumina astrală într-o manieră specială. Solemnitatea ceremoniilor de culegere a vâscului a atras atenția și încrederea populației în virtuțile vindecătoare ale acestei plante, încercând-o astfel cu o mare putere magnetică”.

La fel ca alte religii ale misterelor, druzii dețineau o cunoaștere avansată pe care o țineau ascunsă de ochii profanilor, iar unii dintre ei o foloseau cu intenții mai puțin curate. Eu nu îi condamn în totalitate pe druizi și în nici un caz nu doresc să arunc o lumină negativă asupra druzilor moderni. Așa cum spuneam mai devreme, cunoașterea este neutră și poate fi folosită atât cu intenții benefice, cât și cu intenții malefice. Nu există însă nici o îndoială că religia druidă a fost infiltrată, ajungând să manifeste în timp ritualurile și comportamentul clasic al reptilienilor, inclusiv sacrificiile umane. La ora actuală, Frăția folosește încă ritualuri druide în ceremoniile sale de magie neagră.

Întoarcerea acasă?

Dovezile privind legăturile dintre Orientul Mijlociu și Apropiat, pe de o parte, și Insulele Britanice și Irlanda, pe de altă parte, sunt pur și simplu copleșitoare. Putem face legături între fluxurile migrațiilor, cunoașterii, culturii, limbii, zeităților, simbolurilor și ritualurilor. Mă întreb doar dacă acest schimb între cele două regiuni s-a produs pentru prima dată în jurul anului 3000 înainte de Christos, sau dacă nu cumva era o reluare în sens invers a aceluiași flux produs înainte de cataclismul provocat de Venus. Nu cumva originile civilizațiilor din Orientul Mijlociu și Apropiat au fost chiar Insulele Britanice și Europa, urmând o revenire a acestor culturi în locurile din care au plecat cândva? În momentul de față nu am dovezi clare ale acestei afirmații, dar cercetările mele actuale se îndreaptă către această direcție. Nu este exclus ca în urma unor catastrofe naturale produse în Insulele Britanice și în Europa să se fi produs o migrație în masă a rasei avansate către alte ținuturi mai sigure, în special din Orientul Apropiat. Cu siguranță, Frăția Babiloniană și alte grupări care dețineau cunoașterea avansată abia așteptau să revină înapoi în Insulele Britanice, stabilindu-și din nou sediul acolo. Epicentrul acestor operații a devenit Londra, care a rămas astfel până astăzi. Cu siguranță există un motiv important care justifică acest lucru și bănuiesc că el

este legat de câmpurile de energie din aceste insule. Insulele Britanice reprezintă un loc cu adevărat sacru pentru Frăție, întrucât reprezintă centrul rețelei energetice a pământului. Nu este deloc întâmplătoare concentrația mult mai mare de cercuri din pietre, pietre verticale, tumuli și situri antice în Marea Britanie decât în orice alt loc din lume. Cei care știu cum pot fi manipulate energia și conștiința nu-și puteau alege alt loc drept sediu decât nucleul rețelei energetice planetare. Așa se explică de ce cea mai mare parte a Agendei este transpusă în practică din Insulele Britanice.

Londra este situată pe un centru major al rețelei magnetice a pământului, devenind nu doar capitala Britaniei sau Barat-aniei, ci și a Frăției Babiloniene. Pentru aceștia, ea reprezintă „Noua Troie” sau „Noul Babilon”. Orașul Troia din Asia Mică, devenit celebru datorită legendei calului troian și a războaielor troiene, a fost un alt centru al culturii ariene. El a fost capitala hitiților într-o anumită perioadă de timp. Se pare că multe linii genealogice reptilo-umane s-au stabilit în acea vreme în Troia, care rămâne până astăzi un loc sacru al inițiaților de rang înalt ai organizațiilor secrete, care își cunosc perfect originile. Troia înseamnă „Trei Locuri” în limba greacă și în ebraică, o aluzie la trinitate, o altă credință pe care creștinismul a furat-o de la predecesorii săi. Actualul oraș care corespunde Troiei antice este Tripoli (al cărui nume înseamnă același lucru), capitala Libiei, condusă de unul din fruntașii Frăției Babiloniene, colonelul Gaddafi. Troia se leagă astfel de liniile genealogice pur-sânge și încrucișate, de unde și obsesia constantă a Frăției față de acest nume. În epopeea Iliada, atribuită poetului grec Homer, se afirmă că Troia a fost fondată de Dardanus, fiul zeului grec Zeus, care era un titan (deci avea sânge reptilian). Zeus era ilustrat atât în formă de vultur cât și în formă de șarpe. Legenda spune că s-a născut în Arcadia, în Sparta. După războiul troian, mulți spartani au migrat pe teritoriul Franței de astăzi. De aceea, termeni precum „Noua Troia” sunt întotdeauna asociate cu centre ale acestor linii genealogice.

Cei mai mulți oameni nu știu că Londra a fost fondată de la bun început ca o „Nouă Troia”. După distrugerea vechii Troia în jurul anului 1200 înainte de Christos, legenda susține că Enea, eroul născut dintr-o linie succesorală regală, a fugit cu ce a mai rămas din poporul său și s-a instalat în Italia, unde s-a însurat cu fata

lui Latinus, regele latinilor. Așa s-a născut ceea ce avea să devină mai târziu Imperiul Roman. Potrivit multor tradiții, nepotul lui Enea, un om pe nume Brutus, a debarcat în Britania în jurul anului 1103 înainte de Christos, împreună cu un grup de troieni, inclusiv din coloniile spaniole. Aceștia au numit Britania „Marea Insulă Albă”, după colinele de culoare albă care abundă pe coasta sudică. În sud-vestul Angliei este situat orașul Totnes, din provincia Devon, situat la scurtă distanță de Torbay, cel mai vechi port marin din zonă. Aici se află o piatră numită Piatra lui Brutus. Legenda spune că pe ea s-a așezat fostul prinț troian imediat după ce a debarcat în Britania. Anumite documente galeze susțin că Brutus a fost întâmpinat de trei triburi de britoni, care l-au proclamat rege. El a fondat mai târziu un oraș pe care l-a numit „Caer Troia” – Noua Troia, pe care romanii aveau să-l redenumescă ulterior Londinium. În acest fel, Londra a devenit centrul operațional al imperiului Frăției Babiloniene, rămânând astfel până astăzi, alături de Paris și de Vatican. În legendele Regelui Arthur, Londra este numită Troynavant, iar regatul Camelot înseamnă Orașul lui Marte. Artefactele descoperite de arheologul german Heinrich Schliemann în ruinele vechiului oraș al Troiei conțin numeroase simboluri identice cu cele de pe pietrele megalitice din Marea Britanie. Ele erau decorate cu svastici, simbolul arian-fenician al soarelui. Practic, vorbim de același popor. De fapt, toți oamenii de rasă albă aparțin aceluiași popor de origine, și ei sunt cei care au preluat controlul asupra lumii. Este suficient să privim în jur pentru a ne da seama cine sunt cei care dețin toate pârgurile puterii mondiale: oamenii albi!

În mijlocul acestei rase se ascund liniile genealogice reptiliene, al căror centru mondial se află la ora actuală la Londra, Noua Troia, sau mai bine zis, Noul Babilon. Trupurile acestor membri ai Elitei sunt ocupate sau controlate de reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, în timp ce majoritatea celor din ierarhia ariană inferioară habar nu au de acest lucru. Voi insista asupra acestei rețele de sorginte reptilian-Anunnaki, arătând locul pe care îl ocupă în lumea modernă, după ce voi analiza adevărul despre religiile de care s-au folosit atât de eficient reptilienii pentru a supune mental, emoțional și spiritual rasa umană.

Capitolul 4

Sorii lui Dumnezeu

Nici un alt instrument nu a slujit mai bine Agendei reptiliene decât religia. Chiar și la ora actuală religia controlează mințile americanilor și limitează gândirea Mișcării Patriotice Creștine, deși aceasta a sesizat multe alte aspecte ale conspirației Frăției. Singurul lucru pe care nu îl pot accepta aceștia este faptul că propria lor religie face ea însăși parte integrantă din marea conspirație.

Eu nu doresc în nici un caz să-i condamn pe cei care se auto-numesc creștini. Printre ei se numără destui oameni care își manifestă prin credința lor creștină o spiritualitate plină de iubire. Mă refer aici exclusiv la instituția creștinismului și la îndocrinarea arogantă pe care a practicat-o în masă, pornind de la incredibil de limitata ei viziune asupra vieții, care a creat o veritabilă închisoare mentală pentru miliarde de oameni de-a lungul ultimilor 2000 de ani. Toate religiile majore ale umanității, hinduismul, creștinismul, iudaismul și islamul, s-au născut în aceeași regiune a Orientului Mijlociu și Apropiat unde au apărut rasa ariană și liniile genealogice încrucișate reptilo-umane, după marele cataclism de acum aproximativ 7000 de ani. Scopul acestor religii era să limiteze mintea oamenilor și să controleze emoțiile acestora prin răspândirea sentimentelor de vinovăție și de teamă. Toate au avut la bază figura unui „Dumnezeu mântuitor” precum Iisus sau Mahomed, afirmând că numai cei care cred în acesta și îi urmează poruncile îl pot găsi pe „Dumnezeu” și pot fi mântuiți. Exact același lucru îl afirmau preoții babilonieni despre Nimrod. Controlul maselor prin intermediul religiei a început în Babilon. Cei care refuzau să creadă în aceste bazaconii erau condamnați să ardă pentru totdeauna în focul iadului. În mod incredibil, miliarde și miliarde de oameni au căzut de-a lungul timpului în capcana acestei scheme simpliste, lucru valabil inclusiv la ora actuală. Dacă nu ar fi dispuși să renunțe decât la propria lor minte și la propria lor viață, încă nu ar fi atât de rău, dar ei insistă ca toți cei din jur să facă același lucru, iar acest lucru nu mai este normal. Chiar deloc! Întrucât majoritatea cititorilor acestei cărți vor fi cu siguranță din rândul creștinilor și evreilor, voi lua exemplul acestor două religii, demonstrând cum niște povești simbolice au devenit

adevăruri literale și cum manipularea acestora a dat naștere celei mai puternice arme de control în masă inventată vreodată.

Pentru a înțelege ce anume se ascunde în spatele apariției religiilor, va trebui să vedem care a fost baza primelor religii ale fenicienilor, babilonienilor și altor civilizații mai vechi decât ale acestora. Esența acestor religii a fost soarele. Ierarhia Elitei s-a concentrat dintotdeauna asupra soarelui, căci, așa cum am subliniat mai devreme, înțelegea puterea reală a acestuia ca generator de energie electromagnetică care ne afectează viața și comportamentul în fiecare secundă a fiecărei zile. Soarele conține 99% din materia sistemului solar. Este suficient să vă gândiți la acest lucru. Cine înțelege aceste cicluri solare și natura diferită a energiilor pe care le proiectează ele poate anticipa cum vor reacționa ființele umane la diferite evenimente și în anumite momente. La fel ca în cazul scripturilor care reprezintă baza tuturor religiilor, religia soarelui avea două nivele ale cunoașterii (sau inițierii). În lumea antică, ierarhia Elitei se concentra asupra soarelui deoarece știa că acesta are efecte profunde asupra conștiinței umane, în timp ce masele adorau astrul solar din cauza căldurii și luminii pe care le primeau de la el și care influențau în mod crucial viața lor, în special prin faptul că le asigura coacerea unor recolte bogate. În mod similar, un inițiat al cunoașterii ezoterice va citi Biblia cu alți ochi decât creștinul sau evreul mediu. Inițiatul va recunoaște simbolismul, numerologia și codurile ezoterice, în timp ce credinciosul va accepta semnificația literală a textului. Altfel spus, același text are rolul de a permite trecerea pe un nivel superior de cunoaștere în cazul inițiatului și de a crea o închisoare mentală pentru masele largi, neinițiate. Mare scamatorie!

Figura 13

Simbolul antic al ciclului anual al soarelui, din care au derivat atâtea alte simboluri și legende. Acest simbol apare în ilustrațiile din figura 12, care o prezintă pe Barati și stema Britaniei.

Înțelegerea marilor religii nu este posibilă fără înțelegerea simbolismului străvechi al soarelui. Anticii foloseau în special un anumit simbol (*vezi figura 13*) pentru călătoria anuală a soarelui. Așa cum vom vedea în capitolul următor, acesta rămâne și la ora actuală simbolul fundamental al Frăției Babiloniene. El apare atât în

ilustrațiile feniciene ale zeiței Barati cât și pe stema expresiei britanice a acesteia: Britania. Simbolul constă în împărțirea zodiacului (cuvânt grecesc care înseamnă cercul animalelor) printr-o cruce care marchează cele patru anotimpuri. În centrul crucii se află soarele. Din cauza acestui simbolism, foarte multe divinități ale anticilor erau născute pe data de 25 decembrie. În emisfera nordică, data de 21-22 decembrie corespunde solstițiului de iarnă, când soarele se află în punctul cel mai de jos al puterii sale în ciclul anual. În viziunea strămoșilor noștri, acesta era momentul în care soarele „moare” din punct de vedere simbolic. La data de 25 decembrie (trei zile mai târziu), soarele și-a început deja călătoria simbolică înapoi către apogeul puterii sale din mijlocul verii. De aceea, anticii obișnuiau să spună că soarele „se naște” pe data de 25 decembrie. După cum vedeți, Crăciunul creștin nu este decât un festival păgân redenumit, așa cum sunt de altfel toate sărbătorile creștine. Să luăm de pildă Paștele. În jurul datei de 25 martie (data fixă la care se sărbătorea mai demult Paștele), soarele intră în semnul astrologic al Berbecului sau al mielului. La această dată, anticii obișnuiau să sacrifice miei, convinși că vor obține astfel favorurile zeilor, dar mai ales ale zeului-soare, asigurându-și astfel recolte bogate. Altfel spus, ei credeau că vărsarea sângelui mielului echivalează cu ștergerea păcatelor lor.

Babilonienii antici credeau că Tammuz, fiul reginei Semiramida, a fost crucificat cu un miel la picioare, trupul său fiind înmormântat într-o peșteră. Când piatra de la intrarea în peșteră a fost dată deoparte trei zile mai târziu, trupul dispăruse. Cu siguranță, ați mai auzit această poveste! O altă manieră în care anticii își imaginau simbolic soarele era următoarea: un copil iarna, un tânăr de Paști, un bărbat extrem de puternic vara, un om trecut de prima tinerețe, care își pierde puterile, toamna, și un bătrân neputincios iarna (până la solstițiu). Ilustrația modernă care prezintă fazele evoluției omului de la copil la bătrân este o imitație a acestui simbol. Într-o altă variantă, soarele se năștea cu plete aurii lungi (razele) care deveneau din ce în ce mai scurte pe măsură ce își pierdea puterea, în lunile de toamnă. Să ne reamintim de povestea lui Samson (sau Sam-sun⁸) din Vechiul Testament. Acesta era incredibil de puternic și avea părul lung, dar și-a pierdut puterea când părul i-a fost tăiat.

⁸ *Sun* – soare, în limba engleză.

Problemele sale au început când a intrat în „Casa Dalilei” – semnul astrologic al Fecioarei, prin care trece soarele în timp ce se apropie toamna. Cu o ultimă svâcnire a puterii sale, Sam-Soarele trânteste la pământ doi piloni, care reprezintă un alt simbol clasic al Frăției, pe care îl regăsim din Egiptul antic și până la francmasonii moderni. Legenda lui Samson (Sam-sun) este povestea simbolică a ciclului anual al soarelui. În realitate nu a existat o asemenea persoană. Din câte înțeleg, în limba ebraică Samson înseamnă chiar „Zeul Soare”.

Pentru creștinii ortodocși, Iisus este singurul Fiu conceput de Dumnezeu, care a murit pentru iertarea păcatelor noastre. Exact aceeași pretenție au avut-o un lung șir de zei antici, cu mult timp înainte să se audă măcar de Iisus Christos. Expresia „Fiu al lui Dumnezeu” pare să dateze cel puțin din perioada regilor gotici arieni din Cilicia, care își asumau titlul de „Fii ai Zeului Soare”, tradiție adoptată apoi de faraonii din Egipt. Mulți adepți New Age îl consideră pe Iisus una cu Sananda, un inițiat de rang înalt dintr-o ierarhie spirituală care s-a întrupat pentru a infuza pe pământ așa-zisa energie „chistică”. Alții cred că a fost un extraterestru cu o misiune similară. În sfârșit, sunt unii care afirmă că pretenția sa de a fi „regele evreilor” se datora faptului că se trăgea din sângele regal al lui David. Dar oare chiar a existat Iisus? Au existat Moise, Solomon și regele David? Răspunsul meu este un categoric nu. Nu există dovezi credibile ale existenței nici unuia dintre ei în afara textelor biblice, iar acestea nu sunt deloc credibile. Cum au apărut ele?

Vechiul Testament

În anul 721 înainte de Christos, Israelul a fost cucerit de asirieni, iar israeliții (sau canaaniții) au fost luați în captivitate. Triburile cunoscute de istoria oficială sub numele de Iuda și Benjamin au supraviețuit timp de mai bine de o sută de ani, înainte de a fi cucerite și capturate de prietenii noștri, babilonienii, în jurul anului 586 înainte de Christos. Întreaga istorie care ascundea adevărul a început să fie fabricată în Babilon, capitala antică a preoțimii și ierarhiei reptilo-ariene, de către preoții ebraici cunoscuți sub numele de leviți. Gândiți-vă puțin: dacă o Frăție ar distruge întreaga cunoaștere a lumii antice, inclusiv bibliotecile acelei lumi, ce ar scrie ea în textele ei, istoria reală sau o variantă a acesteia pe care

ar dori să o inoculeze subconștientului colectiv? În timpul și după șederea lor în Babilon, în care au aflat atâtea lucruri, inclusiv legende Sumerului, preoții leviți au amestecat adevărul (de multe ori simbolic și acesta) cu fantezia, iar acest amestec a devenit fundamentul Vechiului Testament. Nu „israeliții” au fost cei care au scris aceste texte. Chiar dacă am accepta existența lor, ei ar fi trebuit să fie demult dispersați pe vremea când leviții și-au înmuiat penele în cerneală. Geneza, Exodul, Leviticul și Numerele, care împreună alcătuiesc Torah „evreiască”, au fost scrise în totalitate de leviți sau sub supravegherea acestora, în timpul și după șederea lor în Babilon. Acest grup de oameni care practicau sacrificiile umane, magicieni negri și fanatici care obișnuiau să bea sânge, sunt cei care au scris legea morală pe care evreii ar trebui să o urmeze până în zilele noastre. Eu n-aș avea încredere nici să-i întreb cât e ceasul! În schimb, creștinii fanatici iau aceste texte drept Cuvântul lui Dumnezeu! Nu sunt deloc Cuvântul lui Dumnezeu, sunt cuvintele leviților, scrise sub directa îndrumare a inițiaților reptilieni pur-sânge sau cu sânge încrucișat din Frăția Babiloniană. Tăblițele Sumeriene dovedesc mai presus de orice îndoială că Geneza nu reprezintă altceva decât un text condensat al unor texte sumeriane mai vechi. Legenda sumeriană a Edinului a devenit povestea biblică a Grădinii Edenului. Vă mai amintiți povestea lui Moise, găsit în stufăriș de o prințesă egipteană? Exact aceeași poveste era relatată de sumerienii-babilonieni cu referire la regele Sargon cel Bătrân. Povestea lui Moise este o invenție, la fel ca și „captivitatea” în Egipt, povestea Exodului (cel puțin în forma descrisă în Biblie) și crearea celor 12 triburi prin intermediul lui Iacov.

Toate aceste texte au fost scrise de leviți, ai căror conducători erau inițiați la școlile misterelor reptiliene din Babilon. Poveștile lor sunt simbolice și codificate, astfel încât să fie înțelese de inițiați, dar nu și de mase, care trebuiau să creadă în sensul lor literal. Potrivit leviților, Moise a primit legile și poruncile de la Dumnezeu în vârful unui munte. Regăsim mereu și mereu același simbolism al munților. Una din explicații este legată de faptul că vârful muntelui este mai aproape de simbolul Dumnezeului lor: soarele. Muntele Sion înseamnă Muntele Soarelui. Chiar și astăzi, soarele care răsare deasupra munților de la răsărit este unul din principalele simboluri ale Frăției. Povestea israeliților și a evreilor este în cea mai mare parte o

invenție, un voal în spatele căruia a fost ascuns adevărul. Nici un alt popor nu a fost amăgit atât de tare ca cei care își spun „evrei”. Aceștia au fost terorizați, folosiți și manipulați în maniera cea mai grotescă și mai lipsită de milă de propria lor Elită, pentru a implementa o Agendă pe care marea majoritate a evreilor nici măcar nu o cunosc. Nu există nici un exemplu mai elocvent în acest sens decât maniera în care clanul „evreiesc” al Rothschild-zilor (în realitate reptilienii pur-sânge) a sprijinit cu fonduri, și nu numai, venirea la putere a naziștilor, lăsându-și pe semenii lor de rang inferior să suporte consecințele. Povestea levită a Exodului nu este decât o perdea de fum menită să ascundă furtul cunoașterii „ebraice” din școlile misterelor egiptene după infiltrarea acestora de către Frăția Babiloniană. Egiptenii au considerat revelația lui „Iehova” o crimă comisă împotriva științelor sacre. Istoricul și inițiatul francmason Manly P. Hall afirmă că religia de stat din Egipt s-a transformat la un moment dat în magie neagră și că activitățile spirituale ale oamenilor erau paralizate de obediența deplină față de dogmele formulate și impuse de preoțime. Această descriere corespunde perfect modului de manipulare al leviților-babilonienilor, respectiv al tuturor religiilor care au apărut ulterior pe baza acestor minciuni, inclusiv creștinismul. Acest aspect este foarte important: iudaismul, creștinismul și islamul își bazează credințele pe aceleași povești scrise de leviți după șederea lor în Babilon. Acesta a fost momentul istoric cheie care avea să permită controlul lumii de atunci și până în prezent. Cunoașterea furată de leviți de la egipteni și răspândită după șederea lor în Babilon a devenit cunoscută sub numele de Cabala (sau Kabala, Qaballa), termen care provine de la rădăcina ebraică QBL, care înseamnă „de la gură la ureche”. Aceasta este metoda folosită pentru a comunica informațiile cele mai secrete inițiaților. Cabala este ramura ezoterică a iudaismului, care nu reprezintă altceva decât o acoperire a Frăției Babiloniene, la fel ca și Vaticanul. Cabala este cunoașterea secretă ascunsă în codurile Vechiului Testament și ale altor texte din vechime. Iudaismul nu reprezintă decât interpretarea literală a acestor texte. Aceeași tehnică este folosită de toate religiile. Un exemplu de codificare levită se referă la numele celor cinci scribi: Garia, Dabria, Tzelemia, Echanu și Azrel, așa cum apar acestea în cea de-a doua carte a lui Esdras sau Ezra. Iată care este adevărata semnificație a acestor nume:

- **Garia:** indiciu prin care scribii antici obișnuiau să atragă atenția că textul este fals sau că are o altă semnificație.

- **Dabria:** cuvinte care alcătuiesc o frază sau un text.

- **Tzelemia:** imagini, poveste imaginară, sau adevăr indicat într-o formă obscură.

- **Echanu:** informație schimbată sau dublată.

- **Azrel:** numele lui Esdras/Ezra, la care se adaugă sufixul „el”. Altfel spus, „lucrarea lui Ezra”.

Acestea sunt cele cinci nume ale „scribilor”, pe care un inițiat le citește ca pe o singură frază coerentă: „Indiciu de avertizare – referitor la cuvintele – imaginate într-o manieră obscură – care au fost schimbate sau dublate – și care reprezintă opera lui Ezra”. Există o carte intitulată *Codul Bibliei* care pretinde că a identificat un cod în varianta ebraică a Vechiului Testament care ar prezice viitorul. Dat fiind că unul din aceste coduri prezice asasinarea președintelui Kennedy de către Lee Harvey Oswald, îngăduiți-mi să rămân sceptic în ceea ce privește credibilitatea acestei cărți. Oare chiar mai crede cineva în lumea asta că Oswald l-a ucis pe Kennedy? Abstracție făcând de această carte, există *într-adevăr* un cod al Bibliei, accesibil însă numai inițiaților. Autorii Bibliei obișnuiau să inventeze anumite caractere care să corespundă simbolismului lor sau se foloseau de anumite personaje reale, a căror viață o falsificau. Iată câteva exemple de coduri din Biblie: una din temele cele mai comune în toate tradițiile școlilor misterelor se referă la cei 12 discipoli, cavaleri sau adepți din jurul unei divinități. Numărul 12 este un cod, care simbolizează – printre altele – cele 12 anotimpuri și cele 12 case zodiacale prin care trece soarele sau „zeul” – simbolizat prin numărul 13. Acesta este numărul sacru „12 + 1”, după cum îl numesc unii oameni, și așa se explică recurența cu care apar numele 12 și 13 în toate textele inițiatice. De pildă, avem 12 triburi ale lui Israel, 12 prinți ai lui Ishmael, 12 discipoli sau apostoli ai lui Iisus, dar și ai lui Buddha, Osiris și Quetzalcoatl. Mai există apoi regele Arthur și cei 12 Cavaleri ai Mesei Rotunde (care simbolizează cercul zodiacului), Himmler și cei 12 cavaleri ai ordinului nazist SS, și femeia (Isis, Semiramida) care poartă coroana cu 12 stele din Cartea Revelațiilor (Apocalipsa). În Scandinavia și în nordul Europei avem

misterele lui Odin, inspirate de aceeași rasă ariană venită din Orientul Apropiat. În această tradiție există 12 „Drottar-i” care prezidează misterele împreună cu Odin. De fiecare dată avem de-a face cu același număr 12+1. Toate aceste istorii nu sunt adevărate din punct de vedere literal, ci reprezintă un simbolism folosit de școlile misterelelor. Aceleași simboluri sunt folosite astăzi de societățile secrete ale Frăției pe steagurile naționale, pe însemnele militare, în publicitate și pe logo-urile companiilor. Una din marile creații ale Frăției, Uniunea Europeană, are drept simbol un cerc alcătuit din 12 stele. Practic, avem de-a face numai cu numere sacre și cu elemente de geometrie sacră. Proporțiile tuturor statuilor egiptene, indiferent dacă sunt mari sau mici, reprezintă multipli de 6 și de 12.

Alte coduri numerice din Biblie și din mistere sunt 7 și 40. De pildă, în Biblie avem șapte spirite ale lui Dumnezeu, șapte biserici din Asia, șapte lumânări din aur, șapte stele, șapte lămpi de foc, șapte sigilii, șapte trompete, șapte îngeri, șapte tunete și dragonul roșu din Apocalipsă cu cele șapte capete și șapte coroane ale sale. Legenda Ierihonului descrie marșul armatei lui Iosua în jurul orașului timp de șapte zile, însoțit de șapte preoți cu șapte trompete. În cea de-a șaptea zi ei au înconjurat Ierihonul de șapte ori, iar zidurile orașului au început să se prăbușească. În legenda lui Noe, acesta a încărcat arca sa cu șapte perechi din fiecare animal și cu șapte perechi din fiecare specie de păsări. Între prezicerea potopului și diluviul propriu-zis s-au scurs șapte zile, și tot șapte zile au trecut între trimiterea perechilor de porumbei. Arca a atins pământul în cea de-a 17-a zi a celei de-a șaptea luni, iar Noe a părăsit arca în cea de-a 27-a zi. După potop el a atins vârsta de 700 de ani. Multe din numele divinităților simbolice, cum ar fi Abraxas al gnosticilor sau Serapis din Grecia aveau șapte litere. Avem apoi numărul 40. Adam a intrat în Paradis la vârsta de 40 de ani; Eva l-a urmat 40 de ani mai târziu. În timpul Marelui Potop a plouat timp de 40 de zile și 40 de nopți. Set este luat de îngeri la vârsta de 40 de ani și nu este văzut timp de 40 de zile. Moise ajunge la Midian la vârsta de 40 de ani și rămâne acolo timp de 40 de ani. Iosif are vârsta de 40 de ani când Iacov sosește în Egipt. Iisus se retrage în pustie timp de 40 de zile. Chiar credeți că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu? Nici vorbă. Ea este scrisă în codul ezoteric al școlilor misterelelor. Literatura arabă a fost scrisă tot de către și

pentru inițiați, dovadă că regăsim în ea aceleași coduri. În cele 40 de povești din *Arbaindt* (care înseamnă 40) regăsim pretutindeni numărul 40, iar calendarul lor are 40 de zile ploioase și 40 de zile cu vânt. Legile arabe se referă constant la numărul 40. O altă serie de cărți arabe, numite *Sebaidt*, care înseamnă „șapte”, se învârt exclusiv în jurul acestui număr. Aceste coduri numerice au semnificații mult mai profunde decât cele evidente, cum ar fi numărul de zile ale săptămânii sau numărul de luni ale zodiacului. Între altele, numerele reprezintă frecvențe vibratorii. Orice frecvență rezonază cu un anumit număr, o anumită culoare și un anumit sunet. Anumite frecvențe, cu numerele, culorile și sunetele lor corespondente, sunt extrem de puternice. Simbolurile reprezintă la rândul lor rezonanțe cu anumite frecvențe și influențează subconștientul omului fără ca acesta să-și dea seama. Așa se explică prezența anumitor simboluri pe însemnele societăților secrete, pe steagurile naționale, pe logo-urile companiilor, în reclamele de publicitate, și așa mai departe.

Nu există dovezi istorice ale existenței unui om numit Moise. El nu apare decât în textele leviților și în alte texte și comentarii rezultate din acestea. Unii afirmă că acesta ar fi fost numele inițiativ al faraonului egiptean Arkenaten. Acest lucru este posibil, dar varianta oficială referitoare la Moise nu are o bază istorică. Nu s-a știut nimic de povestea lui Moise și de „blestemele” căzute asupra egiptenilor până când leviții din Babilon nu au scris povestea Exodului, la câteva secole după perioada în care ar fi trebuit să se petreacă aceste lucruri. Potrivit legendei, toate animalele din Egipt ar fi trebuit să moară de trei ori! Cum or fi reușit acest lucru – au murit și au reînviat din nou? Nu a existat o asasinare a primului născut al faraonului egiptean, așa că Sărbătoarea Paștelui evreiesc (mielului pascal) nu are nici o bază istorică, fiind inventată de leviți. Referința la ungerea ușilor cu sânge de miel nu reprezintă decât un cod al vechiului simbolism al mielului. Nu a existat nici o carte ebraică oficială care să facă vreo mențiune la Pentateuh (legile lui Moise) înainte ca leviții să ajungă în Babilon. Cât despre captivitatea israeliților în Egipt, până și Deuteronomul îi descrie ca pe niște „străini”, nu ca pe sclavi, în această perioadă. De unde a apărut atunci numele de Moise? Orice persoană inițiată care atingea rangul suprem în ierarhia școlilor

misterelor egiptene era numită Muse, Mose sau... Moses⁹. Istoricul egiptean Manetho, care a trăit în secolul III înainte de Christos, citat de istoricul evreu Josephus, afirmă că a existat un preot în Heliopolis sau ON (Locul Soarelui), care și-a luat apoi numele de Mosheh sau Moses. Cuvântul Moise (Moses) înseamnă: cel care a fost răpit, care a fost scos din apă, care a fost făcut misionar, ambasador, sau apostol. Marele Preot în templele egiptene era numit EOVE sau EOVA, de unde și apariția numelui Iehova. În realitate, limba ebraică este limba sacră a școlilor misterelor egiptene. Limba secretă a Egiptului era numită CBT sau QBT, fiind mai bine cunoscută astăzi sub numele de coptă. Limba secretă a școlilor misterelor și-a luat numele de la OBR sau ABR, care se referea în acele vremuri la trecerea dintr-un loc în altul, adică la un anumit tip de tranziție. Într-adevăr, scopul tuturor școlilor originale ale misterelor era tranziția către iluminare. ABR a devenit apoi Ambres, numele sfintei doctrine rezervate inițiaților, nume care se scria inclusiv: ambric, hebric, hebraic sau... hebrew (n.n. evreiesc). Alfabetul ebraic are 22 de litere, dar cel original, de dinainte de „Moise”, nu avea decât 10, iar adevărata lui semnificație nu era cunoscută decât de preoți.

Ebraicii (sau cel puțin fondatorii lor) nu erau israeliți sau evrei, ci inițiați ai școlilor misterelor egiptene. Nu este de mirare că la ora actuală este imposibil să identifici o „rasă” genetică ebraică sau evreiască. Cuvântul *cohen*, care înseamnă preot la evrei, provine de la *cahen*, pronunția egipteană pentru preot și prinț. Chiar și circumcizia, acea tradiție exclusiv „evreiască”, era practică în școlile misterelor egiptene de cel puțin 4000 de ani. Nici un adept nu putea fi inițiat până când nu era circumcis. În Egipt nu a existat o religie ebraică, nici o lege ebraică, pentru simplul motiv că nu a existat o „rasă” ebraică. Singura religie era cea egipteană. Religia, limba și rasa ebraică nu au apărut decât atunci când inițiații misterelor egiptene, cunoscuți mai târziu sub numele de leviți, au scos cunoașterea secretă în afara Egiptului și au inventat această poveste pentru a ascunde astfel cu ce se ocupau în realitate, interesele cui le slujeau și de unde proveneau. Termenii „ebraic” și „iudaism” se traduc practic prin „egiptean”. Așa se explică – între altele – de ce folosește Frăția chiar și la ora actuală atâtea simboluri

⁹ În limba engleză, Moses este numele lui Moise.

egiptene, inclusiv piramida căreia îi lipsește piatra din vârf. Aceasta reprezintă un simbol al Marii Piramide de la Gizeh și al școlilor misterelor egiptene, deși ascunde și alte semnificații, mai profunde. La intrarea în templul egiptean unde se țineau misterele existau două obeliscuri masive. Acestea sunt reprezentate adesea de francmasoni sub forma a doi stâlpi și apar în toate clădirile proiectate sau finanțate de inițiați. Aceasta este inclusiv explicația celor doi stâlpi pe care i-a culcat la pământ Samson. Toți inițiații din școlile misterelor primeau un nume inițiativ, tradiție care continuă până astăzi în cadrul Frăției. O eventuală conexiune cu ebraicii din Egipt ar putea fi legată de invazia populației Hyksos, sau a Regilor Păștori. Istoricul egiptean Manetho descrie invadarea și cucerirea Egiptului de o rasă ciudată de barbari. Când aceștia au fost respinși în sfârșit, ei și-au continuat călătoria prin Siria și au construit un oraș pe care l-au numit Ierusalim. Hyksos ar putea fi totuna cu tribul numit Habiru, care a venit din fostele ținuturi ale Sumerului, așa cum se spune că ar fi făcut și tribul lui Avraam (conform Vechiului Testament).

Povestea regelui Solomon și a templului său reprezintă în cea mai mare parte simbolism curat. La fel ca și în cazul lui Moise, nu există nici o dovadă că ar fi existat un rege cu acest nume. Înainte de scrierea textelor biblice de către leviți, istoricul grec Herodot (485-425 înainte de Christos) a călătorit în Egipt și a studiat istoria acestuia și a Orientului Apropiat. El nu a auzit nimic de vreun imperiu al lui Solomon, de exodul în masă al israeliților din Egipt sau de distrugerea armatei urmăritorilor egipteni pe malul Mării Roșii. Platon a călătorit în aceeași zonă, dar nu a auzit nici el nimic despre aceste subiecte. De ce? Pentru că sunt numai invenții. Cele trei silabe care alcătuiesc numele lui Solomon: Sol-om-on, sunt nume ale soarelui în trei limbi diferite. Manly P. Hall scrie că Solomon împreună cu soțiile și concubinele sale simbolizează planetele, lunile, asteroizii și alte corpuri cerești din casa sa – sistemul solar. Templul lui Solomon este un simbol al lumii soarelui. În legenda talmudică, Solomon este prezentat ca un maestru magician care înțelegea semnificația Cabalei și putea să alunge demonii. Povestea sa este mai degrabă o expunere a simbolismului cunoașterii secrete a leviților, sub acoperirea poveștii fabricate a „istoriei” ebraicilor. Cartea Regilor și Cronicile, care povestesc construirea

Templului lui Solomon, au fost scrise la 500-600 de ani după ce evenimentele pe care se presupune că le-ar descrie ar fi avut loc. Exagerările din aceste texte sunt atât de mari încât sunt de-a dreptul hilare. Se afirmă că la construirea templului ar fi lucrat 153.600 de muncitori, timp de șapte ani. Arthur Dynott Thomson a calculat că în epoca noastră, costul unei asemenea lucrări ar fi de 7,9 miliarde de lire sterline! Iar Thomson a scris acest lucru în anul 1872! Oare la cât s-ar ridica el în zilele noastre? Aceste cifre sunt de-a dreptul ridicole, dacă ar fi înțelese într-un sens literal. În realitate, ele trebuie înțelese în sensul lor simbolic. Și încă ceva: dacă Solomon nu a existat, ce ne-ar face să credem că „tatăl” său: regele David, a existat? Citesc tot felul de cărți despre existența acestuia, dar singura sursă citată este Vechiul Testament scris de leviți! Nu există nici o altă dovadă. Totul este o escrocherie, la fel ca și ideea recentă (care face furori în ultimii ani) că linia genealogică a lui Iisus-David a ajuns în Franța și a dat naștere dinastiei Merovingienilor. După cum spune savantul și cercetătorul L.A. Waddell:

„Nu există nici o dovadă scrisă, nici o referință greacă sau romană, care să ateste existența lui Avraam sau a oricărui alt patriarh ori profet evreu din Vechiul Testament. Nu există dovezi că ar fi existat Moise, Saul, Solomon, sau oricare din regii evrei, cu excepția ultimilor doi sau trei”.

Consecințele acestui fapt asupra poporului care s-a auto-intitulat „evreu” și asupra umanității în general au fost devastatoare. Legea Mozaică sau Legea lui Moise este legea leviților, a reptilienilor pur-sânge și a celor cu sânge încrucișat din Frăția Babiloniană. Ea *nu* are nimic de-a face cu Cuvântul lui Dumnezeu. Torah și Talmudul, cele două texte compilate de leviți în timpul și după șederea lor în Babilon, reprezintă un veritabil bombardament mental alcătuit din legi extrem de detaliate despre ceea ce trebuie să facă omul în fiecare domeniu de viață. Ar fi imposibil ca „Dumnezeu” să fi dat aceste legi în vârful unui munte. Cei care le-au scris au fost leviții, după care l-au inventat pe Moise, pentru a ascunde acest lucru. De atunci au mai fost adăugate și alte „legi”, pentru a acoperi astfel toate posibilitățile rămase neexploatate. Paginile acestor texte levite conțin o temă recurentă și aberantă, de un rasism extrem îndreptat împotriva ne-evreilor, și necesitatea de a „distruge fără milă” pe toți cei care încalcă aceste legi, adică exact ceea ce Manly Hall

numește metodele de operare ale preoților care aplicau magia neagră. Talmudul este probabil cel mai rasist document din câte s-au scris vreodată pe pământ. Iată câteva extrase din el, care atestă cât de departe poate merge aberația spirituală:

„Numai evreii sunt oameni; ne-evreii nu sunt oameni, ci vite”. **Kerithuth 6b, pagina 78, iebhammoth 61**

„Ne-evreii au fost creați pentru a le servi evreilor ca sclavi”. **Midrasch Talpioth 225**

„Actele sexuale cu ne-evreii sunt similare cu actele sexuale cu animalele”. **Kethuboth 3b**

„Ne-evreii trebuie evitați mai rău ca porcii bolnavi”. **Orach Chalim 57, 6a**

„Rata nașterilor ne-evreilor trebuie redusă dramatic”. **Zohar 11, 4b**

„Ne-evreii care mor trebuie înlocuiți cu alții, la fel cum înlocuiți o vacă sau un măgar”. **Lore Dea 377,1**

Acest text nu reprezintă însă o simplă expunere grotescă de rasism. Dacă îl citim cu atenție, regăsim în el însăși atitudinea reptilienilor draconieni și a acoliților lor față de rasa umană. Vă reamintesc că aceste orori nu au fost scrise de iudei sau de „evrei” ca popor. Aceștia sunt ei înșiși victime ale acestor convingeri impuse de autorii lor. Ele au fost scrise de leviți, reprezentanții Frăției Babiloniene alcătuite din reptilieni și din rudele lor încrucișate, care nu au o simpatie mai mare față de poporul evreu decât a avut-o Adolf Hitler. Aruncarea vinei pe „evrei” este o prostie, dar este exact ce își dorește Frăția, căci acest lucru îi amplifică enorm posibilitatea de a diviza și de a guverna, cele două fundamente ale politicii sale de control. La ce orori a condus în timp această manipulare, deopotrivă pentru „evrei” și pentru „păgâni”! La fel stau lucrurile și cu legea orală evreiască numită Mishnah, încheiată în jurul secolului II, era noastră. Israel Shahak, un supraviețuitor al lagărului de concentrare de la Belsen, este unul din puținii oameni din rândurile celor care se pretind evrei, care a avut curajul să demaște public Talmudul. În cartea sa, *Istoria evreilor, religia evreilor*, Shahak denunță nivelul incredibil de rasism pe care este bazată legea „evreiască” (în realitate levită sau a Frăției). El povestește că în aspectul să extremist,

reprezentat de rabinii ortodocși moderni, această credință consideră o ofensă religioasă salvarea vieții unui păgân, cu excepția situației în care evreii ar suferi consecințe neplăcute dacă nu ar proceda astfel. Perceperea de dobânzi la împrumuturile acordate unui alt evreu este nepermisă; în schimb, unui ne-evreu trebuie să i se perceapă o dobândă oricât de mare. Talmudul le cere evreilor să rostească un blestem ori de câte ori trec pe lângă un cimitir păgân, iar dacă trec pe lângă o clădire păgână, să se roage lui Dumnezeu să o distrugă. Evreilor li se interzice să fure unul de la altul, dar legea nu se aplică și în cazul păgânilor. Există rugăciuni evreiești care îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că nu i-a făcut păgâni pe evrei, și altele care cer moartea imediată a creștinilor. Un evreu religios nu are dreptul să bea dintr-o sticlă de vin, dacă aceasta a fost atinsă de un ne-evreu după ce a fost deschisă. După ce a primit premiul Nobel pentru literatură, scriitorul evreu Agnon a spus la postul de radio al Israelului: „Nu am uitat că ne este interzis să le mulțumim păgânilor, dar acum am un motiv special: aceștia i-au acordat premiul lor unui evreu”. Acestea sunt legile sistemului de credințe numit „evreu”, cel care se plânge tot timpul și care condamnă rasismul împotriva evreilor! Însuși sistemul lor de convingeri este bazat pe rasismul cel mai extrem care a fost întâlnit vreodată pe pământ. Și totuși, ei nu se sfiesc să strige: „Antisemiții!” împotriva tuturor cercetătorilor care se apropie prea mult de adevărul referitor la conspirația globală. Benjamin Freedman, un evreu care îi cunoștea pe sioniștii de rang înalt (sionist provine de la „cel care practică cultul soarelui”) din anii 30-40, a afirmat că expresia „anti-semitism” ar trebui eliminată din limba engleză. Iată ce a spus el:

„La ora actuală, antisemitismul nu servește decât unui singur scop: el este folosit ca o sperietoare. Atunci când evreii simt că cineva se opune adevăratelor lor obiective, ei își discreditează victimele numindu-le antisemite pe toate canalele pe care le au la dispoziție și care se află sub controlul lor”.

Unul din aceste canale este o organizație cu sediul în Statele Unite, dar care operează în întreaga lume, cu scopul precis de a-i condamna ca rasiști pe cei care se opun Frăției. Numele ei este Liga Anti-Defăimare (ADL). Am fost eu însumi o țintă a lor, lucru care m-a amuzat și

mi-a confirmat faptul că mă aflu pe calea cea bună. Liga este susținută inclusiv de niște sicofanți ne-evrei, care încearcă să păstreze o imagine pură și sfântă despre această instituție. Personal, nu voi lua în serios nici o mișcare „anti-rasistă” de gen „eu sunt mai sfânt decât tine”, decât atunci când aceasta va condamna toate formele de rasism, și nu doar pe cele care îi convin. Mirosul ipocriziei îmi repugnă. Din fericire, acest rasism levit nu este urmat de marea majoritate a populației evreiești și mulți membri din rândul acesteia s-au revoltat pe față împotriva legilor rasiale stricte care le impun să nu se căsătorească decât între ei. Mulți oameni care se consideră „evrei” sunt crescuți de mici în cultul fricii, devenind astfel simple păpuși îndoctrinate ale acestei ierarhii levite atât de vicioase, care s-a metamorfozat între timp mai întâi în farisei, apoi în talmudiști și în sioniștii extremiști din zilele noastre, controlați de rabinii fanatici care aplică „legea” leviților din Babilon în numele reptilienilor. Marea majoritate a celor care urmează religiile născute din Vechiul Testament nu cunosc care este adevărata lor origine și Agenda care se ascunde în spatele lor. Această cunoaștere este privilegiul restrâns al unei Elite minuscule aflată în vârful ierarhiei unei rețele de organizații secrete, care a inventat și manipulează aceste religii, inclusiv pe reprezentanții lor. Ei nu sunt cu adevărat interesați de cei care îi urmează, fie ei evrei, romano-catolici, musulmani, sau ce-or fi. Nici un alt argument nu ilustrează mai perfect farsa pe care o reprezintă toate aceste religii și rase ca cei care se auto-intitulează „evrei”. Așa cum au arătat chiar scriitorii și antropologii evrei, nu există o rasă evreiască. Iudaismul este o credință, nu o rasă. Întreaga poveste a poporului „evreu” a fost inventată pentru a acoperi o altă realitate. Scriitorul și cercetătorul evreu Alfred M. Lilenthal a scris:

„Nu există nici un antropolog reputat care să nu fie de acord că ideea de rasă evreiască este o prostie la fel de mare ca și ideea de rasă ariană... Știința antropologică divide umanitatea în numai trei rase recunoscutibile: rasa neagră, cea mongoloidă sau orientală și cea caucaziană sau albă (deși unii vorbesc și de o a patra rasă, cea australoidă)... Membrii Credinței evreiești se regăsesc în toate cele trei rase și în subdiviziunile lor”.

Realitatea este că în interiorul credinței evreiești și a altor culturi se ascunde o rasă care operează sub acoperire, alcătuită din liniile genealogice ale reptilienilor pur-sânge și hibrizi. Aceste linii genealogice par să fie integrate în aparență în aceste credințe și culturi, dar scopul lor real este acela de a manipula și de a controla. Din această categorie făceau parte și leviții. Farsa devine și mai rizibilă, și mai elocventă pentru perdeaua de fum în care s-a transformat această lume, dacă ținem seama că majoritatea celor care se pretind evrei la ora actuală nu au nici o legătură genetică cu pământul pe care ei îl numesc Israel. Culmea este că tocmai această legătură a permis înființarea cu forța a statului modern Israel, în detrimentul poporului arab din Palestina! Alți scriitori evrei, de talia lui Arthur Koestler și alții, au expus această realitate, potrivit căreia toți cei care au creat și au populat statul Israel sunt originari genetic din sudul Rusiei, nu din Israel. Nasul coroiat considerat atât de „evreiesc” este o trăsătură genetică întâlnită în sudul Rusiei și în Caucaz, nicidecum în Israel. În anul 740 e.n., un popor numit khazar a trecut în masă la iudaism. Iată ce scrie Koestler în această direcție:

„Khazarii nu au venit din Iordania, ci de pe Volga. Ei nu au venit din Canaan, ci din Caucaz. Din punct de vedere genetic, ei sunt mai înrudiți cu hunii, uigarii și maghiarii decât cu sămânța lui Avraam, Isaac și Iacov. Istoria imperiului khazar, care iese treptat la iveală, începe să semene tot mai mult cu cea mai crudă festă pe care ne-a jucat-o vreodată istoria”.

Există două subdiviziuni majore ale așa-zisilor evrei: sefarzii și așkenazii. Sefarzii sunt descendenți ai evreilor care au trăit în Spania din antichitate și până în secolul XV, când au fost expulzați. Prin anii 60 ai secolului XX, sefarzii au fost estimați la un număr total de circa o jumătate de milion, în timp ce așkenazii numără circa 11 milioane. Aceștia din urmă nu au nici cea mai mică legătură de rudenie cu Israelul, dar ei sunt cei care au invadat Palestina, creând statul Israel sub pretextul că „Dumnezeu” le-a promis lor acest pământ în Vechiul Testament. Cine a scris Vechiul Testament? Preoții lor, leviții! Și cine a scris Noul Testament, care a dat naștere creștinismului? Oamenii controlați de aceeași forță care i-a controlat pe leviți: Frăția Babiloniană.

Noul Testament

Și acum, vă propun o mică ghicitoare. Despre cine vorbesc în continuare?

S-a născut dintr-o fecioară printr-o concepție imaculată, în urma intervenției Duhului Sfânt. A împlinit astfel o veche profeție. Când s-a născut, tiranul aflat la putere a dorit să-l ucidă. De aceea, părinții săi au fost nevoiți să fugă, pentru a scăpa. Toți copiii de sex masculin cu vârste de până la doi ani au fost măcelăriți din ordinul tiranului, care spera astfel să scape de copil. La nașterea lui au fost prezenți îngerii, dar și niște păstori, și a primit daruri în aur, smirnă și tămâie. A fost adorat ca mântuitor al oamenilor și a dus o viață morală și umilă. A realizat miracole printre care s-au numărat vindecarea bolnavilor, dăruirea vederii orbilor, alungarea demonilor și învierea morților. A fost ucis pe cruce, între doi tâlhari. A coborât în iad, dar s-a ridicat din morți și s-a ridicat la ceruri.

Ați putea crede că este povestea vieții lui Iisus, dar vă înșelați. Aceasta este descrierea zeului mântuitor oriental Virishna cu 1200 de ani înainte de pretinsa naștere a lui Iisus. Dacă doriți neapărat un zeu mântuitor care a murit pentru iertarea păcatelor noastre, aveți de ales dintr-o multitudine de asemenea personaje care au existat în lumea antică, toate avându-și originea în aceeași rasă ariană și reptilo-ariană care a provenit din Orientul Apropiat și din munții Caucaz. Iată numai câțiva din „Fiii lui Dumnezeu” care joacă rolul principal în legende asemănătoare celei a lui Iisus; aproape toți au fost adorați cu mult timp înainte să se audă măcar de Iisus:

Krishna în Hindustan; Buddha Sakia în India; Salivahana în Bermuda; Osiris și Horus în Egipt; Odin în Scandinavia; Crite în Chaldea; Zoroastru în Persia; Baal și Taut în Fenicia; Indra în Tibet; Bali în Afganistan; Jao în Nepal; Wittoba în Bilingonese; Tammuz în Siria și Babilon; Attis în Frigia; Zamolxis în Tracia; Zoar în Bonzes; Adad în Asiria; Deva Tat și Sammonocadam în Siam; Alcides în Teba; Mikado în Sintoos; Beddru în Japonia; Hesus sau Eros și Bremrillham la druizi; Thor, fiul lui Odin, la gali; Cadmus, în Grecia; Hil și Feta în Mandaite; Gentaut și Quetzalcoatl în Mexic; Monarhul Universal al sibilelor; Ischy în Formosa; Învățătorul Divin al lui Platon; Cel Sfânt al lui Xaca; Fohi și Tien în China; Adonis, fiul fecioarei Io, în Grecia; Ixion și Quirinus

la romani; Prometeu în regiunea Caucazului; și Mohamed sau Mahomet în Arabia.

Cu puține excepții, toți acești „fii ai lui Dumnezeu” sau „profeți” (inclusiv religiile lansate de ei) au provenit din ținuturile ocupate sau influențate de popoarele venite din Orientul Apropiat și din Caucaz, pe scurt, ținuturile ocupate de arieni și de reptilo-arieni. Alți „fii ai lui Dumnezeu” i-au inclus pe Mithra sau Mithras, zeul precreștin romano-persan, iar în Grecia și Asia Mică pe Dionisos și Bahus. Toți aceștia au fost fii ai lui Dumnezeu care au murit pentru iertarea păcatelor noastre, născuți din mame fecioare, și datele de naștere ale tuturor au fost pe... 25 decembrie! Mithra a fost crucificat, dar s-a ridicat din morți pe data de 25 martie – de Paști! Inițierile în misterele lui Mithra aveau loc în peșteri împodobite cu semnele Capricornului și Racului, care simbolizau solstițiile de iarnă și de vară, respectiv punctul cel mai jos și cel mai înalt de pe cer al soarelui. Mithra era ilustrat adeseori ca un leu înaripat, simbol al soarelui folosit și la ora actuală de societățile secrete. Referirile la leu și la „lovitura cu laba a leului” care se fac în obținerea gradului de maestru mason își au originea în același simbolism al școlilor misterele. Inițiații în ritul lui Mithra erau numiți lei și erau marcați pe frunte cu crucea egipteană. Inițiaților de gradul întâi li se puneă pe frunte o coroană din aur, care reprezenta sinele lor spiritual. Aceeași coroană, care simbolizează razele soarelui, apare pe capul Statuiei Libertății din Portul New York. Toate aceste ritualuri sunt vechi de mii de ani, din perioada Babilonului și a legendelor lui Nimrod, ale Semiramidei și ale lui Tammuz (versiunea corespondentă a lui Iisus). Mithra era considerat zeul-soare sau Fiul lui Dumnezeu care a murit pentru a salva umanitatea și pentru a-i dăruia viața eternă. Unul din simbolurile clasice ale lui Mithra a fost leul cu un șarpe încolăcit în jurul trupului său, care ține cheile cerului. Acest simbolism stă la baza legendei Sfântului Petru care ține cheile Raiului. Petru era numele Marelui Preot în școala misterele din Babilon. După ce inițiatul în misterele lui Mithra încheia ritualul, membrii cultului mâncau pâine și vin, convinși că se hrănesc cu trupul și sângele lui Mithra. La fel ca o întreagă listă de zei precreștini, Mithra a fost vizitat la naștere de trei înțelepți care i-au adus daruri de aur, tămâie și smirnă. Același lucru l-a afirmat Platon despre maestrul său, Socrate, în Grecia antică. Creștinismul nu este altceva decât o religie

păgână a soarelui, a cărei adorare este condamnată de creștinism! Este simultan și o religie a astrologiei, deși chiar Papa condamnă această știință ca fiind opera „diavolului”! Ia-mă la tine, Doamne, căci aici jos e o nebunie! Desigur, ierarhia bisericii știe foarte bine aceste lucruri. Ce nu doresc ei este să știm și *noi*! Cultul misterelor lui Mithra s-a răspândit din Persia până în Imperiul Roman și la un moment dat această doctrină putea fi găsită pretutindeni în Europa. Actualul sediu al Vaticanului din Roma a fost unul din locurile sacre ale adeptilor lui Mithra, iar imaginea și simbolurile acestuia au fost găsite cioplite în stânci și pe tăblițe din piatră în toate provinciile occidentale ale fostului imperiu roman, inclusiv în Germania, Franța și Britania. Creștinismul și biserica romano-catolică au la bază cultul lui Mithra (Nimrod), regele-soare persan-roman, al cărui echivalent indian anterior a fost Mitra. Tammuz sau Adonis, adorat în Babilonia și Siria, s-a născut de asemenea la miezul nopții de 24 decembrie. Toți aceștia au fost „fii ai lui Dumnezeu”.

Horus a fost „fiul” lui Dumnezeu în Egipt. El a derivat din babilonianul Tammuz, fiind la rândul său o sursă de inspirație pentru Iisus. Implicațiile sunt devastatoare pentru credibilitatea bisericii creștine: Iisus a fost Lumina Lumii. Horus a fost Lumina Lumii. Iisus a afirmat că este calea, adevărul și viața. Horus a afirmat și el că este adevărul și viața. Iisus s-a născut în Betleem, „casa pâinii”. Horus s-a născut în Annu, „locul pâinii”. Iisus a fost Păstorul cel Bun. Horus a fost și el Păstorul cel Bun. Șapte pescari au urcat în barcă, alături de Iisus. Tot șapte adepti au urcat în barca lui Horus. Iisus a fost considerat Mielul lui Dumnezeu. Horus a fost considerat și el Mielul lui Dumnezeu. Iisus este identificat cu crucea. Horus a fost și el identificat cu crucea. Iisus a fost botezat la vârsta de 30 de ani. Horus a fost botezat și el la vârsta de 30 de ani. Iisus a fost copilul unei fecioare, pe nume Maria. Horus a fost și el copilul unei fecioare, pe nume Isis. Nașterea lui Iisus a fost marcată de o stea. Nașterea lui Horus a fost și ea marcată de o stea. Iisus a predicat în templu la vârsta de 12 ani. Horus a predicat și el în templu la vârsta de 12 ani. Iisus a avut 12 discipoli. Horus a avut 12 adepti. Iisus a fost considerat luceafărul de dimineață. Horus a primit și el același nume. Iisus a fost tentat pe un munte de Satan. Horus a fost tentat pe un munte de Set.

Iisus este considerat „judecătorul celor morți”. Și în această privință are numeroși competitori. Același lucru s-a afirmat anterior despre Nimrod, Krishna, Buddha, Ormuzd, Osiris, Aeacus și alții. Iisus este numit Alfa și Omega, cel dintâi și cel din urmă. La fel au fost numiți însă și Krishna, Buddha, Lao-kiun, Bahus, Zeus și alții. Lui Iisus i se atribuie miracole precum vindecarea bolnavilor și ridicarea din morți. Aceleași lucruri le-au făcut însă Krishna, Buddha, Zoroastru, Bochia, Horus, Osiris, Serapis, Marduk, Bahus, Hermes și alții. Iisus s-a născut dintr-o linie genealogică regală. La fel și Buddha, Rama, Fo-hi, Horus, Hercule, Bahus, Perseu și alții. Iisus s-a născut dintr-o fecioară. La fel și Krishna, Buddha, Lao-kiun sau Lao-tse, Confucius, Horus, Ra, Zoroastru, Prometeu, Perseu, Apolo, Mercur, Baldur, Quetzalcoatl și foarte mulți alții. S-a spus că Iisus va renaște din nou. Mă tem că cerul va fi destul de aglomerat, căci la fel s-a spus și despre Krishna, Vishnu, Buddha, Quetzalcoatl, și alții. „Steaua” de la nașterea lui Iisus nu este decât o altă legendă pe care o regăsim într-o multitudine de mituri, mergând cel puțin până la povestea babiloniană a lui Nimrod, care a văzut într-un vis o stea strălucitoare ridicându-se deasupra orizontului. Ghicitorii i-au spus că aceasta prezice nașterea unui copil care va deveni un mare prinț. Toate aceste povești reprezintă reciclarea aceluiași mit. Iisus este un personaj mitologic.

Figura 14:

Coloană de piatră care prezintă zeul-soare al fenicienilor, Bel sau Bil, înconjurat de un halou reprezentând razele soarelui. Aceasta este maniera în care este prezentat și Iisus, care a fost de asemenea un simbol al soarelui.

Personajul inventat numit Iisus a fost un zeu solar... Lumina Lumii. Aceeași expresie: Lumina Lumii, a fost folosită de arieni-fenicieni pentru a-l simboliza pe „adevăratul Dumnezeu unic”, Soarele, cu mii de ani înainte de pretinsa naștere a lui Avraam, cel considerat astăzi creatorul conceptului de Dumnezeu unic. Fenicienii își simbolizau și ei Dumnezeuul unic pe „o cruce unică”. Creștinii îl portretizează pe Christos cu un halou în jurul capului. Aceasta este exact maniera în care reprezentau fenicienii razele soarelui în jurul capului zeului lor solar, Bel sau Bil, așa cum arată coloana feniciană din piatră datând din secolul IV înainte de Christos (*vezi Figura 14*). Soarele era esența religiei egiptene. La amiază, când el se

afla la apogeul „călătoriei” sale zilnice, egiptenii se rugau „Celui Preaînalt”. Mamele fecioare asociate cu toți acești zei solari au purtat de-a lungul timpului diferite nume, de la regina Semiramida și Ninkharsag până la Isis, simbolul egiptean al forței creatoare feminine fără de care nimic n-ar putea exista, nici chiar soarele. În timp, numele foștilor „zei” extraterestri au devenit concepte și simboluri ezoterice, care au primit diferite nume, în funcție de eră și de cultură. Același lucru s-a întâmplat și în cazul Evangheliilor. Horus a devenit Iisus, iar Isis s-a transformat în Maria, mama fecioară a lui Iisus – Soarele. Maria este întotdeauna pictată ținându-l în brațe pe pruncul Iisus, dar și această imagine este doar o repetare a portretelor egiptene ale lui Isis care îl ține în brațe pe pruncul Horus (*vezi Figura 15*). Toți acești oameni nu au existat în realitate. Ei nu reprezintă altceva decât niște simboluri. Isis a devenit asociată cu semnul astrologic al Fecioarei. La fel și Maria. Titlurile da’te lui Isis, de „Stea a mărilor” și „Regină a cerului”, i-au fost acordate mai târziu și Mariei, ambele ipostaze avându-și originea în Babilon, unde regina Semiramida era numită „Regina cerului”. Creștinismul și iudaismul nu sunt altceva decât niște religii babiloniene.

Figura 15

Maria cu pruncul? Nu. Aceasta este maniera în care și-o reprezentau egiptenii pe Isis cu pruncul Horus în brațe. Dacă am fi trăit în Babilon, aceasta ar fi fost probabil imaginea reginei Semiramida cu pruncul Tammuz.

În întreaga lume regăsim aceleași religii și ritualuri ale soarelui: în Sumer, Babilon, Asiria, Egipt, Insulele Britanice, Grecia, Europa în general, Mexic și America Centrală, Australia... pretutindeni. Aceasta a fost religia universală inspirată de aceeași sursă extraterestră cu mii de ani înaintea creștinismului. Adorarea soarelui și a focului a fost esența religiilor indiene, festivalurile acestora marcând ciclul anual al soarelui. Legenda lui Iisus prezintă aceleași referiri la astrologie și la simbolismul școlilor misterelor. Coroana de spini este ea însăși un simbol al razelor soarelui, la fel ca și coroana de pe capul Statuii Libertății din Portul New York. Crucea este de asemenea un simbol astrologic al soarelui, așa cum am arătat anterior, când am vorbit de crucea care împarte cercul astrologic. Leonardo da Vinci, Marele Maestru al Prioriei Sionului (de la Sion = Sun = Soare) a

folosit același simbolism în faimoasa sa pictură a Cinei cea de Taină (vezi Figura 16). El i-a împărțit pe cei 12 discipoli în patru grupe de câte trei, cu Iisus, „Soarele”, în centru. Avem din nou de-a face cu un simbol astrologic pictat de un inițiat de rang înalt al societăților secrete și al școlilor misterele care cunoșteau adevărul. Nu este exclus ca da Vinci să îl fi pictat pe unul din discipoli ca femeie, pentru a face astfel trimitere la divinitatea feminină Isis, Barati sau Semiramida. Simbolul acestei forțe feminine a devenit litera „M”, de la Maria sau Madonna (Semiramida). Se crede că Iisus s-a născut pe data de 25 decembrie, dată pe care creștinii au preluat-o din tradiția lui *Sol Invictus* (Soarele Invincibil), din motive pe care le-am explicat deja. Se afirmă de asemenea că a murit de Paști, pe o cruce. Este aceeași poveste antică, reluată la infinit. Egiptenii și l-au reprezentat pe Osiris întins pe o cruce, ca un simbol astrologic. În viziunea anticilor, soarele are nevoie de trei zile pentru a învia din „moartea” pe care o suferă pe data de 21/22 decembrie. De câte zile a avut nevoie Iisus, potrivit Evangheliilor, pentru a „învia” din morți? De trei! De tot atâtea a avut nevoie și Fiul babilonian al lui Dumnezeu, Tammuz, pentru a învia din morți. Iată cum descrie Evanghelia lui Luca ce s-a întâmplat atunci când Iisus (Soarele) a murit pe cruce:

„Și era pe la orele șase, când s-a lăsat un întuneric asupra pământului, care l-a acoperit până la orele nouă. Și soarele s-a întunecat...”. (Luca 23: 44, 45)

Fiul/Soarele¹⁰ murise, deci asupra pământului s-a lăsat întunericul. Și câte ore a durat acest întuneric? Trei. Aceeași poveste despre întunericul care s-a lăsat asupra pământului au spus-o despre Krishna hindușii, despre Buddha budiștii, despre Hercule grecii, despre Quetzalcoatl mexicanii, etc., etc., cu mult timp înainte de Iisus. Când a murit, Iisus a „coborât în iad”, la fel cum au procedat anterior Krishna, Zoroastru, Osiris, Horus, Adonis/Tammuz, Bahuș, Hercule, Mercur, și așa mai departe. După cele trei zile, el s-a ridicat din morți, la fel ca și Krishna, Buddha, Zoroastru, Adonis/Tammuz, Osiris, Mithra, Hercule și Baldur. Iisus a fost crucificat simbolic de Paști deoarece acesta reprezintă momentul echinocțiului de primăvară, când Soarele (Iisus) intră în semnul astrologic al Berbecului, al lui Ram sau... al mielului. Mielul pomenit în Cartea Revelației reprezintă

¹⁰ N. Tr. În limba engleză, *son* (fiu) și *sun* (soare) se pronunță la fel.

același simbol. În jurul anului 2200 înainte de Christos, grupul cunoscut sub numele de Preoții lui Melchisedek au început să-și confecționeze șorturile din lână de miel, tradiție continuată astăzi de expresia modernă a Frăției, francmasonii. Paștele sau echinocțiul este momentul în care soarele triumfă asupra întunericului, îndreptându-se către acea perioadă din an când ziua devine mai lungă decât noaptea. Lumea este restaurată astfel prin puterea Soarelui în momentul renașterii acestuia, motiv pentru care echinocțiul de primăvară era unul din evenimentele cele mai sacre ale religiei egiptene. Regina Isis era portretizată adeseori cu un cap de berbec, pentru a simboliza astfel abundența specifică primăverii, marcată de intrarea în zodia Berbecului. Sărbătoarea Paștelui era la fel de importantă pentru primii creștini ca și data de 25 decembrie. Legenda lui Mithra afirmă că acesta a fost crucificat și a înviat din morți pe data de 25 martie. La ora actuală, data Paștelui nu mai este fixată în prima zi a zodiei Berbecului, dar simbolismul rămâne același. Ziua religioasă a săptămânii creștine este... duminica (n.n. *Sunday* în limba engleză), adică *SUN-day*, ziua soarelui. Bisericele creștine sunt orientate de la est la vest, altarul fiind situat întotdeauna către est. Altfel spus, credincioșii privesc inevitabil către direcția din care răsare soarele. Nici chiar ouăle de Paști sau chiflele fierbinți marcate cu cruce nu reprezintă o tradiție creștină. Ouăle vopsite erau considerate ofrande sacre în Egipt și Persia, printre altele. Ce ironie, când te gândești că autoritățile de la Westminster Abbey au ținut o dezbatere publică, întrebându-se dacă e cazul să mențină tradiția pomului de Crăciun, dar fiind că acesta reprezintă un simbol păgân! Păi... întreaga religie este păgână!

Figura 16

„Cina cea de Taină” de Leonardo da Vinci. Priviți felul în care este simbolizat Iisus ca un soare și maniera în care sunt împărțiți discipolii în patru grupe de câte trei – cele 12 semne ale zodiacului. Aceasta este versiunea picturală a cercului astrologic împărțit de cruce pe care am văzut-o mai devreme.

Alături de simbolismul soarelui, povestea lui Iisus și a nenumăraților săi predecesori include de asemenea simbolismul inițierii din școlile misterelor. Crucea ca simbol religios poate fi întâlnită în toate culturile, de la nativii americani la chinezi, indieni, japonezi, egipteni, sumerieni, popoarele antice din Europa și din America

Centrală și de Sud. Roata Budistă a Vieții alcătuită din două cruci suprapuse și păsările cu aripile deschise sunt folosite ca simboluri ale crucii în nenumărate logo-uri, însemne ale armatei și insigne. Una din cele mai vechi forme ale sale este crucea Tau sau Tav, care seamănă cu litera T. Aceasta era crucea pe care erau atârnați disidenții politici în Imperiul Roman, dar și simbolul zeului druid Hu. Este folosită și astăzi de francmasoni în simbolul echerului lor. *Crux Ansata* sau „crucea vieții” era folosită de egipteni și avea un arc de cerc adăugat deasupra. Atât *Crux Ansata* cât și crucea Tau au fost găsite pe diferite statui și alte opere de artă din întreaga Americă Centrală. Era asociată cu apa, iar babilonienii o foloseau ca emblemă pentru zeii apei, despre care spuneau că le-au adus civilizația. Apropo, despre *Naga*-și, zeii reptilo-umani ai Indiei, se spunea de asemenea că trăiesc în apă. Conceptul Dumnezeuului mântuitor care moare de dragul umanității este un alt simbol străvechi. Religiile indiene aveau o tradiție a mântuitorului crucificat cu secole înaintea apariției creștinismului, tradiție care s-a născut la arienii din Munții Caucaz. Personajul „christic” hindus, Krishna, apare în anumite ilustrații bătut în cuie pe o cruce, la fel ca Iisus mai târziu. Despre Quetzalcoatl se spune că a venit din mare purtând o cruce și a fost reprezentat la rândul lui ținut pe o cruce. În simbolismul școlilor misterele, crucea de aur simbolizează iluminarea, cea de argint purificarea, cea dintr-un metal obișnuit reprezintă smerirea, iar crucea din lemn aspirația. Cea din urmă este asociată de asemenea cu simbolismul copacului, care apare pretutindeni în antichitate. Numeroase figuri de mântuitori sunt ilustrate ținute pe cruci din lemn sau pe copaci. Există mistere păgâne în care adeptul era legat de o cruce sau așezat pe un altar în formă de cruce, care simboliza moartea trupului, adică a lumii formelor fizice și a dorințelor, precum și trezirea sinelui spiritual. Bătutul cuielor și curgerea sângelui sunt alte simboluri ale școlilor misterele. De fapt, crucificarea lui Iisus reprezintă o alegorie, un eveniment mitologic cu semnificații ascunse. Ea nu s-a petrecut în realitate, ci doar trebuie să lase impresia că s-a petrecut. Ce putem spune însă despre învierea din morți a lui Iisus? Iată ce afirmă Sfântul Pavel despre acest eveniment în prima sa scrisoare adresată corintenilor:

„Dacă nu este o înviere a morților, nici Christos nu a înviat, și dacă Christos nu a înviat,

atunci într-adevăr este zadarnică propovăduirea noastră și este zadarnică și credința voastră. Ba încă suntem descoperiți și ca martori mincinoși ai lui Dumnezeu, fiindcă am mărturisit cu privire la Dumnezeu că l-a înviat pe Christos, când nu l-a înviat, dacă este adevărat că morții nu învie”. (1 Corinteni 15: 13-16)

Altfel spus, el afirmă că dacă Iisus nu s-ar fi ridicat fizic din morți, nu ar fi existat nici o bază pentru religia creștină. În acest caz, mă tem că această religie are probleme serioase. Mai întâi de toate, Evangheliile care povestesc evenimentul învierii prezintă numeroase contradicții, căci fiecare relatează istoria originală într-o manieră diferită, sau îi schimbă scopul. În al doilea rând, învierea nu reprezintă decât un alt simbol al soarelui, practicat de toate religiile străvechi. Cu mult timp înainte de apariția creștinismului, persanii aveau un ritual în care un tânăr aparent mort era readus la viață. El era numit Mântuitor și se spunea că suferințele sale au contribuit la salvarea poporului. Preoții supravegheau mormântul până la miezul nopții de echinocțiu, după care strigau: „Bucurați-vă, o, inițiați sacri, căci Dumnezeul vostru a înviat din morți! Moartea și suferințele lui v-au mântuit!” Aceeași poveste circula în Egipt în legătură cu Horus, sau în India în legătură cu Krishna, cu o mie de ani înainte de Iisus. Biblia afirmă că atunci când se va întoarce pe pământ, Iisus va reveni călare pe un nor. Cine răsare însă dintre nori? Soarele. Mormântul lui Iisus simbolizează întunericul în care a coborât soarele înainte de renașterea lui și aproape toate inițierile din școlile misterelor se fac în peșteri, încăperi subterane sau spații întunecate. Chiar și povestea sulitei care a străpuns soldul lui Iisus pe când se afla pe cruce reprezintă un simbol al școlilor misterelor. Legenda creștină afirmă că sulița a fost aruncată de un centurion roman orb pe nume Longinus și că sângele curs din rana lui Iisus a curs pe ochii acestuia și i-a vindecat. Longinus s-a convertit instantaneu și și-a petrecut restul vieții spărgând idoli păgâni. Da, sigur!... În primul rând, era imposibil să fii centurion roman dacă erai orb, căci nu ți-ai fi putut îndeplini îndatoririle. În al doilea rând, regăsim această poveste simbolică și în alte versiuni anterioare. De pildă, mântuitorul scandinav Baldur, fiul lui Odin, a fost străpuns de o suliță din vâsc aruncată de Hod, un zeu orb. Data de 15 martie sau Idele lui Marte a fost data la care au murit numeroși mântuitori păgâni.

Scandinavii au consacrat această zi zeului Hod, iar creștinii au proclamat-o mai târziu sărbătoarea „Binecuvântatului Longinus!” Să mori de răs, nu alta!

Simbolul peștelui este o altă temă care transpare în toate Evangheliile și care reprezintă un simbol al lui Nimrod/Tammuz, tatăl și fiul din religia babiloniană. Un alt motiv pentru care Iisus a fost reprezentat ca un pește ar putea avea legătură cu semnul astrologic al Peștilor. Se presupune că în jurul datei când s-a născut Iisus pământul a intrat în casa astrologică a Peștilor. S-a născut astfel o nouă eră, iar Iisus ar fi putut fi simbolul ei. La ora actuală intrăm într-o altă eră, cea a Vărsătorului, potrivit legii mișcării de precesiune a axei pământului. Când Biblia vorbește despre „sfârșitul lumii”, avem din nou de-a face cu o traducere greșită. Cuvântul grecesc *aeon* a fost tradus prin lume, dar el înseamnă mai degrabă eră sau epocă, nu lume. Prin urmare, nu ne aflăm în fața unui sfârșit al lumii, ci al unei epoci, Era Peștilor, care a durat 2160 de ani. Creștinismul nu a înlocuit religiile păgâne, căci *este* el însuși o religie păgână. Persanii, care și-au moștenit credința de la sumerieni, egipteni și babilonieni, cunoșteau simbolurile botezului, confirmării, iadului și raiului, al îngerilor luminii și întunericului și al îngerului căzut. Toate aceste simboluri au fost preluate mai târziu de creștinism, care a pretins că îi aparțin în exclusivitate.

În timpul presupusei vieți a lui Iisus, Frăția eseniană își avea sediul la Qumran, pe coasta de nord a Mării Moarte, sau cel puțin așa ni se spune. Cercetările lui Brian Desborough demonstrează că acest loc era în acele vremuri o colonie de leproși și că esenienii au trăit ceva mai departe de-a lungul coastei, într-un loc mult mai potrivit. Manuscrisele de la Marea Moartă, găsite în peșterile de lângă Qumran în anul 1947, le-au permis cercetătorilor să cunoască mai bine modul de viață și credința esenienilor, cu toată opoziția autorităților, care nu doresc ca adevărul să iasă la iveală, punând sub semnul îndoielii versiunea oficială a istoriei. Manuscrisele au fost ascunse de romani în timpul revoltei iudeilor din jurul anului 70, care a fost înecată în sânge. Au fost descoperite circa 500 de manuscrise ebraice și aramaice, care includ texte din Vechiul Testament, printre care și o copie integrală a Cărții lui Isaia cu câteva secole mai veche decât cea inclusă în Biblie. Există sute de documente care descriu obiceiurile esenienilor și modul lor de organizare. Ele confirmă că esenienii erau fanatici

care respectau invențiile levite din Vechiul Testament în litera, nu în spiritul lor. Ei îi priveau pe toți cei care nu gândeau la fel ca ei ca pe niște dușmani și se opuneau vehement ocupației romane. Esenienii erau ramura palestiniană a unei secte egiptene încă și mai extremistă, numită Therapeutae („Vindecătorii”, de unde se trage și cuvântul modern terapie). Au moștenit cunoașterea secretă din Egipt și din întreaga lume antică. Therapeutae și esenienii foloseau în egală măsură simbolul lui „messeh”, crocodilul „draconian” al Egiptului, cu a cărui grăsime erau unși faraonii sub autoritatea Curții Regale a Dragonului. Esenienii aveau o cunoaștere profundă a remediilor, inclusiv a celor halucinogene, folosite în inițierile școlilor misterelor și pentru a intra în stări modificate de conștiință. Proprietățile „ciupercilor sacre” sau ale „plantelor sfinte” făceau într-o asemenea măsură parte integrantă din viața organizațiilor secrete încât preoții evreiești purtau chiar o bonetă în formă de ciupercă (vezi Figura 17), confirmând astfel importanța acestei plante. Aveau chiar ritualuri speciale de pregătire și folosire a ciupercilor. Până și ciupercile căpătau conotații legate de „Fiul lui Dumnezeu” (dar ce simbol nu căpăta asemenea conotații?), fiind asociate cu ciclul solar. Ele erau culese cu mare devoțiune înainte de răsăritul soarelui, numeroase simboluri ale acestui ritual putând fi găsite în Biblie și în alte texte antice. Ca de obicei, folosirea ciupercilor sacre și a altor remedii, ca și cunoașterea secretă legată de proprietățile lor, proveneau din cultura anterioară a Sumerului. Therapeutae aveau o universitate înfloritoare în Alexandria, de unde își trimiteau misionari pentru a crea noi ramuri și filiale în întregul Orient Mijlociu. Aceasta este o altă conexiune pe care o putem stabili cu Egiptul și cu școlile misterelor.

Figura 17

Preot evreu cu o bonetă în formă de ciupercă ce simbolizează importanța acestei plante halucinogene în ritualurile religioase ale vremii.

Esenienii erau adepți ai lui Pitagora, filozoful și matematicianul grec care era un inițiat de rang înalt atât al școlii egiptene a misterelor cât și al celei grecești. Potrivit celui mai faimos istoric al vremii, Josephus, esenienii trebuiau să jure că vor păstra secrete numele puterilor care conduc universul. Acest secret era una din legile tuturor școlilor misterelor. Esenienii-Therapeutae practicau ritualuri extrem de asemănătoare botezului

creștin de mai târziu și obișnuiau să marcheze frunțile inițiaților cu o cruce. Acesta era simbolul iluminării indicat în *Cartea lui Ezechiel* din Vechiul Testament, fiind folosit și în inițierile misterelor lui Mithra și ale altor zei solari ai vremii. Esenienii priveau cu dezgust funcțiile corporale naturale, inclusiv sexul, fiind și în această privință precursorii Bisericii Romane, care avea să absoarbă multe din credințele, terminologia și practicile lor. Două manuscrise de la Marea Moartă, unul în ebraică și celălalt în aramaică, conțin ceea ce am putea numi niște horoscoape, care atestă convingerea că mișcările planetelor influențează caracterul și destinul omului. Esenienii practicau astrologia, al cărei simbolism poate fi găsit în toate cele patru Evanghelii și în Vechiul Testament. Primii creștini, care erau urmașii esenienilor-Therapeutae, făceau același lucru, la fel ca și romanii și celelalte națiuni păgâne din jurul Iudeii. Scriitorul Philo, care a trăit în perioada atribuită vieții lui Iisus, afirmă în lucrarea sa, *Tratat despre viața contemplativă*, că atunci când Therapeutae se rugau lui Dumnezeu, ei se întorceau către soare, dar și faptul că aceștia studiau scripturile sacre pentru a le descoperi semnificațiile (codurile) ascunse. Aduăgă de asemenea că ei meditau asupra secretelor naturii, ascunse în aceste cărți sacre sub vălul alegoriilor. Exact în acest fel este scrisă Biblia. La ora actuală, acest limbaj secret este folosit în logo-uri, însemnele armelor și pe steaguri, precum și în alte însemne ale companiilor și altor organizații controlate de Frăție.

Tot în legătură cu esenienii poate fi pusă și existența unei societăți secrete care se regăsește atât în Vechiul cât și în Noul Testament, numită secta nazariților sau a nazarinenilor. Se spune că anumite personaje din Vechiul Testament, precum Moise sau Samson, ar fi fost membri ai acestei grupări, la fel ca și Iisus din Noul Testament, fratele său Iacov, Ioan Botezătorul și Sfântul Pavel. Faptele Apostolilor fac următoarea afirmație în legătură cu Pavel: „Am descoperit că omul acesta este o ciumă; pune la cale răzvrătiri printre toți iudeii de pe tot pământul și este mai-marele partidei nazarinenilor”. Deși nici unul din aceste personaje nu a existat cu adevărat, simbolismul nazarinean face trimitere la o conexiune cu o societate secretă, care se regăsește în întreaga Biblie. Esenienii și nazarinenii par să fie ramuri diferite ale aceleiași secte. Potrivit istoricului iudeu Josephus,

esenienii purtau robe albe, în timp ce nazarinii purtau robe negre, la fel ca și preoții lui Isis din Egipt. Negrul este culoarea Frăției Babiloniene care a manipulat întreaga istorie a umanității. Nu întâmplător, el a devenit culoarea asociată cu autoritatea (priviți robele judecătorilor și ale avocaților) și cu moartea. Reprezintă de asemenea culoarea tradițională a meseriei de profesor, caz în care robei negre i se adaugă tichia cilindrică având deasupra un dreptunghi, un alt simbol francmason renumit. Cel mai mare miracol al lui Iisus trebuie să fi fost însăși originea sa, căci Nazaretul nu a existat deloc la vremea respectivă. Probabil că el a spus: „Să fie Nazaretul! Și s-a făcut Nazaretul”. În realitate, acest nume nu apare în nici una din hărțile detaliate ale romanilor și nu este pomenit în nici o carte, scriere sau document al vremii. Cu siguranță, Iisus nu avea legătură cu o localitate numită Nazaret, ci cu societatea secretă a nazarinienilor.

Esenienii-Therapeutae-nazarinenii reprezintă puntea de legătură între Vechiul Testament, Noul Testament și apariția creștinismului. Primii creștini au fost numiți nazarineni înainte de a fi numiți creștini. Ritualurile Frăției Nazarinene pot fi regăsite cu ușurință în cele ale Bisericii creștine de astăzi. Astfel, nazarinienii purtau robe negre, la fel ca și majoritatea clericilor creștini. La Qumran se obișnuia să se practice baia rituală pentru spălarea „păcatelor”, tradiție care s-a transformat în botezul creștin. În timpul slujbelor obișnuiau să mănânce pâine și să bea vin, tradiție care se regăsește în misa catolică. W. Wynn Westcott a fost fondatorul Ordinului Satanic al Golden Dawn, din Anglia, care avea să joace un rol important în venirea la putere a lui Adolf Hitler și a naziștilor. El știa din interior întreaga poveste și a afirmat în lucrarea sa, *Masonul magic*, că francmasonii de astăzi se trag din esenieni și din alte grupuri similare din antichitate. Cuvântul modern prin care îi desemnează arabii pe creștini este *nasrani*, în timp ce Coranul musulman folosește termenul de *nasara* sau *nazara*. Aceste cuvinte își au originea în termenul ebraic *nozrim*, care a derivat din expresia *nozrei ha-Brit* – Păstrătorii Contractului (Contractului). Această expresie era folosită în perioada de timp atribuită vieții lui Samuel și lui Samson din Vechiul Testament. Samuel este prezentat ca un lider levit, adică al grupării care a pus la cale întreaga schemă a Bibliei-Talmudului, sub atenta supraveghere a

Frăției Babiloniene. Conventul este sinonim cu Marea Operă francmasonă a tuturor timpurilor, respectiv cu Agenda de preluare a controlului planetar de către reptilienii.

Liniile genealogice („poporul ales” de zei) și cunoașterea secretă sunt simbolizate de „vinul” și de „viile” pomenite în Biblie și în nenumărate alte texte și gravuri ale vremii. Vechiul Testament vorbește de „Vinul pe care l-ai adus din Egipt”. Tot aici ni se spune că: „Via Domnului Oștirilor este Casa lui Israel, iar planta plăcută lui sunt oamenii lui Iuda”. Convingerea mea fermă este că linia genealogică implicată aici nu se referă la casa regală a lui David. La urma urmei, acesta nici măcar nu a existat, lucru care confirmă această concluzie. Simbolismul vinului își are, ca de obicei, originea în Babilon și în Egipt. În școlile grecești ale misterelor, zeii solari erau Bahus și Dionisos, cei doi patroni ai viilor. De ce anume depind strugurii pentru a se coace, mai presus decât orice altă plantă? De soare. Vinul și linia genealogică a lui Iisus sunt două teme care se amestecă cu simbolismul solar, făcând referire clară la liniile genealogice regale și preoțești ale reptilienilor Anunnaki. O altă temă abordată de Noul Testament este nunta din Cana. Nici aceasta nu a fost o nuntă reală, ci un simbol al fuziunii soarelui cu pământul, adică a zeului cu zeița. În ținutul Canaan se obișnuia ca primăvara să se sărbătorească anumite rituri sexuale și de fertilitate numite „Festivalul căsătoriei din Canaan”. La această nuntă simbolică din Cana, Iisus a transformat apa în vin. Cele două elemente de care au nevoie strugurii pentru a se coace și pentru a putea fi transformați în vin sunt apa pământului și căldura soarelui. Bahus, fiul grec al lui Zeus și al fecioarei Semele, este un alt personaj mitic care a transformat apa în vin. Au existat de asemenea ritualuri esenienilor legate de vin și de apă. Esenienii, Therapeutae și gnosticii erau implicați în tot felul de ritualuri secrete, iar povestea lui Iisus nu este altceva decât o alegorie alcătuită din tot felul de simboluri asociate cu soarele, astronomia, astrologia, liniile genealogice, cunoașterea secretă și ritualurile și numele folosite de școlile misterelor. La fel ca și Vechiul Testament, Noul Testament este un amestec de fapte reale și imaginare (acestea din urmă mult mai numeroase), care conține o sumedenie de coduri și simboluri intercalate într-o narațiune care nu poate conduce decât la confuzie și rătăcire dacă este luată

literal. Acest lucru transpare în fraza repetată obsesiv în Noul Testament: „Cine are urechi de auzit să audă”. Cine este inițiat în cunoașterea secretă să înțeleagă ce este de înțeles. Cât de spre ceilalți, care nu sunt inițiați, lăsați-i să creadă în prostiile astea.

Iată câteva mituri biblice care nu se susțin:

- Ideea că Iisus era „tâmplar” derivă dintr-o greșeală de traducere. Cuvântul ebraic *naggar* a fost tradus în grecește prin expresia *ho tekton*. Aceste cuvinte nu se traduc literal prin „tâmplar”, ci prin oameni care își stăpânesc perfect meșteșugul, fiind folosite inclusiv în cazul profesorilor și intelectualilor, nu numai al meseriașilor.

- Cu siguranță, Iisus nu s-a născut într-un staul. De altfel, nici o Evanghelie nu afirmă acest lucru. Scena Nașterii Domnului este o invenție de dată recentă. Totul a pornit de la o afirmație din Evanghelia după Luca, în care se spune că Iisus s-a născut într-o iesle în care erau hrănite animalele, pentru că în han nu mai era nici o cameră liberă. Versiunea greacă a Bibliei, din care s-a făcut traducerea engleză, afirmă doar că nu exista nici un *topos* în *kataluma* – adică nici un loc în cameră. Evanghelia după Matei afirmă răspicat că Iisus se afla într-o casă: „Și când au intrat în casă, ei l-au văzut pe prunc cu Maria, mama sa, și au căzut la picioarele lui și i s-au închinat”. Ieslele erau folosite frecvent în acele timpuri pentru a ține copiii mici în ele dacă nu exista un leagăn corespunzător. În cazul de față, se pare că a fost adusă ieslea în casă, și nu invers.

- Se pare că scena Nașterii Domnului s-a născut la Greccio, în Italia, locul în care a trăit Sfântul Francisc din Assisi. În anul 1223, acesta a adunat câțiva localnici și animalele lor, ilustrând astfel scena nașterii lui Iisus. Aceasta a prins rapid, așa că ieslele din lemn au devenit foarte populare de Crăciun în întreaga Italie. Restul se cunoaște. Nici darurile de Crăciun nu reprezintă un obicei pur creștin. El se practica în întreaga lume păgână cu ocazia Anului Nou, cu mult timp înainte de apariția creștinismului. Creștinii nu au făcut decât să împrumute această tradiție, la fel cum au făcut cu toate celelalte.

- Profetiile biblice afirmă că „messiah” (*messeh*, crocodilul egiptean) se va numi Emmanuel, dar numele dat de Evangheliile lui Mesia este Iisus, sau cel puțin echivalentul iudaic al acestuia. Ups! Este ciudat cât de

ușor trec creștinii peste acest amănunt atunci când citează profeția nașterii lui Emmanuel cu fiecare ocazie a Crăciunului. Gândiți-vă la toți copiii care s-au îmbrăcat de-a lungul timpului în Maria, Iosif, în păstori, înțelepți, măgari, oi și vaci. Această fantezie a fost folosită pentru a îndoctrina nenumărate generații, făcându-le să creadă că toate aceste lucruri s-au petrecut în realitate, când, de fapt, scena Nașterii Domnului a fost rezultatul unei erori de traducere, al unei puneri în scenă a Sfântului Francisc și al ritualurilor păgâne practicate în miez de iarnă. Hei, copii, veniți la mine, căci am două vorbe să vă spun!

- Euharistia creștină, momentul în care adeptul mănâncă pâine și bea vin, pentru a simboliza astfel trupul și sângele lui Christos, își are originea într-un ritual canibal în care adepții mâncau cu adevărat din trupul și sângele omului sau animalului sacrificat. Marea majoritate a terminologiei creștine provine din limba greacă, inclusiv termeni precum Christos sau creștinism. Alți termeni adoptați sunt: biserică (Casa Domnului), ecleziastic (de la *Ecclesia*, Marea Adunare a Parlamentului Grec), apostol (misionar), preot (bătrân) și botez (scufundare în apă).

- Chiar și Evangheliile recunosc că Iisus a fost înconjurat de teroriști. Simon Magus era cunoscut sub numele de Simon Zelotes (Zelotul), atestând astfel rolul său de comandant al zeloților, „luptătorii pentru libertate” care propovăduiau războiul total împotriva romanilor. Un alt nume care i se atribuie este cel de Simon „Kananites”, cuvânt grec ce înseamnă „fanatic”, dar care a fost tradus în engleză prin Simon Canaanitul! Iuda „Iscariotul” derivă de la cuvântul Sicarius, care însemna asasin. Într-adevăr, a existat un grup numit Sicani sau Fiii Pumnalului, care provine de la cuvântul *sica*, ce înseamnă pumnal cu lama curbă. Sicarius a devenit în limba greacă Sikariotes, care a fost tradus în engleză drept Iscariotul. Zeloții-sicanii obișnuiau să atace caravanele care aprovizionau armata romană prin ambuscade care nu difereau prea mult de cele ale unor grupuri teroriste moderne, precum IRA din Irlanda de Nord.

- În acea vreme, oamenii nu erau crucificați pentru delictul de furt, lucru care spulberă legenda celor doi tâlhari crucificați alături de Iisus. De altfel, și această legendă este tot un „furt”, căci a fost relatată în legătură cu diferite alte personaje înaintea lui Iisus. Însăși pedeapsa pentru „crimele” de care a fost acuzat Iisus în

Evangelheli ar fi trebuit să fie omorârea cu pietre de către autoritățile iudee, nu de romani.

- Un alt mit se referă la spălarea pe mâini a lui Pontius Pilat, guvernatorul roman care a dorit să paseze astfel responsabilitatea morții lui „Iisus” mulțimii dezlănțuite. Spălarea pe mâini era un gest simbolic care indica inocența în comunitatea eseniană. Biblia mai susține că exista un obicei roman de a fi eliberat un prizonier cu ocazia Paștelui evreiesc, lucru care pur și simplu nu este adevărat. Nu a existat niciodată un asemenea obicei, așa că întreaga scenă rămâne o invenție.

Am putea scrie o întreagă carte despre miturile din Biblie. De altfel, cineva chiar a făcut acest lucru. Cartea este numită, pe bună dreptate, *Miturile biblice*, și dacă doriți o documentare mai detaliată a informațiilor pe care vi le-am oferit în acest capitol, v-o recomand cu căldură. Nu există dovezi credibile ale existenței unui personaj istoric numit Iisus, nici de natură arheologică, nici scrise – nimic. La fel stau lucrurile și în ceea ce îi privește pe Solomon, Moise, David, Avraam, Samson și nenumărate alte „vedete” biblice. Singurele texte pe care ne putem baza sunt cele levite și diferitele versiuni ale Evangelheliilor. Cât de desperați trebuie să fi fost manipulatorii dacă au încercat să introducă o referință la Iisus în opera istoricului „iudeu” Josephus, încercând să demonstreze astfel realitatea unei contrafaceri... Există mai mult de 40 de scriitori care au scris cronici despre evenimentele petrecute în această perioadă de timp în Iudeea, dar care nu fac nici o mențiune la Iisus. Să nu existe chiar nici o referire la un om ca el, după tot ce se presupune că a făcut? Philo a trăit în perioada atribuită vieții lui Iisus și a scris o istorie a iudeilor care a acoperit integral această perioadă. A locuit chiar în Ierusalim în anul în care ar fi trebuit să se nască Iisus și când Irod ar fi trebuit să dea ordinul de ucidere a copiilor cu vârste de până la doi ani; și totuși, nu face nici o referire la acest eveniment. S-a aflat în Ierusalim când Iisus ar fi trebuit să își facă intrarea triumfală în oraș, apoi să fie crucificat și să se ridice din morți a treia zi. Ce credeți că spune Philo despre aceste evenimente? Nimic. Nici un cuvânt. Nici celelalte documente romane ale vremii sau textele scriitorilor greci ori alexandrieni care cunoșteau foarte bine perioada și ținutul respectiv nu menționează nimic despre aceste lucruri.

De ce? Pentru simplul motiv că ele nu s-au petrecut. Întreaga legendă a lui Iisus este o poveste simbolică, împănată de coduri și simboluri ezoterice și astrologice, cu scopul de a crea o nouă religie-închisoare pentru mase, pornind de la aceeași simbolistică a Frăției Babiloniene. Rasa umană a fost amăgită din nou. A câta oară?

Capitolul 5

Cucerii de cruce

Biserica creștină este o farsă fundamentată pe o fantezie. Cine dorește o confirmare despre cât de ușor pot fi controlate masele nu trebuie decât să privească miliardele de oameni care au adorat de-a lungul timpului un basm inventat acum 2000 de ani de niște oameni în robe negre. De altfel, același lucru este valabil și în ceea ce privește celelalte religii: iudaismul, islamul, hinduismul, etc.

Aceste religii au fost create de aceeași forță, cu scopul de a produce un efect similar. Toate miturile zeilor mântuitori din antichitate au la bază aceeași schemă: 1) omul se naște cu un păcat original, așa că nu valorează nimic chiar din clipa în care vine pe lume; 2) el nu poate fi mântuit decât în cazul în care crede într-un „Mântuitor”, adică dacă face ceea ce îi spun preoții să facă; 3) dacă nu face acest lucru, va fi condamnat pentru totdeauna la chinurile iadului. Câtă vinovăție și câtă teroare a creat această schemă de-a lungul miilor de ani! Am auzit personal mame catolice plângându-și copiii care au murit la naștere întrucât nu știau ce o să se întâmple cu ei. Unde vor ajunge, în rai sau în iad, căci au fost prea mici pentru a apuca să creadă în Iisus Christos? Priveam deunăzi un canal catolic transmis la americani, când omului în sutană i s-a pus această întrebare. După ce s-a scărpinat în barbă, a răspuns că este o chestiune teologică profundă. Zău!? A adăugat că fie copilul va ajunge în Purgatoriu (câtă vreme?, ne-am putea întreba), fie va fi judecat pentru comportamentul părinților săi. Ce prostii înfiorătoare! Noroc că nu va fi judecat după comportamentul preoților! Dacă nu poți fi mântuit decât în măsura în care crezi în Iisus, ce se întâmplă cu toate miliardele de oameni care s-au născut în locul nepotrivit și care nu au auzit deloc de el? Sunt ei condamnați din start la focurile iadului, pentru că nu au fost informați? Cam crud acest Dumnezeu creștin, nu vi se pare? Desigur însă că acest lucru nu este

adevărat. Întreaga poveste este o schemă pusă la cale de inițiații Frăției Babiloniene cu scopul de a controla mintea maselor.

Chiar când scriam acest capitol și investigam sursa din care au provenit Evangheliile, m-am întins să iau o carte de pe raftul de sus al bibliotecii și odată cu ea a căzut și o cărticică mai mică. Nu-mi aminteam să o fi văzut vreodată, dar titlul ei mi-a atras imediat atenția. Se numea *Adevărații autori ai Noului Testament* și era scrisă de Abelard Reuchlin. Cartea a fost tipărită pentru prima dată în Statele Unite în anul 1979 și vorbește despre un cerc interior de inițiați, cel mai exclusivist club al istoriei, care știe adevărul despre Iisus, dar nu doresc ca și ceilalți să-l afle. Ce m-a izbit cel mai tare era faptul că autorul a ajuns la aceleași concluzii ca și mine: că Evangheliile sunt o invenție menită să creeze o nouă religie-închisoare. Cartea nu analizează tot simbolismul pe care l-am prezentat eu în capitolul anterior, dar precizează numele familiei și ale celorlalte persoane care au scris Noul Testament, precum și „codurile” pe care le-au folosit pentru a-și „semna” drepturile de autor. Interesant mi s-a părut faptul că unul din aceste coduri este chiar numărul 40, la care am făcut referire și eu. Numărul 40 este reprezentat de litera M, de la Maria. Această literă continuă să fie extrem de semnificativă pentru Frăție chiar și în zilele noastre și poate fi văzută pe toate lanțurile de restaurante MacDonalds din lume. Vom vedea ceva mai târziu cum folosesc companiile transnaționale simbolismul Frăției în logo-urile și numele lor. M face referire la Maria sau Madonna, adică la Semiramida. Abundența dovezilor aduse în cartea lui Reuchlin, extrem de complexă și bazată pe coduri matematice ezoterice, este copleșitoare. De aceea, vă recomand insistent să vă procurați un exemplar, dacă doriți să aflați toate detaliile descrise în ea. Autorul prezintă încă din primul paragraf descoperirile sale:

„Noul Testament, biserica și creștinismul au fost în totalitate creațiile clanului lui Calpurnius Piso [*pronunțat Peso*], o familie de aristocrați romani. Atât Noul Testament cât și toate personajele din el – Iisus, toți Iosifii, toate Mariile, toți discipolii, apostolii, Pavel, Ioan Botezătorul, etc. – sunt simple ficțiuni. Clanul Piso a inventat întreaga poveste și personajele ei, după care le-a plasat într-un anumit context istoric, populând legenda cu anumite personaje periferice reale, precum Irod, Gamamiel,

guvernatorii romani, etc. Cât despre Iisus și celelalte personaje centrale, acestea reprezintă simple invenții”.

Clanul Piso a fost o familie genealogică care a numărat în rândurile ei oameni de stat, consuli, poeți și istorici. Cu siguranță, asemenea oameni nu puteau să nu fie afiliați la una din societățile secrete din Imperiul Roman, cu atât mai mult cu cât acest imperiu a reprezentat o veritabilă trambulină pentru liniile genealogice reptilo-umane. Așa se explică, de pildă, de ce American Express, această organizație creată de Frăție, are drept logo un soldat roman. Familia Piso pretindea că se trage din Calpus, fiul lui Numa Pompilius, succesorul lui Romulus și fondatorul Romei. Ce mai, erau oameni de vază. Se crede că aceste linii genealogice romane foarte vechi au provenit din Troia. Practic, avem de-a face cu o familie al cărei arbore genealogic poate fi trasat până în Munții Caucaz și în Orientul Apropiat. După distrugerea Troiei în jurul anului 1200 înainte de Christos, legenda spune că Enea, un erou cu sânge „regal” (adică reptilian) i-a adunat pe soldații care au mai rămas din armata sa și s-a stabilit în Italia. Aici, s-a însurat cu fiica regelui latinilor și din această fuziune a rezultat mai târziu Imperiul Roman. Potrivit multor tradiții, nepotul lui Enea, un bărbat pe nume Brutus, a debarcat în Insulele Britanice în anul 1103 înainte de Christos, împreună cu o mână de troieni, inclusiv unii proveniți din coloniile din Spania, și a devenit regele britonilor. El este cel care a fondat orașul numit Noua Troia, căruia romanii i-au spus mai târziu Londinium (Londra de astăzi).

Lucius Calpurnius Piso, capul familiei de care vorbim, s-a însurat cu strănepoata lui Irod cel Mare. Potrivit cercetărilor lui Reuchlin, Piso, care folosea multe pseudonime, a fost cel care a creat textul „*Ur Marcus*”, prima versiune a Evangheliei după Marcu, în jurul anului 60 e.n. Unul din prietenii care l-au încurajat a fost faimosul scriitor roman Annaeus Seneca, dar se pare că amândoi au fost uciși de împăratul Nero în anul 65. Cu aceasta, numele de Piso a dispărut din istoria romană și nu a mai reapărut decât în anul 138 e.n., când nepotul lui Piso, Antoninus, a devenit împărat. Începând din acest moment, familia a rămas cunoscută sub numele de Antonini, nu de Piso. În cei 73 de ani care s-au scurs între moartea primului Piso și venirea la putere a lui Antoninus s-au pus bazele creștinismului prin scrierea celor patru

Evangeliei și semnarea lor sub niște pseudonime. După moartea tatălui său asasinat de Nero, fiul lui Piso, Anus, care a folosit mai multe nume, inclusiv cel de Cestius Gallus, a fost făcut guvernator al Siriei. El a preluat astfel comanda armatei din Iudeea. A fost implicat în revolta iudeilor din anul 66, pe care a fost trimis să o curme Vespasian. Împăratul Nero a fost asasinat în anul 68 de un agent al lui Piso (potrivit lui Reuchlin; această ipoteză pare verosimilă, dacă ținem cont de faptul că Nero i-a ucis tatăl). În continuare, clanul Piso și-a focalizat puterea și influența asupra lui Vespasian, care a devenit împărat al Romei în anul 69. Un an mai târziu, romanii au distrus Ierusalimul, au furat comorile din templu, inclusiv pretinsa Arcă a Conventului, și le-au dus la Roma, unde au intrat în custodia societății secrete. Ască societate secretă nu era alta decât Frăția Babiloniană.

Reuchlin afirmă că Anus Calpurnius Piso a scris în continuare celelalte trei Evanghelii, în următoarea ordine: Evangelia după Matei (70-75 e.n.), o actualizare a Evangeliei după Marcu (75-80), și, cu ajutorul scriitorului și omului de stat roman Pliniu cel Tânăr, o actualizare a Evangeliei după Luca (85-90). A urmat mai târziu Evangelia după Ioan, opera fiului lui Anus, Justus, scrisă în anul 105. După cum spune Reuchlin, „Iisus” a fost o construcție complexă, iar poveștile despre viața lui au inclus elemente din legendele despre Iosif din Egipt și despre alte personaje din Vechiul Testament, la care s-au adăugat elemente preluate din scrierile eseniene și caracteristici ale diferiților zei păgâni. Concluzia sa corespunde cu precizie celei la care am ajuns eu. Diferiții Iosifi din povestea lui Iisus sunt în totalitate creații ale lui Piso și fac parte integrantă din cod. Literele din numele de Piso se traduc în ebraică prin Yud, Vov, Samech, Fey, care alcătuiesc împreună numele de Iosif. Un alt cod pe care l-a folosit Piso pentru a-și insera numele în poveștile pe care le-a creat este numărul 60. Reuchlin atrage atenție asupra numeroaselor similitudini dintre povestea lui Iisus și cea a personajului numit Iosif în Vechiul Testament, pe care Piso l-a folosit drept model. Iosif a avut 12 frați; Iisus a avut 12 discipoli. Iosif a fost vândut pentru 20 de monede de argint, Iisus pentru 30 (inflația, de!). Fratele lui Iosif, Iuda, a sugerat ca acesta să fie vândut; Iisus a fost vândut de discipolul său, Iuda. Iosif se afla în Egipt când au fost uciși primii născuți ai tuturor familiilor; Iisus și familia sa au fugit în Egipt pentru a evita uciderea pruncilor dispusă

de Irod. Pentru principalii discipoli ai lui Iisus, Piso și-a folosit drept modele propriii fii: Ioan (Julius), Iacov (Justus), Simon-Petru (Proculus) și Andrei (Alexandru). Julius, Justus și Proculus au continuat să scrie alte texte din Noul Testament, mai târziu. Piso a avut grijă ca Iisus să împlinească anumite profeții din Vechiul Testament, în special cele ale lui Isaia. Reuchlin afirmă că familia Piso a făcut o serie de schimbări și adăugiri inclusiv la textele din Vechiul Testament, scriind marea majoritate a celor 14 cărți apocrife ale Vechiului Testament. Printre acestea se numără Cartea lui Ezdra, 1 Macabei, Cartea lui Iudit, a lui Tobit, a lui Bel și a Dragonului (Balaurului). Membrii clanului Piso erau stoici, iar această grupare credea că oamenii sunt motivați (putând fi implicat controlați) de teamă și speranță (metodele predilecte ale Frăției Babiloniene). Ce altă cale mai bună am putea găsi pentru a descrie religiile născute din Vechiul și Noul Testament?

O altă manifestare a lui Anus Piso a fost Flavius Josephus, scriitorul pe care l-am citat de două ori ceva mai devreme. Motivul pentru care nici Piso, nici Josephus, sau soțul nepoatei lui Piso, Pliniu cel Tânăr, nu îl menționează pe Iisus în scrierile lor oficiale este că la vremea respectivă acesta nu ar fi fost credibil. Poveștile inventate de ei nu au fost acceptate ca „fapte reale” decât odată cu trecerea timpului. Istoria oficială a lui Josephus menționează doar că acesta a fost un iudeu care descindea din linia genealogică regală hasmoneană, care a luptat împotriva romanilor. Deși prietenii săi s-au sinucis când revolta a fost înăbușită, el s-a predat și a scăpat. Mai mult, ni se spune că a fost găzduit în Roma de către împărați timp de 30 de ani, timp în care s-a însurat cu strănepoata sa, intrând astfel în aristocrația romană. Să fim serioși! Josephus a fost totuna cu aristocratul roman Anus Calpurnius Piso, care, împreună cu fiii săi și cu Pliniu cel Tânăr, au scris Evangheliile și celelalte texte din Noul Testament.

Pliniu a scris mai multe epistole pe care le-a semnat sub numele de Sfântul Ignațiu. Grupul din care făcea parte a devenit, sub diferite nume, grupul primilor „părinți” ai bisericii. Cine a fost însă cel care a transformat această invenție romană în teribila religie-închisoare în care s-a transformat ea mai târziu? Un împărat roman, coleg de Frăție cu cei din clanul Piso, pe nume Constantin cel Mare. Care a fost instrumentul de care s-a folosit el? Biserica Romană cu sediul la Roma! În

lucrarea sa epică, *Anacalypsis*, Geoffrey Higgins arată cum a fost creată Roma, ca un nou Babilon. Nu este de mirare că religia creștină abundă de simboluri babiloniene. Întreaga poveste a fost o înscenare cu scopul de a crea o nouă religie care să subjuge mintea umană, iar ierarhia modernă a bisericii știe foarte bine acest lucru! Elita clerului creștin a știut dintotdeauna acest adevăr, căci a făcut parte de la bun început din societatea secretă care a creat mitul creștinismului. Alte minciuni ulterioare, de un cinism desăvârșit, precum cea referitoare la Giulgiul din Torino, asociat cu societatea secretă a Cavalerilor Templului, nu au fost inventate decât pentru a perpetua această propagandă. Forța care i-a inventat pe Iisus și biserica creștină este aceeași forță care conduce la ora actuală lumea. Spre exemplu, Colegiul Roman al Arhitecților a fost un antemergător al francmasoneriei moderne; de fapt, tot ce s-a schimbat a fost numele organizației. Altminteri, romanii foloseau aceleași simboluri ale echerului, compasului, și așa mai departe. Unul din templele folosite de acest colegiu în Pompeii a fost acoperit cu lava emisă de erupția Vezuviului în anul 71. Săpăturile care s-au făcut aici au scos la iveală o hexagramă în forma „stelei lui David”, un craniu și o placă în alb și negru a Artificierilor lui Dionisos. Toate aceste simboluri sunt folosite de francmasonii moderni.

Revolta iudeilor împotriva Romei a continuat până la înfrângerea totală a Zeloților din anul 74, la Masada, podișul care se înalță deasupra Mării Moarte. Acesta a fost ultimul bastion al comunității eseniene, care își evacuase baza situată pe coastă. În timp ce Zeloții iudei era capturați de romani, numeroși membri ai societății secrete nazarineene au fugit în Iordania, Mesopotamia, Siria și Turcia, fapt confirmat de Julius Africanul, care a trăit în Turcia în jurul anului 200. Se spune că Iosif din Arimathea, „unchiul” biblic al lui Iisus, ar fi călătorit în Franța, pentru a răspândi cuvântul. Bibliotecarul Vaticanului, cardinalul Baronius, a afirmat că Iosif a sosit mai întâi la Marsilia, în anul 35, după care a ajuns în Insulele Britanice. Există de asemenea o legendă care spune că „Maria Magdalena” și copiii lui „Iisus” ar fi fugit după „crucificare” în sudul Franței. Această legendă stă la baza poveștii Sfântului Graal, care susține că linia genealogică a lui Iisus a devenit mai târziu dinastia merovingiană din Franța. Această teorie este o prostie, căci toți acești oameni nu au existat de la bun început, ca

să nu mai vorbim de faptul că sursa acestei legende este un bibliotecar al Vaticanului, deci al Bisericii Romane. De ce a fost ales însă districtul Provence din sudul Franței? Ghiciți unde aveau proprietăți întinse cei din clanul Piso? În Galia, și mai precis, în... Provence! Nu este de mirare că acest district este vestit pentru „vinul” său (linie genealogică/cunoaștere). Câteva secole mai târziu s-a născut legenda Graalului, țesută numai din mituri. Legenda este alcătuită din poveștile simbolice ale Regelui Arthur (un alt „soare”), care au fost ilustrate pe cărțile de Tarot și în literatura și muzica Europei secole la rând. Graalul nu era altceva decât cupa sau pocalul în care a fost colectat sângele lui Iisus în momentul crucificării. Acesta era de fapt un simbol al sângelui care curgea în ritualurile antice care sacrificau miei în timpul echinocțiului de primăvară, iar, pentru cei mai inițiați, un simbol al liniilor genealogice ale „zeilor” reptilieni. În primele manuscrise ale legendei, Graalul este numit Sang Real, termen francez vechi care însemna sânge regal. Așa cum vom demonstra mai departe, acest sânge regal nu era altul decât cel al liniilor genealogice reptilo-umane și nu avea nimic de-a face cu Iisus.

Imaginea zeului solar cunoscută sub numele de Iisus a fost transformată mai târziu într-un fiu supranatural al lui Dumnezeu de cel care avea să devină cunoscut sub numele de Sfântul Pavel, al cărui nume real era Saul din Tarsus. În varianta oficială a poveștii, Sfântul Pavel s-a născut din părinți iudei, dar a devenit cetățean roman, deși era un fariseu și un aderent strict la religia ebraică. Ce alt iudeu care a devenit roman mai cunoaștem? Josephus, pseudonimul lui Piso, autorul Evangheliilor! Se spune că Sfântul Pavel ar fi încurajat persecuția primilor creștini, dar s-a convertit în timp ce se afla în drum spre Damasc, căci „Iisus” i-ar fi apărut miraculos în față și l-ar fi întrebat: „De ce mă persecuți?” De fapt, există trei versiuni oficiale ale poveștii. Într-una dintre ele, Pavel a auzit vocea lui Iisus vorbindu-i (Fapte 9:7). În alta a văzut o lumină mare, dar nu a auzit nici o voce (Fapte 22:9), iar în a treia a primit instrucțiuni de la Iisus despre misiunea lui viitoare (Fapte 26:13). Pavel a fost creația lui Pliniu cel Tânăr (al cărui nume de militar era Maximus) și a lui Justus Piso. Cei doi au introdus în povestea lui Pavel numeroși prieteni și asociați ai lor, inclusiv personaje din istoria familiei. Spre exemplu, cel care l-a vindecat pe Pavel de orbire a fost un om pe nume „Ananias”, inspirat

în mod evident de Annaeus Seneca, cel care a murit împreună cu tatăl Piso din ordinul lui Nero. În Scrisoarea către Romani găsim această frază: „Salută-l pe Herodion, amicul meu”, indiciu care dezvăluie legăturile familiei Piso cu Irod cel Mare. Pavel nu a răspândit mesajul lui Iisus în Cipru, Creta, Macedonia, Asia, Grecia și Roma. Cei care au făcut-o au fost Pliniu și Piso. Între anii 100 și 105, Justus, tatăl acestuia și Pliniu, împreună cu familia, prietenii și sclavii lor, s-au dus în Asia Mică (pe teritoriul actualei Turcii), vizitând, printre altele, orașele grecești și Alexandria, pentru a-i „încuraja” pe săraci și pe sclavi să adere la noua lor credință. Primele biserici au fost create în Bithnya și Pontus de Pliniu. Acesta a vizitat de mai multe ori aceste locuri, începând din anul 85, aceasta fiind chiar originea prenumelui lui Pontius Pilat. Acesta este numit doar Pilat în Evangheliile după Matei și după Marcu, primele Evanghelii scrise de Piso, dar în Evanghelia după Luca, cea pe care Piso a scris-o împreună cu Pliniu, Pilat capătă brusc și un prenume: Pontius. Evanghelia după Luca a fost scrisă chiar în anii în care Pliniu a început să viziteze Pontus. Scrisorile lui Pliniu, semnate chiar cu numele său, afirmă că Justus Piso s-a aflat în Bithnya între anii 96-98, folosind numele de Tullius Justus, și că familia Piso avea de asemenea o locuință în Ephesus, locul în care se afla templul zeiței Diana, o altă versiune a lui Isis, Semiramida, Barati, etc. În timp ce călătoreau prin diferite locuri, membrii familiei Piso pretindeau că sunt apostoli și episcopi, succesori ai personajelor inventate chiar de ei, Petru și Pavel. Astfel, ei au pretins că sunt Ignatius (Pliniu), Justinus (Justus), Clement din Roma (Julius), Policarp (Proculus) și Papias (Julianus, fiul lui Justus). La vremea respectivă, o membră a familiei Piso, Pompeia Plotina (pe numele său real Claudia Phoebe) era soția împăratului roman Traian, așa că ceilalți membri ai clanului au beneficiat de un sprijin enorm de la cel mai înalt nivel al puterii. În textele biblice: Scrisoare către Romani, Timotei și Clement, Pompeia apare sub numele de „sora noastră Phoebe”, „Claudia” și „Claudina”.

Clanul Piso împreună cu Pliniu au introdus în textele lor toate simbolurile religiei soarelui și ale miturilor Frăției Babiloniene. De pildă, locul de baștină al lui Pavel este orașul Tarsus din Asia Mică (actualmente Turcia), capitala cilicienilor. Întâmplarea face ca acest oraș să fi fost unul din principalele centre ale religiei solare a lui

Mithra, care a ajuns la Roma prin intermediul cilicienilor, de unde s-a răspândit apoi în întregul imperiu. De asemenea, Asia Mică a fost prima regiune în care s-a răspândit cultul lui Dionisos. Ambele personaje erau zei solari născuți pe data de 25 decembrie, care au murit pentru iertarea păcatelor noastre. Tot ce cred la ora actuală creștinii despre Iisus credeau în acele timpuri romanii despre Mithra. Ziua sacră a adeptilor lui Mithra era duminica, tocmai pentru că acesta era un zeu solar. Ei au numit această zi Ziua Domnului. Dionisos s-a născut dintr-o fecioară și a fost cunoscut sub nume precum: Vița de vie, Domnul Nostru, Mântuitorul, Judecătorul celor morți, Eliberatorul, Cel Înviat și singurul Fiu al lui Dumnezeu. Deasupra capului lui Dionisos erau scrise cuvintele: „Eu sunt Viața, Moartea și Învierea. Eu sunt cel ce poartă coroana înaripată (Soarele)”. Scriitorul H.G. Wells arată că multe din cuvintele atribuite de Pavel lui Iisus erau exact cele folosite de adepții lui Mithra. Liturgia lui Mithra este identică cu Liturgia lui Iisus. Când Pavel spune: „Ei au băut din piatra spirituală, iar acea piatră era Christos” (1 Corinteni 10:4), el folosește exact cuvintele din scripturile lui Mithra. Doar numele au fost schimbate. În Evangheliile, Petru devine „piatra” creștină pe care urma să fie construită noua biserică. Se spune despre Colina Vaticanului că era sacră pentru Petru, dar același loc era considerat sacru cu mult timp înainte pentru Mithra. Într-adevăr, aici s-au descoperit numeroase vestigii din perioada cultului lui Mithra! Practic, clanul Piso l-a transformat pe Mithra într-un cult creștin de tip Mith-ra (n.n. mitologic).

Toți papii au emis pretenția că domnesc în calitate de urmași ai lui Petru, primul papă. Această pretenție derivă dintr-o afirmație biblică a lui Iisus, în care acesta a spus: „Tu ești Petru, și pe tine îmi voi clădi Eu biserica Mea”. Numai patru versete mai târziu urmează demolarea lui Petru: „Dar El s-a întors și i-a spus lui Petru: „Înapoia mea, Satan! Tu ești o piatră de poticnire pentru Mine, căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor!” „Piatra” este un simbol clasic al școlilor misterelor, la fel ca și „piatra unghiulară” asociată cu Iisus, folosită inclusiv în simbolismul francmason din zilele noastre. Petru este considerat păstrătorul cheilor raiului, dar și acesta este tot un simbol al școlilor misterelor care corespunde lui Ianus cel cu două fețe, păstrătorul cheilor Templului Înțelepciunii, sau lui Mithra, care păstra de

asemenea cheile raiului. Pe de altă parte, Ianus nu era altul decât Eannus, unul din titlurile acordate lui Nimrod în Babilon. Cheile de aur și de argint ale succesorului lui Petru, papa, sunt alte simboluri folosite de doctrina secretă. Papii și cei care îi controlează pe papi știu foarte bine ce înseamnă aceste lucruri. Aurul și argintul sunt metalele prețioase care simbolizează soarele și luna. Despre Petru și Pavel se afirmă că au fost uciși la Roma în timpul prigoanei pe care a dezlănțuit-o împotriva creștinilor împăratul Nero, dar nu există nici o dovadă care să ateste acest lucru. Există în schimb alte două persoane care au fost ucise de Nero, și anume Lucius Calpurnius Piso, capul familiei, și prietenul acestuia, Annaeus Seneca! Pe măsură ce au trecut anii, religia soarelui și simbolismul ezoteric al școlilor misterelor s-au transformat într-o religie bazată pe traducerea literală a unor texte simbolice.

Creștinismul s-a clădit pe această neînțelegere și pe această farsă. Se încearcă astăzi să ne facă să credem că biserica creștină s-a născut ca o singură entitate, dar nici acest lucru nu este adevărat. De-a lungul vremii au existat numeroase facțiuni care s-au grupat în jurul unor puncte de vedere diferite, care s-au luptat între ele pentru a cuceri supremația ca unice deținătoare ale „adevărului”. Cel mai puternic conflict a fost cel declanșat între cei care credeau în varianta lui Pavel, care îl privea pe Iisus ca Fiul supranatural al lui Dumnezeu, și Arieni, care credeau că el a fost un om, nu una cu Dumnezeu. Arieni au primit acest nume de la Anus, un om al bisericii din Alexandria, în Egipt, care s-a întrebat cum putea fi Iisus una cu Dumnezeu, în condițiile în care Iehova afirmase clar că el este singurul Dumnezeu. Cum putea fi divizat în acest caz Dumnezeu în trei părți, respectiv Tatăl, Fiul și Sfântul Duh? Conceptul „trinității” este un simbol păgân, parte integrantă din viziunea babiloniană și egipteană asupra lumii. Dacă am trăi într-o lume a adulților maturi, ar trebui să le permitem tuturor oamenilor libertatea de a crede orice doresc, atât timp cât nu își impun credințele și celor din jur. Simplul fapt că noi credem că părerile altora nu sunt adevărate sau sunt niște prostii nu ar trebui să aibă nici o importanță. Problema mea cu creștinismul și cu religia în general nu este legată de credințele oamenilor în acestea – este dreptul lor să creadă în orice doresc -, ci de felul în care le-au fost impuse ele prin cultivarea sentimentelor de vinovăție, teamă, violență și reprimarea

gândirii alternative. Din păcate, acordarea dreptului de a crede în altceva decât crezi tu a devenit în acele timpuri o ofensă criminală, așa că paulinii și arienii și-au propus să se distrugă reciproc. Acesta este momentul în care intră pe scenă împăratul Constantin cel Mare, adevăratul părinte al creștinismului, alături de clanul Piso și de Pliniu.

Constantin a devenit împărat al Romei în anul 312. El și-a câștigat reputația de a fi un soldat curajos și nemilos, servind în armata imperială din Insulele Britanice cu mult timp înainte să fie ales ca Cezar al lumii occidentale. După ce a devenit împărat, a început să-șiucidă dușmanii, inclusiv pe copiii acestora. Legenda creștină afirmă că într-una din bătăliile pentru cucerirea puterii imperiale, dusă pe podul Milvian de lângă Roma, Constantin ar fi avut o viziune a lui Iisus, care i-ar fi spus să își pună o cruce pe steag, dacă dorește să obțină victoria împotriva dușmanilor săi. Povestea pare rezonabilă, dar nu mă pot împiedica să nu mă gândesc că este o glumă proastă. Se spune despre Constantin că s-ar fi convertit la creștinism în urma unor viziuni. Există totuși o mică problemă: el nu a devenit niciodată un creștin adevărat, decât poate pe patul de moarte, ca să se asigure că ajunge în rai! L-a adorat tot timpul pe zeul grec Apolo (Soarele), s-a închinat lui *Sol Invictus* (Soarele Invincibil) și a rămas până la moarte *Pontifex Maximus* (Pontiful Suprem) al Bisericii Păgâne! În consecință, Iisus a primit dreptul de a-și celebra ziua de naștere pe data de 25 decembrie, dată care nu a mai fost schimbată până astăzi. Tot Constantin este responsabil și de construirea mormântului sfânt de la Ierusalim. Mama sa, Elena, a vizitat orașul Ierusalim pentru a depista locurile și relicvele sfinte ale legendei creștine. Ea a pretins că a descoperit locurile exacte în care s-a născut Iisus, în care a fost crucificat, în care a fost înmormântat și în care s-a ridicat la cer. Toate acestea pot fi vizitate și astăzi în orice tur al Ierusalimului. În anul 326, Constantin a construit o bazilică în punctul pe care maică-sa l-a identificat ca fiind locul crucificării. Acesta este spațiul pe care se află astăzi marea Biserică a Sfântului Mormânt, care atrage milioane de creștini care doresc să vadă locul în care „a fost crucificat Iisus”. Elena a pretins de asemenea că ar fi descoperit cele trei cruci din lemn, la trei secole după ce s-au petrecut faptele! Cu siguranță, trebuie să fi fost o femeie foarte descurcăreață...

Adevărul este cu totul altul. Constantin era membru în aceeași Frăție Babiloniană sub acoperirea căreia au operat cei din clanul Piso și Pliniu. Potrivit anumitor cercetători, bazilica construită de Constantin în Ierusalim face parte din schema geometrică sacră a orașului. Colegiul Roman al Arhitecților avea legături cu Ordinul Maeștrilor Comacini, care s-a extins rapid sub domnia lui Constantin și sub cea a lui Teodosie, în care creștinismul a devenit religia dominantă în imperiul roman. Ambele organizații erau ramuri importante ale Frăției. Ordinul Comacinelor își avea sediul pe insula Comacini de pe lacul Como, în nordul Italiei. Situat astăzi în apropiere de centrele elvețiene în care se spală masiv banii proveniți din traficul de droguri, precum Lugano, lacul Como a reprezentat întotdeauna un centru important al Frăției Babiloniene. De pildă, doi membri moderni importanți ai Frăției, Prințul Philip al Marii Britanii și mentorul acestuia, Lord Mountbatten, au participat la o întâlnire a Grupului Bilderberg (una din organizațiile secrete cele mai importante ale Frăției) care s-a ținut pe lacul Como, în anul 1965. Ordinul Comacinelor s-a împărțit în două loji conduse de Mari Maeștri. Membrii săi purtau șorțuri și mănuși albe și comunicau prin semne și strângeri de mână secrete. Toate acestea se întâmplau cu mai bine de o mie de ani înainte de crearea oficială a francmasoneriei! Regele Lombardiei le-a acordat protecția sa și au fost făcuți maeștri ai tuturor zidarilor și arhitecților din Italia. Acest ordin secret, succesor al arhitecților Frăției din antichitate, Artificierii Dionisieni, este cel care a asigurat puntea de legătură între cei care au construit templele păgâne ale antichității și frații lor care aveau să construiască marile catedrale creștine din Europa. Practic, aceeași Frăție le-a construit pe toate! Templele antice erau altare închinat zeităților păgâne, la fel ca și catedralele creștine de mai târziu. Singura diferență era aceea că în cazul celor din urmă, publicul naiv credea că au fost ridicate întru slava lui „Iisus”. Faimosul erou creștin Sfântul Bernard l-a definit pe Dumnezeu ca fiind „lungime, lățime, înălțime și adâncime” tocmai pentru că știa efectul geometriei și al numerelor asupra câmpurilor energetice. La vremea lui, Pitagora afirmase de asemenea că „Numerele sunt totul”. Puterea formei, a numerelor, a geometriei și a proporțiilor sunt câteva din „marile mistere” care au fost ascunse de ochii maselor largi.

În mod evident, Constantin și Frăția care îi controla pe împărați au sesizat avantajele politice ale sprijinirii mișcării creștine. Cât despre mase, acestea nu au avut nici o problemă în a îmbrățișa noua religie, căci aceasta se potrivea cu cea a altor zei solari pe care îi cunoșteau, inclusiv Mithra. Creștinismul a strâns mulți adepți ai lui Mithra, căci pentru aceștia noua credință nu diferea cu nimic de fostul sistem de convingeri, cu excepția numelui. Constantin a dispus încetarea persecuțiilor împotriva creștinilor în Imperiul Roman prin celebrul său Edict din Milan, dar nici măcar acesta nu a făcut o referire directă la creștinism, ci la toate religiile care credeau într-un Dumnezeu unic. Oricum, persecuția de dinainte avea să fie urmată în cel mai scurt timp de altele, căci Biserica Catolică avea să-i persecute, să-i ardă și să-i tortureze pe toți cei care nu credeau în credința creștină, sau cel puțin în versiunea sa asupra acesteia. Zeci de milioane de oameni au murit în numele așa-zisului „Print al Păcii”. Constantin însuși și-a ucis soția și fiul cel mare înainte de a pleca în călătorie spre palatul său din Niceea (la ora actuală Iznik, în Turcia), în anul 325, pentru a decide acolo ce anume trebuie să creadă creștinii (decizii care au rămas valabile până astăzi). El dorea să pună capăt conflictului dintre paulini și arieni, și să instaureze un singur crez creștin. De aceea, a convocat 318 episcopi (un alt număr mistic) într-un conciliu la Niceea și le-a spus ce anume au voie să creadă și ce nu. Între diferitele facțiuni au izbucnit certuri amare, căci se puneau chestiuni arzătoare pentru viitorul lumii: era Iisus parte integrantă a Sfintei Treimi, alcătuită din Tatăl, Fiul și Sfântul Duh? La naiba! Au fost scoase tot felul de documente și s-au dat tot felul de lovituri sub centură. Dacă sunteți cumva creștini, trebuie să știți că așa s-a decis soarta religiei dumneavoastră. Arieni au pierdut bătălia din acea zi, și din acest talmeș-balmeș tutelat de puterea imperială romană s-a născut credința creștină actuală sau crezul niceean. Iată în ce consta acest crez. Sper că vă concentrați, căci vă voi pune întrebări mai târziu:

„Noi credem într-un Dumnezeu unic, Tatăl atotputernic, creatorul tuturor lucrurilor, vizibile și invizibile deopotrivă; și într-un Domn unic, fiul lui Dumnezeu, conceput de Tatăl, adică având aceeași substanță ca și Tatăl, Dumnezeu din Dumnezeu și Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, nu creat, ci având aceeași

substanță ca și Tatăl, Cel prin care s-au făcut toate lucrurile, atât cele din ceruri cât și cele de pe pământ; Cel care, pentru mântuirea noastră, a oamenilor, a coborât și s-a întrupat pe pământ, s-a făcut om, a suferit și s-a ridicat din morți a treia zi, s-a ridicat la ceruri și va veni cândva din nou pentru a-i judeca pe cei vii și pe cei morți; și mai credem în Duhul Sfânt”.

Ce poate fi mai simplu? Conciliul a stabilit că Iisus este din aceeași substanță ca și Tatăl deoarece în Babilonul antic se spunea că Nimrod și fiul său, Tammuz, sunt una și aceeași persoană. Cât despre mama sa, regina Semiramida, aceasta este gratulată cu titlul de Duh Sfânt. Așa se face că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt de fapt Nimrod-Tammuz și Semiramida. Creștinismul nu este altceva decât religia Babilonului, și așa a fost de la bun început. La ora actuală, Roma și Talia reprezintă unul din nucleele Frăției, așa cum explic detaliat în cartea mea anterioară, *Și adevărul vă va face liberi*. Vaticanul însuși este în întregime controlat de Frăție, fiind una din bazele cele mai importante ale acesteia.

La fel ca și iudaismul și islamul, creștinismul a fost conceput pentru a transpune în practică o altă parte vitală a Agendei reptiliene: suprimarea energiei feminine, cea care permite conexiunea intuitivă cu nivelele superioare ale conștiinței multidimensionale a universului (și implicit a ființei umane). Prin suprimarea vocii intuiției, ei au reușit blocarea accesului la conștiința superioară și reducerea oamenilor la niște ființe dominate de conștiința lor inferioară. Oamenii sunt izolați astfel de expresia supremă a iubirii, înțelepciunii și cunoașterii, depinzând întru totul de „informațiile” manipulate care le bombardează ochii și urechile. Așa se explică de ce Frăția a încercat tot timpul să creeze o lume în care să prevaleze energia masculină, cel puțin la suprafață. Starea de conștiință care corespunde arhetipului „macho” este deconectată de energia sa feminină corespondentă, fiind profund dezechilibrată. De remarcat că în Crezul Conciliului de la Niceea nu se pomenește nimic de vreo femeie. Se spune doar că Dumnezeu s-a făcut trup sub forma lui Iisus Christos „pentru mântuirea noastră, a oamenilor”. Creștinismul a fost un bastion masculin încă de la crearea sa, cu scopul de a suprima energia feminină și de dezechilibra conștiința umană. Primii fondatori ai Bisericii, precum Quintus Tertullian, le-au izgonit pe femei

din oficiul preoțesc și le-au interzis chiar să vorbească în biserică. Biserica Catolică nu a acceptat că femeile au suflet decât în anul 1545, în urma Conciliului de la Trent. Chiar și atunci majoritatea celor care au votat pentru a fost foarte subțire, diferența fiind de numai trei voturi! Semințele acestei dogme anti-feminine adoptată de biserica creștină se regăsesc în predecesora sa, secta profetului (zeului solar mitic) Zoroastru. Acesta s-a născut (cum altfel) în Persia, actualmente Turcia, ținutul unde se află Munții Taurus și orașul în care s-a născut Sfântul Pavel, Tarsus. Zoroastru a fost un anti-feminist vehement, afirmând că: „Nici o femeie nu poate intra în rai decât dacă a fost o soție supusă și și-a considerat bărbatul un stăpân”. Această filozofie reprezintă o reluare aproape cuvânt cu cuvânt a celei brahmanice, teribilul crez hindus care a fost introdus de arieni în India cu multe secole înainte. Sfântul Pavel (respectiv clanul Piso și Pliniu) a preluat ștafeta anti-feminismului și a creat premisele pentru cea mai oribilă reprimare a femeilor timp de aproape 2000 de ani. Printre perlele atribuite Sfântului Pavel se numără și următoarea:

„Soții, supuneți-vă soților voștri, căci soțul este capul soției, la fel cum Christos este capul Bisericii. La fel cum Biserica se supune lui Christos, o soție trebuie să se supună în toate soțului ei”.

Sau:

„Eu nu suport să aud o femeie predicând sau încercând să uzurpe autoritatea bărbaților. Nu o suport decât atunci când tace”.

Biserica creștină a fost construită cu scopul precis de a reprezenta și de a perpetua vibrația masculină extremă, energia soarelui, păstrând astfel marele secret al cunoașterii, ascuns din cele mai vechi timpuri. Această biserică a devenit un instrument crucial și extrem de eficient pentru eliminarea cunoașterii ezoterice din circuitul public, pentru a putea fi folosită în secret și cu rea intenție din culise. Asaltul asupra energiei feminine și asupra cunoașterii ezoterice a condus la oribilele persecuții împotriva „vrăjitoarelor”, adică a mediumilor și persoanelor cu capacități extrasenzoriale. Aceste comunicări cu lumile de dincolo făcuseră parte integrantă din lumea pre-creștină, fiind unanim acceptate. Mediumii erau cunoscuți sub numele de profeți, oracole, canale ale lui Dumnezeu, etc. Unul din liderii acestei vânători de

vrăjitoare a fost Jerome, născut în anul 341, cel căruia i se atribuie textul principalei versiuni latine a Bibliei. Jerome a fost cel care l-a convins pe papă să scoată în afara legii orice comunicație cu alte lumi. Printr-un singur decret papal, canalele lui Dumnezeu s-au transformat în vrăjitori și vrăjitoare ale diavolului, termen folosit încă de numeroși creștini moderni. Regele James I, primul rege al Angliei și Scoției reunite, a inclus o condamnare aspră a actelor de vrăjitorie în faimoasa sa Biblie (Biblia Regelui James) tipărită în anul 1611 și s-a ținut de cuvânt, torturând și executând mii de femei sub acuzația de vrăjitorie. Ceea ce își dorea Jerome era ca preoții să devină mijlocitorii între oameni și Dumnezeu. El nu dorea ca oamenii să se roage direct lui Dumnezeu, contrazicând linia oficială, și cu atât mai puțin să pună în circulație cunoștințe neaprobate de biserică. Iată ce a spus el, negru pe alb:

„Noi nu ne opunem atât profețiilor, cât acelor profeții care contrazic Scripturile mai vechi sau mai noi”.

Simultan, inițiații Frăției Babiloniene care au creat Biserica Romană se foloseau din plin de aceste puteri extrasenzoriale, comunicând cu alte dimensiuni. Bine, dar cum altfel i-am putea controla pe nespălați, cu atât mai mult cu cât sunt atât de numeroși?! Mai bine să-i facem să creadă într-un basm cu Iisus, păcălindu-i că după o singură viață trăită pe pământ, Dumnezeu va decide dacă se duc în rai sau în iad. I-am convins deja că noi, oamenii în robe negre, știm mai bine ce dorește Dumnezeu de la ei și că orice formă de cunoaștere ezoterică este demoniacă. Altceva? Mda, ar trebui să fim atenți cu acea energie sexuală, forța creatoare din om. Trebuie să închidem acest izvor de energie; în caz contrar, sursa lor de putere nu va dispărea. În această direcție, cunoaștem pe cineva cum nu se poate mai potrivit pentru această sarcină: pe Augustin. Hei, Augustine, treci în biroul nostru. La fel ca mulți alți eroi timpurii ai Bisericii, Sfântul Augustin din Hippo era originar din Africa de Nord. În prima parte a vieții nu se mai sătura de sex, dar după convertirea sa la creștinism la vârsta de 31 de ani opiniile sale s-au schimbat radical și el a stabilit că sexul este ceva oribil. Cred că știți cât de dificili sunt fumătorii când se lasă de fumat. Augustin nu a mai permis nici unei femei să intre în casa sa neînsoțită, nici măcar propriei lui surori. Din păcate, nu i-a venit în minte nici un alt mijloc de a face copii, așa că nu a putut interzice complet sexul, de teamă să nu dispară întreaga

rasă. A insistat totuși ca nimeni să nu se bucure de el. Vă asigur că acest lucru este imposibil. Iată care era viziunea Sfântului Augustin despre sexualitate:

„Soți, iubiți-vă soțiile, dar într-un mod cast. Nu insistați asupra lucrării trupești decât în măsura în care acest lucru este necesar pentru procrearea copiilor. De vreme ce copiii nu pot fi concepuți în nici un alt fel, va trebui să vă coborâți asupra lui împotriva voinței voastre, căci el a fost pedeapsa lui Adam”.

Așa s-a ajuns la impunerea celibatului preoțesc de către papa Grigorie VII în anul 1074. Da, motivul pentru care preoții catolici din epoca noastră sunt nevoiți să practice celibatul se datorează deciziei unui singur om, care a trăit acum o mie de ani; din cauza lui, un număr nesfârșit de copii abuzați de bieții preoți frustrați și confuzi au fost nevoiți să suporte consecințele. Augustin a fost primul care a făcut legătura între sex și păcatul original, acel concept potrivit căruia ne naștem cu toții din start păcătoși, din cauza legăturii noastre de rudenie cu Adam și cu Eva. Legenda creștină susține că singura ființă care s-a născut vreodată fără de păcat a fost Iisus, întrucât a fost conceput printr-o naștere imaculată. Ce putem spune însă despre mama lui? Cu siguranță, ea trebuie să fi fost supusă păcatului original, și este imposibil să nu-i fi transmis și lui ceva din acest păcat strămoșesc. În cele din urmă, Biserica Romană a sesizat contradicția și a decretat că și Maria s-a născut fără de păcat, dintr-o fecioară. Bine, dar mama ei? Se afla ea sub incidența păcatului original? Dacă da, cu siguranță trebuie să-i fi transmis o parte din acesta. Doamne, opriți-mă înainte să o iau razna! Numai prostii! Și totuși, ele au permis controlul și manipularea a miliarde de oameni, prin implementarea crezului creștin, bazat pe teamă, vinovăție și violență, adânc în subconștientul colectiv. De fapt, și eu cred în păcatul original. Câteva din „păcatele” mele au fost cât se poate de originale. Dacă tot păcătuiți, încercați să o faceți cât mai original cu putință. Acesta este sfatul meu!

Nivelul fizic, cel emoțional, cel mental și cel spiritual al ființei noastre sunt conectate între ele prin vortexuri energetice numite *chakra*-e (cuvânt sanscrit care înseamnă „roată de lumină”). Aceste *chakra*-e fac ca dezechilibrul de pe un nivel să le afecteze și pe celelalte (vezi Figura 18). De pildă, atunci când suntem foarte

stresați din punct de vedere emoțional, primul lucru care ni se întâmplă este că nu mai gândim bine. Altfel spus, dezechilibrul se transmite de pe nivelul emoțional pe cel mental. Dacă nu este corectat, dezechilibrul sfârșește prin a fi transmis corpului fizic, conducând la boală sau disconfort. Aceste dezechilibre emoționale se manifestă la nivelul corpului fizic sub forma unor reacții chimice. Acesta este nivelul pe care încearcă să-l „trateze” medicina oficială (altfel spus, companiile transnaționale farmaceutice), cu costuri incredibile, atât în bani, cât și ca efecte pe termen lung asupra corpului. Ei tratează simptomele, nu cauzele, căci marea majoritate a doctorilor sunt atât de în-doctor-inați încât nu au nici cea mai vagă idee despre felul în care funcționează corpul și ființa umană. În schimb, cei care se ascund în spatele companiilor transnaționale farmaceutice știu foarte bine aceste lucruri, făcând tot ce le stă în puteri pentru a suprima metodele de vindecare „alternative” care tratează cauzele, și nu simptomele.

Chakra-ele absorb energie în câmpul conștiinței noastre. Atunci când funcționează la capacitate, noi absorbim o cantitate uriașă de energie, îndeosebi prin *chakra* situată la baza coloanei vertebrale. De aici, ea urcă de-a lungul coloanei, trecând prin celelalte *chakra*-e principale (șapte cu totul), până la *chakra* din creștetul capului. Am explicat în detaliu acest mecanism în celelalte cărți ale mele, precum *Eu sunt eu; eu sunt liber*. Din motive pe care le voi explica într-un capitol ulterior, cu cât absorbim mai multă energie în câmpul nostru de conștiință, cu atât mai mare devine puterea noastră de a crea și de a ne controla propriul destin. De aceea, este absolut vital ca cei interesați să ne domine să descopere căi precise de limitare a energiei astfel absorbite. Aici intervine manipularea sexului. Cele trei *chakra*-e inferioare sunt: *chakra* rădăcinii, cea sexuală, situată chiar deasupra ei, și cea a plexului solar, asociată cu emoțiile noastre. Aceasta este *chakra* care ne dă dureri de stomac atunci când suntem nervoși sau stresați. Ceea ce urmărește atitudinea creștină și „morală” este să închidă *chakra* rădăcinii și să arunce în aer puțină energie care mai ajunge la *chakra* sexuală și la cea a emoțiilor, din cauza vinovăției și fricii care au ajuns să fie asociate cu acest subiect (al sexului). Din cauza acestui blocaj, întregul câmp energetic/de conștiință uman este afectat. Marea majoritate a clericilor creștini nu cunosc aceste

lucruri, dar cei care au controlat de la bun început creștinismul și Biserica Romană le știu foarte bine, căci dețin cunoștințele ezoterice refuzate restului populației. Generație după generație, oamenii au fost condiționați să adopte viziunea creștină asupra sexualității, condiționându-și apoi mai departe copiii. În realitate, sexul este ceva minunat. El trebuie savurat, nu respins. Capacitatea de a-ți exprima iubirea pentru o altă ființă la nivel fizic este un dar sublim care ne-a fost făcut nouă, oamenilor. Nu contează în ce fel se exprimă sexualitatea dumneavoastră. Iubirea este iubire. Exprimați-o deschis. Dacă Augustin sau papa vor să și-o înnoade, treaba lor. Fiecare cu a lui, atât timp cât nu-mi spun mie cum să-mi trăiesc viața!

Figura 18

Chakra coronară

Chakra celui de-al treilea ochi

Chakra gâtului

Chakra inimii

Chakra plexului solar

Chakra sacrală

Chakra rădăcinii

Sistemul „chakra-elor” umane care permit interpenetrarea nivelelor noastre de conștiință. Atunci când sunt deschise, noi ne aflăm în legătură cu cosmosul și putem extrage de aici cantități nelimitate de energie. Dacă sunt închise, suntem deconectați de cosmos și nu putem opera decât cu o fracțiune din potențialul nostru mental, emoțional, fizic și spiritual.

Orientalii, asiaticii și chinezii au păstrat de mii de ani cunoașterea puterii energiei sexuale. În Occident, această cunoaștere a fost practică numai în societățile secrete și în ritualurile satanice. Așa cum am spus deja de atâtea ori, o energie nu este altceva decât o energie neutră; ea poate fi folosită atât pentru a face bine cât și pentru a distruge. În religiile orientale, trezirea conștiinței și stimularea energiei sexuale este cunoscută sub numele de Tantra. Pe bună dreptate, actul sexual este privit ca o formă de echilibrare și fuziune a energiei masculine (*yang*) cu cea feminină (*yin*). Scopul actelor amoroase tantrice constă în stimularea energiei sexuale de la baza coloanei vertebrale, cunoscută și ca energia *kundalini*.

Aceasta este simbolizată ca un șarpe încolăcit care se trezește, iar adepții tantrici își controlează și își amână orgasmul cu scopul de a transforma energia *kundalini* din forma sa originală (*ching*) într-o energie superioară (*ch'i*), iar apoi în expresia sa cea mai înaltă (*shen*). Procedul constă în ridicarea energiei de-a lungul coloanei vertebrale și coborârea ei din nou, până când adeptul reușește să se pună la unison cu întregul cosmos. Până la sfârșitul acestei cărți veți înțelege importanța acestui procedeu și baza sa științifică. Când energia *kundalini* explodează în câmpul energetic al omului, așa cum s-a întâmplat în cazul meu între anii 1990-1991, este posibil ca ea să dea peste cap echilibrul său mental, emoțional și spiritual, uneori chiar fizic, dacă omul respectiv nu știe să îi controleze puterea. Procesul de stimulare a energiei *kundalini* este descris ca „aprinderea focului interior”. În cazul meu nu s-a aprins un foc, ci a fost o explozie nucleară! Scopul Tantrei este de a realiza în mod controlat acest proces, dar sunt cazuri în care procesul necontrolat oferă experiențe mult mai intense, deopotrivă extreme și iluminatorii. După trezirea lui *kundalini*, omul capătă acces la o energie nelimitată și extrem de puternică, cu ajutorul căreia poate crea orice dorește. Sataniștii folosesc sexul ca parte integrantă din ritualurile lor, dar utilizează această forță creatoare uriașă în scopuri oribile. În egală măsură, ea poate fi folosită însă pentru eliberarea ființei, ceea ce explică obsesia creștinismului de transformare a sexului într-o experiență murdară, imorală și generatoare de vinovăție, astfel încât să suprimă sau să dezechilibreze energia *kundalini* și să deconecteze astfel oamenii de la nivelele cosmice ale sinelui lor.

Un alt aspect al farsei se referă la scrierea Bibliei. Dacă întrebi un om obișnuit, acesta îți va spune probabil că Matei, Marcu, Luca și Ioan au fost discipoli ai lui Iisus. Aceasta este impresia generală pe care o au oamenii, încurajată tacit de biserică, dar ea nu este reală, și nici chiar biserica nu susține în mod oficial așa ceva. Evangheliile și celelalte cărți ale Bibliei sunt scrise de clanul Piso în colaborare cu Pliniu. Numai aceste texte sunt recunoscute oficial de biserică, care face deosebirea între ele și nenumăratele variante și copii care au urmat. În realitate, există numeroase alte texte, chiar mai autentice decât cele oficiale, care sunt cuprinse în „Cartea Sfântă”. Acestea au fost însă respinse, distruse sau

rescrise, astfel încât să corespundă liniei oficiale. Iată ce scria în secolul trei filozoful Celsus despre liderii bisericii:

„Voi spuneți basme de adormit copiii, și nici măcar nu posedați arta de a le face să pară autentice... Ați modificat de trei, patru ori propriile voastre texte, uneori chiar și de mai multe ori, astfel încât să curmați orice obiecții care vi s-ar putea aduce”.

În anul 1958, la o mănăstire din Mar Saba, la est de Ierusalim, s-a descoperit un manuscris în care se precizează că povestea lui Iisus a fost rescrisă de Biserică ori de câte ori aceasta a considerat că este cazul, pentru a-și servi propriile interese. Documentul a fost descoperit de un american, Morton Smith, profesor de Istorie Antică la Universitatea Columbia, și includea textul unei scrisori adresată de episcopul Clement din Alexandria, unul din primii părinți ai bisericii, unui coleg pe nume Teodor. Manuscrisul revelează de asemenea un fragment necunoscut din Evanghelia după Marcu, care a fost suprimat de biserică. Acesta face referiri la anumite detalii ale inițierilor din școlile misterelor și relatează învierea lui Lazăr de către Iisus. Textul afirmă că Lazăr l-a strigat pe Iisus înainte de „învierea sa”, ceea ce arată că nu era cu adevărat mort din punct de vedere fizic. Manuscrisul mai face anumite aluzii din care rezultă că Iisus s-ar fi angrenat în anumite practici homosexuale cu „tânărul bogat” menționat de Evanghelia după Marcu. Doresc să subliniez că eu nu condamn homosexualitatea. Fiecare are dreptul să își trăiască viața așa cum crede, atât timp cât alegerea îi aparține cu adevărat. Ceea ce doresc să subliniez este altceva: că ierarhia creștină și-a înșelat și și-a mințit credincioșii de la bun început. Scrisoarea episcopului Clement reprezintă un răspuns adresat unui creștin care a fost foarte tulburat după ce a auzit relatarea de mai sus referitoare la Iisus, povestită de un grup de gnostici numit Carpocrates. Se pare că aceștia cunoșteau povestea de la un oficial din Alexandria. După ce confirmă autenticitatea poveștii, Clement își sfătuiește adeptul să conteste tot ce nu corespunde viziunii oficiale a bisericii, chiar dacă acel lucru este adevărat. Iată ce spune scrisoarea despre cei care pun în discuție ortodoxia oficială:

„Chiar dacă aceștia ar rosti un adevăr, cel care iubește Adevărul nu trebuie să fie de acord cu ei... El nu trebuie să îi susțină niciodată. Chiar dacă

aceștia ar aduce argumente care să demonstreze falsul, el nu trebuie să recunoască de cine este scrisă Evanghelia secretă, ci trebuie să nege, chiar dacă se află sub jurământ. Căci nu toate lucrurile adevărate trebuie recunoscute față de oameni”.

Clement a sintetizat în această frază atitudinea pe care a avut-o Frăția și acoliții săi de-a lungul întregii istorii. Marea majoritate a credincioșilor bisericii urmează linia oficială a acesteia pentru că așa au fost condiționați să creadă, dar în interiorul acestor „religii” se ascund secte secrete care cunosc adevărul. Ele sunt organizații în interiorul altor organizații, sau mai bine zis o singură organizație (Frăția reptiliană) în interiorul celorlalte. Aceștia sunt oamenii care au creat de la bun început religiile, care au scris și au tradus Biblia, cartea care a permis secole la rând controlul minților, lucru pe care îl reușește de minune chiar și la ora actuală. Jerome a devenit secretarul papei Damasus în anul 382 și a primit sarcina de a aduna diferitele texte pentru a alcătui Biblia latină, limba oficială a Romei. A rezultat astfel o nouă versiune, o traducere din ebraică și din greacă, la care se adăugau prejudecățile lui Jerome. Versiunea sa este cunoscută sub numele de *Vulgate*, de la *Latin Vulgata*, care înseamnă „de uz curent”. Probabil că o traducere mai bună ar fi „pentru uzul prostimii”. Jerome a redactat numai ce a considerat necesar din textele adunate, respingându-le pe cele care nu corespundeau crezului adoptat la Conciliul din Niceea. El a lucrat în această direcție cu un alt „părinte” al bisericii, bomba sexuală Augustin. Jerome și Augustin au căzut de acord că femeile sunt inferioare din punct de vedere moral și spiritual, și că sexul și plăcerile lumești reprezintă o amăgire diavolească ce îi împiedică pe bărbați să evolueze pe calea spirituală. Bieții oameni! Cei doi au examinat împreună 13 Evanghelii, nouă texte referitoare la faptele și la învățăturile apostolilor, plus 31 de scrisori și alte scrieri. Ei au decis care dintre acestea erau „ortodoxe” și care trebuiau respinse. Alegerea lor a fost susținută de Conciliul din Cartagina din anul 397, și reconfirmată de papa Inocențiu I o sută de ani mai târziu. Biblia Vulgate a lui Jerome a devenit unanim acceptată ca *singura* versiune oficială. Conciliul de la Trent din anul 1545 a decretat că aceasta este singura variantă acceptabilă de către catolici.

Marea majoritate a creștinilor nu puteau înțelege ce scrie în această Biblie, căci era scrisă în latină, limbă pe

care nu o mai înțelegeau. Se bazau însă pe preoți, care le spuneau ce trebuie și ce nu trebuie să facă. Au existat oameni condamnați și uciși pentru crima de a fi tradus Biblia în limba engleză, lucru care a permis milioaneilor de credincioși să afle ce scria cu adevărat în textele cu ajutorul cărora preoții i-au controlat și i-au terorizat atâta vreme. În anul 553, credința în reîncarnare a fost scoasă în afara legii de cel de-al doilea Sinod al Conciliului din Constantinople, sub influența împăratului Iustinian. Fără să mai aștepte acordul papei, Conciliul a decis că: „Dacă cineva își mărturisește credința în fabuloasa poveste a pre-existenței sufletelor, declarând că urmează monstruoasa doctrină care rezultă din ea, acesta trebuie... excomunicat”. „Monstruoasa doctrină” nu spunea altceva decât că sufletul uman trăiește de-a pururi, călătorind pe drumul etern al evoluției prin experiență, și că toți suntem responsabili pentru acțiunile noastre din această viață fizică sau din orice viață viitoare. Acceptarea teoriei reîncarnării ar fi diminuat puterea acestei mafii a paradisului și a iadului de a-i speria pe oameni dacă nu fac ce spun ei. Între timp, cunoașterea ezoterică aflată în circuitul public continua să fie retrasă de pretutindeni. După Constantin cel Mare au urmat alți împărați, care au influențat la rândul lor crezul noii religii care se extindea rapid. printre aceștia s-a numărat și Teodosie, care a făcut din creștinism religia oficială a imperiului, în anul 380. Puterea oamenilor în robe negre a crescut enorm, în timp ce preoțimea babiloniană s-a mutat cu arme și bagaje la Roma. Toți cei care se abăteau chiar și cu un milimetru de la doctrina oficială erau executați cu cruzime, iar documentele lor erau distruse, exact cum s-a întâmplat cu doctrina lui Nimrod în Babilon. Nu avem de-a face cu niște simpli psihopați însetați de putere, ci cu un plan calculat la rece de a domni prin teroare, privându-i pe oameni de cunoaștere, și implicit de adevărata viață. Reptilienii și păpușile manevrate de aceștia nu doreau altceva decât să creeze o închisoare mentală și emoțională, în afara căreia ar fi fost periculos să te aventurezi.

În cele din urmă, în anul 410 Roma a fost prădată de vizigoți, un popor germanic (arian) care a ocupat sudul Franței, dar la acea vreme Biserica Romană avea deja o influență atât de mare asupra populației încât atunci când împărații au dat bir cu fugiții, locul lor a fost preluat de papă. Dictatura imperială a făcut loc dictaturii papale, iar în secolele care au urmat, Europa a devenit câmpul unor

măceluri fără precedent. Personajul cel mai influent era papa, iar acesta se afla sub controlul Frăției Babiloniene. În această privință, lucrurile nu s-au schimbat prea mult până astăzi. Religia mozaică și cea creștină sunt invențiile celor care au controlat dintotdeauna cunoașterea secretă. Nici chiar veșmintele rituale nu diferă prea mult de cele antice. Ce poartă papa? O bonetă în formă de craniu, care simbolizează felul în care preoții din școlile misterelor obișnuiau să se radă pe cap. Aspectele cele mai rigide ale ritualurilor iudaice și creștine sunt aproape similare, lucru de înțeles, căci provin din aceeași sursă. Mitra papală este simbolul în formă de cap de pește al lui Nimrod.

Pentru a completa trioul, au apărut musulmanii, ai căror clerici poartă la rândul lor o bonetă în formă de craniu. Islamul a fost creat de „profetul” Mohamed (Mahomet), care a avut o „viziune” în anul 612. Odată în plus, ne putem da seama că rădăcinile mahomedanismului se află în religia iudaică și în cea creștină, deci implicit în cea babiloniană. Musulmanii înșiși consideră islamul o actualizare a curentului spiritual iudeo-creștin, strămoșul lor fiind același Avraam despre care se spune că s-a născut în orașul sumerian Ur, după care s-a îndreptat către Egipt. Musulmanii cred că Avraam a fost cel care a construit Kaaba, mormântul sfânt de la Mecca și actualul loc de pelerinaj al musulmanilor din toată lumea. În realitate, faimosul cult al Pietrei Negre era practicat deja în templele păgâne ale zeiței (Semiramida). W. Wynn Westcott, fondatorul Ordinului Hermetic al Golden Dawn, scrie în cartea sa, *Masonul magic*, că Piatra Neagră despre care se crede că a fost adusă la Mecca de Avraam era folosită inițial pentru ritualurile păgâne. Regăsim din nou simbolismul Frăției în „noua” religie. Simbolul săbiilor curbe încrucișate reprezintă luna și Venus, Luceafărul de dimineață, termen folosit pentru a-l desemna pe Lucifer. Pe de altă parte, Venus era un alt nume al reginei Semiramida. Musulmanii au acceptat ideea că Moise, regele David și Iisus au fost profeți divini trimiși de același Dumnezeu unic și atotputernic, deși toți trei erau invenții ale Frăției Babiloniene. Cartea lor sfântă, Coranul, chipurile inspirată de Dumnezeu, îl menționează pe Iisus în 93 de versete și îl tratează ca pe un om în viață. La fel ca și religia creștină, islamul a fost creat de aceleași organizații ale Frăției, cu scopul de a subjuga, de a divide și de a controla. Mahomed a fost ultimul profet, fiind considerat de musulmani ca fiind cel mai autentic. De

aceea, musulmanii cei mai ortodocși pretind ca toți creștinii și evreii să se convertească la mahomedanism. Termenul lor, Jihad, înseamnă „războiul sfânt” pe care au datoriat să-l declanșeze musulmanii împotriva tuturor celor care nu acceptă crezul lui Mahomed. Culmea ironiei face ca termenul de islam să însemne a se preda sau a se abandona, iar cel de musulman să însemne „cel care se predă sau se abandonează”. Poate cele mai sângeroase conflicte din istorie au rezultat din dorința musulmanilor, creștinilor și evreilor de a-și impune reciproc credințele, deși toate au provenit din aceeași sursă și prin aceeași manipulare!

În viziunea musulmanilor, Dumnezeuul islamic Allah este același „Dumnezeu” ca și cel iudeo-creștin, Iehova. Coranul este cartea sfântă a islamului, dar musulmanii acceptă inclusiv Pentateuhul, cele cinci cărți din Vechiul Testament atribuite lui Moise. De fapt, acestea au fost scrise de leviți după șederea lor în Babilon, și nu de „Moise”, care era doar un titlu folosit în școlile misterelor egiptene. Să fie oare o simplă coincidență faptul că toate cele trei mari religii actuale, închisori masive ale subconștientului colectiv, care au suprimat energia feminină și le-au oprit pe femei, și care au dat naștere unor conflicte atât de sângeroase, au provenit din aceeași parte a lumii? Sau că aceste religii monstruoase au fost create de oameni care au avut viziuni și vedenii? Mahomed a afirmat că a avut viziunea sa în apropiere de peștera în care obișnuia să se retragă. Peșterile și locurile întunecate apare constant în legendele super-vedetelor religioase și ale zeilor solari de genul lui Mithra sau Iisus. Mahomed a pretins că cel care l-a vizitat s-a recomandat ca fiind faimosul Arhanghel Gabriel din Biblie, după care și-a pierdut cunoștința și a intrat într-o stare de transă. Pe când se afla în starea sa hipnotică sau de transă, „Gabriel” i-a dat un mesaj pe care trebuia să-l rețină și să-l recite. Mahomed susține că atunci când s-a trezit, mesajul se afla înscris în inima sa. Ceea ce a urmat după această vizită a lui „Gabriel” a fost o baie de sânge fără precedent, căci Mahomed și succesorii săi au încercat să impună restului lumii crezul lor. Islamul nu se opune iudaismului și creștinismului. Toate cele trei religii conduc la aceeași stare de spirit, controlată de aceiași reptilienii. Islamul este o altă școală a misterelor, textele sale fiind scrise într-un cod ezoteric, pe care masele largi trebuiau să îl înțeleagă într-un mod literal. În secolele care au urmat au

existat momente în care fragmente din această cunoaștere ezoterică au putut ajunge până la publicul larg, fiind dezvăluite de liderii musulmani mai luminați, lucru care explică apariția societăților avansate și științifice care au fost create de musulmani în Spania și Bagdad. Un aspect cheie al Agendei moderne a Frăției constă în stimularea conflictului dintre Occident și națiunile islamice prin provocarea unei fracturi între lumea iudeo-creștină și cea musulmană.

O altă religie născută în urma unei „viziuni” a fost cea a mormonilor, care se integrează perfect în planurile Frăției, la fel ca și celelalte religii. Biserica Mormonă, sau mai simplu, Biserica lui Iisus Christos a Sfinților din Urmă, a fost fondată de Joseph Smith, care a pretins că a primit în anul 1823 vizita unui „înger” pe nume Moroni. Acesta i-ar fi spus de existența unei cărți alcătuită din tăblițe de aur care conține: „Evanghelia eternă în integralitatea ei” și „o relatare despre cei care au locuit anterior pe acest continent și despre sursele din care au provenit ei”. Lui Smith i s-a revelat locul unde erau ascunse tăblițele de aur, iar în anul 1827 el le-a tradus în engleză, cu ajutorul a două „pietre magice”, Urim și Thummim. De fapt, Urim și Thummim erau numele folosite de preoții leviți pentru a desemna zarurile divinatorii, cu ajutorul cărora făceau profeții pe care regii Israelului le urmau cu sfințenie. Aceste zaruri erau folosite într-un loc sfânt al școlii misterelelor numit Tabernaclu. A apărut astfel o altă religie născută din aceeași sursă și o altă sursă de perpetuare a mitului lui Iisus. Smith a afirmat că tăblițele de aur erau scrise în limba egipteană reformată”. Așa s-a născut Cartea Mormonilor, apărută doi ani mai târziu, iar adepții săi au devenit cunoscuți sub numele de Biserica Mormonă, apărută în anul 1830. Cei doi piloni ai acestei religii erau Smith și un alt individ pe nume Brigham Young. Amândoi erau francmasoni de rang înalt din loja cheie New York. Expansiunea noii secte a fost susținută financiar de Banca Rothschild din Statele Unite, numită Kuhn, Loeb and Company, cea care a finanțat inclusiv Revoluția Sovietică și ambele tabere din timpul Primului Război Mondial. Mormonii sunt o creație integrală a Frăției. Ei recunosc Biblia, dar susțin că textele produse de Smith sunt tot de origine divină. Și-au creat comunități numite Stâlpii Sionului (de la Sion = Sun = soare) și în cele din urmă s-au stabilit în Salt Lake City, în statul Utah. Acesta este orașul mormon de unde sunt orchestrate programele de

control al minții ale acestei religii, asupra cărora voi insista într-un capitol ulterior. Este ciudat cum toate aceste religii au apărut ca urmare a unor viziuni sau vizite subiective, urmate de apariția unor dogme extreme și autocrate, bazate pe teamă, îndoctrinare și manipulare.

O altă sectă bazată pe controlul minții și născută din iudeo-creștinism este cea intitulată Martorii lui Iehova. Membrii acesteia se închină Dumnezeului mânios al evreilor, Iehova, iar fondatorul sectei a fost pedofilul Charles Taze Russell, un francmason de rang înalt. Toate aceste religii nu au alt scop decât acela de a controla populația, de a crea conflicte între oameni și de a diviza masele. Viziunile Fecioarei Maria care au urmat de-a lungul secolelor, întărind credința în cultul creștin, au urmat un tipar similar. Deși nu știe nimeni cu precizie cum a arătat „echipa” lui Iisus, oamenii au viziuni frecvente cu diferite personaje biblice, care, invariabil, le apar exact așa cum sunt prezentate ele în ilustrațiile epocii. Celor care au viziuni biblice li se permite să construiască altare și biserici în locurile respective, în timp ce cei care au altfel de viziuni sunt condamnați ca unelte ale diavolului. William Cooper, un fost ofițer operativ în Serviciile Secrete Navale ale SUA, afirmă că a văzut documente secrete care atestă că extratereștrii le-au spus autorităților SUA că ei au fost cei care au manipulat rasa umană prin intermediul religiei, satanismului, vrăjitoriei, magiei și ocultismului. Un lucru este cert: rasa umană a fost într-adevăr manipulată prin intermediul religiei și al satanismului. Singura chestiune care mai rămâne de demonstrat este dacă cei care s-au aflat în spatele acestei manipulări au fost extratereștrii sau nu. Cooper se întreabă singur: „Au fost ei oare sursa religiilor noastre, prin care ne-au manipulat atâta timp?”

Răspunsul meu este un categoric: „Da”!

Capitolul 6

Rule Britannia

În primele secole ale erei noastre, pe măsură ce religiile se răspândeau tot mai mult în rândul maselor populare, controlându-le din ce în ce mai puternic, expansiunea Frăției Babiloniene s-a accelerat simultan pe frontul politic și pe cel financiar.

Vitală pentru această expansiune s-a dovedit a fi o nouă ramură de reptilienii pur-sânge și cu sânge încrucișat, care s-a instalat de-a lungul secolelor în Noua Troia – Londra, trecând prin Italia, Elveția, Germania și Olanda. Membrii acestei populații erau adoratori ai cultului lui Nimrod. Nu este de mirare faptul că însuși numele Italiei derivă de la cuvântul „taur”, unul din simbolurile lui Nimrod.

Totul a început de pe timpul fenicienilor, când, după numeroase migrații, această populație a sfârșit prin a se instala în anul 466 în nordul Italiei, în localitatea care va deveni mai târziu Veneția. Acești fenicieni au devenit astfel cunoscuți sub numele de venețieni. Ei și-au construit un imperiu maritim și financiar puternic, care avea la bază împrumutarea unor bani care nu existau și perceperea de dobânzi în schimbul lor. Această schemă financiară reprezintă un alt secret al Frăției Babiloniene pe care îl regăsim în toate epocile și culturile, ceea ce i-a permis acesteia să controleze la ora actuală averea întregii planete. Atunci când te duci la bancă să ceri un împrumut, aceasta nu tipărește nici măcar o singură bancnotă și nu emite nici o monedă. Tot ce face funcționarul din spatele ghișeului este să îți treacă în cont mărimea împrumutului, și începând din acel moment începi să plătești dobânzi la o cifră aflată pe ecranul unui calculator. Banca a creat astfel „bani” din nimic și acum insistă să o plătești pentru acest serviciu. Dacă altcineva ar îndrăzni să facă același lucru, autoritățile l-ar aresta pentru fraudă, dar băncile au dreptul legal să opereze în acest fel. Acest sistem a fost folosit încă din timpul Babilonului și s-a extins de-a lungul mileniilor din ce în ce mai mult. Puțini au fost cei care au îndrăznit vreodată să-l conteste, căci Frăția care a conceput acest sistem i-a controlat de la bun început pe regi, regine și oamenii politici, care l-au impus cu forța maselor largi. De fapt, Frăția chiar este alcătuită din regi, regine și oameni politici! „Banii” creați în acest fel sunt cunoscuți sub numele de bani „*fiat*” (n.n. de la fraza biblică: „*Facă-se!*”).

Sub tutela Frăției Babiloniene, fenicienii-venețienii și-a extins continuu bogăția și puterea, prin asasinate, războaie, piraterie și prin manipularea prin toate mijloacele a comerțului și a banilor. Ei sprijineau o țară atunci când aveau interesul, dar nu se sfiau să o distrugă dacă acest lucru corespundea Agendei lor. Una din metodele favorite pe care le-au aplicat a fost falimentarea

oricărei persoane, companii sau țări care li se opunea. Dacă găsiți o asemănare între această metodă și ceea ce se întâmplă în sistemul global actual, e bine să știți că există un motiv întemeiat pentru acest lucru. Frăția a ajuns să controleze astăzi întregul sistem bancar și comercial mondial prin intermediul băncilor centrale (naționale), al Băncii Mondiale, al Fondului Monetar Internațional, al Organizației Mondiale a Comerțului, al Băncii pentru Investiții Internaționale, și așa mai departe. Reptilo-arienii din Veneția au făcut căsătorii din interes, și-au cumpărat titluri, sau pur și simplu au inventat unele. În consecință, în jurul anului 1171, au devenit cunoscuți în Europa sub numele de „Nobilimea neagră”. Ca întotdeauna în istorie, fenicienii (sau mai bine zis reptilo-fenicienii) au devenit aristocrația conducătoare. Sfera lor de operațiuni s-a extins din nordul Italiei către Genova, apoi către Lombardia, ajungând în sfârșit în Elveția. Cuvântul lombard este încă larg folosit în industria financiară, iar una din străzile cele mai faimoase din centrul financiar al lumii, City din Londra, este Lombard Street. Nordul Italiei sau Lombardia a fost invadat în secolul IV e.n. de către „celții” arieni numiți lombarzi, care au adus cu ei un aflus de sânge nordic dinspre Germania. Mai târziu, ei au fost absorbiți de un alt popor arian, francii, de la care se trage numele Franței. Pe scurt, au existat mai multe ramuri ale aceleiași rase albe, conduse însă inevitabil de aceleași familii reptilo-ariene, fără ca marea majoritate a populației să știe de existența lor. La fel ca în zilele noastre, acești reptilienii și marionetele pe care le controlează arătau la fel ca oamenii, cu diferența că erau controlați de o forță interioară ce opera în conformitate cu o Agendă pe termen lung (pe termen lung din punctul nostru de vedere). Elveția a rămas până astăzi un nucleu financiar extrem de important al Frăției. Așa se explică de ce această țară nu este niciodată atacată și nu ia niciodată parte la războaie, chiar dacă toate celelalte țări de la granițele sale sunt implicate într-un conflict. Elveția este principalul centru financiar al oamenilor care creează războaiele, așa că este normal ca aceștia să se asigure că ea nu va fi implicată. Vedeți cât de simplă devine istoria atunci când cunoașteți Agenda?

Secole la rând, Veneția a rămas nucleul liniilor genealogice reptiliene, care au continuat să se extindă pornind de aici către Orientul Îndepărtat odată cu

călătoriile venețianului Marco Polo, despre care am avea mult mai multe de spus decât este dispusă să recunoască istoria oficială. La ora actuală, familiile regale care au supraviețuit în Europa sunt succesoarele acestei Nobilimi Negre, inclusiv Casa Britanică de Windsor. Toate aceste case regale practică satanismul și sunt mână în mână cu francmasoneria și cu alte societăți secrete ale Elitei. Mă voi ocupa de istoria Windsor-ilor, de groteștile lor manipulări și de activitățile lor reptilian-satanice într-un capitol ulterior al acestei cărți. Nobilimea Neagră a stabilit relații apropiate cu liniile genealogice din Marea Britanie, care s-au ascuns de altfel în spatele invaziei unei alte ramuri a „familiei” lor din anul 1066, normanzii lui Wilhelm Cuceritorul și clanul St Clair, o familie de sorginte vikingă. Potrivit vechii scheme, Nobilimea Neagră s-a încrucișat prin alianțe matrimoniale cu familiile aristocratice britanice, și-a acordat singură titluri sau și le-a inventat pur și simplu. Două familii au fost cu deosebire importante în acest asalt al Nobilimii Negre asupra Marii Britanii: clanul Savoy și clanul Estes. Clanul Savoy (al cărui nume l-a preluat faimosul hotel londonez) a condus Italia între anii 1146-1945, iar familia Estes a condus regiunea Ferrara de la 1100 și până în anul 1860, când Italia s-a unificat. Există nenumărate exemple ale felului în care s-a infiltrat Nobilimea Neagră, preluând controlul asupra Angliei. Eleanor, fiica lui Peter, cel de-al nouălea conte de Savoy, s-a măritat cu regele englez Henric al III-lea. Peter Savoy, contele Nobilimii Negre, a primit astfel proprietăți întinse în Anglia de la socrul său, regele Angliei, inclusiv titlul de Conte englez¹¹ de Richmond. Din această poziție, noul conte de Richmond a aranjat o serie de alte căsătorii între Nobilimea Neagră și aristocrația engleză. S-a ajuns până acolo încât fratele său mai mic, Boniface, a fost numit Arhiepiscop de Canterbury! Nobilimea Neagră a controlat de secole Biserica Angliei (de fapt, de la bun început), iar una dintre cele mai active reprezentante actuale ale ei, regina Angliei Elizabeta a II-a, este considerată încă șeful oficial al Bisericii. Liniile genealogice ale Nobilimii Negre sunt linii reptiliene pur-sânge și cu sânge încrucișat, care aparțin în totalitate Frăției Babiloniene. Ele au preluat frâiele puterii în Europa, ducând mai departe Agenda reptilienilor.

¹¹ N. Tr. Există o distincție între titlul de conte specific altor aristocrații (*count*) și cel de conte englez (*earl*).

Fondatorii caselor regale europene, multe din ele active și la ora actuală, au fost Rupert, conte de Nassau, și Christian, conte de Oldenbourg. Cei doi au trăit în secolele XI-XII, în perioada în care Nobilimea Neagră / Frăția Babiloniană și-a lansat planul de preluare a controlului în întreaga Europă. Din Rupert s-au tras casele Hesse-Darmstadt și Hesse-Cassal, ducii de Luxembourg, Battenborg-ii/Battenberg-ii (deveniți ulterior Mountbatten-ii), Prinții de Orania (Orange) și Nassau, precum și regii Olandei. Din Christian s-au tras regii Danemarcei și Norvegiei, casa Schleswig-Holstein și clanul de Hanovra (Hanover), care aveau să devină regi ai Angliei. Din Hanover-i a derivat mai târziu actuala casă de Windsor. Alte linii genealogice reptiliene ale Nobilimii Negre i-au inclus pe ducii de Normandia (precum Wilhelm Cuceritorul, de unde și sprijinul acordat de ei acestuia și clanului St Clair), pe Saxa-Coburg-i (o altă casă înrudită cu Windsor-ii) și pe Plantageneti, din care au rezultat monarhiile Tudor și Stuart ale Angliei. Vă puteți da seama că aristocrația engleză și monarhii care au condus Anglia au fost de fapt membri ai Nobilimii Negre. Nobilimea scoțiană, clanurile și familiile aristocratice conducătoare, precum St Clair, Bruce și altele, fac și ele parte integrantă din Nobilimea Neagră, adică din rândul liniilor genealogice reptilo-ariene străvechi, deși într-o formă mai puțin transparentă. Desigur, toate aceste familii se luptă între ele pentru bani și putere și mulți din membrii lor nu-și dau seama cine sunt și cine îi controlează, dar în realitate sunt aceiași reptilienii-Anunnaki rămași din vechime, care se regăsesc invariabil în toate pozițiile regalității, puterii politice și religioase.

Multe din marile familii financiare și din lumea afacerilor celebre la ora actuală fac parte din Nobilimea Neagră, și implicit din Frăția Babiloniană. De pildă, dinastia bancherilor Warburg reprezintă o ramură a familiei Abraham del Branco, cea mai mare familie de bancheri din Veneția pe vremea când orașul se afla la apogeul puterii și influenței sale. Familia Agnelli, proprietara colosului industrial care produce automobile Fiat (vă mai amintiți de banii „fiat”?) este o altă linie genealogică din rândul Nobilimii Negre. Așa se explică de ce această familie controlează practic Italia, dictând guvernelor acestei țări după cum dorește. O altă familie extrem de puternică din rândul Nobilimii Negre venețiene a fost familia Medici. Ei au fost cei care au sponsorizat

călătoria lui Cristofor Columb în urma căruia acesta a „descoperit” America. Voi oferi în curând mai multe explicații pe marginea acestui subiect. Aceeași familie l-a sponsorizat pe artistul Leonardo da Vinci, un inițiat de rang înalt al rețelei de societăți secrete europene. Explicația pentru care da Vinci a putut prezice câteva din direcțiile viitoare ale tehnologiei este cât se poate de simplă: el avea acces la o cunoaștere care le era refuzată marii majorități a oamenilor. Faimosul său desen al omului din interiorul cercului este o ilustrare a geometriei sacre a măsurii de aur, folosită la construcția și localizarea tuturor locurilor sacre de pe planeta noastră.

Influența Nobilimii Negre s-a extins în nord către Germania, aceasta fiind sursa din care a derivat mai târziu Casa de Windsor, actuala familie regală britanică. Până când și-au schimbat numele în anul 1917, această familie s-a numit Casa de Saxa-Coburg-Gotha, o linie regală germană care se trage din Nobilimea Neagră venețiană și lombardă, cu rădăcinile în Babilon. Windsor-ii sunt reptilienii pur-sânge și știu foarte bine acest lucru. Când Nobilimea Neagră s-a extins în Germania, familia venețiană del Banco a devenit cunoscută sub numele de Warburg. Deși pretind că sunt evrei, Warburg-ii sunt de fapt o linie genealogică reptilo-ariană. Așa se explică de ce au devenit bancherii lui Hitler, la fel ca și alte familii reptilo-ariene precum Rothschild (pentru informații suplimentare pe marginea acestui subiect, vă recomand lucrarea mea anterioară, *Și adevărul vă va face liberi*). În anul 1998, pe când țineam un turneu de conferințe în Africa de Sud, am fost invitat la o întâlnire privată cu P.W. Botha, președintele Africii de Sud în timpul anilor 80, care dorea să-mi ofere informații referitoare la cine conduce cu adevărat acea țară. Mi-a spus că în timpul președinției sale i s-a cerut să primească o delegație a ramurii engleze a Rothschild-zilor în orașul Cape Town. În timpul întâlnirii, oaspeții i-au spus că banii care le-au aparținut cândva evreilor germani se află depozitați în băncile elvețiene, fiind disponibili pentru investiții în Africa de Sud, dacă se înțelegeau asupra ratei dobânzii. Botha le-a răspuns manifestându-și indignarea și a refuzat să intre în joc. Acești bani au fost într-adevăr localizați recent în băncile elvețiene, fiind furați de la evreii care au pătimit atâta în timpul dictaturii lui Hitler. De la război și până în prezent, Rothschild-zii i-au împrumutat în repetate rânduri, făcând avere de pe urma dobânzilor percepute. Asta cred în

realitate Rothschild-zii despre poporul evreu, deși o expunere a acestei familii ar însemna să fii numit „anti-semit” atât de evrei, care nu știu în ce fel sunt manipulați, cât și de acei „radicali-roboti” atât de severi cu alții, dar de indulgenți cu ei înșiși, cunoscuți și sub numele de stânga politică. Dacă doriți să aflați cum gândește și ce face „stânga” politică, cel mai bine este să aflați cum gândește și ce face „dreapta” politică. Vă asigur că este același lucru. Rothschild-zii erau cunoscuți inițial sub numele de Bauer, una din cele mai faimoase familii oculte din Germania Evului Mediu, iar originea lor nu are nimic de-a face cu Israelul, ci cu Munții Caucaz. Toți sunt reptilienii care își schimbă forma, ascunzându-se sub înfățișări omenеști. Din când în când, familiile Elitei Frăției își schimbă numele, pentru a se asigura că marea majoritate a oamenilor nu-și vor da seama că aceleași linii genealogice dețin puterea în toate momentele istoriei.

O vreme, Nobilimea Neagră și-a stabilit capitala la Amsterdam. Mulți dintre ei au pretins că sunt evrei, fără să fie în realitate, căci erau de fapt linii genealogice ariene care au călătorit pe diferite rute. Unii se trăgeau din fenicieni-venețieni, iar alții erau khazari arieni din Munții Caucaz, unde strămoșii lor s-au convertit în masă la iudaism în secolul VIII. Ceea ce numim astăzi iudaism nu este decât o reflexie a religiei babiloniene a soarelui, lucru valabil și în cazul creștinismului. Cei care au preluat conducerea în Amsterdam erau succesorii magicienilor negri din Babilon, reptilienii operând în principal (dar nu exclusiv) prin intermediul rasei albe. Poporul olandez a fost convins să înceapă să se stabilească în Africa de Sud în timpul perioadei în care Nobilimea Neagră și-a avut baza la Amsterdam. În anul 1689, un membru al Nobilimii Negre pe nume Wilhelm de Orania (Orange) a fost urcat prin manipulare pe tronul Angliei. Imediat după acest moment, elita conducătoare reptilo-ariană din Amsterdam s-a mutat la Londra, pentru a se reuni cu ceilalți reptilo-arieni stabiliți aici (unii dintre ei cu mii de ani înainte). Londra a devenit astfel în și mai mare măsură epicentrul operațiunilor lor din ce în ce mai globale. Abia după acest moment au putut fi convinși și englezii să înceapă să se stabilească în Africa de Sud, scop în are au început un război cu olandezii de acolo, așa-numiții bari, pentru a prelua controlul asupra țării. Ambele populații erau în realitate pioni într-un joc pe care nu îl înțelegeau, și pe care succesorii lor l-au înțeles încă și mai puțin. Wilhelm

de Orania a debarcat în Anglia, adică în Barat-land, în anul 1688, în apropiere de Torbay, locul în care troianul Brutus a debarcat în anul 1103 înainte de Christos pentru a crea Noua Troia. Chiar și astăzi mai există o statuie a lui Wilhelm de Orania în portul Brixham, pentru a comemora sosirea sa în apropiere de acest loc. Wilhelm era un adept al artelor ezoterice, iar medicul său, Johann Scheweitzer, cunoscut și sub numele de Helvetius, pretindea că era alchimist și că a reușit să transforme plumbul în aur.

Wilhelm de Orania a devenit regele William III al Angliei prin căsătoria cu regina Mary. Tratamentul grotesc la care i-a supus pe irlandezi avea să conducă la secole întregi de revoltă și amărăciune în această țară, sentimente care continuă până astăzi. În anul 1694, William a semnat documentul de înființare a Băncii Angliei, iar Nobilimea Neagră, împreună cu aristocrația reptilo-ariană deja stabilită de secole în Anglia, au pus bazele City-ului financiar din Londra, care avea să devină centrul financiar al lumii, poziție pe care și-o păstrează inclusiv la ora actuală. Nu este de mirare că intrarea în City-ul londonez este marcată astăzi de statui ale unor reptile înaripate care țin în mâini scuturi albe cu o cruce roșie pe ele, străvechiul simbol arian al soarelui, dar și simbolul mai recent al rozi-crucienilor sau Gra-al-ului sumerian, reprezentați de aceleași linii genealogice reptiliene. Vom discuta mai amănunțit despre acest subiect mai târziu. Alte bănci centrale fuseseră deja create de diferitele ramuri ale Nobilimii Negre reptilo-ariene. Acestea erau: Banca din Amsterdam (1609), Banca din Hamburg (1619) și Banca din Suedia (1661). Dar adevărata bijuterie a coroanei a fost Banca Angliei. Aceste bănci aveau drept scop să împrumute diferitelor guverne bani care nu existau, percepându-le în schimb dobânzi (plătite în ultimă instanță de populație, sub formă de impozite). Cu cât datoriile naționale erau mai mari, cu atât mai mare devenea dobânda, și implicit nivelul de impozitare a populației. Înțelegeți mecanismul? Am fost duși de nas, dragii mei, și a sosit timpul să ne trezim. Evident, guvernele și-ar putea crea, dacă ar dori, propriii bani, fără să plătească dobânzi exorbitante cartelului privat al băncilor internaționale. Motivul pentru care nu introduc acest sistem infinit mai simplu este că guvernele lor sunt controlate de aceeași instituție care controlează și băncile: Frăția Babiloniană. Membrii acesteia se coordonează între ei prin diferitele lor ramuri aflate într-o

țară sau alta, pentru a afla imediat dacă cineva îndrăznește să se gândească măcar la o încălcare a consemnului, pentru a-l strivi apoi din punct de vedere economic și politic. Principalul mecanism de coordonare între diferitele bănci centrale interconectate este Banca de Investiții Internaționale, cu sediul la Geneva, în Elveția. La fel cum Frăția Babiloniană controlează monarhiile prin simplul fapt că membrii săi alcătuiesc aceste monarhii, tot ea este cea care a creat partidele politice, atât cele de stânga cât și cele de dreapta sau de centru. De pildă, „radicalul” Partid Liberal din Marea Britanie, actualmente transformat în Partidul Liberal-Democrat, era cunoscut cândva sub numele de Partidul Venețian. La nivelele cele mai înalte, toții membrii de partid sunt reptilo-arieni sub diferite deghizări. V-ați întrebat vreodată de ce par atât de diferiți politicienii atunci când vorbesc în public, dar aplică exact aceleași politici atunci când ajung la putere? Întregul joc politic este o iluzie creată de ei.

Lista oamenilor care au contribuit la urcarea pe tron a lui Wilhelm de Orania ar putea fi numită almanahul *Who's Who* al Elitei reptilo-ariano-feniciene. Pe lunga listă a membrilor aristocrației feniciene (pardon, britanice) care au subscris la capitalul Băncii Angliei (scoțând apoi profituri uriașe) s-a numărat și William Cavendish, duce de Devonshire, care a semnat și invitația adresată lui Wilhelm să devină rege. Familia Cavendish își are sediul la Chatsworth House din Derbyshire, fiind la ora actuală o atracție turistică. Am vizitat acest loc și mi s-a părut unul din cele mai întunecate pe care le-am văzut vreodată. Numai Dumnezeu știe ce s-a petrecut aici de-a lungul secolelor (la fel ca în cazul tuturor reședințelor acestor familii ale Frăției). Blazonul familiei Cavendish este o reptilă și un șarpe. Oricare ar fi originea acestora, cu siguranță se potrivesc foarte bine cu realitatea. Familia Cavendish a fuzionat cu clanul Kennedy din Statele Unite atunci când Kathleen, sora președintelui John F. Kennedy, s-a măritat cu moștenitorul averii Devonshire. Când acesta a murit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și Kathleen și-a cerut dreptul la moștenire, ea a suferit un „accident” de avion și și-a pierdut viața. Familia Kennedy reprezintă o altă linie genealogică a Elitei, care se trage din regii irlandezi și chiar dintr-o perioadă mai veche. Sosirea lui Wilhelm de Orania pe tronul englez a fost susținută și de aristocrația reptilo-ariană scoțiană, din care se trăgeau multe din liniile genealogice. Fenicienii s-

au stabilit în Scoția cu mii de ani înainte de Christos, dar câteva din cele mai faimoase linii genealogice „scoțiene” au venit ulterior din nordul Franței și Belgia, în timpul domniei regilor scoțieni David I și Malcolm IV, între anii 1124-1165. Familiile „scoțiene” clasice precum Stewart, Seton, Hamilton, Campbell, Douglas, Montgomery, Balliol, Graham, Lindsay, Cameron și Comyn au sosit în această perioadă. Toate reprezentau linii genealogice provenite din Sumer, Babilon, Asia Mică și Caucaz, care și-au croit drum prin întreaga Europă. La 150 de ani de la sosirea lor în Scoția, conduceau deja această țară. Unul din cei mai faimoși regi scoțieni, Robert the Bruce, a descins din linia lui Robert de Bruges, respectiv din Belgia, unul din centrele fundamentale ale Frăției la ora actuală. Deși populațiile celor două țări nu au știut niciodată acest lucru, bătăliile dintre scoțieni și englezi nu au fost decât conflicte între ramuri ale aceleiași Elite care se luptau între ele pentru supremație în vederea introducerii Agendei comune. Unii erau reptilo-arieni, alții nu. Cu siguranță, familiile Bruce și St Clair erau reptilienii. Unul din descendenții lui Bruce, nobilul scoțian James Bruce of Kinnaird, a părăsit în anul 1768 Insulele Britanice, îndreptându-se către Abisinia, Etiopia de astăzi, de unde a adus înapoi în Europa (în anul 1773) un exemplar rar din *Kebra Nagast*, cartea sfântă a etiopienilor, și trei exemplare din *Cartea lui Enoh*. James Bruce era francmason, membru al Lojei de pe Canongate Kilwinning nr. 2 din Edinburgh, una din cele mai vechi din Scoția. Actuala familie regală britanică, Windsor-ii, poartă o parte din genele lui Robert the Bruce și ale Elitei scoțiene, irlandeze și galeze, dar și din cele ale ramurilor reptilo-ariene germane. La fel ca toate familiile regale din Europa, Windsor-ii sunt reprezentanți de frunte ai Nobilimii Negre și ai Frăției Babiloniene, fiind înrudiți cu Wilhelm de Orania. Așa cum voi explica în continuare, sunt reptilienii care își schimbă forma.

Anna Campbell, contesă de Balcarras și Argyll, a fost guvernanta tânărului prinț William, iar Archibald Campbell, primul duce de Argyll, s-a aflat alături de acesta atunci când s-a îndreptat către Anglia, în anul 1688, pentru a-l înlătura de la putere pe regele James II. Una din descendentele Annei Campbell a fost Jenny von Westphalen, înrudită atât cu Campbell-ii cât și cu ducii de Argyll. Jenny von Westfalen a fost soția lui... Karl Marx, clona Frăției creată cu scopul precis de a da naștere

comunismului. Acest sistem social a fost unul din cele mai eficiente instrumente de divizare și control al populației globale prin intermediul fricii. În treacăt fie spus, unul din motivele pentru care Marx i-a condamnat pe evrei era faptul că el nu aparținea acestei rase, contrar credinței populare. Era membru al unei linii genealogice ale Frăției, motiv pentru care a și primit rolul de fruntaș al marxismului, sistem teoretic creat nu de el, ci pentru el (vezi *Și adevărul vă va face liberi*). Aceste linii genealogice s-au încrucișat continuu între ele, ocupând pozițiile puterii politice și economice de-a lungul secolelor, fișele lor genetice fiind înregistrate până în cele mai mici detalii. Se știe precis care linii sunt mai predispuse să fie posedate de către reptilienii și care nu. Ori de câte ori apare o poziție de putere care trebuie ocupată, este aleasă o persoană dintr-o linie genealogică reptilo-ariană și dacă aceasta nu s-a racordat deja la conștiința reptiliană prin intermediul societăților secrete, este invitată pe loc să intre în club, invitație pe care nimeni nu o respinge vreodată.

Încrucișările și înrudirile dintre aceste linii genealogice sunt interminabile. Conții moderni de Balcarras sunt înrudiți cu viconte de Cowdray (familia lui Weetman John Churchill Pearson, care controlează *Financial Times*). Mama acestuia a fost fiica Lordului Spencer Churchill, bunicul lui Winston Churchill, iar sora sa s-a măritat cu ducele scoțian de Atholl. Liniile Argyll-Balcarras îi includ și pe Lindsay și Campbell-i. Robert A. Lindsay, cel de-al 12-lea conte de Balcarras, a devenit președintele Băncii National Westminster, una din cele patru mari bănci de scont britanice, și director al companiei de asigurări Rothschild's Sun Alliance Assurance. Același conte a fost ministrul apărării și al afacerilor externe. Mama sa a fost o Cavendish, actualii duci de Devonshire, cu sediul la Chatsworth House. Iar acesta este doar un exemplu minor al legăturilor de rudenie dintre aceste linii genealogice.

Familia Marlborough, una din cele mai puternice familii aristocratice britanice, a jucat de asemenea un rol important în instalarea lui Wilhelm de Orania pe tronul Angliei. Membrii ei sunt înrudiți cu Churchill-ii, iar Winston Churchill s-a născut chiar în casa ancestrală a familiei, Blenheim Palace, de lângă Oxford, ale cărei porți sunt împodobite cu blazonul familiei Marlborough, dominat de două reptile (vezi *figura 19*). Churchill știa

exact ce face atunci când a devenit primul ministru al Marii Britanii în timpul războiului. Imaginea sa creată de istoria oficială este o farsă. El nu a salvat Insulele Britanice de o tiranie, ci a făcut parte din acel sistem care a creat inițial tirania, dând naștere unui război în care ambele tabere au fost finanțate și susținute de aceiași oameni. Pentru informații suplimentare, consultați lucrarea mea anterioară, *Și adevărul vă va face liberi*. Aș putea sta toată ziua să vă ofer detalii despre familiile Elitei reptilo-ariene și despre felul în care s-au înrudit acestea pentru a prelua puterea în toate domeniile vieții umane de-a lungul miilor de ani. Această lume a fost controlată încă din antichitate de *același* trib și de stăpânii acestuia, care acționează din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni.

Figura 19

*Dragonul care apare pe blazonul familiei
Marlborough de la Blenheim Palace*

Agenda reptiliană a continuat să evolueze secol după secol. Ea reprezintă planul pe termen lung al acestui trib, și implicit al reptilienilor, de a prelua controlul asupra planetei. Agenda are etape și termene clar demarcate, lucru evident dacă analizăm precizia și eficiența incredibilă a fiecărei mișcări a Frăției, sub atenta supraveghere a nucleului interior care operează în culise, de fapt chiar într-o altă dimensiune. Spre exemplu, în anul 1665 a izbucnit un război între olandezi și britanici, iar Marea Ciumă a ucis 68.000 de londonezi, silind două treimi din populația orașului să își părăsească locuințele și să fugă. În anul 1666, pe data de 2 septembrie, a izbucnit Marele Incendiu din Londra, care a distrus orașul și care a fost pus pe seama unui brutar din Pudding Lane. Toate aceste evenimente s-au petrecut în perioada în care se făceau planurile pentru aducerea pe tronul Angliei a lui Wilhelm de Orania. Când acesta a sosit din Olanda, multe ramuri ale liniilor genealogice ale Frăției s-au reunit la Londra (sau Noua Troia) pentru a crea un stat major al operațiunilor. Grație incendiului, în centrul Londrei a apărut un teren viran pe care și-au putut construi noul centru financiar. Și cine credeți că a fost numit arhitect-șef al noii Londre? Nimeni altul decât Sir Christopher Wren, un inițiat de rang înalt al Frăției. Să fie o simplă coincidență? Catedrala St Paul din Londra, cu domul ei masiv, are două replici similare, una la Paris, în Franța, și alta la Washington D.C. Una poartă numele de Panteon,

iar cealaltă este Sediul Congresului de pe Colina Capitoliului (numită astfel după Colina Capitolină, o colină sacră a Frăției Babiloniene din Roma antică). În anii care au urmat sosirii lui Wilhelm de Orania s-a născut Marele Imperiu Britanic. Pe vremea când eram copil, m-am întrebat întotdeauna cum au reușit câteva insule care abia pot fi văzute pe harta globului să creeze și să conducă un imperiu mondial. Acum, motivele mi-au devenit evidente. La urma urmei, nici nu a fost un Mare Imperiu *Britanic*, ci un Imperiu al Frăției Babiloniene cu sediul la Londra. În timp ce Imperiul „Britanic” continua să se extindă în cele două Americi, în Africa, Asia, China, Australia și Noua Zeelandă, controlul Frăției asupra lumii întregi devenea din ce în ce mai evident. Alte ramuri reptilo-ariene din țări ca Spania, Portugalia, Franța, Belgia și Germania, au ocupat alte părți din Africa. Spaniolii și portughezii au pus stăpânire pe America Centrală și de Sud. Regele Leopold al II-lea al Belgiei, un membru al liniei genealogice reptiliene de Windsor, numită Saxa-Coburg-Gotha, a jucat un rol major în ocuparea Europei și în exploatarea Africii. Oriunde se duceau reptilo-arienii, primul lor gând era să distrugă cultura și cunoașterea nativilor. Ei se grăbeau să scoată din circulația publică cunoașterea ezoterică, și chiar amintirile și înțelegerea adevăratei istorii. În acest fel, toate relatările antice referitoare la reptilienii și la originile rasei albe au fost distruse sau ascunse în bibliotecile secrete ale Frăției, una dintre cele mai mari fiind cea a Vaticanului. Creștinismul nu a fost altceva decât un instrument de eliminare a unor informații vitale pentru oameni.

La prima vedere, am putea crede că reducerea dimensiunilor imperiilor europene la care asistăm la ora actuală (inclusiv a Imperiului Britanic) este sinonimă cu o reducere a influenței reptilienilor. Nici vorbă. În realitate, influența acestora a crescut și mai mult. Orice formă de control deschis, cum ar fi o dictatură, are o perioadă de viață limitată, căci mai devreme sau mai târziu va stârni o revoltă populară care o va elimina. În schimb, controlul invizibil sau sub acoperire, cel pe care nimeni nu îl poate vedea, identifica și expune, poate continua la infinit, căci nimeni nu se revoltă împotriva unui sistem de a cărui existență nu știe nimic. Un om care crede că este liber nu se va plânge de sclavie. Ceea ce s-a întâmplat în ultimul secol în Africa, America de Sud, Asia, Statele Unite și Canada, nu înseamnă altceva decât o înlocuire a

metodelor de control deschis cu altele, mai subtile, de control sub acoperire. În timp ce aceste imperii la vedere păreau să se contracte, în special cel britanic, în urma lor a rămas în aceste țări o întreagă rețea de societăți secrete, linii genealogice și structuri care dețin mai mult ca oricând în mâinile lor frâiele puterii, dar fără teama unei revolte din partea populației, care nu știe cine o controlează de fapt. Structura puterii globale este cât se poate de simplă. Există o Agendă globală coordonată din City-ul londonez, care include centrul financiar cunoscut sub numele de „Mila Pătrată”¹² și acel perimetru de pe malul Tamisei care ajunge până la Casa Parlamentului, sediul guvernului și cel al serviciilor secrete, inclusiv Buckingham Palace, sediul liniei genealogice reptiliene cunoscută sub numele de Windsor-i. Guvernul britanic nu reprezintă decât o acoperire a Agendei reale operată din acest perimetru cu valoare imobiliară maximă din City of London și City of Westminster. Alte două centre cheie ale Frăției Babiloniene sunt Parisul și Vaticanul. Priviți structurile guvernamentale numite în bătaie de joc „democratice”, structura sistemului juridic, a celui economic, a mas-mediei și a celorlalte instituții care există în marea majoritate a țărilor occidentale moderne. De unde a apărut modelul original al acestor structuri? Desigur, din Londra. Spre exemplu, încă mai există o vorbă care spune că Londra este „Mama Parlamentelor”. Aceste structuri au fost concepute pentru a da aparența libertății, permițând în schimb un control aproape nelimitat din spatele scenei. Acestea sunt structurile pe care le-a lăsat în urma sa Imperiul Britanic atunci când s-a retras din țările ocupate, permițându-le să se guverneze singure. Totul este o farsă sinistră. Ocupația fizică a fost înlocuită de cea financiară, iar metodele deschise de control cu cele sub acoperire.

Din Londra, Elita reptilo-ariană își dictează politica „managerilor de ramură”, adică liniilor genealogice din celelalte țări, care au grijă ca Agenda coordonată de instituția-mamă să fie introdusă la nivel global. Așa se explică de ce toate țările aplică practic aceeași politică. În Statele Unite, principalii directori de ramură sunt Rockefeller-ii, care controlează un întreg cartel de familii precum Morgan, Harriman, Carnegie, Mellon, etc., supervizat de Londra. În Africa de Sud directorii de ramură sunt membrii familiei Oppenheimer. În anul 1998,

¹² Aluzie la suprafața restrânsă a acestei regiuni din Londra.

am petrecut trei săptămâni călătorind, discutând și ascultând tot felul de oameni din Africa de Sud, și am ajuns la concluzia că această țară reprezintă un exemplu perfect pentru teza pe care o susțin aici. Să analizăm mai întâi istoria acestei țări. Primii care s-au instalat la Cape Town au fost olandezii, odată cu venirea la putere a Nobilimii Negre în Amsterdam. După ce aceasta și-a mutat sediul la Londra, englezii au devenit principalii pioni ai ocupației. Compania olandeză Dutch East India Company din Africa de Sud a fost înlocuită de cea britanică, British East India Company. Exploratorii interiorului Africii, precum dr. David Livingstone, au fost finanțați de organizații precum National Geographic Society, controlate de City-ul londonez. Un alt val al ocupației reptilo-ariene a fost coordonat de Cecil Rhodes și de Compania Africii de Sud pe care o conducea, o altă operație a City-ului londonez. Rhodes a fost un fruntaș al Frăției, acționând îndeosebi prin intermediul unei societăți secrete numită Masa Rotundă, care continuă să existe și astăzi și despre care am vorbit pe larg în cartea mea anterioară, *Și adevărul vă va face liberi*. Rhodes și Compania Africii de Sud au pus bazele imperiilor diamantelor și aurului numite De Beers și Consolidated Goldfields, controlate la ora actuală de familia Oppenheimer în numele aceleiași Frății care l-a finanțat pe Rhodes. O altă filială a Companiei Africii de Sud a fost celebra Companie London-Rhodesia, numită și Lonrho, condusă, printre alții, de Tiny Rowland. Lonrho a manipulat și a exploatat sângeros popoarele africane, lucru care corespunde inclusiv Agendei actuale privind continentul african. În mod evident, acesta a fost controlat încă de la sosirea primilor oameni albi de același grup, prin intermediul mai multor companii și personaje.

Înainte de transferul de putere dinspre minoritatea albă către majoritatea neagră din Africa de Sud, operat sub conducerea lui Nelson Mandela, familia Oppenheimer a controlat circa 80% din companiile cotate la bursa sud-africană, inclusiv toate industriile miniere de exploatare a aurului, diamantelor și celorlalte materii prime de care depinde economia acestei țări. Între altele, ea a controlat inclusiv mas-media, prin intermediul mai multor directori executivi. S-a produs apoi „marea schimbare”, odată cu eliberarea din închisoare a lui Nelson Mandela, iar populația neagră a cunoscut „libertatea”. La ora actuală, după această victorie a democrației, familia Oppenheimer

continuă să controleze 80% din companiile cotate la bursa sud-africană, inclusiv aceleași industrii miniere de care depinde economia țării și mas-media, prin intermediul unor directori precum prietenul lui Henry Kissinger, miliardarul irlandez Tony O'Reilly. O'Reilly și-a dat demisia din funcția de președinte al corporației Heinz, controlată de Frăție, și a început să cumpere ziare în întreaga lume, banii nefiind o problemă pentru el. Care este în acest caz diferența între controlul Frăției asupra Africii de Sud înainte și după „marea schimbare”? Există o asemenea diferență: nimeni nu se mai plânge la ora actuală, căci controlul deschis a fost înlocuit cu cel sub acoperire. Cât timp minoritatea albă a stat la putere, opinia publică mondială nu a încetat să condamne această țară, spunând: „Nu e drept!” Radicalii-roboți strigau din toți răunchii: „E strigător la cer! Este o formă de rasism, o dictatură!” Și chiar era. La ora actuală, protestele au încetat, iar Mandela a ajuns un erou popular, în timp ce aceleași familii continuă să controleze Africa de Sud, la fel ca mai înainte, dar fără să mai aibă parte de agitație. Ghetourile mizere continuă să existe în Soweto, ba chiar au devenit mai numeroase, dar nu mai țin prima pagină a ziarelor din întreaga lume, căci toți știu că acum Africa de Sud a devenit o țară liberă și democratică. Guvernul organizației ANC este la fel de corupt și de controlat ca și cel al minorității albe de dinainte. Shell Oil, compania petrolieră a Frăției Babiloniene controlată de oameni ca Prințul Bernhard al Olandei, a făcut cadou ANC un întreg bloc de birouri ultramoderne în momentul schimbării, și nu este un secret pentru nici un jurnalist care își merită acest nume că Mandela nu ia nici o decizie fără să se consulte mai întâi cu familia Oppenheimer. În anul 1993, Mandela și-a petrecut Crăciunul la casa de vacanță de la Nassau a lui Tony O'Reilly. La începutul anului 1994, O'Reilly a cumpărat cel mai mare grup media din Africa de Sud, Oops. Dar ce fac eu aici? Oare mă îndoiesc de unul din marii eroi ai umanității? Doamne ferește! Probabil, Mandela este un om simplu, care a învățat din mers realitatea puterii, nemandispunând de puterea sau dorința de a se opune deschis sistemului. Există în schimb oameni negri cu adevărat corupți, precum Robert Mugabe, președintele Zimbabwe, care nu își dorește nimic mai mult decât să accepte banii oferiți de Frăție și să joace un rol fruntaș în piesa regizată de aceasta, pe seama poporului său. Există linii genealogice reptiliene inclusiv în rândul negrilor, nu doar al albilor.

Aceeși situație există în tot restul lumii, condusă de aceleași linii genealogice și de marionetele manevrate de ele și aflate la putere, atât în fața camerelor de luat vederi cât și în spatele ușilor închise. Evident, adevărata putere este deținută de cei din urmă. Așa se face că dacă Agenda reptilienilor impune prăbușirea dolarului american sau a pesoului mexican, ori a unui guvern întreg, sau declanșarea unui război civil, directorii de ramură din țările respective se pun pe treabă, trăgând tot felul de sfori financiare, media și ale societăților secrete, până când Agenda este îndeplinită. În acest fel, întreaga lume poate fi condusă de câțiva oameni din City-ul londonez și din alte centre ale Frăției, precum Parisul, Bonn-ul, Bruxelles-ul, Washington-ul, New York-ul, Elveția și Vaticanul. Este o structură de control simplă, dar perfect organizată, condusă de sus cu un pumn de fier, iar cei care nu fac exact ce le spune această structură sunt striviți fără milă. Așa se explică de ce a funcționat ea o perioadă atât de lungă, într-un mod atât de eficient. Dacă mai adăugăm și faptul că această realitate pare atât de bizară încât marea majoritate a oamenilor nu ar putea-o accepta cu nici un chip, obținem tabloul perfect al unui mecanism de control ideal, necontestat de nimeni.

Deocamdată.

Capitolul 7

Cavalerii Soarelui

De-a lungul miilor de ani care s-au scurs, liniile genealogice reptiliene pur-sânge și hibride au creat o rețea fantastică de societăți secrete prin intermediul cărora își pun în practică Agenda. Marea majoritate a oamenilor nu sunt conștienți de această forță de coordonare care le manipulează guvernele și viețile. În următoarele trei capitole voi arăta cum a preluat această rețea controlul asupra instituțiilor puterii regale, politice și religioase, creând în final Statele Unite. Această aparentă „supraputere” nu este decât o marionetă în mâinile Frăției Babiloniene din Londra.

Trei dintre cele mai importante societăți secrete au devenit public cunoscute în secolul XII. Ele există și astăzi și numără printre membrii lor oameni de vârf din politica globală, sistemul bancar, cel economic, armată și mas-media. Este vorba de Cavalerii Templieri, Cavalerii

Vindecători¹³ ai Sfântului Ioan din Ierusalim și Cavalerii Teutoni. Cavalerii Vindecători și-au schimbat numele de mai multe ori. Inițial s-au numit Cavalerii din Rodos, iar la ora actuală sunt cunoscuți sub numele de Cavalerii de Malta în varianta „romană-catolică” și Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim în varianta „protestantă”. Șeful oficial al Cavalerilor de Malta este Papa, iar cartierul lor general se află la Roma. Sediul Cavalerilor Sfântului Ioan se află la Londra, iar șeful lor oficial este regele sau regina Angliei. La cel mai înalt nivel, cele două aripi (cea catolică și cea protestantă) reprezintă de fapt una și aceeași organizație. Cavalerii Templieri au apărut cam la aceeași dată, în anul 1118 (sau cu patru ani mai devreme), fiind cunoscuți la început sub numele de Soldații lui Christos. Templierii sunt înconjurați de mister și de multe zvonuri contradictorii, dar se știe că și-au consacrat ordinul „Mamei lui Dumnezeu”. Ei au folosit imaginea lui Christos ca acoperire, așa că Mama lui Dumnezeu a fost considerată Maria, mama lui Iisus, dar în limbajul societăților secrete reptilo-ariene expresia „Mama lui Dumnezeu” este un simbol al lui Isis, mama fecioară a Fiului egiptean al lui Dumnezeu, Horus, și respectiv soția zeului solar Osiris. La rândul ei, Isis nu este decât un alt nume al reginei Semiramida, cea care apare în trilogia Nimrod-Semiramida-Tammuz. Isis/Semiramida mai este cunoscută sub multe alte nume, în funcție de regiune, cultură și țară. Printre acestea se numără: Barati, Diana, Rhea, Minerva, Afrodita, Venus, Hecate, Iuno, Ceres, Luna și foarte multe altele. Se spune că toate simbolizează luna sau energia feminină în diferitele ei ipostaze. Sediul Lojii Marii Mame a francmasoneriei engleze (Marea Mamă = Semiramida/Isis) se află pe Great Queen Street din Londra (Great Queen = Semiramida/Isis). În final, toate aceste nume au fost inspirate pornind de la Ninkharsag, „Zeița Mamă” Anunnaki din care au rezultat liniile genealogice hibride reptilo-umane. Zeii antici, precum Nimrod/Osiris și nenumăratele nume sub care este cunoscut acesta, simbolizează puterea soarelui sau energia masculină. Aceasta este cunoașterea secretă pe care s-a întemeiat Ordinul Cavalerilor Templieri. Sursa reptilo-feniciană din care s-au inspirat poate fi văzută pe blazonul lor: crucea roșie pe un fundal alb. Crucea de foc a fost întotdeauna simbolul solar al fenicienilor și al liniilor genealogice. Ea figurează inclusiv pe steagul englez actual.

¹³ N. Tr. Textual: *Knights Hospitaller*.

Încă de la prima apariție a acestui ordin, templierii s-au înconjurat de cele mai sfidătoare minciuni. Ei au pretins că s-au format pentru a-i proteja pe pelerinii care călătoreau în Țara Sfântă, deși în primii nouă ani nu au existat decât nouă asemenea cavaleri. Mare protecție, ce să zic! Nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama că acest pretext a fost doar o perdea de fum menită să ascundă o altă realitate. Se pare că ei s-au format de fapt ca aripă militară și de protecție a unei alte societăți secrete numită Ordinul Sionului, devenită mai târziu Prioria Sionului. Cuvântul „Sion” vine de la Siona, numele sanscrit (arian) al... soarelui. Și iarăși ajungem de unde am plecat. Cartea *Sângele sfânt, Graalul sfânt* afirmă că printre marii maeștri ai Prioriei Sionului s-a numărat la un moment dat Leonardo da Vinci, care a fost sponsorizat de familia de bancheri Medici, aparținând Nobilimii Negre venețiene. Tot ei l-au sponsorizat mai târziu și pe Cristofor Columb. Printre cei mai importanți sponsori și susținători ai primilor templieri s-au numărat St Bernard, fondatorul Ordinului Cistercian, și familia franceză St Clair, care s-a stabilit ulterior în Scoția, sub numele de Sinclair, odată cu invazia normandă asupra Marii Britanii condusă de William Cuceritorul, din 1066. Clanul St Clair/Sinclair este de origine reptiliană, iar marele secret pe care îl ascundeau de fapt templierii era chiar Agenda reptiliană. Primul Mare Maestru al Cavalerilor Templieri a fost Hughes de Payens, care a fost ales în anul 1124. Acesta era un nobil francez (al cărui nume înseamnă chiar: arian) aliat cu contele de Champagne și însurat cu o femeie scoțiană de sorginte normandă pe nume Catherine St Clair. Primul centru sau „preceptoriu” templier în afara Țării Sfinte a fost construit pe domeniul St Clair din Scoția. Un alt nume care s-a numărat printre primii templieri a fost cel al lui Fulk, conte de Anjou, care a fost tatăl lui Geoffrey Plantagenet și bunicul regelui Angliei Henry II. Henry a fost cel care a sponsorizat clădirea faimoasei Abații Benedictine din Glastonbury, în vestul Angliei, într-un loc considerat sacru din cele mai vechi timpuri. La vârf, templierii erau înrudiți cu Cavalerii de Malta, legături care se păstrează până astăzi. Există numeroase legende care povestesc cât de mult se urau între ele aceste două ordine, și cu siguranță au existat perioade de conflict și zădărnici. La vârf, ele nu reprezentau însă decât ramuri diferite ale aceleiași organizații, al cărei scop suprem era implementarea Agendei reptiliene. În iunie 1099, cruciații creștini au dat o nouă „lovitură”

glorioasă în numele Domnului, invadând Ierusalimul și măcelărindu-i pe turcii sarazini și pe iudeii care trăiau acolo. Această lovitură de maestru a redeschis porțile „Orașului Sfânt” în fața pelerinilor creștini, care au început să sosească în număr din ce în ce mai mare prin porturile Jaffa, Tyre și Acre. Tyre a fost unul din marile centre feniciene. Cavalerii Vindecători au creat în Ierusalim lanțul de hanuri Amalfi, pentru a asigura adăpost și mâncare vizitatorilor. În timp ce prestigiul și averea lor creșteau, ei au alcătuit o ramură militară, care a primit binecuvântarea papală în anul 1118, adică exact în anul în care cei nouă cavaleri au pus bazele Ordinului Templier, sosind în Ierusalim pentru a-i „proteja” pe pelerini.

Templierii au primit găzduire într-un sediu de lângă Muntele Templului, locul în care se presupunea că a existat Templul lui Solomon. Unii cercetători cred că templierii au descoperit o comoară de mare valoare, fie documente, fie mari cantități de aur, făcând săpături sub Muntele Templului. Oricare ar fi adevărul, cert este că după anul 1126, evenimentele au luat o turnură foarte rapidă. Marele Maestru Hugh de Payens a părăsit Ierusalimul și a început să adune adepți pentru a extinde ordinul. El s-a întors în Franța, unde s-a întâlnit cu St Bernard, apoi cu Abatele de Clairvaux, și l-a luat cu el pe unchiul templier al lui Bernard, Andre de Montbard. Bernard i-a elogiat în fața papei Honarius II, iar templierii s-au înființat formal la data de 31 ianuarie 1128, prin Conciliul de la Troyes. Într-adevăr, numele acestui Conciliu provine de la Troia, marele centru reptilo-arian din Asia Mică, ce a inspirat și numele Londrei. Templierii făceau parte din aceeași grupare de interese, deși mulți dintre membrii ordinului aflați pe poziții inferioare nu știau neapărat acest lucru. În afara crucii roșii feniciene, printre simbolurile lor s-au mai numărat steagul alb și negru (alcătuit din două pătrate), craniul și oasele încrucișate, și turnul de veghe. Toate aceste simboluri pot fi regăsite de-a lungul secolelor în organizațiile Frăției, inclusiv în cele moderne. Podeaua oricărui templu francmason este pavată cu dale (pătrate) albe și negre, căci francmasonii nu sunt altceva decât templierii sub un alt nume. Multe biserici și catedrale, precum Westminster Abbey și Notre Dame de Paris, au podelele pavate cu aceleași dale albe și negre, o dovadă în plus că Biserica creștină nu reprezintă decât o acoperire pentru Frăția

Babiloniană. Mulți ofițeri de poliție, inclusiv cei din Statele Unite și din Marea Britanie, au pătrate albe și negre pe uniformă, ca semn că sunt controlați de francmasoni și de templieri. Craniul și oasele încrucișate simbolizează – printre altele – ritualurile de magie neagră pe care le-a folosit Frăția încă din cele mai vechi timpuri. Aceste ritualuri dezgustătoare, care implică de multe ori chiar sacrificii umane, continuă să fie practicate și la ora actuală. Dacă priviți blazonul papal sau al Vaticanului, veți constata că domul Bazilicii Sfântul Petru și cheile încrucișate ale lui Petru alcătuiesc de asemenea un craniu și două oase încrucișate. Toți sunt o apă și-un pământ. Nu este exclus ca această temă comună să fie inclusiv explicația pentru care, atunci când a compus Evangheliile, familia Piso a numit locul în care a fost crucificat Iisus: Golgota, care înseamnă „locul craniului”. O altă organizație secretă a Frăției Babiloniene este Societatea Skull and Bones¹⁴, cu sediul pe drumul care leagă campusul Universității Yale de New Haven, în Connecticut, SUA. Este vorba de o societate sinistră, ai cărei membri, alcătuiți numai din familiile Elitei, sunt băutori de sânge și practică ritualuri satanice. Cel mai faimos membru al ei la ora actuală este George Bush Sr., fostul președinte al Statelor Unite și un reptilian care își schimbă forma. În plus, este unul din cei mai mari traficanți de droguri din SUA, un satanist, pedofil și ucigaș în serie. Voi argumenta detaliat aceste acuzații într-un capitol ulterior. Simbolul Turnului de Veghe apare inclusiv pe însemnul organizației Martorii lui Iehova, indicând că aceasta este o organizație a Frăției care își amăgește milioanele de membri că este o organizație creștină. Unul din fondatorii acesteia a fost Charles Taze Russell, un francmason de rang înalt, îngropat sub o piramidă.

La numai un an după ce au fost creați oficial în urma Conciliului de la Troyes, templierii au cunoscut o expansiune incredibilă. Ei au căpătat o constituție papală, o avere uluitoare, terenuri și 300 de recruți din rândurile nobilimii, obligați să își cedeze întreaga avere la intrarea în ordin. Așa se face că în scurt timp, templierii au devenit proprietari de pământului în Franța, Anglia, Scoția, Spania și Portugalia, extinzându-se în numai zece ani și în Italia, Austria, Germania, Ungaria și Constantinopole. Existau preceptorii și sate, cătune și ferme templieri, împrăștiate în întreaga Anglie. Ori de câte ori veți vedea numele

¹⁴ Textual: “Craniu și Oase”.

Temple (n.n. Templu) într-un loc englezesc (spre exemplu Templecombe), puteți fi sigur că este o fostă locație templieră. Sediul central al ordinului era la Londra, pe un teren pe care se află la ora actuală High Holborn, iar în anul 1161 templierii s-au mutat într-un nou templu londonez, numit și astăzi Temple Bar. Aici mai poate fi văzută încă biserica originală, de formă circulară (specifică templierilor), în care există câteva morminte ale membrilor ordinului. În poziția cea mai importantă, chiar în centrul culoarului principal, se află statuia unei reptile înaripate. Printre proprietățile templierilor se numărau de asemenea Strand Street și o mare parte din actuala Fleet Street, care a fost până recent sediul industriei naționale a presei britanice scrise. Simbolul tabloidului național, *The Dayly Express*, găzduit până recent pe Fleet Street, este un cavaler cu un scut care poartă blazonul templierilor: crucea roșie pe un fundal alb. Proprietățile templierilor se întindeau până spre râul Tamisa, unde își aveau propriile lor docuri. În timpul domniei reginei Victoria, Frăția a ridicat un obelisc pe malul Tamisei, chiar în acest punct, plasând câte un sfinx de fiecare parte a sa. Obeliscul provine din orașul egiptean On sau Heliopolis (Orașul sau Locul Soarelui), fiind cunoscut astăzi sub numele de Acul Cleopatrei (*vezi secțiunea cu ilustrații*). Obeliscul reprezintă un simbol străvechi, egiptean-arian, al soarelui, sub forma energiei masculine sau a falusului. Astfel de simboluri pot fi văzute în multe locuri, fiind deghizate de multe ori ca monumente în amintirea eroilor căzuți în războaie, dar sunt plasate în realitate de francmasonerie. V-ați întrebat vreodată de ce ar trebui să aibă un monument închinat memoriei soldaților căzuți un obelisc? Și de ce credeți că monumentul închinat lui Washington din centrul capitalei Statelor Unite reprezintă un obelisc uriaș? Pentru un motiv cât se poate de simplu: la fel ca toate simbolurile și formele geometrice sacre, obeliscurile atrag și generează energie, pe vibrația pe care o reprezintă. Îmi amintesc de un moment în care am urcat treptele din piatră ale unui obelisc uriaș situat lângă Podul Hebden din Anglia, când am simțit o energie sexuală masculină uriașă pretutindeni în jurul meu. M-am întrebat ce Dumnezeu se întâmplă, până când mi-am amintit unde mă aflu... în interiorul unui penis uriaș! Energia pe care o manifestă orice simbol este specifică formei acestuia, căci simbolurile nu reprezintă decât manifestarea fizică a gândurilor care le-au creat. De altfel, acești indivizi nu își așează simbolurile unde vrei și unde nu vrei numai ca să

se amuze. O fac pentru că îi ajută să rezoneze cu anumite câmpuri energetice, pe frecvența vibrației pe care o doresc. Desigur, ele afectează inclusiv gândurile și sentimentele celorlalți oameni care se află în preajma lor.

Pe aceleași proprietăți din Londra ale templierilor se află și sediul profesiei juridice britanice. Un jurist nu poate deveni avocat decât dacă „vine la Barou (n.n. *Bar* în limba engleză)” – adică la Temple Bar, intrând în Templul Interior, în cel Mijlociu sau în cel Exterior. Am discutat cu tot felul de oameni care au avut de-a face cu aceste organizații și aceștia mi-au spus că sunt cu adevărat sinistre. Așa este. Dacă vrei să controlezi oamenii, trebuie să controlezi mai întâi legea, respectiv cine poate și cine nu poate fi pus sub acuzație. Nu întâmplător, poliția și sistemul juridic britanic sunt împănate de francmasoni. Toate aceste posesiuni ale templierilor, vechi de secole, sunt situate chiar în inima Londrei, acolo unde se află City-ul londonez, Casa Parlamentului și Palatul Buckingham; pe scurt, chiar perimetrul din care este controlată lumea întreagă, cel puțin la nivel operațional, alături de Paris și de Vatican. De altfel, cel de-al doilea sediu important al templierilor a fost chiar Parisul. La fel ca în cazul Londrei, și în acest oraș există un obelisc egiptean vechi de 3200 de ani și situat într-o poziție cheie, în Place de la Concorde. Cu numai un minut înainte de a suferi accidentul de mașină din anul 1997, în tunelul Pont de L'Alma, prințesa Diana a trecut chiar pe lângă acest obelisc.

Pe la mijlocul secolului al XII-lea, templierii deveniseră instituția aflată pe locul doi în planul bogăției și al influenței, după Biserica Romană. Aveau propria lor flotă (pe care flutura steagul cu imaginea craniului și a oaselor încrucișate) și propriile lor centre financiare în Paris și Londra. Așa a început crearea actualului sistem bancar, care a transformat umanitatea în sclavii unor „bani” inexistenți. La fel ca și băncile naționale, și ei împrumutau „bani” care nu existau, percepând dobânzi, în cel mai pur stil al Frăției Babiloniene. Există un caz bine documentat în care se arată că templierii percepeau o dobândă de 60% pentru ultima rată a împrumutului. Unul din planurile promovate de templieri era crearea unor State Unite ale Europei. Acest vis străvechi s-a împlinit în secolul nostru, fiind implementat de frații lor în arta manipulării. Crearea Uniunii Europene, cu banca și

moneda ei unică, reprezintă unul din pilonii centrali ai Agendei Frăției.

Un aspect al cunoașterii avansate moștenite de templieri era cel referitor la rețeaua de linii magnetice și energetice ale pământului, cunoscute sub nume precum liniile dragonului sau meridiene. Cele mai importante locuri sacre din lume sunt plasate în punctele de intersecție ale mai multor asemenea linii, unde se creează vortexuri imense de energie. Dacă realizezi un ritual de magie neagră și un sacrificiu uman într-unul din aceste locuri, energia malefică rezultată va fi transportată de-a lungul liniilor de forță care emană din vortex, fiind pompată în întreaga rețea. În acest fel, întreaga stare energetică a câmpului magnetic a pământului, în care trăim cu toții, este afectată. Dacă acest câmp energetic se încarcă cu vibrația fricii, oamenii vor fi predispuși să simtă mult mai ușor această emoție. Iar forța cu ajutorul căreia este controlată lumea la ora actuală este chiar frica. Cea mai importantă armă de care a beneficiat Frăția Babiloniană de la creația sa și până astăzi a fost manipularea fricii. Nimic nu limitează mai mult potențialul creator al omului de a-și exprima propriul sine decât frica. De aceea, este de înțeles de ce atâtea biserici creștine au fost construite pe locurile sacre păgâne de altădată și de ce se realizează atâtea ritualuri satanice sub acoperișul acestor biserici, la adăpostul întunericului. Cei care au finanțat construirea marilor catedrale gotice din Europa, între anii 1130-1250, au fost templierii, cu cunoașterea lor ezoterică avansată. Stilul gotic își are originea în arta ariană practică în Orientul Apropiat-Mijlociu. Printre catedralele gotice finanțate și concepute de templieri s-au numărat Westminster Abbey, York Minster din Nordul Angliei, Chartres din Franța, nu departe de Paris, și Notre Dame, chiar în centrul Parisului. Notre Dame (Doamna Noastră: Isis/Semiramida/Ninkharsag) a fost construită pe un loc sacru închinat pe vremuri zeiței Diana, iar catedrala din Chartres a fost construită pe un alt loc sacru din vechime, în care se adunau cândva druizii din întreaga Europă. Faimoasa capelă a Colegiului Kings din Cambridge, care are la bază simbolul cabalist al Arborelui Vieții, este considerată una din ultimele mari construcții gotice din Anglia. Se pare că forma sa este inspirată de catedrala din Albi, construită în secolul al XIV-lea în regiunea din sudul Franței Languedoc. Aceasta a fost unul din primele centre ale templierilor și ale catarilor. În

secolele XII-XIII, principala religie din sudul Franței era religia catară, care conținea numeroase informații ezoterice și pune la îndoială multe dogme ale Bisericii Romane. Frăția Babiloniană a trimis semnale de alarmă la Roma, unde se afla marioneta sa, papa Inocențiu III, care i-a distrus pe catari printr-o „cruciadă” infernală, marcată de torturi și arderi pe rug, care a culminat cu asediul asupra Castelului catar de la Montsegur din anul 1244. În treacăt fie vorba, doresc să menționez că folosirea figurilor de reptile numite gargui pentru decorarea bisericilor și catedralelor creștine s-a răspândit foarte mult în această perioadă. Notre Dame din Paris este literalmente acoperită cu astfel de gargui (*vezi secțiunea de ilustrații*), multe dintre ele fiind reprezentări în miniatură ale figurilor în formă de reptilă găsite în interiorul și în jurul piramelor mayașe, și în alte locuri din Mexic. Președintele mexican Miguel De La Madrid spunea că mayașii au fost una din rasele cu care s-au încrucișat reptilienii în formă de „iguane”.

Atât catedrala din Chartres cât și Notre Dame au fost centre ale adorării Madonei Negre, o altă obsesie a templierilor. Cultul Madonei Negre nu are legătură cu Maria, mama lui Iisus, deși aceasta era impresia pe care încercau să o lase templierii. În realitate, era vorba de adorarea reginei Semiramida și a lui Isis/Barati. Egiptenii o reprezentau pe Isis îmbrăcată în alb în ipostaza ei binevoitoare și în negru în ipostaza ei negativă. Madona Neagră era tot una cu Isis/Barati cea Neagră sau cu regina Semiramida, care era cunoscută în Babilon sub numele de Madona. Madona Neagră simbolizează folosirea negativă a energiei feminine a „lunii”, în timp ce Soarele Negru simbolizează folosirea negativă a energiei masculine a soarelui. Aceeași expresie desemnează însă și centrul galactic în jurul căruia gravitează soarele și sistemul nostru solar de-a lungul orbitei sale de peste 26.000 de ani. Spre exemplu, calul alb era un simbol solar al fenicienilor. Lui îi corespunde calul negru, care reprezintă în sistemul inversat de simboluri ale Frăției Babiloniene folosirea malefică a energiei solare. Calul negru este simbolul băncii Lloyds din Marea Britanie, una din organizațiile principale ale Frăției. Statuile Mariei cu pruncul Iisus în brațe din bisericile creștine oglindesc întocmai felul în care o portretizau egiptenii pe Isis cu pruncul Horus în brațe. St Bernard era în mod evident un adept al cultului zeiței și s-a născut la Fontaines, lângă

Dijon, unul din centrele adorării Madonei Negre. Templierii i-au împărtășit această pasiune și și-au construit propriile lor biserici în formă circulară, indicând astfel principiul feminin. Folosirea pe scară largă a domului sau a „pântecului” de către Frăție are de asemenea legătură cu acest principiu, printre altele.

Sistemul de convingeri intitulat generic New Age a căzut adeseori în capcana credinței că energia feminină este întotdeauna bună, în timp ce energia masculină nu este la fel de bună, pornind de la starea actuală a lumii, în care predomină energia masculină. În realitate, lumea în care trăim este dominată de ambele energii, dar în formele lor extreme. Nu vorbesc acum de trupurile bărbaților și ale femeilor, ci de energiile masculine și feminine, pe care cele două sexe au potențialul de a le manifesta. Dacă un bărbat își suprimă polaritatea feminină, el devine un „macho”, căpătând convingerea că singura manieră de a fi un „bărbat adevărat” constă în a fi dominant și agresiv. Această formă extremă a energiei masculine este ilustrată perfect de soldații înarmați și agresivi, gata oricând să te calce în picioare. Impresia că lumea în care trăim este dominată de energia masculină este dată de imaginile cu care suntem bombardați zilnic de programele de televiziune, în care nu vedem decât forme extreme ale acestei energii. De fapt, chiar acesta este și scopul manipulării. Forma negativă extremă a energiei feminine nu este mai puțin prezentă, dar se ascunde în culise, punând la cale evenimentele și conflictele de care are nevoie forța masculină extremă pentru a se manifesta în public. Altfel spus, aceasta este energia pe care nu o vedem (ceea ce nu înseamnă că nu există), energia cu care operează agenții Frăției Babiloniene și pe care aceștia o simbolizează prin nume ca Semiramida, Isis și celelalte. Ei știu foarte bine că energia feminină este forța creatoare, fără de care nici chiar soarele nu ar putea exista, după cum obișnuiau să spună egiptenii. La fel ca orice altă formă de energie, și forța feminină este neutră în sine. Ea poate fi folosită în scopuri creatoare sau malefice, dar pentru asta trebuie să o stăpânești mai întâi. Așa se explică simbolismul feminin care abundă în toate creațiile Frăției. Aceasta nu dorește să suprimă energia feminină în sine, ci doar expresia ei pozitivă, echilibrată.

Catedralele gotice și bisericile creștine sunt pline de simboluri solare, astrologice, sexuale și ale zeiței. Porțile

gotice uriașe și încrustațiile din jurul lor reprezintă ilustrații simbolice ale vulvei, multe având chiar un simbol al clitorisului în partea de sus a arcului. Ferestrele sunt construite după același model, îndeosebi cele în formă de trandafir ale catedralelor gotice orientate cu fața către vest, considerată direcția sacră a zeităților feminine. Pe alte biserici medievale s-au descoperit sculpturi care prezintă călugări și preoți care fac sex cu tinere fete și care poartă pe cap măști în formă de animale. Cu asta se ocupă sataniștii chiar și în zilele noastre. Simbolurile *sheela-na-gig* din vechile biserici, în special cele din Irlanda, reprezintă femei goale cu picioarele larg deschise, iar în interiorul altarelor s-au descoperit simboluri falice din piatră. Doamne, ce-ar crede vicarul dacă ar ști? Vasele în formă de scoică pentru „apa sfințită” reprezintă alte simboluri ale zeiței. De fapt, bisericile au fost construite integral ca niște simboluri ale pântecului feminin. Pânzele de păianjen și decorațiile complicate din catedralele gotice (și nu numai) se referă de asemenea la energia feminină a „zeiței”, la forța creatoare, intuitivă, care țese soarta întregii lumi. Din acest symbolism s-au născut legendele Femeii-Păianjen ale nativilor americani și numele unor locuri sacre precum Spider Rock (n.n. Stânca Păianjenului) din Arizona. În cartea sa, *Zodiacul secret*, Fred Gettings prezintă mozaicul în formă de zodiac de pe podeaua din marmură a bisericii gotice din San Miniato, Florența, care datează din anul 1207. Gettings sugerează că biserica a fost construită cu scopul de a surprinde rezonanța cu o conjuncție rară a lui Mercur, Venus și Saturn în semnul Taurului, la sfârșitul lunii mai a acelui an. Astrologia a fost practică de la începutul istoriei cunoscute, fiind o artă foarte importantă pentru templieri, predată în școala din Chartres. Atunci când se duc la biserică, creștinii habar nu au că intră într-un „sanctuar păgân”, dar exact asta fac.

Templierii au avut relații strânse cu majoritatea monarhiilor vremii, mai puțin în Franța. Datorită averii lor uriașe, ei erau „proprietarii” tuturor regilor care păreau atotputernici, la fel cum Frăția de astăzi este „proprietara” tuturor guvernelor naționale. Templierii erau foarte apropiați de regele Henry II al Angliei, sponsorul catedralei din Glastonbury. Interesant este că faimoasa ceartă a lui Henry cu arhiepiscopul de Canterbury, Thomas Becket, s-a sfârșit prin venirea a doi cavaleri din Franța, care l-au asasinat în interiorul

catedralei, în anul 1170. Fiul lui Henry, Richard Inimă-de-Leu, era el însuși templier, deși nu recunoștea oficial acest lucru. El s-a folosit de preceptorii și de vasele templierilor, iar când a fost nevoit să fugă din Anglia ca să scape de amenințările fratelui său John, a făcut-o deghizat în templier. A fost protejat de ordin și s-a îndreptat către Țara Sfântă, unde a luptat împotriva musulmanilor sarazini. Richard a vândut Ciprul (un fost centru fenician) templierilor și s-a implicat în negocierile dintre aceștia și corespondentul lor islamic, o societate secretă numită Asasinii. La ora actuală, acest cuvânt este folosit pentru a descrie un ucigaș. De fapt, el derivă din metodele cu totul particulare ale Asasinilor de a conduce prin răspândirea terorii și a fricii. Se spune că asasin înseamnă „cel care utilizează hașișul”, căci se foloseau de acest drog pentru a atrage tineri nevinovați, convingându-i să ucidă în numele lui „Dumnezeu”, asigurându-și astfel un loc în Paradis. O altă origine posibilă a termenului ar putea fi cuvintele *hass* (a distruge) și *asana* (a pune capcane). Asasinii au provocat un război terorist internațional din cartierul lor general situat în munții Alamut sau Cuibul Vulturilor, din Persia (Asia Mică/Turcia). În acest loc s-au descoperit elemente de ceramică decorate cu pentagrame și cu simbolul vulvei feminine. În plus, ei purtau tunici albe și eșarfe roșii. Asasinii, care continuă să existe și astăzi, în forme ușor diferite, au apărut dintr-o sectă fondată în anul 1090 de un persan pe nume Hassan Sabah (o altă posibilă sursă a numelui lor), exact în perioada în care apăreau templierii, Cavalerii Vindecători și Cavalerii Teutoni.

Templierii și Asasinii au colaborat de minune, deși păreau că se află în tabere diferite. Această metodă a funcționat dintotdeauna, fiind aplicată și astăzi cu același succes: opinia publică este amăgită să creadă că dacă două tabere se află în război sau în conflict deschis, ele trebuie să fie neapărat dușmane. Dacă vrei să controlezi rezultatul unui joc, trebuie să controlezi ambele tabere. Pentru a reuși acest lucru, trebuie mai întâi să îi convingi pe oameni că cele două tabere au lideri și scopuri diametral opuse. Una din cele mai eficiente metode de manipulare ale Frăției constă în infiltrarea tuturor taberelor posibile, controlând astfel rezultatul final. Templierii erau foarte pricepuți la acest joc. În timp ce îl escortau pe Richard Inimă-de-Leu către tabăra cruciaților, ei îl sprijineau din plin de fratele și marele rival al acestuia, regele John. Templierii au fost forța care a dus la

semnarea *Magna Carta*-ei în anul 1215, grație eforturilor lui Aymeric de St Maur, Marele Maestru al templierilor din Anglia și cel mai apropiat sfătuitor al regelui John. *Magna Carta* a îngăduit multe din prerogativele regelui, dându-le astfel o putere și mai mare templierilor și conducându-i și mai departe pe drumul către împlinirea marelui obiectiv al Agendei de a introduce „democrația”, respectiv acea închisoare socială deghizată în libertate (înlocuirea controlului deschis cu cel sub acoperire). Eu nu susțin că toți templierii aveau neapărat intenții malefice. La fel cum se întâmplă însă în toate aceste societăți secrete, în interiorul lor există diferite nivele de cunoaștere, cu diferite agende. Scriitorul și cercetătorul francez Jean Robin a ajuns la concluzia că Ordinul Templului era alcătuit din șapte cercuri exterioare, în care adeptii erau învățați mistere „minore”, și trei cercuri interioare în care ei erau învățați „marile” mistere. Exact la fel stau lucrurile și în cazul francmasoneriei și al societăților secrete actuale. Marea majoritate a membrilor acestora nu au nici o idee despre ceea ce știu cei din vârful piramidei și despre agenda lor reală.

Deși erau atât de bogați, templierii erau scutiți de taxe și impozite (la fel ca fundațiile Frăției din zilele noastre). Aveau propriile lor curți și controlau monarhi, oameni influenți, afaceri și țări întregi. Metoda lor era de a-și manipula „țintele”, aducându-le într-o poziție de dependență, de regulă prin șantaj sau îndatorare. În continuare, le puteau dicta orice doreau de la ele. Istoria se repetă. Edward I a împrumutat de la templieri sume mari de bani, iar regii Ioan și Henry al III-lea erau datori vânduți față de ei. La un moment dat, Henry și-a plătit datoriile militare cu Bijuteriile Coroanei. Aceasta este o altă tehnică folosită de Frăția Babiloniană inclusiv în zilele noastre. Ea manipulează războaiele, împrumută cu bani toate taberele, și în final scot profituri uriașe de pe urma ororilor pe care le-au creat în secret. Tot ea împrumută apoi țările pentru a-și reface societățile, îndatorându-le și mai tare și ținându-le și mai ferm sub controlul său. Războiul este un instrument „minunat”, care îi permite să înlăture lideri incomozi și să modifice granițele în conformitate cu Agenda pe care o au. Dacă doriți să înțelegeți mai bine acest mecanism, priviți cele două războaie mondiale din secolul XX. Întreaga poveste este explicată în detaliu în *Și adevărul vă va face liberi*. Bijuteriile Coroanei din perioada regelui John erau

păstrate în Templul din Londra al templierilor, care a funcționat pe post de trezorerie în timpul acestui rege, cât și al regilor Henry II, Henry III și Edward I. Templierii colectau impozitele pentru papă și pentru Coroană, plus impozitul numit zeciuială. Erau o organizație privată cu o agendă secretă, care aduna impozitele de la populație în numele altor persoane, o parte însemnată din acei bani fiind păstrați pentru sine ca dobândă la împrumuturile masive acordate lor. Se spune că erau neîndurători cu rău platnicii. Aceste metode sunt folosite și astăzi în întreaga lume. Cât despre faimoasele jurăminte de castitate și sobrietate, acestea era în cea mai mare parte ipocrizie curată. Una din expresiile consacrate pentru beție în Anglia medievală era: „a bea ca un templier”. Când era însă vorba de afaceri serioase și de bani mulți, erau la fel de neîndurători cu ai lor ca și cu populația exterioară. La fel se petrec lucrurile și astăzi, atunci când diferiți membri ai Frăției sau lacheii acestora ies afară din rând. În Franța, centrul templier din Paris era trezoreria regală, iar monarhia franceză le era datorare vândută. Se pare că unul din regii francezi, Philippe IV (cunoscut sub numele de Philippe cel Frumos) s-a săturat și s-a decis să îi distrugă pe templieri în octombrie 1307. Cel puțin, aceasta este versiunea oficială. În realitate, lucrurile sunt mult mai complicate, și au avut implicații serioase asupra evenimentelor mondiale care au urmat. Voi recapitula pe scurt aceste lucruri.

Linia genealogică a merovingienilor

Încă de la crearea lor, templierii și Ordinul Sionului (devenit mai târziu Prioria Sionului) au fost două ramuri ale aceleiași organizații. Conform cărții *Sfântul sânge*, *Sfântul Graal*, rolul Prioriei Sionului era de a proteja sângele „regal” al merovingienilor. În realitate, aceasta este o perdea de fum menită să ascundă realitatea, la fel ca și povestea stupidă că merovingienii ar fi urmașii liniei genealogice a lui Iisus, care ar fi avut mai mulți copii cu Maria Magdalena și ar fi fugit împreună cu familia sa în sudul Franței, imediat după crucificare. În realitate, nu a existat nici un Iisus și nici o Marie, acestea nefiind decât personaje simbolice într-o poveste care s-a spus de nenumărate ori în lumea pre-creștină, folosind nume diferite pentru aceiași eroi. Nu văd cum ar putea două personaje simbolice să conceapă o linie genealogică, fie ea

și a merovingienilor. Totul este o poveste trasă de păr, inventată cu scopul de a-i îndepărta pe cercetătorii serioși de adevăr. Acest adevăr este – ce-i drept – legat tot de liniile genealogice, iar cea a merovingienilor este una dintre ele, dar nu are nimic de-a face cu Iisus.

Linia de care vorbim a devenit cunoscută în Franța sub numele de dinastia merovingienilor prin secolele V-VI. Istoria acestor oameni este relatată în *Cronica* lui Fredegar, din care există un exemplar la Biblioteca Națională din Paris. Fredegar a fost un scrib burgund din secolul VII care a lucrat timp de 35 de ani pentru a-și încheia istoria primilor franci și a merovingienilor. Tribul numit francii sicambrieni (de la care a rămas numele de Franța) a fost o altă sursă de „vin” reptilo-arian. Francii purtau numele liderului lor, Francio, care a murit în anul 11 înainte de Christos. Poporul lui Francio a emigrat din Troia, de pe teritoriul Turciei de astăzi, și a devenit cunoscut sub numele de sciți, iar apoi (la sfârșitul secolului al IV-lea), de sciți sicambrieni, după numele reginei lor, Cambra. Se trăgeau din Sciția, o regiune situată la nord de Marea Neagră, în Munții Caucaz, de unde a coborât în Europa rasa ariană și reptilo-ariană. Francii sicambrieni își spuneau Poporul Conventului (cu referire evidentă la Contractul cu Anunnaki). Mai târziu, acest popor s-a stabilit într-o zonă la vest de Dunăre, în Germania actuală (nume rămas de la romani, care i-au numit pe sciți „cei autentici”). Capitala sciților era la Cologne.

Linia genealogică de care vorbim a devenit cunoscută sub numele de merovingieni din perioada regelui Meroveus, numit și „Păzitorul francilor” în anul 448. Merovingienii erau regi vrăjitori recunoscuți pentru cunoștințele lor ezoterice și pentru puterile magice pe care le-au dobândit ca urmare a inițierilor secrete. Francio, fondatorul francilor, pretindea că este un descendent al lui Noe și că strămoșii săi au locuit cândva în Troia antică. După părerea mea, povestea cu Noe simbolizează liniile genealogice hibride care au supraviețuit Potopului, după care au readus porumbelul și ramura de măslin (Semiramida-Nimrod) la putere. În acest context, descendenții lui Noe ar însemna linii genealogice reptilo-umane, sau cel puțin care s-au încrucișat suficient de mult pentru a-și păstra structura genetică. Orașul francez Troyes, în care au apărut în mod formal templierii, a primit acest nume de la francii sicambrieni, pornind de

la fosta lor capitală. Bazele orașului Paris au fost puse în secolul VI, după ce liderii francilor au devenit cunoscuți sub numele de merovingieni, iar numele său are legătură tot cu Troia, respectiv cu prințul Paris, fiul regelui Priam al Troiei. Motivul declanșării războiului troian a fost relația de iubire dintre Paris și Elena (soția regelui Spartei). În cele din urmă, spartanii au câștigat războiul prin infiltrarea calului troian în interiorul orașului asediat. Atât troienii cât și spartanii erau urmași ai acelorași arieni și reptilo-arieni. Merovingienii au creat orașul Paris pe un punct de intersecție a liniilor energetice ale pământului extrem de important și aveau o cameră subterană în care își realizau ritualurile, inclusiv sacrificii umane aduse zeiței Diana. Acesta era locul în care își reglau disputele prin luptă regii aflați în conflict din cauza unor proprietăți. Meroveus, fondatorul dinastiei merovingiene, era adept al cultului păgân al zeiței Diana, un alt simbol al lui Isis/Semiramida. Acest lucru nu este deloc surprinzător, dat fiind că centrul cultului Diane era situat la Efes, în Asia Mică, nu departe de locul în care se află ruinele Troiei. Locul fostei camere subterane în care merovingienii obișnuiau să o adore pe zeița Diana și să-i aducă sacrificii este cunoscut astăzi sub numele de Podul și Piața de l'Alma, fiind și acum o cameră subterană, mai precis un tunel auto. Acesta este locul în care a suferit accidentul de mașină prințesa Diana în dimineața zilei de duminică, 31 august 1997.

O altă ramură a liniei genealogice scito-sicambriene și franco-merovingiene a migrat în secolul XII din nordul Franței către Belgia. De aici s-au tras faimoasele familii „scoțiene”, din care o parte au fost strămoșii prințesei de Wales Diana. Regele merovingian Clovis avea drept emblemă regală crinul sau *fleur-de-lis*, o floare care crește în sălbăticie în Orientul Mijlociu. Emblema este cunoscută și sub numele de „crinul cu trei petale”, fiind un simbol consacrat al lui Nimrod, sau mai bine zis al liniei genealogice reptiliene a lui Nimrod. În limba latină, expresia înseamnă „sabie mică” Motivul pentru care crinul a devenit simbolul regalității franceze este că în Sumerul antic liniile genealogice reptiliene transmise pe linie maternă erau simbolizate de un crin. Așa se explică de ce principalii purtători ai genelor reptiliene au primit nume precum Lilith, Lili, Lilutu și Lillette. O altă variantă este Lilibet sau Elizabeth. Actualei regine a Angliei, Elizabeth

(El-lizard-birth¹⁵) i se spunea în intimitate Lilibet. Într-adevăr, ea este o purtătoare majoră de gene reptiliene, care a dat naștere unui reptilian important, cu sânge pur, și anume prințul Charles. Amândoi sunt reptilienii care își schimbă forma, afirmație pe care o vom argumenta la timpul potrivit. La fel este și regina-mamă, pe numele ei de fată Elizabeth (El-lizard-birth) Bowes-Lyon. *Fleur-de-lis* este un simbol străvechi, care simbolizează – între altele – cei doi piloni falici ai lui Jachin și Boaz din Templul simbolic al lui Solomon, pe care erau sculptate „flori de crin”, după cum precizează Regi 7:22. La ora actuală, *fleur-de-lis* apare pe toate însemnele regalității britanice, pe clădirile oficiale și pe gardurile care le înconjoară, precum și pe biserici. Poate fi văzut chiar și pe poarta exterioară a Casei Albe din Washington, un alt bastion al liniilor genealogice reptiliene. Trifoiul cu trei foi irlandez este un alt simbol străvechi al liniilor genealogice, și însuși cuvântul *shamrock* (n.n. trifoi) provine din termenul nord-african *shamrukh*. Toate aceste simboluri au legătură cu imaginea cu trei coarne a babilonianului Nimrod, dar și cu alte principii ezoterice. Alte simboluri merovingiene erau peștele (o altă referire la Nimrod), leul (Zodia Leului, Soarele, autoritatea) și albina. În mormântul regelui Childeric I, fiul lui Meroveus, care a murit în secolul V, au fost găsite 300 de albine din aur. Albinele sunt un simbol străvechi al Zeiței Iubirii (Semiramida) și simbolizau regalitatea egipteană. Ele evocă de asemenea Matca, un alt simbol al lui Isis/Semiramida.

Merovingienii au fost una din liniile genealogice ale Frăției Babiloniene, iar ideea că ar fi descendenții lui Iisus nu reprezintă decât un joc de cuvinte, sau mai bine zis un joc de-a divinitățile inventat de Prioria Sionului. Iisus este un alt nume pentru Nimrod/Tammuz, duetul tată-fiu al Babilonului. De aceea, după părerea mea, prin linia genealogică a lui „Iisus” se înțelege de fapt linia genealogică a Frăției lui „Nimrod”, respectiv a reptilo-arienilor. Unul din scopurile declarate ale Prioriei Sionului este restabilirea dinastiei merovingiene pe tronul Franței. În realitate, aceștia nu au fost niciodată monarhi ai Franței, pentru simplul motiv că în vremea lor Franța nu exista (sub acest nume). Toată această poveste este o simplă perdea de fum, menită să ascundă adevărata Agendă a Prioriei Sionului, care este o organizație a Frăției Babiloniene. Adevărul pe care îl ocultează toate

¹⁵ N. Tr. Joc de cuvinte: *lizard* înseamnă „șopârlă”, iar *birth* înseamnă „naștere”.

aceste diversiuni este pe cât de simplu, pe atât de devastator. În Sumer, simbolul liniei genealogice a Dragonului era numit Gra-al, cunoscut și sub numele de Semnul lui Cain. Biblicul Cain a fost în realitate una din primele linii genealogice regale Anunnaki-umane, care i-a urmat lui „Adam”. Acest simbol al Gra-al-ului a căpătat în timp numele de Sfântul Graal, echivalentul său în franceza veche fiind *sang real*, „sânge regal”. Emblema Sumerului era o... cupă cu apă, adică o *Rosi Crucis* sau o „cupă cu rouă”. În documentele egiptene, sumeriene, feniciene și ebraice aceasta era descrisă ca o cupă decorată cu o cruce roșie în interiorul unui cerc. Aceasta este adevărata origine a „cupei Graalului”. Nu este vorba de cupa în care a fost colectat sângele lui Iisus în momentul crucificării, pentru simplul motiv că nu a existat nici un Iisus și nici o crucificare. Cupa simboliza pântecul feminin și linia hibridă cea mai „pură”, care nu poate fi transmisă mai departe decât pe linie maternă (feminină). În mod evident, termenul de *Rosi-Crucis* a stat la originea numelui rozicrucienilor, o societate secretă străveche care s-a pretat la cele mai odioase manipulări pentru a se asigura că liniile genealogice reptiliene vor continua să ocupe pozițiile puterii. Unul din autorii care încearcă să convingă opinia publică de faptul că linia genealogică are legătură cu Iisus este Sir Laurence Gardner, auto-declarat „un genealog suveran și cavaleresc”. Amuzant este că Sir Laurence este Cancelar al Curții Imperiale și Regale a Suveranității Dragonului, fosta Curte Regală a Dragonului din Egipt, dar și Prior al Bisericii Celtice a Înrudirilor Sacre din Saint Colombe (Semiramida), atașat prezidențial al Consiliului European al Prinților, fost atașat al Nobilei Gărzi a Casei Regale Stewart (Stuart, linia merovingiană). Este cunoscut ca Le Chevalier Labhran de Saint Germain și este Preceptor al Cavalerilor Templieri din Saint Anthony. Cred că nu greșim prea mult dacă nu îl considerăm un genealog obiectiv, ci un cunoscător din interiorul organizației. În acest caz, de ce insistă el că linia genealogică a Sfântului Graal are legătură cu Iisus, când știe foarte bine că nu este așa?

În cele din urmă, Biserica Romană și-a retras sprijinul acordat inițial merovingienilor, care și-au pierdut puterea și au dispărut din atenția opiniei publice până în anii din urmă. Un alt monarh dintr-o linie genealogică reptiliană a devenit în continuare regele francilor. Numele său era Charles, dar este cunoscut mai ales ca

Charlemagne, unul din cei mai faimoși monarhi din istoria Europei. A fost unul din primii patroni ai meșterilor zidari (masoni) care au construit mai târziu marile catedrale gotice din Europa, la comanda templierilor. Se spune că ar fi fondat în Toulouse loja Ordinului Rozicrucienilor, ale cărei origini ajung cel puțin până în Egiptul antic, și al căror nume are legătură, așa cum am mai spus-o, cu simbolul *Rosi-Crucis* al liniilor genealogice reptiliene. Charlemagne a extins mult imperiul francilor, iar în anul 800 a fost înscăunat ca împărat al Occidentului de papa Leon al III-lea. Biserica Romei/Babilonului controla la acea dată o mare parte din Europa occidentală și centrală. Această dominație a devenit deplină odată cu înfrângerea în anul 1268 a opoziției militare la adresa Romei (condusă de Hohenstaufen-i sau Ghibellini) de către guelfi, numiți astfel după Welf, ducele Bavariei. Această victorie a papalității a condus la crearea Sfântului Imperiu Roman, una din cele mai odioase dictaturi papale. Cea mai proeminentă dinastie de împărați a acestui imperiu a fost cea a Habsburgilor, o familie dintr-o linie genealogică remarcată pentru prima oară în Elveția, în secolul X. Ea a guvernat, cu sprijinul papei, Sfântul Imperiu Roman timp de 500 de ani, până la detronarea sa din anul 1806. A condus Austria începând din anul 1278, iar în secolul XVI a moștenit tronul Spaniei. Habsburgii sunt o linie genealogică reptiliană și cunosc o înaltă preoteasă care a oficiat ritualuri satanice la vârf care i-a văzut pe actualii membri ai Habsburgilor schimbându-și forma în reptile în timpul acestor ritualuri. Vom vorbi mai multe despre ea ceva mai târziu. Charlemagne a fost un slujitor perfect al Frăției Babiloniene, iar linia genealogică a continuat să dețină mult timp frâiele puterii. Cel puțin 33 de președinți americani sunt înrudiți genetic cu el.

Misterul de la Rennes-le-Chateau

Merovingienii au revenit în atenția opiniei publice în anii din urmă, datorită mai multor cărți care au încercat să rezolve misterul unui micuț cătun din vârful unui munte situat în Longuedoc, în sudul Franței, numit Rennes-le-Chateau. Acesta a fost unul din cele mai importante centre ale Prioriei Sionului, ale templierilor, catarilor și multor altor organizații care dețineau „cunoașterea”. Locul a fost cândva populat de celți, proveniți din cimerieni și sciți, care au venit din Orientul Apropiat și din Munții Caucaz.

Pornind de la unul din triburile acestora, Renne-le-Chateau a fost numit Rhedae. Druzii au făcut din el un loc sacru, căci este una din regiunile terestre cu o putere magnetică imensă. Pe la sfârșitul anilor 60, în Biblioteca Națională din Paris a fost descoperit un document de proveniență incertă, numit Șarpele Roșu sau *Le Serpent Rouge*. Acesta conținea genealogia merovingienilor, două hărți ale Franței din perioada merovingiană și un plan al St Suplice, centrul romano-catolic pentru studii oculte din Paris. St Suplice a fost construit pe ruinele unui templu al lui Isis/Semiramida, fiind inclusiv locul în care sunt înmormântați regii merovingieni. Documentul *Le Serpent Rouge* a fost datat 17 februarie 1967, iar fișa de depozit de la Biblioteca Națională a fost datată 18 februarie 1967. În cele din urmă, s-a demonstrat că documentul este un fals, adevărata dată la care a fost depozitat fiind 20 martie. La momentul respectiv, toți cei trei presupuși autori ai documentului, Pierre Feugere, Louis Saint-Maxent și Gaston de Koker, au murit la mai puțin de 24 de ore unul de celălalt, respectiv pe datele de 6, 7 și 8 martie. Lucrurile devin însă și mai ciudate, căci s-a dovedit în final că cei trei nu erau de fapt autorii documentului. Se crede că cineva s-a folosit de numele lor, ceea ce sporește și mai mult misterul. Între cele trei morți subite și data depozitării documentului la bibliotecă au trecut exact 13 zile. Cea de-a 13-a pagină a documentului include câteva poeme scurte în proză, corespunzând fiecărui semn al zodiacului, dar prezintă 13 semne zodiacale. Cel de-al 13-lea este numit Ophiuchus (Stăpânul Șarpelui) și este situat între semnul Scorpionului și cel al Săgetătorului. Cel mai important număr al templierilor era 13 și el va deveni din ce în ce mai relevant pentru povestea noastră, pe măsură ce vom continua. Personal, am crezut dintotdeauna că la origini au existat 13 semne zodiacale. Textul intitulat *Le Serpent Rouge* prezintă și o versiune a basmului Frumoasei Adormite în care prințesa (energia feminină) este condamnată să doarmă până când prințul cel frumos va sosi să o trezească. Această poveste este de asemenea foarte relevantă pentru numărul 13, din motive pe care le voi explica ulterior. *Le Serpent Rouge* confirmă între altele că Maria Magdalena este doar un simbol al lui Isis. Iată ce spune textul în această direcție:

„... În timpuri mai vechi, unii o numeau ISIS,
regina energiei benefice, VENIȚI LA MINE, VOI, CEI
ÎMPOVĂRAȚI ȘI SUFERINZI, ȘI EU VĂ VOI DA

ODIHNĂ, alții o numeau. MAGDALENA, la fel ca faimosul vas cu balsam vindecător. Dar inițiații îi cunosc adevăratul nume: NOTRE DAME DES CROSS”.

Energia feminină și liniile genealogice reptiliene sunt transmise mai departe pe linie maternă, iar de la opera lui Ninkharsag și Enki această energie a fost simbolizată de Maria, Isis și Semiramida, dar a fost cunoscută și sub numele de Diana. Prințesa Diana a fost asasinată într-un străvechi altar merovingian pentru sacrificii, închinat chiar zeiței Diana. Mașina prințesei s-a izbit de cel de-al 13-lea stâlp de susținere, făcându-se praf. Peștera Sainte-Baume din sudul Franței este considerată mormântul catolic oficial al Mariei Magdalena. În realitate, în timpul perioadei romane această peșteră era un centru de adorare a zeiței Diana Lucifera – Diana Purtătoarea de Lumină sau Iluminatoarea. Exact acest nume i l-a dat Mariei Magdalena Jacobus de Voragine, arhiepiscopul dominican al Nobilimii Negre din Genova. Un alt aspect interesant se leagă de faptul că atunci când templierii din întreaga Franță au fost arestați și torturați de către Filip cel Frumos în anul 1307, cei din regiunea Rennes-le-Chateau, care include de asemenea Le Bezu, le Valdieu și Blanchefort, au fost lăsați în pace. Această zonă avea o importanță foarte mare pentru templieri, care aveau legături cu familia Blanchefort, a cărei reședință era Chateau de Blanchefort, situat la numai trei kilometri de Rennes-le-Chateau. Unii cercetători cred că templierii și-au îngropat cea mai mare parte a aurului lângă Rennes-le-Chateau. Cu siguranță, o treime din totalitatea proprietăților lor din Europa se afla cândva în regiunea Languedoc. La vremea lor, romanii considerau și ei această zonă ca fiind sacră, adorându-și aici zeii păgâni. Până în secolul VI, Rennes-le-Chateau devenise un oraș înfloritor cu o populație de 30.000 de oameni, capitala nordică a imperiului vizigot, care s-a răspândit apoi către sud, trecând Pirineii în Spania. Vizigoții erau o populație germanică sau teutonă, din rândul căreia s-au născut mai târziu Cavalerii Teutoni, care au apărut simultan cu cei templieri. Vizigoții au fost strămoșii cimerienilor și ai sciților, două populații albe provenite din Caucaz. Ei sunt cei care au invadat Roma pornind din Europa Centrală, punând astfel capăt Imperiului Roman.

Un străvechi castel vizigot numit Chateau d’Hautpoul supraviețuiește încă la Rennes-le-Chateau,

având și un tu'rn al alchimiștilor. Alchimia este știința care permite transformarea omului inferior în spirit pur, dar are și o altă semnificație, aceea de transformare a metalelor inferioare în aur. Teoria alchimiei a fost creată de inițiatorul grec Aristotel, care afirma că la baza lumii fizice se află ceea ce el a numit materia primară. Aceasta este o energie ne-fizică, pe care nu o poți vedea sau atinge. Aristotel credea că materia primară se manifestă în forme fizice prin cele patru elemente: Pământul, Apa, Focul și Aerul. Acestea diferă unele de celelalte, dar toate sunt legate între ele prin calitățile uscăciunii, umezelii, căldurii și frigului. Fiecare element are două din aceste patru calități, din care una este dominantă. Astfel, Pământul este rece și uscat, calitatea dominantă fiind uscăciunea. Apa este rece și umedă, calitatea dominantă fiind răceala. Focul este fierbinte și uscat, calitatea dominantă fiind căldura. Aerul este fierbinte și umed, calitatea principală fiind umezeala. Ideea alchimiei este că un element se poate transforma într-un alt element pornind de la calitatea pe care o au în comun. De pildă, focul se poate transforma în aer prin intermediul căldurii, calitate pe care o împărtășesc ambele elemente. Substanțele sunt alcătuite din elemente, și dacă poți transforma un element în altul, vei putea transforma inclusiv substanțele din care sunt alcătuite aceste elemente. Spre exemplu, plumbul poate fi transformat în aur. Se crede că ar exista un praf secret necesar acestei transformări, care a devenit cunoscut sub numele de Piatra Filozofală. Familia d'Hautpoul a fost considerată păstrătoarea unor asemenea secrete. Atunci când vorbește de cel de-al 13-lea semn al zodiacului, Ophiucus, documentul *Le Serpent Rouge* spune: „Plumbul elementar al cuvintelor mele ar putea conține aurul cel mai pur”. Timp de 500 de ani, Rennes-le-Chateau s-a aflat în proprietatea conților de Razes și a devenit un centru important al catarilor. Odată cu distrugerea acestora, puterea sa a intrat în declin. O epidemie de ciumă și atacurile bandiților catalani i-au desăvârșit decăderea, astfel încât Rennes-le-Chateau s-a transformat dintr-un oraș înfloritor într-un cătun. Astăzi este un loc de o mare frumusețe și înconjurat de mult mister, de unde pot fi văzuți munții și văile din jur. La prima vedere, l-ai putea considera un paradis terestru, dacă nu ar exista o vibrație energetică foarte neplăcută. Personal, am experimentat o senzație profund malefică în acest loc.

Structurile geometrice fantastice ale acestei zone care reunesc munți, locuri sacre și biserici, au fost identificate în vremea noastră de oameni ca Henry Lincoln, un cercetător-pionier al misterelor de la Rennes-le-Chateau, sau de cei doi autori ai cărții *Genesis și Geneset* (vezi Figura 20), David Wood și Ian Campbell. Zeița Isis este menționată în niște documente vechi găsite la Rennes-les-Bains, o localitate situată la mică distanță de Rennes-le-Chateau, iar în ultimul secol a fost descoperită o statuie a lui Isis în apropiere de sat. Wood și Campbell sugerează că Rennes-le-Chateau și Rennes-les-Bains s-ar traduce prin Regina Casei și Regina Apelor – nume da'te de egiptenii din antichitate zeitelor Nephthys și Isis. Regiunea din jurul satului Rennes-le-Chateau este una din cele mai importante în structura energetică a pământului, motiv pentru care a atras atenția tuturor celor care știau acest lucru în antichitate, inclusiv cum să controleze această energie enormă. Lumea modernă nu a aflat de povestea satului Rennes-le-Chateau decât după filmele de televiziune ale BBC-ului, regizate de Henry Lincoln, și după cartea acestuia, *Sfântul sânge, Sfântul Graal*, scrisă în colaborare cu Michael Baigent și Richard Leigh. Cartea a fost inspirată de povestea lui Berenger Saunier, care a devenit preot al bisericii Sfintei Maria Magdalena din Rennes-le-Chateau, în anul 1855. Saunier s-a născut în apropiere, la Montazels. Biserica se afla într-o stare de degradare foarte avansată și povestea spune că în anul 1887 el s-a apucat să facă principalele reparații în interior, împreună cu doi muncitori. Cei trei au descoperit lângă altar o lespede pe care au ridicat-o. Pe partea interioară, aceasta avea gravată imaginea a doi bărbați pe un cal. Acest simbol a fost primul sigiliu al templierilor. Lespedea a devenit cunoscută sub numele de Piatra Cavalerilor și poate fi văzută la muzeul din sat. Dându-și seama că ar putea descoperi ceva de valoare, Saunier și-a continuat singur munca. Marea revelație s-a produs atunci când a desfăcut altarul și a descoperit în interiorul unuia dintre piloni niște tuburi din lemn sigilate cu ceară. În interiorul acestora se aflau mai multe manuscrise scrise codificat. După ce și-a consultat superiorii din Carcassonne, el s-a dus la Paris, la centrul pentru studii oculte al bisericii romano-catolice numit Saint-Suplice, aflat deasupra unui fost loc sacru de adorare a lui Isis/Semiramida. Documentele au fost studiate de experți în texte medievale, grafologi și experți în coduri. Până în prezent, cercetările au indicat că documentele lui

Sauniere conțin o genealogie datată 1244 (anul în care catarii au fost măcelăriți la Montsegur), care a confirmat supraviețuirea linii genealogice merovingiene, o altă genealogie merovingiană de la 1244 la 1644, și încă două genealogii alcătuite în jurul anului 1780 de abatele Antoine Bigou, un fost preot al Rennes-le-Chateau și capelan personal al familiei Blanchefort. Personal, nu cred nici o clipă că asta este tot ce a descoperit Sauniere. Cu siguranță, documentele care ar fi contat cu adevărat nu ar fi fost făcute niciodată publice, și nu este exclusă nici ipoteza ca Sauniere să nu fi găsit nici un fel de document. Poate că totul este doar o perdea de fum menită să ascundă adevărata realitate.

Figura 20

Pentagrama extinsă identificată de David Wood și Ian Campbell în regiunea din jurul Rennes-le-Chateau. Cei doi au unit mai multe biserici și alte monumente naturale cheie.

Prioria Sionului a avut grijă să „scape” niște exemplare ale celor două documente Bigou, prin anii 60. Această organizație a apărut la Troyes, în Franța, orașul fondat de francii sicambrieni (merovingienii), în care au apărut oficial și templierii. Prioria Sionului a apărut simultan cu templierii, Cavalerii de Malta și Cavalerii Teutoni, dar a avut legături extrem de strânse numai cu templierii. Există însă cercetători care cred că adevăratele origini ale Prioriei Sionului sunt mult mai vechi. Marii maeștri ai acestei organizații sunt numiți Nautonnier sau Navigatori. Lista tuturor marilor maeștri dintre anii 1188-1918 este prezentată în niște documente numite Dosarele Secrete, care reprezintă texte publicate particular și depozitate la Biblioteca Națională din Paris. Printre acești mari maeștri s-au numărat: Marie și Jean de Saint-Clair; Leonardo da Vinci; Sandro Boticelli, un alt artist italian și prieten al lui da Vinci; Nicolas Flamel, faimosul alchimist medieval; filozoful Robert Fludd; Isaac Newton, cel care a „descoperit” legea gravitației și care a jucat un rol major în crearea „științei” de tip „această-lume-este-tot-ce-există”; Robert Boyle, un prieten apropiat al lui Newton și un alt fondator al „științei” moderne; și Jean Cocteau, scriitorul și artistul francez contemporan. Alți doi mari maeștri, aflați în funcție în timpul lui Sauniere, au fost scriitorul și poetul francez Victor Hugo, și prietenul său, compozitorul Claude Debussy, un mare maestru al Ordinului rozicrucian. Una din cele mai faimoase opere a

lui Debussy este o dramă merovingiană. Un mare maestru mai recent pare să fie Pierre Plantard de Saint-Clair, care, potrivit documentelor prezentate de cartea *Sfântul sânge, Sfântul Graal*, este un descendent al lui Dagobert II și al dinastiei merovingiene. Dagobert a fost moștenitorul merovingian trimis în exil în Irlanda pe vremea când era copil. S-a întors și și-a preluat coroana, dar a fost în cele din urmă asasinat. Se presupune că fiul său ar fi supraviețuit. După părerea mea, Pierre Plantard i-a păcălit pe autorii cărții *Sfântul sânge, Sfântul Graal*, iar ideea că linia genealogică a merovingienilor ar fi totuna cu linia genealogică a lui Iisus este lipsită de fundament. În realitate, ea nu are nimic de-a face cu Iisus. Motivul pentru care se fac atâtea referințe cu privire la Arcadia în legătură cu Rennes-le-Chateau este că regiunea spartană Arcadia a fost legendarul cămin al lui Zeus și al titanilor, liniile genealogice reptiliene din Troia. Aceasta este adevărata origine a acestor linii genealogice, nu Iisus, care nici măcar nu a existat. Pierre Plantard, care cunoaște foarte bine acest adevăr, dar nu dorește ca el să fie cunoscut și de opinia publică, s-a născut în anul 1920 și a editat o revistă în Franța ocupată de nazisti (cu aprobarea acestora), în anul 1942, numită *Calea unui tânăr cavalier*. De fapt, era un jurnal al unei societăți masonice-cavalierești cu sediul la Paris numită Ordinul Alfa-Galates, al cărei mare maestru a devenit Plantard la vârsta de 22 de ani. Cu greu putem avea încredere în cuvântul unui om cu o asemenea inițiere.

La St Suplice, preotul rural Berenger Saunier s-a întâlnit cu abatele Bieil, directorul general al seminarului, și cu nepotul acestuia, Emile Hoffet. Acesta din urmă l-a prezentat unui cerc de prieteni ezoterici, care l-au întâmpinat cu căldură, printre care se numărau faimoasa cântăreață de operă Emma Calve și Claude Debussy, marele maestru al Prioriei Sionului și al rozicrucienilor. Saunier și Calve au devenit foarte apropiați, și cântăreața l-a vizitat pe preot la Rennes-le-Chateau. Calve s-a aflat chiar în centrul mișcărilor oculte din Franța, unul din prietenii ei apropiați fiind marchizul Stanislas de Gualta, fondatorul unei variante moderne a Ordinului Roza-Crucei, rozicrucienii. Aproape toți marii maeștri ai Prioriei Sionului au legături cu rozicrucienii. Un alt prieten apropiat al lui Calve era Jules Bois, un satanist notoriu și asociat al unui alt satanist, MacGregor Mathers. Încurajat de Bois, Mathers a înființat societatea secretă

ocultă britanică numită Ordinul Golden Dawn. Cel mai cunoscut membru al acesteia avea să devină mai târziu satanistul Aleister Crowley. Membrii Ordinului Golden Dawn au fost implicați atât în relația cu naționaliștii, cât și în cea cu satanistul, druidul și primul ministru britanic Sir Winston Churchill. Salutul cu brațul ridicat al naționaliștilor (Heil Hitler) era de fapt un ritual păgân al Ordinului Golden Dawn. Un alt membru faimos al Golden Dawn a fost poetul W.B. Yeats, un prieten al lui Claude Debussy. Atunci când a descris societatea ideală, Yeats a sintetizat perfect scopurile Frăției Babiloniene:

„... o civilizație aristocrată în forma sa desăvârșită, ierarhizată până în ultimele detalii, cu petiționari adunându-se dimineața la porțile marilor oameni, cu o mare bogăție acumulată în mâinile unui număr mic de oameni, în care toată lumea depinde de acești câțiva, mergând până la împărat, care este un zeu ce depinde de un alt zeu mai mare. Inegalitatea ar trebui să domnească pretutindeni, ca lege, în familii, la Curtea imperială, etc.”

Aceasta este chiar viziunea plănuită pentru rasa umană de reptilienii. Dacă Sauniere și prietenii săi se învâртеau în cercul Emmei Calve, avem cu siguranță de-a face cu activități sataniste. Eu nu spun că Sauniere era el însuși un satanist, pentru că nu cunosc cu precizie acest lucru, dar este cert că se învâртеa în niște cercuri sataniste. Alți vizitatori faimoși ai lui Sauniere la Rennes-le-Chateau au fost secretarul francez de stat pentru cultură și arhiducele Johann von Habsburg, vărul lui Franz-Josef, împăratul Austriei. Habsburgii, una din cele mai importante linii genealogice reptiliene, au condus Sfântul Imperiu Roman timp de 500 de ani, până la destrămarea acestuia din anul 1806. Cu siguranță, Prioria Sionului, linia genealogică merovingiană și Rennes-le-Chateau sunt piese principale în această rețea mai largă care reprezintă subiectul cărții de față.

Printre cele mai importante loji masonice din lumea modernă se numără Marea Lojă Alpină din Elveția. Unul din membrii acesteia este Henry Kissinger, unul din cei mai activi slujitori ai reptilienilor (fiind el însuși unul dintre ei) de pe planeta noastră. Este implicat în manipularea globală la cel mai înalt nivel (vezi *Și adevărul vă va face liberi*) și este indubitabil un satanist. Marea Lojă Alpină a publicat (deși acum contestă acest lucru) o lucrare intitulată *Descendenții merovingieni și enigma*

regiunii vizigote Razes. Razes este vechiul nume al regiunii din jurul satului Rennes-le-Chateau. Cartea a fost publicată la început în germană și tradusă apoi în franceză de un anume Walter Celse-Nazaire, un pseudonim creat din numele sfinților cărora le este consacrată biserica din Rennes-les-Bains. Se pare că secretele păstrate în regiunea Rennes-le-Chateau și Languedoc sunt foarte importante pentru acești oameni. Compozitorul Richard Wagner a folosit mai multe nume din regiunea Rennes în operele sale, iar în opera *Valkiriile* regăsim tema unui personaj condamnat la somnul etern în ruinele unui castel vrăjit. Există multe castele vrăjite aflate în ruină în jurul satului Rennes-le-Chateau, iar Castelul Walhalla care apare în opera lui Wagner este situat pe meridianul Parisului, la numai câțiva kilometri de sat. Adolf Hitler, care era obsedat de magia neagră, obișnuia să spună că dacă dorești să-i înțelegi pe naziști, trebuie să-l înțelegi mai întâi pe Wagner. Există o legendă care spune că Wagner însuși l-a vizitat pe Sauniere la Rennes-le-Chateau. Jules Verne, autorul de „science-fiction”, a fost și el un inițiat de rang înalt care cunoștea numeroase secrete. Cartea sa, *Castelul din Carpați*, include o serie de nume unice din regiunea Rennes-le-Chateau, iar unul din personajele dintr-o altă carte a sa, *Clovis d’Ardentor*, este Căpitanul Bugarach – numele unui munte de lângă Rennes-le-Chateau cunoscut de localnici sub numele de muntele magnetic. Clovis a fost și numele unuia din primii regi merovingieni. Există o fermă în apropiere de Rennes-les-Bains numită Jouanne, un alt nume folosit de Jules Verne pentru unul din personajele sale.

Întors în Rennes-le-Chateau după vizita sa la Paris, Sauniere a început să cheltuiască o adevărată avere, cu mult peste posibilitățile financiare ale unui preot sărac de la țară. De unde a apărut această bogăție subită? El și-a construit lângă biserică o casă pe care a numit-o Villa Bethania, numai pentru el și pentru angajata sa, Marie Denarnaud. În imediata apropiere a construit un tu’rn de veghe, deasupra unei stânci de unde pot fi văzuți munții și văile din întreaga regiune. A dat acestui tu’rn numele de La Tour Magdala, afirmând că acesta reprezintă o bibliotecă. Am vizitat acest tu’rn și mă îndoiesc de această destinație. Există într-adevăr în interiorul lui o cameră mică ce conține câteva cărți, dar cu greu am putea-o numi „bibliotecă”. Cert este că locul unde a fost construit corespunde perfect cu unul din punctele pentagramei din

structura geometrică identificată de Wood și Campbell. Numele de Magdala înseamnă tu'rn de veghe, care reprezintă la rândul lui unul din simbolurile Frăției Babiloniene pentru Maria Magdalena (energia feminină, Isis, Semiramida). De remarcat că el reprezintă și simbolul Martorilor lui Iehova, o altă religie-închisoare creată de fruntași ai Frăției cum ar fi francmasonul de rang înalt Charles Taze Russell. Toate aceste societăți secrete și toate aceste religii sunt legate între ele. Sauniere a cheltuit sume mari de bani pe cumpărarea unor obiecte de artă și antichități, a plătit construirea unui tu'rn de apă pentru nevoile satului și a cheltuit o avere pentru a construi un nou drum care să ducă din Rennes-le-Chateau în vârful muntelui, înlocuind cărarea îngustă și nesigură de dinainte. În plus, a început să corespundeze cu oameni din întreaga Europă. Dar mai presus de toate, și-a transformat biserica cu banii recente sale averi. Aceasta a fost complet restaurată și împodobită cu statui ciudate și cu simboluri ezoterice. La intrarea în biserică a scris în limba franceză: „Acest loc este teribil”. Chiar la intrare se află o statuie demoniacă ce prezintă o versiune particulară a diavolului. Este vorba de Asmodeus, despre care legenda spune că a fost forțat de regele Solomon să ajute la construirea templului său din Ierusalim. Printre posesiunile lui Sauniere s-a descoperit și o pictură a lui Asmodeus înlănțuit. Vitraliul uneia din ferestrele bisericii o prezintă pe Maria Magdalena ungând picioarele lui Iisus. Există de asemenea o statuie a Mariei Magdalena cu un craniu la picioare (simbolul ritualurilor templiere). Podeaua bisericii este pavată cu dale pătrate albe și negre, la fel ca orice templu mason. Interiorul bisericii este decorat cu simbolul crucii și al trandafirului, inspirat chiar de Sauniere. Acesta este simbolul societății secrete a rozicrucienilor, ale cărei origini se pierd în negura timpului. Există artefacte templiere găsite la Paris și în Cipru care prezintă același simbol. Trandafirul este asociat cu adorarea zeiței și cu simbolismul sexual. Romanii numeau trandafirul Floarea lui Venus (Venus = Semiramida). „Prostituatele sacre ale lui Venus” purtau această floare la butonieră, ca semn distinctiv. În misterele sexuale ale lui Venus, nimic din ce era *sub rosa*, adică „sub trandafir”, nu trebuia să le fie revelat celor neinițiați. Atunci când era folosită ca simbol al energiei feminine, Fecioara Maria era cunoscută sub numele de Trandafir, Tufiș de Trandafiri, Ghirlandă de Trandafiri sau Trandafir Mistic. Numele de Rose (n.n. trandafir, roză) ar

putea proveni de la Eros, simbolul iubirii sexuale. Rozicrucienii fac parte integrantă din rețeaua Frăției, la fel ca și iezuiții. Fratele lui Sauniere, Alfred, era iezuit. Custodele muzeului din Rennes-le-Chateau mi-a spus că este posibil ca Sauniere să fi fost un membru al Ordinului rozicrucian, și așa fi surprins să aflu că nu a fost. Pe mormântul său din curtea bisericii se află o cruce și un trandafir roșu. Trandafirul roșu pe un mormânt poate indica fie că cel care s-a stins a dus o viață exemplară, fie că s-a sfârșit prematur. Când Pierre Plantard de Saint-Clair, marele maestru al Prioriei Sionului, a vizitat Rennes-le-Chateau, el a fost văzut executând o ceremonie stranie la mormântul lui Sauniere. Desigur, superiorii ierarhici și-au pus întrebări privind averea subită a lui Sauniere, dar când ar fi trebuit să fie investigat, cel care l-a sprijinit a fost însuși papa.

Sauniere colabora în secret cu doi preoți locali, abatele Boudet de la Rennes-les-Bains și abatele Gelis de la Coutaussa. Cele două sate se află foarte aproape de Rennes-le-Chateau. Există dovezi care atestă că Boudet, un prieten al bunicului lui Pierre Plantard, le-a plătit lui Sauniere și fratelui iezuit al acestuia sume mari de bani. Toți trei beneficiau se pare de o sursă inepuizabilă de lichidități. În anul 1897, prietenia lor a fost zdruncinată de un conflict între Sauniere și Boudet, marcat de asasinarea sângeroasă a lui Gelis, care se retrăsese complet din viața publică, trăind încuiat în casă, de teamă pentru viața sa. Se pare că avea toate motivele. A fost înjunghiat de cineva pe care îl cunoștea și în care avea încredere, căci i-a deschis ușa, iar alarma pe care a instalat-o nu a funcționat. În pofida morții sale violente și a luptei aprige care i-a precedat, corpul său a fost lăsat să zacă pe podea într-o poziție aproape rituală. În biserica sa din Coutaussa se află simbolurile familiare de-acum ale ghearelor de leu, strugurilor și viței de vie, precum și o variantă a Stelei lui David (steaua cu șase colțuri) în care cele două triumphiuri se suprapun, în loc să se intersecteze în poziția normală. Același simbol a fost găsit și pe eticheta unei cărți a lui Sauniere. Pe mormântul lui Gelis, marcat cu o cruce malteză/templieră, se află cuvântul Asasin, iar piatra funerară este împodobită cu un trandafir, simbolul rozicrucienilor și al morții premature. Sauniere a murit în anul 1917, în urma unui atac cerebral. Atacul s-a produs pe data de 17 ianuarie 1917, o dată extrem de semnificativă pentru Frăția Babiloniană, căreia îi

corespunde sărbătoarea St Suplice. Saunier și-a dus documentele descoperite la biserica St Suplice din Paris. Misteriosul document numit *Le Serpent Rouge* conține un plan al St Suplice. St Suplice a fost construit în anul 1645 potrivit legilor geometriei sacre, pe ruinele unui templu al lui Isis, și a devenit sediul societății Compagnie du Saint-Sacrement, o acoperire a Prioriei Sionului. În sfârșit, Victor Hugo, mare maestru al Prioriei Sionului, s-a însurat la St Suplice. *Le Serpent Rouge* a fost datat 17 ianuarie, dată care corespunde casei astrologice a capricornului sau a caprei, a cărei ipostază negativă (țapul) este Bafomet și Țapul din Mendes, simbolul satanismului și al templierilor (vezi Figura 21). Imaginea derivă din sacrificarea simbolică a unui țap de către israeliți în onoarea Privitorului (reptilian) Azazel, simbolizat și de pentagrama inversată sau „capul de țap”. Se spune că Nicholas Flamel, un alt mare maestru al Prioriei Sionului, ar fi reușit prima sa transmutare alchimică în după-amiaza zilei de 17 ianuarie. Pe data de 17 ianuarie 1775 a fost dezvelită la Bruxelles o statuie a lui Charles de Lorraine, mare maestru al Prioriei Sionului și al Ordinului Cavalerilor Teutoni. Dacă vi se pare că toate acestea sunt simple coincidențe, vă propun să nu subestimați importanța datelor precise pentru Frăția Babiloniană. Fiecare fracțiune de secundă are o vibrație diferită de cea precedentă, căci câmpul magnetic al pământului se modifică subtil din cauza influenței soarelui și a mișcării planetelor, și fiecare număr și combinație de numere își are propria sa semnătură vibratorie unică. Saunier și-a transferat toți banii și toate posesiunile pe numele îngrijitoarei sale, Marie Denarnaud, confidenta sa de-a lungul întregii perioade pe care am discutat-o mai sus. Se spune că aceasta i-ar fi transmis unui prieten:

„Oamenii din această regiune calcă pe aur fără să-și dea seama... Cu ceea ce ne-a lăsat domnul am putea hrăni Rennes-ul timp de o sută de ani, și tot ne-ar mai rămâne destul... Într-o zi am să-ți spun un secret care te va face un om foarte bogat”.

Figura 21

Simbolul complex al forței răului, Bafomet

Dar nu i-a transmis niciodată acest secret. Rennes-le-Chateau rămâne un loc atât de învăluit în secrete, care seamănă atât de bine cu „sala oglinzilor”, încât adevărul nu a reușit să ajungă niciodată la oameni, deși au trecut

atâtea secole. În ultima vreme vâlul a început însă să se ridice și adevărul a început să iasă la iveală. Complicațiile din povestea satului Rennes-le-Chateau (inclusiv a Frăției) se nasc datorită certurilor dintre diferitele facțiuni concurente care operează sub aceeași conducere centrală. Altfel spus, oameni despre care știm sigur că sunt implicați sunt subminați sau uciși de alți oameni, despre care știm la fel de sigur că sunt implicați. Acest lucru poate fi extrem de derutant dacă nu cunoști regulile jocului. Aceste lupte interne sunt inevitabile dacă ținem cont de modul în care gândesc acești oameni, și de multe ori servesc chiar scopurilor Frăției, căreia îi convine ca ele să se desfășoare în arena publică, lăsând impresia unor disensiuni. Aceasta este regula haosului, a lui „*divide et impera*” (divide și guvernează), de care au nevoie membrii Frăției pentru a-și implementa Agenda prin manipulare. Când luptele interne pun însă în pericol întreaga Agendă, asupra căreia toți sunt unanim de acord, respectiv controlul global al lumii, ierarhia superioară a Frăției strânge rapid rândurile. O asemenea luptă a izbucnit între Prioria Sionului și ramura sa militară, cavalerii templieri, care a provocat destule conflicte în secolele care au urmat. În anul 1187, templierii au pierdut controlul asupra Ierusalimului în fața turcilor sarazini, probabil în mod intenționat, după care au intrat în conflict cu foștii lor aliați și maestri oficiali, Prioria Sionului. Un an mai târziu s-au separat formal de aceștia printr-un ritual numit Tăierea Ulmului, ținut la Gisors, un oraș de lângă coasta de nord a Franței. Ordinul Sionului și-a schimbat numele în Prioria Sionului și a adoptat ca emblemă crucea roșie folosită de templieri. Prioria a adoptat și titlul de Ordinul Adevăratei Cruci Roșii, *L'Ordre de la Rose-Cross Veritas*. Cele două societăți secrete au căzut de acord să acționeze independent, dar Prioria dorea averea Templului, asupra căreia credea că are toate drepturile, și probabil că s-a folosit de regele merovingian al Franței, Filip cel Frumos, pentru a-și atinge acest scop.

Masacrul templierilor

Filip a început prin a înlătura de la putere doi papi, până când a găsit unul care să îi urmeze ordinele. Și-a trimis mai întâi un apropiat să îl agreseze pe papa Bonifaciu VIII, care a murit la scurt timp după aceea, după care l-a otrăvit pe următorul papă, Benedict XI. Acest

lucru i-a permis să îl instaleze pe tronul papal pe arhiepiscopul de Bordeaux, care a devenit papa Clement V. A mutat reședința papală la Avignon și a generat o diviziune în sânul Bisericii Catolice care a durat 68 de ani, cu doi papi rivali, unul în Franța și celălalt în Italia. După ce și-a impus propriul papă, Filip și-a orientat atenția către cavalerii templieri. Îi invidia pe averea lor, îi ura pentru puterea pe care o aveau, și peste toate, era o marionetă în mâinile Prioriei Sionului. Templierii își pierduseră o mare parte din influența în fața Bisericii după ce sarazinii i-au învins pe cruciații creștini, expulzându-i din Țara Sfântă. Conspirând cu papa pe care l-a impus, Filip și-a propus să îi distrugă pe templieri. În anul 1306 el a arestat toți evreii din Franța, i-a izgonit din țară și le-a confiscat averile. A planificat apoi o operațiune similară și a dispus în secret arestarea tuturor templierilor în zorii zilei de vineri, 13 octombrie 1307. De atunci, ziua de vineri 13 a fost considerată aducătoare de ghinion. Majoritatea templierilor, inclusiv marele lor maestru, Jacques de Molay, au fost astfel prinși și supuși de către Inchiziție unor torturi inimaginabile. Există însă dovezi indubitabile că mulți alți templieri au știut de acest plan și au scăpat.

Documentele referitoare la ritualurile templierilor au fost distruse înainte ca raidurile să se producă și când au fost deschise cuferele de la sediul Templului din Paris, imensa avere pe care o râvnea Filip dispăruse. Împreună cu papa-marionetă, el a făcut presiuni asupra celorlalți monarhi din Europa, cerându-le să îi aresteze pe templieri, dar acest lucru nu s-a dovedit deloc simplu. În regiunea Lorraine, aparținând Germaniei în acea vreme (mai târziu a devenit franceză), ducele i-a sprijinit pe templieri. Același lucru s-a întâmplat și în alte părți ale Germaniei. Alții și-au schimbat numele din cavaleri templieri, continuând să existe sub o altă deghizare. Unii au intrat în Ordinul Sfântului Ioan din Ierusalim (Malta) sau în Ordinul Cavalerilor Teutoni. Liniile genealogice aristocratice din Lorraine sunt dintre cele mai „pure” linii reptiliene, una dintre ele fiind la ora actuală o figură centrală în rețeaua globală a ritualurilor satanice. Deși la modul oficial aceste trei ordine nu aveau nimic de-a face unele cu altele și se displăceau reciproc, la vârf ele reprezentau aceeași organizație.

Regele Angliei Edward II a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru templieri, ignorând ani la rând ordinul papei

de a-i aresta. Când a cedat în sfârșit presiunilor, el s-a purtat cu cea mai mare blândețe cu ei. Scoția și Irlanda au procedat la fel. În cele din urmă, inchizitorii au venit pe pământul Insulelor Britanice, iar templierii au părăsit Anglia și Irlanda, sau și-au acceptat soarta. Cu Scoția lucrurile s-au petrecut altfel. În momentul masacrului, templierii au fugit cu vasele lor din Franța, îndeosebi din portul lor favorit, La Rochelle, luându-și și averea cu ei. Există totuși și posibilitatea ca Filip cel Frumos să fi fost înșelat de Prioria Sionului, care a aranjat ca flota engleză să îi intercepteze pe templieri și să le ia averea. Templierii s-au îndreptat către Scoția, Portugalia și probabil cele două Americi, de a căror existență știau, căci aveau acces la cunoașterea ascunsă a Elitei Ariene și știau că fenicienii ajunseseră pe coasta Americilor cu mii de ani înainte.

Alegerea Scoției era evidentă din mai multe motive. Acolo se aflau clanul St Clair/Sinclair și numeroase alte linii genealogice ale Frăției sosite cu primii fenicieni, sau mult mai târziu, în urma migrației din Belgia și nordul Franței. Șeful uneia din aceste familii, Robert de Bruce, se afla în război cu o altă ramură a arienilor, englezii, pentru controlul Scoției, și fusese excomunicat de papă. De aceea, ordinul papal de a-i distruge pe templieri nu era valabil în regiunile controlate de Bruce. Așa se explică de ce atâția templieri au venit în această regiune după masacrul din Franța. Ei au navigat de-a lungul coastei vestice a Irlandei și au debarcat în nord-vestul Scoției, între Islay, Jura și Mull of Kintyre. De-a lungul acestei coaste se mai văd și astăzi numeroase morminte și relicve ale unor templieri, în locuri precum Kilmory și Kilmartin. O altă regiune în care s-au stabilit templierii a fost Dalnada, la ora actuală Argyll, de unde aveau să joace în scurt timp un rol crucial în cea mai faimoasă bătălie din istoria Scoției.

Capitolul 8

Aceeși față sub o mască diferită

În anii de dinainte de sosirea în forță a templierilor din Franța, campania împotriva englezilor a lui Robert de Bruce fusese dezastruoasă. El a fost forțat să se refugieze în munții Perthshire, iar apoi în Argyll. De aici, s-a îndreptat către Kintyre și către nordul Irlandei.

Bruce avea legături foarte strânse cu Ulster-ul și deținea pământ în această regiune. Titlul său, de conte de Carrick, poate fi văzut și astăzi în numele din această parte a Irlandei, de pildă în Carrickfergus. Populația din Ulster are legături politice și de sânge vechi cu scoțienii, îndeosebi cu cei din vestul Scoției, deși manipulările i-au făcut să se lupte de multe ori cu aceștia. Până în zilele noastre, principala temă de conflict sunt neînțelegerile dintre irlandezi (catolici) și irlandezo-scoțienii (protestanți) care s-au mutat în Ulster din Scoția. Aceste conflicte sunt încurajate și manipulate de Frăție prin oamenii infiltrați de aceasta în cele două tabere. Cu ajutorul familiilor nobile irlandeze, Bruce s-a întors în Scoția în 1307, anul masacrului templierilor din Franța, și s-a trezit luptându-se împotriva unui nou rege englez, Edward II, care l-a înlocuit la tron pe Edward I. Campania lui Bruce a prins putere datorită sprijinului și armelor furnizate de templierii din Franța și a culminat în bătălia de la Bannockburn, de lângă Stirling Castle, purtată în Ziua Sfântului Ioan Botezătorul (Ziua lui Nimrod), 24 iunie 1314. Scoțienii au reușit să-i respingă pe englezi după o zi de lupte, prin sosirea unei forțe de călăreți „necunoscuți” care le-au sărit în ajutor. Din motive rămase neexplicate până astăzi, englezii au intrat în panică și au luat-o la fugă, văzând aceste întăriri neașteptate. Cu siguranță, ca să genereze o asemenea reacție, trebuia ca noile batalioane să fie trupe de elită și să fie ușor de recunoscut. Templierii îndeplineau ambele condiții, așa că soldații „necunoscuți” nu puteau fi alții decât ei – războinicii atât de temuți ai cruciadelor, care s-au regrupat în Scoția. Victoria de la Bannockburn avea să asigure independența Scoției pentru următorii 289 de ani. Printre cei care au luptat împreună cu Bruce în acea zi s-a numărat și Sir William St Clair of Rosslyn. După moartea lui Bruce din anul 1329, a început dinastia Stuart. În timpul merovingienilor, regii francezi numeau șambelani ai palatului care să sprijine monarhia și începând din perioada regelui David I, Scoția a adoptat și ea acest sistem. Șambelanii erau numiți stewarzi regali și pozițiile lor au devenit ereditare. Mai târziu, numele lor s-a schimbat în Stewart, care s-a transformat apoi în Stuart. La fel ca în cazul merovingienilor, acești stewarzi regali ereditari au sfârșit prin a deveni ei înșiși linia genealogică regală. Procesul a început după ce fiica lui Bruce s-a măritat cu Walter the Steward sau Stewart. După moartea lui Bruce, primul copil rezultat din această căsătorie a

devenit Robert II al Scoției, primul rege din dinastia Stuart.

Una din creațiile templierilor dezmembrați din punct de vedere oficial a fost Ordinul Jartierei, primul ordin cavaleresc, introdus de Edward III în anul 1348 și condus și la ora actuală de monarhia britanică. Acest ordin este o altă instituție a Elitei Frăției Babiloniene și este consacrat „Fecioarei Maria, adică lui Semiramida/Ninkharsag. În timpul lui Edward, întrunirile ordinului se făceau într-o cameră specială a Castelului Windsor, în jurul unei mese creată după modelul celei din legenda Regelui Arthur. Castelul Windsor este construit pe un vortex energetic extrem de puternic, considerat sacru, și este locul în care satanistul și reptilianul Henry Kissinger a fost făcut cavaler de regină. Aceasta susține deschis Agenda Frăției și una din cele mai importante instituții prin care operează este Ordinul Jartierei. Numele lui Edward III era Windsor, și când actuala familie regală s-a decis în timpul Primului Război Mondial să își schimbe numele german într-unul englezesc, din rațiuni de *public relations*, ea a ales numele de Windsor, după cel care a fondat acest ordin cheie al Frăției. Însemnul Ordinului Jartierei este un colier de trandafiri roșii intercalați între 26 de verigi de aur, care îi simbolizează pe cei 26 de cavaleri, împărțiți în două grupuri de câte 13. Ordine similare au apărut și în Franța, sub nume precum Ordinul Stelei, Ordinul Lânii de Aur și Ordinul Sfântului Mihail. Francmasonii actuali nu sunt decât templierii și membrii Prioriei Sionului de altădată sub un alt nume, iar Biserica lui Iisus sau iezuiții are la bază aceeași structură ca și templierii și s-a înființat cu același scop. Iezuiții și Cavalerii de Malta sunt societăți secrete care dețin și manipulează cunoștințe ezoterice secrete, deși la suprafață pretind că sunt romano-catolici și „creștini”. Ei fac la ora actuală exact ce au făcut templierii în vremea cruciadelor, controlând împreună cu gradele superioare ale francmasoneriei Vaticanul, pe papă și întreaga biserică romano-catolică. Cu alte cuvinte, ei controlează simultan ambele tabere, atât cunoașterea ezoterică ascunsă cât și Biserica, ce condamnă această cunoaștere, afirmând că este opera diavolului. În acest fel, ei patronează întregul joc, care se apropie de sfârșit, dacă nu ne vom trezi la timp. Un exemplu evident al acestei afirmații este ceea ce s-a petrecut după măcelul templierilor ordonat de papalitate. În anul 1312, toate pământurile și toate proprietățile templierilor au fost

dăruite de papă „rivalilor” acestora, Cavalerii Vindecători ai Sfântului Ioan, numiți ulterior Cavaleri de Rodos, iar la ora actuală Cavaleri de Malta (ramura catolică) și Cavalerii Sfântului Ioan (ramura protestantă). În realitate, ambele tabere reprezentau aceeași forță, la fel ca și Cavalerii Teutoni. Cu toții erau implicați în aceleași operațiuni, inclusiv bancare, și foloseau aceleași metode lipsite de scrupule pentru a-și atinge țelurile. Timp de mai bine de 200 de ani, până la mijlocul secolului al XVI-lea, cavalerii vindecători și templierii au făcut parte dintr-un ordin mixt. De altfel, nici chiar după dispariția templierilor, foarte multe pământuri și proprietățile lor nu au fost preluate de cavalerii vindecători, deși le-au fost oferite.

Templierii și-au restabilit influența în Franța pe la jumătatea secolului al XV-lea, sub numele de Gărzi Scoțiene. Când Robert de Bruce a fost instalat ca rege necontestat al Scoției, el a semnat un pact cu Charles IV al Franței, refăcând astfel „vechea alianță”, după cum era cunoscută. Acest lucru nu este deloc surprinzător, dacă ținem seama de faptul că liniile genealogice care controlau Scoția, inclusiv Bruce și Sinclair-ii, au venit din Franța și din Flandra. În anul 1445, regele Charles VII a creat prima armată de-sine-stătătoare din Europa după templieri. De fapt, aceasta era alcătuită *chiar* din templieri, căci mândria armatei lui Charles era Compania Scoțiană, care mergea în frunte la toate paradele militare. Chiar mai puternică și mai influentă era însă Garda Scoțiană de elită, alcătuită din 33 de soldați, număr ezoteric extrem de semnificativ, care va apărea mai târziu în cele 33 de grade ale ritului scoțian al francmasoneriei. Garda Scoțiană avea misiunea de a-l păzi pe rege, mergând până acolo încât membrii ei dormeau chiar în dormitorul acestuia. Să sperăm că nu toți 33! Ori de câte ori garda trebuia mărită, se adăugau multipli de 13, un alt număr ezoteric care ține cont de legile numerologiei, aflat la loc de cinste în rândul templierilor. Comandanții Gărzii Scoțiene deveneau automat membri ai unei societăți secrete numită Ordinul Sfântului Mihail, care și-a creat mai târziu și o ramură în Scoția. Un alt secret al manipulării actuale constă în faptul că oameni care operează sub o anumită „mască” fac simultan parte și din altele, uneori chiar foarte multe la număr, care slujesc însă aceeași Agendă. Ca de obicei, Garda Scoțiană (templierii) stăpânea la perfecție această tehnică a Calului

Troian. Ei s-au infiltrat și au preluat controlul asupra administrației Franței în calitate de „consilieri” și „ambasadori”. Charles era marioneta lor, iar numele acestor membri de elită ai Gărzii Scoțiene ne sunt deja cât se poate de familiare: Sinclair, Stuart, Hamilton, Hay, Montgomery, Cunningham, Cockburn și Seton. Acestea au fost familiile care au venit în Scoția din Franța și Flandra, putând să-și stabilească arborele genealogic până în perioada zeilor Anunnaki. Ei au preluat puterea asupra Scoției, iar acum se regrupau în Franța. Garda Scoțiană a fost o altă grupare care a deținut cunoașterea secretă și a acționat în favoarea Agendei templiere, practicând inclusiv ritualurile satanice de care au fost acuzați templierii. Nu s-a schimbat nimic, decât numele. Un membru actual al familiei Montgomery le-a spus autorilor cărții *Templul și loja* că pe vremea Gărzii Scoțiene s-a format un ordin în care toți membrii de sex masculin ai familiei Montgomery erau automat eligibili. Numele acestuia era Ordinul Templului. O altă denumire sub care aveau să reapară mai târziu templierii este francmasoneria de rit scoțian.

Tot din această rețea făcea parte și Casa de Lorraine din regiunea situată la granița dintre nordul Franței și Germania. Cel mai important membru al acesteia a fost ducele de Lorraine cunoscut ca Rene d'Anjou, născut în anul 1408. El a devenit mare maestru al Prioriei Sionului la vârsta de zece ani, sub tutela unchiului său, Louis, cardinal de Bar, până la împlinirea vârstei de 20 de ani. Familia acestuia era una dintre cele mai importante linii genealogice reptiliene. Printre titlurile lui Rene d'Anjou se numărau: conte de Provence (în regiunea Rennes-le-Chateau), conte de Guise, duce de Anjou, rege al Ungariei, rege al orașului Napoli și al Siciliei, rege al Aragonului, Valenciei, Majorcăi și Sardiniei, și titlul simbolic de rege al Ierusalimului. Acesta din urmă este extrem de important pentru Frăție. La ora actuală, titlul de rege al Ierusalimului urmează să-i revină reptilianului Karl von Habsburg, al cărui nume echivalează din punct de vedere numerologic cu 666. Una din fiicele lui Rene d'Anjou s-a măritat în anul 1445 cu regele Henry IV al Angliei și a jucat un rol important în Războiul celor două Roze, în care trandafirul roșu al lui Henry de Lancaster s-a încrucișat cu cel alb al lui York, în anul 1455. Rene d'Anjou avea conexiuni cu toată lumea și a fost o figură clasică a Frăției, aflată în centrul unei rețele vaste în formă de

pânză de păianjen. Cu titlu de exemplu, două din numele faimoase ale istoriei cu care a avut legături au fost Cristofor Columb și Ioana d’Arc. La un moment dat, el chiar s-a folosit de Cristofor Columb, iar semnificația enormă a acestei operațiuni vă va deveni clară cât de curând. Din câte se pare, Ioana d’Arc s-a născut ca supus al lui Rene d’Anjou în ducatul Bar. Potrivit istoriei oficiale, în anul 1429 ea și-a anunțat „misiunea divină” de a salva Franța de invadatorii englezi și de a se asigura că Charles va deveni rege al Franței, lucru care s-a și întâmplat (el a devenit regele Charles VII). Ioana d’Arc a cerut o audiență la socrul lui Rene d’Anjou, iar când întâlnirea a avut loc, Rene a fost de față. Pentru a-și împlini misiunea, le-a spus ea celor doi, potrivit versiunii oficiale, avea nevoie de un cal, de Rene și de „câțiva oameni de ispravă care să o ducă în Franța”. Istoricii care au ținut cronică vieții lui Rene sugerează că acesta a părăsit-o pe Ioana pentru a se întâlni cu Charles și că a fost de partea ei în victoriile pe care le-a obținut împotriva englezilor, în urma cărora Charles a ajuns pe tronul Franței. Ei nu țin cont de oscilațiile lui din anii 1429-1431, când Ioana d’Arc s-a aflat la apogeul puterii sale militare. În cele din urmă, Ioana d’Arc a fost arsă pe rug de Inchiziție sub acuzația de vrăjitorie și dovezile indică cu claritate că întreaga poveste oficială nu este altceva decât o altă perdea de fum. Nu știu cine poate să creadă că o fată tânără provenită dintr-o pătură săracă a bătut la poarta atotputernicilor aristocrați, iar aceștia nu numai că au primit-o, dar au și susținut-o să declanșeze un război împotriva Angliei. Da, sigur! Cel care s-a aflat de la bun început în spatele campaniei militare a fost Rene d’Anjou, povestea Ioanei d’Arc nefind decât un basm (creat după legenda „Fecioarei din Lorraine”) menit să ascundă din nou realitatea.

Rene d’Anjou a fost responsabil de apariția crucii de Lorraine (două linii orizontale care intersectează o linie verticală). Simbolul crucii duble avea să fie folosit mai târziu de anumite grupări ale bisericii creștine și el stă la originea expresiei: a fi *double-crossed* (n.n. textual: tras în piept, păcălit) sau manipulat. Acest simbol a fost adoptat mai târziu de Frăția reptiliană, și la ora actuală poate fi văzut pe logo-ul gigantului petrolier Exxon, controlat de directorii americani de ramură al Frăției, familia Rockefeller. Rene d’Anjou era foarte versat în cunoașterea ezoterică și era un adept al legendei regelui Arthur și a

Graalului. Averea sa uriașă și conexiunile din Italia i-au permis să strângă relațiile cu Nobilimea Neagră și cu celelalte familii aristocratice. A încurajat traducerea cunoașterii egiptene și grecești străvechi în limbile europene, care avea să stea la baza declanșării Renașterii. La curtea lui Rene d'Anjou se afla și un astrolog pe nume Jean de Saint-Remy, și, potrivit mai multor surse, tot el a fost bunicul celui mai faimos medium-astrolog al tuturor timpurilor, Nostradamus. Această ipoteză pare logică, întrucât în secolul XVI Nostradamus a fost foarte apropiat de Casa de Lorraine și de Casa de Guise (din aceeași familie), în perioada în care cele două case au declanșat un val de asasinate împotriva rivalilor lor, în încercarea nereușită de a pune mâna pe tronul Franței. De altfel, chiar numele lui îi trădează originea. Numele real al lui Nostradamus a fost Michel de Notre Dame: Mihai al Doamnei Noastre. Autorul și cercetătorul francez Gerard de Sede, care se pare că avea contacte în interiorul Frăției, a declarat că Nostradamus a fost un agent al Caselor de Lorraine și de Guise, folosindu-și poziția de astrolog la curtea Franței pentru a manipula în numele acestora. De Sede sugerează în continuare că multe din faimoasele „catrene” ale lui Nostradamus nu erau neapărat predicții, cât mesaje, cifruri, tabele ale timpului, instrucțiuni și o prezentare simbolică a unor evenimente și grupuri din trecut. El susține că Nostradamus a fost antrenat mult timp în Lorraine în artele ezoterice, înainte de a fi trimis la curtea dușmanilor acestei case, și că în această perioadă a avut acces la o carte străveche, pe învățătura căreia și-a bazat întreaga operă. Nu este de mirare că a fost considerat un astrolog strălucit, căci știa lucruri pe care puțini oameni au avut vreodată privilegiul să le cunoască. În treacăt fie spus, Gerard de Sede afirmă și el că linia genealogică merovingiană este de sorginte extraterestră, lucru care i-a atras condamnarea unanimă, dar eu sunt de părere că a avut perfectă dreptate. În cel mai rău caz, a fost o linie genealogică „regală” posedată și controlată de reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni.

În secolele XVI-XVII, un val de evenimente au accelerat brusc implementarea Agendei Frăției. Dimensiunile și influența rețelei subterane de societăți secrete au continuat să crească, astfel încât a devenit posibilă trecerea la o nouă etapă a planului de preluare globală a puterii. Rene d'Anjou a fost unul din jucătorii

cheie care au stat în spatele Renașterii, prin faptul că a permis și a orchestrat – cu ajutorul contactelor sale din Italia, și în special din Florența – traducerea, publicarea și distribuirea lucrărilor grecești, egiptene și gnostice străvechi, inclusiv cele ale lui Platon și Pitagora. Explozia artistică și culturală care s-a produs a transformat viața claselor privilegiate ale Europei, iar puterea Bisericii a fost pusă la grea încercare. Ea a permis, între altele, înrolarea unui număr mult mai mare de oameni influenți în rețeaua societăților secrete. Presiunea asupra *establishment*-ului bisericii a crescut și mai mult după publicarea Manifestelor Rozicruciene între anii 1614-1616, documente elaborate de un grup secret de inițiați din Germania și Franța. Aceștia au afirmat că lumea se va transforma cu ajutorul cunoașterii ezoterice și au prezis o nouă eră a libertății religioase și politice. Biserica catolică și Sfântul Imperiu Roman erau aspru înfierate. Și totuși, Ordinul Roza-Crucii sau Rozicrucienilor nu era o apariție nouă pe scena europeană. După toate aparențele, el a fost fondat cel puțin din vremea faraonului Thothmes III, în secolul XV înainte de Christos. Sigiliul personal al acestui faraon este folosit ca logo de literatura rozicruciană modernă. Un alt argument se referă la legăturile dintre rozicrucieni și Curtea Regală a Dragonului din Egiptul antic. Cercetătorii moderni cred că manifestele au fost scrise de ezoteristul german Johann Valentin Andrea, mare maestru al Prioriei Sionului. O altă voce influentă a gândirii rozicruciene a fost Robert Fludd, marele maestru care i-a precedat lui Andrea la conducerea Prioriei Sionului.

Moștenirea lui Bacon

Unul din cele mai importante personaje din această perioadă a fost rozicrucianul Francis Bacon. Influența sa a fost absolut colosală. A fost marele maestru al rozicrucienilor din Anglia, a jucat un rol determinant în crearea francmasoneriei, a fost „părintele” științei moderne și poate chiar autorul real al operelor lui Shakespeare. Era de asemenea membru al unei societăți secrete numite Ordinul Coifului, consacrat adorării zeiței înțelepciunii, Palas-Atena, ilustrată adeseori cu un coif pe cap și purtând o sulită în mână. Cercetători de talia lui Manly P. Hall, celebrul istoric francmason, nu au nici o îndoială că Bacon s-a născut dintr-o legătură amoroasă a

reginei Elisabeta I („regina-fecioară”) cu amantul ei Robert Dudley, conte de Leicester. Francis a fost crescut de Nicholas și Anne Bacon, și a devenit cel mai influent om din țară, atât la vedere cât și sub acoperire. A purtat titlul de viconte de St Albans și a fost Lord Cancelar al Angliei. Dacă Bacon a fost într-adevăr fiul Elisabetei I (Elizabeth-birth), înseamnă că avea sânge reptilian, ceea ce ar explica rapida sa ascensiune în planul politicii și al societăților secrete. A lucrat prin intermediul unor canale discrete, printre care Inns of Court, centrul profesiei juridice controlată de Frăție cu sediul în Temple Bar (Baroul londonez), situat pe fostele teritorii ale templierilor din centrul Londrei. Epoca lui Bacon a fost extrem de agitată și plină de conflicte, căci Frăția și-a propus să folosească Biserica pentru răspândirea războaielor și a haosului. Unul din fruntașii Frăției a fost de pildă Martin Luther, un produs al societăților secrete germane și un rozicrucian. Sigiliul personal al lui Luther era trandafirul și crucea. În anul 1517, acest profesor de teologie de la Universitatea din Wittenberg a enumerat 95 de plângeri împotriva Vaticanului, arătând că acestea vindea absoluțiuni cu scopul de a strânge bani pentru construcția Bisericii Sfântului Petru. Luther a fost excomunicat, dar a ars Decretul Bisericii și alte exemplare ale Legii acesteia, după care și-a lansat propria biserică luterană. Așa a apărut creștinismul protestant, care a deschis calea unor conflicte fără precedent în Europa. Catolicii și protestanții s-au luptat între ei pentru a stabili care versiune a aceluiași nonsens prevalează asupra celeilalte. Amuzant este faptul că rozicrucienii militau pentru libertate politică și religioasă, dar una din principalele lor marionete, Martin Luther, s-a opus cu înverșunare ambelor idealuri. El ura gândirea liberă și cercetările bazate pe un spirit deschis. Într-una din predicile sale, a afirmat că adepții săi ar trebui să scuie pe rațiune, căci aceasta este târfa diavolului, mâncată de lepră, și ar trebui ținută închisă în toaletă. Încântător! Iată un citat din opera lui Luther:

„Dacă iubirea este susținută în dauna credinței, ea trebuie condamnată să ajungă în abisul iadului... Este mai bine dacă un tiran păcătuiește de o sută de ori împotriva poporului pe care îl guvernează, decât dacă poporul păcătuiește o singură dată împotriva tiranului care îl conduce... La

fel cum fundul are nevoie de o mamă de bătaie,
mulțimea are nevoie de o guvernare prin forță”.

Vorbește în numele tău, dragă! O versiune la fel de arogantă și de extremistă a creștinismului protestant s-a născut în Franța, unde este cunoscută sub numele de calvinism, după numele creatorului său, Jean Calvin. Peste timp, ea avea să stea la baza mișcării puritane atât de influentă în America de Nord (unde a fost impusă de ocupația europeană). Biserica Protestantă a ajuns în Anglia pentru că regele Henry VIII își dorea un fiu și un moștenitor, iar prima sa soție, Catherine de Aragon, nu i-a putut „produce” decât o fiică. Henry dorea să divorțeze de ea, dar papa Clement VII a refuzat să îi accepte divorțul. La vremea respectivă, Henry era un catolic devotat, cel puțin în ochii publicului, iar papa îi acordase titlul de Apărător al Credinței. Culmea ironiei face ca acest titlu (acordat de un papă catolic) să fie păstrat și astăzi de monarhii britanici, deși între timp au devenit capii bisericii protestante! Nu poți să nu te distrezi! Lezat de refuzul papei de a-i accepta divorțul, Henry și-a convocat parlamentul și i-a poruncit să creeze o Biserică Anglicană, independentă de Roma. A devenit el însuși șeful noii Biserici prin Legea Supremației, emisă în anul 1534, și a declanșat un măcel sângeros împotriva catolicilor. Lui Henry i-a urmat la putere unicul său fiu, Edward, dar după ce acesta a murit la vârsta de 15 ani, a fost înlocuit de fiica lui Henry, Mary. Aceasta era o catolică ferventă, care și-a câștigat pe bună dreptate titlul de „Mary cea Sângeroasă”, din cauza măcelului furibund declanșat împotriva protestanților. Mary și-a asigurat domnia prin execuția rivalei sale, Lady Jane Grey, „regina celor șase zile”. După moartea lui Mary a urmat legendara domnie a reginei Elisabeta I, fiica lui Henry VIII și a Annei Boleyn. Elisabeta și-a executat rivala, pe Mary Stuart a Scoției, după care a restabilit supremația Bisericii Anglicane, în fruntea căreia s-a auto-numit. A poruncit la rândul ei o epurare a catolicilor, care i-a atras titlul de „Elisabeta cea Sângeroasă”. Simpatică familie!

Acesta a fost mediul social în care a apărut Francis Bacon, ca inițiat de rang înalt în cunoașterea ezoterică, sub domnia celei care probabil îi era mamă, Elisabeta I, iar apoi a succesorului acesteia, James I, regele scoțian care a unit monarhia engleză cu cea scoțiană, odată cu încoronarea sa din anul 1603 ca prim monarh al ambelor țări. Bacon a fost cel care, împreună cu Robert Fludd,

marele maestru al Prioriei Sionului, a supervizat traducerea acelei versiuni a Bibliei supranumită „a regelui James” (rămasă în vigoare până astăzi), o carte care are cel puțin 361 de greșeli de traducere, conform unui studiu efectuat în anul 1881. Dat fiind că Bacon era un om educat și extrem de inteligent, este greu de crezut că traducerea Bibliei ar fi putut conține atâtea greșeli dacă nu s-ar fi dorit acest lucru. Între altele, Bacon a eliminat cele două Cărți ale lui Macabei, ostile societății secrete a nazarinenilor, o creație a Frăției în perioada miticului Iisus. Francis Bacon este numit „părintele” științei moderne, de tip „asta este singura lume care există și alta nu mai este”, care se concentrează exclusiv asupra nivelului fizic al existenței. De ce a sprijinit el cu atâta ardoare această variantă a „științei”, în condițiile în care era un inițiat avansat al cunoașterii ezoterice și cunoștea adevărul? Cu siguranță, ceva nu este în ordine, cu atât mai mult dacă ținem seama că și ceilalți doi „părinți” ai științei moderne, Isaac Newton și Robert Boyle, erau inițiați la fel de avansați și maeștri ai Prioriei Sionului. Așadar, Francis Bacon a fost un inițiat de rang înalt al cunoașterii secrete, implicat prin intermediul rozicrucienilor și al altor societăți secrete în divizarea Bisericii Creștine, în rescrierea Bibliei, dar și în crearea „științei moderne”, care a spulberat multe din dogmele de bază ale creștinismului. În mod evident, el a atârșat cele două tabere una împotriva celeilalte, creând astfel un mediu nou, care să permită implementarea unei alte Agende, invizibilă pentru publicul larg. Perioada care a urmat a fost caracterizată de carnagii în masă, atât în rândul catolicilor cât și în cel al protestanților, timp în care „dogmele” științifice aflate într-o afirmare continuă săpau ambele credințe de la rădăcină.

Tot sub influența lui Bacon și cu sprijinul unor magicieni precum John Dee și Sir Francis Walsingham a fost creată rețeaua de spioni englezi care au împânzit întreaga Europă și care a devenit cunoscută mai târziu sub numele de Serviciul Secret Britanic. Acesta a fost creat de liniile genealogice reptiliene ale Frăției Babiloniene, și după modelul său au fost create mai târziu și celelalte servicii secrete din Statele Unite și din restul Imperiului Britanic, care sunt active astăzi mai mult ca oricând. CIA a fost creată de membrii elitei serviciilor secrete britanice, în timpul președinției masonului de grad 33 Harry S. Truman, omul care a ordonat oficial aruncarea

bombei atomice asupra Japoniei. Principalul său sfătuitor a fost Bill Donovan, șeful predecesorului CIA, Oficiul pentru Servicii Strategice (OSS), în care nu au lucrat decât cavaleri templieri, dacă este să ne luăm după Bill Cooper, un fost agent al serviciilor secrete ale marinei SUA. Pentru a extinde rețeaua de spioni, Walsingham a fost numit ambasador în Franța, și nu am fost deloc surprins atunci când un agent al serviciilor secrete franceze mi-a spus că aceste servicii și cele britanice reprezintă de fapt aceeași organizație. Asasinarea prințesei Diana a putut fi mușamalizată mult mai ușor în acest fel. La vârf, toate serviciile secrete din lume sunt societăți secrete ezoterice, ai căror membri practică magia neagră și care au drept unic scop implementarea aceleiași Agende: obținerea controlului la nivel mondial. John Dee a fost astrologul reginei, mare maestru al rozicrucienilor, magician negru și agent al serviciului secret recent creat. Se pare că avea un exemplar din *Cartea lui Enoh*, care l-a ajutat să creeze, împreună cu mediumul Edward Kelley, un limbaj scris pe care cei doi l-au numit „cifru enohian”, de comunicare cu îngerii – adică cu reptilienii. Dee își semna rapoarte sub indicativul 007, identic cu cel al lui James Bond, celebrul personaj creat în secolul XX de un alt agent al serviciilor secrete britanice, Ian Fleming, prieten bun cu magicianul negru Aleister Crowley. Dee a călătorit prin întreaga Europă, manipulând pe toată lumea, strângând informații și ungând mecanismul noii rețele de agenți secreți. Una din țintele sale a fost Boemia, întrucât era unul din apropiații împăratului Rudolf II din dinastia reptiliană Habsburg, un ocultist de renume. Dee a fost una din vocile influente care au orchestrat politica de expansiune britanică ce avea să conducă la formarea Imperiului Britanic. Odată, pe când se afla în Praga, el i-a dat împăratului Rudolf II un manuscris ilustrat scris într-un cod secret, pretinzând că este o lucrare a lui Roger Bacon (Roger, nu Francis), călugărul franciscan care a trăit în secolul XIII și care a stârnit o agitație atât de mare în rândul bisericii prin ideile sale. Acestea includeau profeții despre inventarea microscopului, a telescopului, automobilului, submarinului, avionului, și convingerea că pământul este rotund, nu plat. În anul 1912, acest manuscris a fost cumpărat de un anticar american pe nume Wilfred Voynich, motiv pentru care a rămas cunoscut sub numele de Manuscrisul Voynich. Când Voynich a trimis copii ale documentului experților epocii, aceștia au declarat că

marea majoritate a celor o sută de plante ilustrate în manuscris nu sunt de pe planeta noastră. Unele ilustrații arătau ca un țesut privit la microscop, iar altele prezentau sisteme stelare și constelații. Cei mai buni spărgători de coduri din serviciile secrete ale Statelor Unite au încercat în timpul celor două războaie mondiale să descifreze ceea ce au numit „cel mai misterios manuscris din lume”, dar nu au reușit. William Romaine Newbold, profesor la Universitatea Pennsylvania, a pretins în anul 1921 că a reușit să descifreze o parte din manuscris. Iată un fragment din textul obținut de el:

„Am văzut într-o oglindă concavă o stea în formă de melc între ombilicul lui Pegas, brâul Andromedei și capul Cassiopeei”.

Această descriere este corectă, la fel ca și ilustrația nebuloasei Andromedei, dar acestea sunt prezentate dintr-un unghi care nu poate fi vizibil de pe pământ! Acest manuscris este doar un exemplu al cunoașterii la care a avut acces de mii de ani Frăția, în timp ce cealaltă aripă a sa, religia, a menținut masele într-o ignoranță neagră. În cercul lui John Dee și Francis Bacon se aflau toate figurile majore din societatea elisabetană, inclusiv Sir Walter Raleigh. Nu este exclus ca Francis Bacon să fi fost cel care a transmis o parte din cunoașterea secretă „celor care aveau urechi de auzit”, prin cifrele și imaginile simbolice care abundă în piesele de teatru atribuite lui William Shakespeare. La fel ca autorii Vechiului și Noului Testament, sau cei ai legendelor Regelui Arthur, și el era un inițiat de rang înalt, care cunoștea mijloacele de comunicare a secretelor prin intermediul codurilor și semnificațiilor ascunse. Manly P. Hall susține că Bacon indică faptul că el a fost adevăratul autor al anumitor opere prin diferite coduri. Numărul său ezoteric era 33, iar pe una din paginile primei părți a piesei lui Shakespeare, *Henric al IV-lea*, numele de „Francis” apare de 33 de ori. La fel ca rozicrucienii și majoritatea societăților secrete, și Bacon folosea filigranul pentru a-și transmite simbolurile. Printre acestea se numărau trandafirul și crucea, precum și nenumărați struguri – simbol al viței de vie, deci al liniilor genealogice. Bacon a folosit de asemenea simbolismul Tarotului în codurile sale, inclusiv numerele 21, 56 și 78, care marchează diviziunile în pachetul cărților de Tarot. Într-un folio shakespearean din anul 1623, numele creștin al lui Bacon apare de 21 de ori, la pagina 56. Expresia *Rota Mundi* apare frecvent în

primele manifeste ale Frăției Roza-Crucii. Dacă rearanjăm literele din *Rota* obținem Taro, numele antic al cărților de Tarot. Shakespeare a rămas legendar sub numele de Bardul. Un bard era un inițiat druidic al cunoașterii secrete. Cealaltă explicație a cuvântului este, potrivit Dicționarului Concis al Limbii Engleze: „... felie de șuncă pusă pe o bucată de carne înainte de a o prăji”! Cu siguranță, nu aceasta este semnificația atribuită lui Shakespeare! Faimosul Globe Theater din Londra, în care se jucau piesele lui „Shakespeare”, a fost construit după principiile geometriei sacre, iar ultima sa piesă, *Furtuna*, include nenumărate simboluri rozicruciene. Nu este exclus ca piesele lui „Shakespeare” să fi fost scrise de un alt inițiat care trăia în societatea elisabetană: Edward De Vere, cel de-al 17-lea conte de Oxford, care se încadrează de asemenea perfect profilului, mulți considerându-l pe el adevăratul autor, nu pe Bacon.

Ideea că cele mai faimoase piese de teatru din lume au fost scrise de un analfabet din Stratford-upon-Avon pe nume William Shakespeare este de-a dreptul ridicolă. La fel ca atâtea alte „adevăruri” unanim acceptate, ea nu rezistă la cea mai elementară cercetare. „Bardul” Shakespeare a crescut în Stratford, un orașel fără o școală capabilă să transmită copiilor un nivel atât de înalt de cunoaștere. Părinții săi au fost analfabeți, și el însuși nu a manifestat un interes deosebit pentru studiu. Și totuși, piesele au fost scrise de cineva cu o cunoaștere foarte profundă asupra lumii, care nu putea fi acumulată decât prin citirea foarte multor cărți și prin experiența acumulată direct în călătorii personale prin lume. Shakespeare nu dispunea de o bibliotecă (și, oricum, nu ar fi citit cărțile nici dacă ar fi avut-o), și nu a părăsit niciodată țara. În schimb, Bacon avea exact acest tip de bibliotecă și a călătorit enorm, inclusiv în majoritatea locurilor descrise în aceste piese. De unde putea Shakespeare să dobândească cunoștințele de franceză, italiană, spaniolă, daneză, latină și greacă veche ce transpar din piesele sale? Răspunsul este simplu: de nicăieri, căci nu avea astfel de cunoștințe. În schimb, Bacon și De Vere cunoșteau perfect aceste limbi. Fiica lui Shakespeare, Judith, era analfabetă, neputând-și scrie nici măcar numele la vârsta de 27 de ani. Pare neverosimil ca un om care scria atât de elocvent să nu-și fi învățat fiica nici măcar să se semneze. Nu s-au păstrat decât șase mostre ale scrisului de mână al lui Shakespeare, din care

trei sunt semnăturile de pe testamentul său. Expertiza lor grafologică arată un om nefamiliarizat cu scrisul și o mână ghidată probabil de altcineva. Testamentul său face referire la patul său preferat și la o bijuterie de argint, dar nu amintește nimic de drepturile de autor ale vreunor opere literare! Peste toate, nu există nici un portret autentic al lui Shakespeare. Diferențele care există între portretele făcute de alți artiști arată un singur lucru: că aceștia habar nu aveau cum arată el. Și totuși, puterea condiționării și a acceptării liniei oficiale atrage milioane de oameni din toată lumea la Stratford, pentru a vizita casa celui care *nu* a scris piesele lui Shakespeare! Acesta este doar un exemplu mărunț al manierei în care basmul oficial numit „istorie” ne condiționează comportamentul curent și modul de percepție. Oare ce alte fapte „istorice” mai există care nu sunt adevărate? Păi, cam toate! În spatele pieselor lui Shakespeare s-a ascuns aceeași mână invizibilă care a manipulat toate evenimentele istorice demne de a fi reținute: societățile secrete ale Frăției. Atitudinea acestui grup a fost sintetizată perfect chiar de Bacon/De Vere în cuvintele rostite de vrăjitoarele din piesa *MacBeth*: „Adevărul este o minciună și minciuna este adevăr”. Iată ce scrie despre Bacon istoricul francmason Manly P. Hall:

„A fost un rozicrucian. Unii afirmă chiar că a fost *cel mai important* rozicrucian. Dacă nu a fost cumva chiar Ilustrul Părinte C.R.C. la care fac referire manifestele rozicruciene, a fost cel puțin un inițiat de rang înalt al Ordinului... Acei entuziaști care se străduiesc de ani de zile să demonstreze că Sir Francis Bacon a fost adevăratul „Bard din Avon” ar fi câștigat de mult timp dacă ar fi subliniat unicul aspect care contează: că Sir Francis Bacon, inițiatul rozicrucian, a introdus în piesele shakespeariene învățăturile secrete ale Frăției R.C. și ritualurile Ordinului Francmason, al cărui adevărat fondator a și fost”.

Ritualurile și simbolurile francmasoneriei erau practicate în Egiptul antic, și chiar în perioade mai vechi. Cunoașterea geometriei, numerelor și formelor sacre, este extrem de veche, provenind după toate aparențele chiar de dinainte de ultimul cataclism. Artificierii sau Arhitecții lui Dionisos, o societate alcătuită din inițiați ai misterelor lui Bahuș/Dionisos (Soarelui) și al cărei rol a fost să conceapă clădirile și monumentele publice, sunt cunoscuți

de cel puțin 3000 de ani, dacă nu mai mult. Acești arhitecți inițiați au fost cei care au conceput marile clădiri din Constantinople, Rodos, Atena și Roma, inclusiv templul zeiței Diana și centrul mondial al cultului acesteia de la Efes, considerat una din minunile lumii antice. Arhitecții lui Dionisos erau asociați cu o societate secretă numită Ionienii (de la insula Iona din Scoția), despre care se crede că au fost cei care le-au comandat templul Dianei. Sub alte nume, Arhitecții lui Dionisos și inițiații școlii de mistere Frater Solomonis au construit marile catedrale creștine finanțate de cavalerii templieri. Sculpturile de pe catedrala Notre Dame din Paris abundă de însemne rozicruciene și masonice, inclusiv compasuri, echere și alte instrumente de zidărie; din păcate, o bună parte din acestea au fost distruse în timpul Revoluției Franceze. Arhitecții lui Bahus/Dionisos erau împărțiți în comunități conduse de maeștri și străjeri, la fel ca masoneria modernă. La un moment dat, ei s-au stabilit în Israel, unde sunt asociați de unii cercetători cu esenienii, secta egipteană de la care ne-au rămas Manuscrisele de la Marea Moartă. Bahus/Dionisos (două nume ale aceleiași divinități) reprezintă un simbol al Soarelui, născut dintr-o fecioară pe data de 25 decembrie. Esența legendei și „istoriei” francmasoneriei are în centrul ei construirea simbolicului Templu al Regelui Solomon din Ierusalim. Eroul francmasonilor este Hiram Abiff, „fiul văduvei”, după cum îl numesc ei. De fapt, este un alt simbol. În Egipt, Horus (Tammuz) era numit uneori fiul văduvei Isis.

Crearea francmasoneriei în secolele XVI-XVII a centralizat multe din temele, agendele și organizațiile pe care le-am descris în acest capitol. Am făcut aici legătura dintre rozicrucienii și templierii din Anglia, precum Bacon, cu templierii veniți din Franța lui Filip cel Frumos, iar apoi cu întoarcerea acestor în Franța, sub forma Gărzii Scoțiene. Am stabilit totodată legătura care există între aceștia și Prioria Sionului. Personajul care a încarnat cel mai bine toate aceste conexiuni a fost regele James I al Scoției, care i-a urmat pe tronul Angliei reginei Elisabeta, devenind James I al Angliei și Scoției. Acesta a fost unicul copil al lui Mary, regina Scoției. Sângele Stuartilor, înrudit cu reptilienii merovingieni, se afla acum simultan pe tronul Angliei și al Scoției. Sub patronajul lui James, cunoașterea ezoterică scoțiană, cea a templierilor și cea rozicruciană a lui Francis Bacon și a altora au putut fuziona într-o singură organizație, numită francmasoneria.

Tot aici a intrat și cunoașterea Casei reptiliene de Lorraine, o altă linie genealogică înrudită cu regele James. Acest individ a reușit să reunească toate liniile și toate cunoașterile. Așa se explică de ce numele de „James” și „St James” apare atât de des în titlurile companiilor, organizațiilor și locațiilor Frăției. De pildă, ambasadorul american la Londra este cunoscut în limbajul diplomatic ca ambasador la Curtea Regelui St James. În imediata apropiere a Casei Parlamentului Britanic se află Piața St James, unde se află sediul Partidului Conservator; cel al celui mai mare sindicat din Marea Britanie, Sindicatul Transportatorilor; o clădire aflată în proprietatea liniei genealogice reptiliene scoțiene Keswick (despre care vom vorbi mai pe larg ceva mai încolo); iar în centrul ei se află o uriașă biserică circulară dedicată Sfântului James (Nimrod).

Unul din primele acte pe care le-a făcut regele James al Angliei și Scoției a fost să îi acorde titlul de cavaler lui Bacon. Mai târziu, James l-a numit pe acesta Avocat-General, Lord Păstrător al Marelui Sigiliu, iar în anul 1618 Lord Cancelar și Baron Verulam. Mai târziu, Bacon a fost pus sub acuzare, fiind învinuit de fapte de corupție, și s-a retras din viața publică. În primii ani ai domniei regelui James ar fi putut exista condiții minunate de repunere în circulație a cunoștințelor ezoterice ale lumii antice, suprimate atâta vreme, dacă aceasta ar fi fost adevărata motivație a organizației căreia îi aparțineau atât Bacon cât și James. Ca de obicei însă, lucrurile s-au petrecut exact pe dos. James l-a folosit pe Bacon pentru a publica varianta Bibliei ce îi poartă astăzi numele, ocazie cu care s-a lansat într-un șir nesfârșit de acuzații la adresa „vrăjitorilor și vrăjitoarelor”, adică a oamenilor neinițiați care foloseau și transmiteau mai departe cunoașterea ezoterică. Mai mult decât atât, el a declanșat o campanie criminală de ucidere a lor, omorând mii de oameni, și chiar a scris o carte în care a explicat cum pot fi identificați aceștia și cum trebuie procedat cu ei. De ce a procedat în acest fel, de vreme ce motivația oficială a schimbărilor care se petreceau în Europa era protejarea și chiar punerea în circulație a cunoștințelor ezoterice? Pentru un motiv cât se poate de simplu: nu acesta a fost scopul real. Era important ca oamenii care puteau sprijini Frăția să *creadă* că aceasta este motivația sa, dar când a fost vorba să facă ceva concret, ea a luat-o în direcția opusă. Ierarhia grupurilor pe care le-am descris mai sus

nu a dorit niciodată să facă publice cunoștințele sale. Ei nu doresc decât să se folosească de ea și să acumuleze mai multă putere la nivel global. Sincer să fiu, m-am cam săturat să tot aud cum francmasonii, templierii, rozicrucienii, Bacon și compania, au fost protectorii cunoașterii, în condițiile în care n-au știut cum să o ascundă mai bine, ori de câte ori condițiile au permis acest lucru. Totul este praf aruncat în ochi. Acești oameni știu că cunoașterea înseamnă putere dacă tu o ai și alții nu, așa că ultimul lucru pe care și-l dorește această ierarhie, inclusiv la ora actuală, este o populație informată. Vrăjitorii și vrăjitoarele din întreaga Europă, adică mediumii și clarvăzătorii, au fost arși, înecați, închiși și torturați din ordinul unor oameni ca regele James și Martin Luther, deși aceștia erau inițiați care foloseau aceeași cunoaștere ca și „vrăjitorii și vrăjitoarele”. Dintotdeauna, au existat două curente subterane ale cunoașterii: unul al oamenilor obișnuiți, care și-au transmis în secret această cunoaștere, inclusiv sub forma miturilor și basmelor, pentru a evita răzbunarea *establishment*-ului religios și politic, și celălalt al Frăției Babiloniene, care nu dorește această cunoaștere decât pentru sine, pentru a controla și manipula *establishment*-ul politic și religios. De aceea, cunoașterea oamenilor care nu fac parte din rândurile ei este atacată continuu de organizațiile Frăției. Circa 250.000 de oameni au fost uciși în acele timpuri sub acuzația de „vrăjitorie”, din care 30.000 numai în Insulele Britanice.

Mișcarea francmasonă avea să devină un fel de loc central de întâlnire și coordonator al diferitelor elemente ale rețelei Frăției. W. Wynn Westcott, fondatorul Ordinului Hermetic (și satanic) al Golden Dawn, știa foarte bine care sunt adevăratele fundamente ale francmasoneriei, căci avea legături strânse cu aceasta. El a scris în lucrarea sa, *Masonul magic*, că francmasonii derivă din esenieni, evreii farisei (leviți), școlile străvechi ale misterelor din Egipt și Grecia antică, Vehm-Gerichte din Westphalia, în Germania, colegiile romane, *Compagnon*-ii francezi și rozicrucieni. Istoria oficială (și incorectă) afirmă că francmasoneria s-a născut din lojile zidarilor care au lucrat la marile catedrale și biserici medievale, care cunoșteau principiile geometriei sacre. După construirea catedralelor gotice, aceștia ar fi păstrat legături strânse cu templierii. Activitatea lor era însă deja în declin, încă din perioada regelui Henry VIII. Departate de a mai clădi

alte catedrale, Henry și-a propus să prade mănăstirile, fraternitățile și breslele, pentru a strânge banii de care avea atâta nevoie. Pentru a supraviețui, breasla zidarilor a început să-și deschidă porțile în fața ne-masonilor, oameni proveniți din alte profesii, oameni de afaceri, negustori, proprietari de terenuri și aristocrați. Ea s-a transformat astfel în francmasonerie, iar noii veniți au preluat rapid frâiele puterii interioare. Aceasta este istoria oficială. În realitate, structura subterană a Frăției Babiloniene / rozicrucienilor / templierilor și-a creat propria sa școală de inițiere, cu scopul de a transmite cunoașterea secretă câtorva aleși, continuând să o mențină astfel în afara circuitului public. Breasla zidarilor nu a fost nici o clipă altceva decât o acoperire.

Francmasoneria s-a născut în Scoția, din rândul liniilor genealogice pe care le cunoaștem, în special cea a reptilienilor St Clair/Sinclair. Sediul acestora se afla la Rosslyn sau Roslin Castle, la sud de Edinburgh, într-o regiune consacrată pentru tradiția templieră. La fel ca toate familiile din aceste linii genealogice, Sinclair-ii și-au schimbat periodic numele, pentru a-și ascunde astfel originile. Atunci când a părăsit Normandia, venind împreună cu Wilhelm Cuceritorul în Anglia, linia de care vorbim se numea St Clair. Ajunși în Scoția, membrii acesteia și-au schimbat numele în Sinclair. Cinci din cei nouă St Clair care au participat la bătălia de la Hastings din anul 1066 erau veri primari cu Wilhelm, iar unul dintre ei s-a instalat în Scoția, unde a fondat dinastia scoțiană a familiei. Istoria oficială a familiei spune că aceasta și-a luat numele de St Clair după martiriul unei pustnice pe nume Clare. În realitate, erau nordici veniți din Scandinavia care au ocupat Normandia, dar adevărata lor origine era similară cu cea a rasei albe ariene și reptilo-ariene care a coborât din Munții Caucaz și din Orientul Apropiat. Fundațiile Capelei din Rosslyn au fost puse în anul 1446, iar lucrarea a fost terminată în 1480. Construcția abundă de simboluri ezoterice și francmasone, fiind un fel de altar al Frăției. Familia Sinclair avea conexiuni extinse cu rețelele secrete din Franța, Lorraine și Guise, dar și cu cele din Scandinavia, Danemarca și fostul centru financiar al Frăției, Veneția. Membrii ei erau implicați din cap până în picioare în rețeaua reptiliană. Unul dintre aceștia a vizitat chiar America, împreună cu venețianul aparținând Nobilimii Negre Nicolo Zeno, cu un secol înainte de descoperirea oficială a acestui continent

de către Cristofor Columb. Unul din simbolurile pe care le găsim la Capela Rosslyn este zeul păgân al vegetației, sau „Omul Verde”. Tim Wallace-Murphy scrie în istoria oficială a Capelei Rosslyn că Omul Verde poate fi identificat cu Tammuz, zeul babilonian care a murit și a înviat din morți și unul din aspectele lui Nimrod. Tammuz este ilustrat adeseori cu fața verde. La fel și alte divinități, printre care Osiris, soțul-frate al lui Isis. Povestea lui Robin Hood cu costumul său verde are la bază legenda Omului Verde. În legenda originală, Robin Hood a apărut ca un fel de „spiriduș”, fiind cunoscut și sub numele de Robin cel Verde, Robin din Pădurea Verde sau Robin Goodfellow (n.n. textual: Băiatul cel Bun). Varianta sa shakespeariană, Puck din *Visul unei nopți de vară*, prezida riturile sexuale și de fertilitate din timpul solstițiului de vară. Pe data de 1 mai, MayDay, obișnuia să se practice în Anglia ceremoniile May Pole. May Pole este un simbol falic consacrat zeiței sexualității și fertilității, iar în ziua respectivă toate fecioarele din sat erau considerate Regine ale lui May (echivalente ale Semiramidei). Multe dintre ele intrau în pădurea verde pentru a fi inițiate sexual de tineri care jucau rolul lui Robin Hood sau Robin Goodfellow. Copiii care se nășteau de multe ori la nouă luni de la acest ritual au stat la originea unor nume atât de frecvent întâlnite astăzi, precum Robinson sau Robertson (n.n. textual: fiul lui Robin sau fiul lui Robert). Povestea lui Robin Hood a fost o altă fabulă simbolică menită să păstreze memoria ritualurilor păgâne în mijlocul creștinismului rigid. La Rosslyn se obișnuia transpunerea în scenă a unei piese intitulate *Robin Hood și Little John*, jucată de țigani și de alți actori voiajori. Pentru o vreme, Sir William Sinclair a devenit protectorul țăganilor, atunci când Parlamentul scoțian a adoptat o lege care își propunea ștergerea lor de pe suprafața pământului. Țiganii provin din Egipt și dețin o anumită cunoaștere ezoterică, pe care o transmit din generație în generație și o poartă din loc în loc. Așa se explică de ce au fost atât de persecutați și de hărțuiți, până când marea majoritate a cunoașterii lor s-a pierdut.

Cel mai înalt rit al francmasoneriei mondiale sunt cele 33 de grade (nivele de inițiere) numite ritul scoțian. Numele acestui rit provine de la acea țărișoară din nordul Insulelor Britanice numită Scoția deoarece aici s-au instalat multe din liniile genealogice venite din Franța și din Flandra, urmate mai târziu de templieri, în perioada

lui Filip cel Frumos. La ora actuală, templierii au ieșit din nou la suprafață, sub numele de francmasonerie. Celălalt curent puternic al „mașinăriei” este ritul York, de la care și-a primit numele orașul New York, centrul francmasoneriei mondiale până în zilele noastre. Unii cercetători cred că Prioria Sionului și-a disputat controlul asupra ritului scoțian și a ritului York cu templierii, atunci când aceștia au trecut din nou Canalul Mânecii pentru a fonda francmasoneria din Franța. Poate că este adevărat, dar nu trebuie să uităm că, la vârf, toate acestea reprezintă aceeași organizație unică. Influența templierilor poate fi văzută și la ora actuală în gradele ritului York. Gradul cel mai înalt în acest rit este gradul cavalerilor templieri, urmat de gradul cavalerilor de Malta și de gradul crucii roșii. Oricum, gradele oficiale nu reprezintă decât ceea ce vor aceștia să recunoască. Deasupra acestor nivele se află ceea ce numesc eu gradele Illuminati, despre care foarte puțini oameni au auzit. Ce să mai vorbim de inițierea în ele. Marea majoritate a francmasonilor nu trec niciodată de primele trei grade (cele inferioare), așa-numitele „grade albastre” folosite ca acoperire pentru asigurarea respectabilității organizației și ascunderea adevăratei Agende, pe care majoritatea membrilor nu o cunosc. În secolul XIX, șeful Jurisdicției Sudice a ritului scoțian al francmasoneriei a fost Albert Pike, considerat un „zeu” francmason în America. Statuia sa este înălțată chiar în centrul capitalei SUA, Washington DC. Iată ce scrie acesta în cartea sa francmasonă, *Morală și dogmă*:

„Gradele albastre nu reprezintă decât curtea exterioară a templului. Inițiatul pe aceste nivele află o parte din simboluri, dar interpretarea acestora este în mod intenționat falsă. Scopul nu este ca el să o înțeleagă, ci doar să își imagineze că o înțelege”.

Altfel spus, adepții din gradele inferioare sunt ținuti în mod deliberat în întuneric, fiind alimentați cu informații false. Aceasta este structura clasică a oricărei societăți secrete, în care numai gradele supreme știu ce se întâmplă cu adevărat. Marea majoritate a membrilor nu află decât mituri. Pe la mijlocul secolului al XVII-lea, Războiul de 30 de ani dintre protestanți și catolici a transformat Europa într-o vale a plângerii și a morții. La un moment dat, au existat temeri că mișcarea protestantă va fi învinsă, iar tirania Romei reinstaurată. Anglia a devenit un paradis pentru cauza protestantă, în special

sub domnia casei regale Stuart, care nici măcar nu era creștină. Diviziunea pe care au creat-o protestanții în sânul Bisericii și diminuarea puterii Romei au convenit Frăției. Insulele Britanice au devenit nucleul gândirii ezoterice din Europa, iar crearea francmasoneriei nu a făcut decât să unească toate aceste curente într-o singură structură. În mod natural, ea avea să devină rapid un instrument perfect de manipulare politică și economică, membrii săi lucrând pe diferite fronturi pentru implementarea aceleiași Agende. Scopul lor în această perioadă a fost de a reduce puterea monarhiilor din Europa și de a le înlocui cu sisteme politice astfel concepute încât să poată fi mai ușor controlate de către Frăție. Această structură politică era cunoscută din perioada Sumerului și a Babilonului, și este cea care există la ora actuală. În întreaga Europă au izbucnit o serie de războaie civile, în urma cărora monarhiile au fost înlăturate de la putere sau au devenit simple marionete în mâinile adevăraților păpușari. În urma Războiului Civil dintre 1642-1646, din Anglia, regele și francmasonul Charles I Stuart a fost învins, și mai târziu executat. Monarhia britanică a fost suspendată pentru o scurtă perioadă de timp, fiind înlocuită de un Lord Protector, Oliver Cromwell, și el francmason. La prima vedere, poate părea ciudat și contradictoriu, dar lucrurile sunt mult mai simple. *Singura* motivație a Frăției este implementarea Agendei. Dacă acest lucru presupune înlocuirea unui francmason și a unui Stuart care nu implementează Agenda cu un alt francmason mai devotat, foarte bine. Sfârșitul linii genealogice a Stuartilor nu este atât de important pe cât s-ar părea. Elitei Frăției și a reptilienilor nu-i pasă cine sunt cei care îi implementează Agenda, atât timp cât cineva face acest lucru, iar liniile genealogice cele mai influente nu sunt neapărat și cele mai faimoase. De cele mai multe ori, personajele cu adevărat influente lucrează în culise, acolo unde se află adevărata putere. Stuartii au corespuns o vreme, dar nimeni nu este indispensabil cauzei, iar la vremea respectivă structurile puteau deja conduce țările prin intermediul societăților secrete și al mai multor fruntași. Era puterii singulare a monarhului se terminase. Așa s-au petrecut lucrurile inclusiv în Regatul Unit, după decapitarea lui Charles I. Chiar și după restaurarea monarhiei, Carol al II-lea a rămas o marionetă în mâinile Frăției, care primea ordine de la aceasta la fel cum le primise la vremea sa Oliver Cromwell, atunci când le-a permis „evreilor” (arienilor) să

se întoarce în Anglia în anul 1655, pentru prima oară după expulzarea lor de către Edward I din anul 1290. Așa cum spuneam mai devreme, aceasta era perioada în care Nobilimea Neagră din Amsterdam se pregătea să își instaleze omul, pe Wilhelm de Orania, pe tronul britanic.

Toate aceste evenimente se întrepătrund cu o precizie remarcabilă întrucât au fost coordonate din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, care poate privi cu ușurință în dimensiunea noastră. Biserica creștină a fost divizată în facțiuni rivale și violente de către rozicrucianul Martin Luther, proces care a condus apoi la apariția unei ramuri protestante încă și mai extremistă, numită calvinism, cunoscută ulterior sub numele de puritani. Fondatorul acesteia, Jean Calvin, se numea de fapt Jean Caum și era din Noyons, Franța, unde a fost educat la colegiul controlat de Frăție College du Montagu. Tot aici a fost educat cândva Ignatius de Loyola, fondatorul „catolic” al Societății lui Iisus – iezuiții. Caum s-a mutat la Parsi, iar apoi la Geneva, în Elveția, unde a devenit cunoscut sub numele de Cohen. Acest nume provine de la cuvântul „preot” și se leagă de școlile misterelor egiptene. În Geneva a fost creată (de către el sau de altcineva) filozofia numită calvinism. Caum și-a schimbat din nou numele, în Calvin, pentru a fi mai ușor acceptat de către englezi, care au devenit principala țintă a noii religii (creată în realitate de aceeași sursă ca și cele de dinaintea ei). Calvinismul era religia care trebuia să slujească intereselor Frăției în următoarea etapă a planului. El se focaliza rigid asupra celor zece porunci ale lui „Moise” și asupra textelor din Vechiul Testament (desigur, înțelese cât mai literal cu putință, nu simbolic). Scopul era crucial: până acum, religia creștină respinsese percepția de dobânzi la împrumuturile acordate. Acum, când bancherii Nobilimii Negre încercau să preia controlul asupra Angliei, o țară creștină, folosindu-se de aristocrația aparent „creștină”, a sosit vremea ca această regulă să înceteze, iar perceperea dobânzilor să devină norma general acceptată. De aceea, calvinismul a sprijinit această practică și una din cele mai mari beneficiare a fost Elveția, țara în care a fost conceput acest complot și care a devenit centrul sistemului bancar mondial. Un alt rol al calvinismului a fost de a insista asupra arderii pe rug a vrăjitoarelor, continuând să scoată astfel din circulație cunoașterea secretă. Nobilimea Neagră dorea ca omul lor, Wilhelm de Orania, să fie așezat pe tronul Angliei, scop în

care a fost necesară înlăturarea de la putere a lui Charles I, pe care l-au și decapitat în anul 1649. Calvinismul a fost folosit pentru crearea unei stări de agitație împotriva monarhiei. Astfel a apărut Oliver Cromwell, francmason și calvinist deopotrivă, care și-a jucat rolul în noul conflict manipulat de aceeași putere, ce a condus la Războiul Civil Englez dintre roialști și „capetele rotunde”. Pe data de 3 septembrie 1921, o publicație a Lordului Alfred Douglas numită *Plain English* (n.n. cu sensul de: a vorbi pe șleau, a spune lucrurilor pe nume) a prezentat conținutul corespondenței care a stat la baza complotului ce avea să conducă la decapitarea lui Charles I. Textul afirma că documentele fuseseră găsite la Sinagoga din Mulheim de un anume L.A. Van Valckert. Erau scrise în limba germană și erau considerate pierdute din timpul războaielor lui Napoleon. O scrisoare adresată de Oliver Cromwell lui Ebenzer Pratt la data de 6 iunie 1647 spune:

„În schimbul acestui sprijin financiar voi susține revenirea evreilor în Anglia. Acest lucru este imposibil atât timp cât Charles rămâne în viață. Charles nu poate fi executat fără un proces, iar la ora actuală nu există motive adecvate pentru așa ceva. De aceea, recomand ca Charles să fie asasinat. Nu doresc să am nimic de-a face cu numirea asasinului, dar sunt dispus să contribui la scăparea lui”.

Răspunsul lui Ebenezer Pratt a venit la data de 12 iulie 1647:

„Vă vom acorda ajutorul financiar de îndată ce Charles va fi înlăturat de la putere și evreii vor fi reprimiți în Anglia. Asasinarea lui Charles este prea periculoasă. De aceea, ar trebui să i se dea posibilitatea să încerce să scape. În acest fel, se creează premisele judecării și execuției lui. Sprijinul acordat va fi masiv, dar este inutil să discutăm condițiile până când nu va începe procesul lui Charles”.

Publicarea acestui text a fost atât de șocantă încât rețeaua Frăției a dispus încarcerarea Lordului Alfred Douglas, sub pretextul unei calomnii publicate în aceeași revistă la adresa lui Winston Churchill. Mi-e greu să înțeleg cum ai putea calomnia un satanist de talia lui Churchill. Corespondența dintre Cromwell și Pratt a prezis exact felul în care s-au derulat evenimentele. Pe data de

12 noiembrie 1647, lui Charles I i s-a permis să evadeze, ba chiar să se „ascundă” pe insula Wight, la sud de Anglia, locul în care scriu acest capitol. Charles a fost recapturat, și tocmai când Parlamentul părea să fie dispus să îi cruțe viața, Cromwell, devenit între timp Lord Protector, i-a demis pe toți parlamentarii dispuși să semneze actul de grațiere. Istoria numește ceea ce a mai rămas din Parlamentul Britanic: „Parlamentul fracturat”. Cromwell a ordonat un alt proces, căci le promisese susținătorilor săi din Amsterdam că Charles va fi executat. Documentul de punere sub acuzare a fost redactat de Isaac Dorislaus, agentul în Anglia al Manasseh ben Israel, unul din numeroșii finanțatori din Amsterdam ai „revoluției” lui Cromwell. Rezultatul procesului a fost decapitarea publică a lui Charles, urmată de permisiunea acordată de Cromwell „evreilor” să se întoarcă în Anglia. Repet ce am mai spus: aceștia nu sunt cu adevărat evrei, ci reprezentanți ai ierarhiei financiare a Nobilimii Negre și ai Frăției, care se ascund în spatele termenului de „evrei” și care îi manipulează fără milă pe marea majoritate a celor care se auto-denumesc „evrei”. După moartea lui Cromwell din anul 1661, mulți din adeptii săi calvinist-puritani au fugit în America pentru a scăpa de „persecuțiile religioase” care au urmat după reinstaurarea monarhiei sub Charles II. Aceștia au fost fanaticii religioși care au măcelărit populația nativă sub stindardul lui „Dumnezeu”. Pentru a-l aduce la sentimente mai bune pe Charles, bancherii din Amsterdam ai Nobilimii Negre au fost nevoiți să provoace un crah financiar în Anglia. În cele din urmă s-a semnat un „tratată de pace” între Olanda și Anglia, în anul 1667, prin care Wilhelm de Orania (Nobilimea Neagră) s-a însurat cu Mary, fiica Duceului de York. Când Charles II a murit în anul 1685, pe tronul Angliei a venit Ducele de York, sub numele de James II. Tot ce mai avea acum de făcut Frăția era să îl înlăture de pe tron, pentru ca omul lor să poată ajunge în sfârșit regele Angliei. Membrii săi au început să-i mituiască pe cei mai influenți susținători ai regelui James II, și primul care a mușcat momeala a fost John Churchill, reptilianul duce de Marlborough. Documentele arată că Churchill a încasat o mită în valoare totală de 60.000 de lire sterline (o sumă fabuloasă în acele zile) de la reprezentanții unor familii olandeze și spaniole precum Sir Solomon de Medina și Antonio Machado. Un alt cercetător, Eustace Mullins, afirmă că suma reală a fost mai degrabă de 350.000 de lire.

John Churchill, duce de Marlborough, a fost unul din strămoșii primului ministru Sir Winston Churchill, cel care a guvernat Anglia în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Conexiunea dintre clanul Churchill și Frăție continuă până în zilele noastre. Nora lui Sir Winston, Pamela, s-a măritat cu americanul Averell Harriman, unul din cei mai mari manipulatori ai Frăției din secolul XX, despre care am vorbit pe larg în lucrarea *Și adevărul vă va face liberi*. Pamela Harriman, care fusese măritată anterior cu fiul lui Winston, Randolph, a devenit foarte influentă în cadrul Partidului Democrat American, fiind considerată una din principalele forțe care au stat la baza alegerii lui Bill Clinton ca președinte al SUA. A fost răsplătită de acesta prin numirea ei ca ambasador al SUA la Paris (unul din orașele cheie ale Frăției), unde a și murit în anul 1997, la vârsta de 76 de ani. Fiul ei, numit de asemenea Winston, este membru în Parlamentul Britanic și foarte apropiat de Rothschild-zi. Înainte de a se mărita cu Averell Harriman, Pamela Churchill s-a întâlnit cu Elie de Rothschild. În anul 1995, familia Churchill a primit 12,5 milioane de lire sterline din banii Loteriei Naționale, în urma vânzării unei părți din „discursurile către națiune” ale lui Winston Churchill din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Aceste discursuri au fost cumpărate din bani publici de către National Heritage Memorial Board, al cărui președinte era... Lord Jacob Rothschild. Doar o coincidență, nu vă faceți probleme! Atât familia Churchill cât și clanul Harriman sunt linii genealogice hibride. Unul din strămoșii Pamelei Hariman a conspirat cu familia Percy, strămoșii lui George Bush, în încercarea de a arunca în aer Casa Parlamentului prin așa-numitul Complot al Prafului de Pușcă, condus de Guy Fawkes, care a avut loc pe data de 5 noiembrie 1605. După ce a devenit o Harriman, Pamela a început să reprezinte aripa „democrată” a Frăției, în timp ce familia Bush, asociați și parteneri apropiați de afaceri cu Harriman-ii, reprezintă aripa „republicană” a aceleiași organizații. Ambele aripi au răspuns apelului stăpânului comun, care dorea să se asigure că nici în Statele Unite, la fel ca în toate celelalte țări, nu există decât un singur partid. Cei din familia Bush sunt prieteni apropiați ai Windsor-ilor, lucru care nu ar trebui să-i surprindă pe cititorii care au citit până acum această carte, căci toți sunt reptilienii care își schimbă forma. Atât Bush cât și asociatul său, neobositul manipulator global al Frăției Henry Kissinger, au fost înnoșurați de regina Elisabeta II.

Versiunea modernă a francmasoneriei s-a extins rapid de la obscurul său început din vremea templierilor și a altor inițiați ai misterelor. Marea Lojă a Angliei – centrul rețelei – a apărut formal la data de 24 iunie 1717, în ziua Sfântului Ioan Botezătorul, o zi sacră pentru cavalerii templieri și o referire evidentă la Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim (sau Cavaleri de Malta). Ioan Botezătorul este sfântul patron al francmasonilor și al templierilor, căci numele babilonian al lui Ioan era Oannes, care corespundea aceluiași Nimrod. Șase sau șapte ani mai târziu a urmat crearea Marii Loji Irlandeze. Multe din lojile militare apărute în regimentele din armata Marii Britanii sunt susținute de loja irlandeză, nu de cea engleză. Clanurile scoțiene au introdus francmasoneria în Franța (unde locuiau frații lor de sânge). Nu îl voi menționa în această privință decât pe Andrew Michael Ramsey, tutorele pretendentului scoțian din familia Stuart la tronul Angliei, prințul Charlie. Ramsey s-a născut în Scoția prin anii 1680 și era prieten apropiat cu Isaac Newton, marele maestru al Prioriei Sionului. A fost membru în elita multor organizații, inclusiv într-un fel de societate rozicruciană numită Filadelfienii (numită după orașul din care a fost orchestrat Războiul American pentru Independență), și în ordinul cavaleresc francez Sfântul Lazăr. Multe din aceste grupuri de elită le dădeau inițiaților nume ezoterice, iar numele lui Ramsey era „Chevalier” (n.n. „Cavalerul”, în limba franceză). A jucat un rol important în răspândirea francmasoneriei și este amintit frecvent în cercurile francmasone pentru două versiuni ale aceluiași discurs pe care l-a ținut în decembrie 1736 și respectiv martie 1737. Acesta a rămas cunoscut sub numele de Orațiunea lui Ramsey și prezintă o parte din istoria francmasoneriei. Ramsey confirmă că această organizație derivă din școlile antice ale misterelor închinat Diane, Minervei și lui Isis (Semiramidei). El afirmă că francmasoneria în varianta ei modernă își are originile în Țara Sfântă, în perioada Cruciadelor (a templierilor) și nu a avut nimic de-a face cu breasla zidarilor. Ramsey arată că „ordinul nostru” (templierii) a fuzionat cu cel al Cavalerilor Sfântului Ioan din Ierusalim (de Malta), și că din acel moment, „lojile noastre au luat numele de Lojile Sfântului Ioan”. Cu sprijinul activ al lui Ramsey, francmasoneria din Franța a realizat o fuziune extrem de importantă cu iacobinii, devenind cunoscută ca Francmasoneria Marelui Orient. Există rețele ale Marelui Orient și în alte țări, precum Brazilia și Portugalia.

Numele de Marele Orient este legat chiar de Orientul Mijlociu, ritualurile sale fiind inspirate din cele ale cultului lui Zoroastru din Persia, al lui Ishtar și Tammuz (Semiramida și Nimrod) din Babilon, al Demetrei, Persfenonei și lui Dionisos din Grecia, al Afroditei și al lui Adonis din Siria, al lui Isis și Osiris din Egipt, și al lui Mithra din Persia. Marele Orient francez a fost forța care s-a ascuns în spatele Revoluției Franceze, pe care a manipulat-o și a coordonat-o în totalitate. Din punctul de vedere al Frăției, aceste „revoluții” nu au nimic de-a face cu libertatea, ci exclusiv cu implementarea Agendei sale de cucerire a controlului la nivel global. Celebrul strigăt al revoluționarilor francezi: „Libertate, egalitate, fraternitate!” este un moto francmason.

Știința manipulării

Pe măsură ce puterea religiei a început să se destrame, aceasta a fost înlocuită de o altă închisoare mentală, căreia i s-a spus „știință”. Ea nu are nimic de-a face cu știința reală, ci este o știință „oficială”, care afirmă că „lumea pe care o vedem este singura lume care există și că nu există o continuare a vieții după moarte”. Frăția a trebuit să găsească o alternativă pentru cei care începeau să respingă religia, pentru a se asigura că aceștia nu-și vor da seama că suntem cu toții conștiințe multidimensionale infinite intrupate într-un corp fizic pentru o perioadă de experiențe intense pe calea evoluției, respectiv că nu vom „muri”, pentru simplul motiv că nu putem muri. Energia înseamnă conștiință, și ea nu poate fi distrusă, ci doar transformată într-o altă expresie a sa. Dacă omul își dă seama că nu este una cu corpul său fizic, ci cu conștiința eternă și infinită care dă viață acestui corp, viziunea și potențialul său se amplifică nelimitat. Ce coșmar ar însemna acest lucru pentru cei care doresc să îi controleze pe oameni. De aceea, sub patronajul regelui Charles II și sub coordonarea directă a francmasoneriei s-a creat la Londra Societatea Regală, în anul 1662. Aceasta a fost prima organizație creată vreodată a oamenilor de știință și a inginerilor, cu scopul de a asigura direcția în care trebuie să se îndrepte „știința”. Practic, toți primii membri ai Societății Regale erau francmasoni care știau că această direcție este greșită și falsă. „Părintele” Societății Regale, cel care a inspirat-o în cea mai mare parte înainte de a „muri” (adică de a-și schimba învelișul

fizic), a fost Francis Bacon, șeful rozicrucienilor, traducătorul Bibliei și arhitectul francmasoneriei. Printre membrii Societății Regale se mai numărau: Isaac Newton, marele maestru rozicrucian al Prioriei Sionului, care a devenit membru al acestei organizații a oamenilor de știință în anul 1672; Lord Moray, un francmason scoțian; Elias Ashmole, unul din primii francmasoni înregistrați în acte; și „Cavalerul” Andrew Michael Ramsey, un veritabil far luminos al francmasoneriei, acceptat de Societatea Regală fără să i se ceară vreo calificare științifică. Un alt membru a fost John Byrom, francmason și membru al Clubului Cabala, cunoscut și sub numele de Clubul Soarelui. În anul 1984, mai mult de 500 de documente ale acestuia au fost descoperite într-o casă din Manchester. Ele includ informații despre geometria și arhitectura sacră, și despre simbolurile cabaliste, francmasone și alte însemne alchimice și ezoterice.

Ashmole, un alchimist și rozicrucian cu multe contacte ezoterice în Germania, era prieten apropiat cu Charles II și Cavaler al Ordinului Jartierei, acel prim ordin „cavaleresc” instituit de regalitate. El a scris o carte împreună cu Arthur Dee (fiul doctorului John Dee), care a fost medicul personal al țarului Ivan cel Groaznic. După moartea lui Ivan, manipulările lui Dee au condus la instalarea pe tronul rusesc a dinastiei Romanov. Ashmole avea extrem de multe conexiuni și a menținut un contact strâns cu „Colegiul Invizibil” care a început să se întrunească la Oxford începând din anul 1650. Despre acest grup vorbește Francis Bacon în cartea sa, *Noua Atlantidă*. Printre cei care făceau parte din acest „Colegiu Invizibil” s-au numărat faimosul om de știință Robert Boyle, un alt mare maestru al Prioriei Sionului, și Sir Christopher Wren, arhitectul care a construit catedrala St Paul în City-ul londonez, centrul financiar al Nobilimii Negre și al Frăției Babiloniene. Amândoi au fost mari maștri ai ordinului rozicrucian al Sfântului Paul. Reconstrucția centrului Londrei (City-ului) nu a devenit posibilă decât în urma Marelui Incendiu care a devastat capitala Angliei în anul 1666, și este foarte interesant faptul că atât Wren, arhitectul care a ridicat catedrala St Paul pe locul unui fost altar al cultului Diane, cât și Robert Hooke, unul din cei trei primari ai orașului după incendiu, erau membri ai Societății Regale și mari inițiați ai unor societăți secrete. Noul City londonez a fost construit după un plan municipal mason, în care fiecare

clădire ține seama de rețeaua magnetică a pământului în punctul respectiv și de cele mai bune posibilități de manipulare a ei.

Societatea Regală a însemnat de la bun început mult mai mult decât o adunare a oamenilor de știință. În esența ei, ea este o societate secretă creată și controlată de Frăție, cu scopul de a limita viziunea asupra lumii și înțelegerea științifică și spirituală. Dacă doriți o confirmare, priviți cine sunt inițiații ezoterici ai acestei societăți care se pretinde împotriva cunoașterii ezoterice. Lucrurile devin și mai evidente dacă ținem seama de orientarea unui alt grup de inițiați care a fuzionat cu Societatea Regală. Aceștia își spuneau Societatea Lunară, deoarece se întruneau o dată pe lună, în noaptea cu lună plină. Dintre membrii ei făcea parte inclusiv Benjamin Franklin, francmason de rang înalt, rozicrucian, unul din Părinții Fondatori ai Statelor Unite, un om cu legături foarte strânse cu francmasonii din spatele Revoluției Franceze. Vom discuta mai multe despre el în capitolul următor. Printre alți membri ai Societății Lunare s-a numărat și Erasmus Darwin, bunicul lui Charles Darwin, omul care avea să joace un rol atât de important în promovarea ideii că lumea în care trăim este unica lume care există și că la baza evoluției stă legea selecției naturale a celui mai puternic. După părerea mea, nici chiar Darwin însuși nu credea în așa ceva, cel puțin nu la sfârșitul vieții, dar mitul a rămas în urma lui. Oricum, ideea că Charles Darwin a „descoperit” teoria selecției naturale și a supraviețuirii celui mai puternic este de-a dreptul ridicolă. Bunicul său, Erasmus Darwin, membru în Societatea Lunară, a scris în anul 1794 o carte intitulată *Zoonomia*, în care a emis deja aceeași ipoteză. Josiah Wedgwood, patronului imperiului olăritului care îi purta numele, a fost un alt membru al Societății Lunare, iar fiica sa s-a măritat cu fiul lui Erasmus Darwin, Robert Darwin, devenind mama lui Charles Darwin! Din aceeași linie genealogică s-a născut mai târziu Thomas Malthus, ale cărui convingeri rasiste extreme au fost folosite de Adolf Hitler, Henry Kissinger și mulți alți frunțași ai Frăției cu scopul de a justifica genocidul asupra raselor „inferioare” pentru a menține puritatea genetică a rasei umane, mai precis a raselor reptiliene. Preotul anglican Malthus era de părere că răspândirea bolilor și asigurarea unor condiții de viață inumane pentru mase erau absolut esențiale pentru a opri suprapopularea planetei și diluarea

liniilor genealogice albe (ale stăpânilor). Iată doar una din perlele înțelepciunii sale:

„Justiția și onoarea ne cer să le refuzăm dreptul celor săraci la asistență socială. În acest scop, propun adoptarea unei legi care să refuze oricărui nou-născut dreptul la asistență socială... Din punct de vedere comparativ, copiii [*nelegitimi*] nu au o valoare prea mare pentru societate, așa că locul lor va fi luat imediat de alții... Toți copiii care depășesc acest nivel [*dezirabil*] al numărului populației trebuie să fie lăsați să piară, exceptând cazul în care rămâne un loc gol rezultat prin moartea unor persoane adulte”.

Economistul John Maynard Keynes, ale cărui principii au dominat politicile economice moderne, îl considera pe Malthus un geniu, iar Darwin și cercul său îl considerau un maestru al logicii. Toate politicile de control al populației din secolul nostru au fost inspirate de principiile lui Malthus ale genocidului, pe care le explic mai în amănunțime în lucrarea mea anterioară, *Și adevărul vă va face liberi*. Regăsim astfel conexiunea scoțiană. Șase membri ai Societății Lunare și-au făcut educația la Edinburgh, la fel ca și Charles Darwin mai târziu. O altă voce importantă care a contestat existența oficială a lui „Dumnezeu” și a sufletului etern a fost cea a francezului Rene Descartes, născut în anul 1596 și numit „părintele filozofiei moderne”. Descartes a fost educat de ramura catolică a Frăției Babiloniene, iezuiții. Și-a spus toată viața romano-catolic, dar cărțile sale au fost introduse în Indicele Catolic al Cărților Interzise. Ideile sale aveau să fie dezvoltate mai târziu de Isaac Newton. Amândoi erau fascinați de ezoterism și alchimie. Ne dăm astfel din nou seama că aceeași forță care a creat religiile în lumea antică a conceput și „știința” modernă. Cine a creat și susținut ideea unui Dumnezeu răzbunător și a paradisului la care nu au dreptul decât credincioșii? Niște oameni care știau foarte bine că aceste lucruri nu sunt adevărate. Cine a creat versiunea materialistă a „științei”, de tip „accident cosmic”, care neagă existența sufletului etern? Aceiași oameni care știau foarte bine că acest lucru nu este adevărat. Această tradiție este continuată la ora actuală de o mișcare cunoscută sub numele de Umanism. Manifestul acesteia, publicat în anul 1953, afirmă că universul există în sine și nu este creat, că știința modernă oferă singura definiție acceptabilă a universului și a

valorilor umane, și că atunci când moare, omul încetează să mai existe.

Aceste două curente aparent opuse, știința și religia, au foarte multe lucruri în comun, dar unul mai presus de toate celelalte: ambele neagă adevărata natură a omului și puterea pe care o are acesta de a-și controla singur destinul. Dacă vom înțelege acest lucru și vom descătușa puterea nelimitată dinlăuntrul nostru, care nu așteaptă altceva, controlul reptilienilor și al liniilor lor genealogice va dispărea fără urmă. Fața Frăției Babiloniene poartă nenumărate măști, dar crearea francmasoneriei a asigurat o rețea unică, ce acționează ca și coordonator global al acestora, asigurând comunicarea dintre ele. Unele măști nu operează decât în cadrul unui grup sau domeniu social, dar foarte multe dintre ele, îndeosebi cele majore, de tipul francmasoneriei, operează în cadrul unor organizații și grupuri care par să se opună la suprafață. Acesta este doar un mecanism de manipulare a conflictelor și războaielor de către aceeași „mască”, și de direcționare a politicii, științei și religiei către implementarea Agendei unice.

A fost creată astfel structura care a permis trecerea la următoarea etapă a planului: controlul reptilo-arian al Africii, Australiei, Noii Zeelande, dar mai presus de toate, al Americii, perla coroanei.

Capitolul 9

Țara celor „liberi”

Cea mai puternică țară de pe planetă pare la ora actuală Statele Unite ale Americii. Asta, dacă e să credem tot ce ni se spune. În realitate, Statele Unite au fost de la bun început controlate de Londra, lucru care se întâmplă și astăzi. America nu a fost niciodată pământul libertății, dar a sosit timpul să se trezească.

Multă lume condamnă astăzi atotputernica Americă, pe care o consideră uriașul cel rău al lumii globale, deși toate evenimentele pentru care sunt învinovați americanii au fost orchestrate de Elita Frăției Babiloniene din Anglia, și nu numai. Aparenta prăbușire și declinul Imperiului Britanic ca superputere mondială nu a făcut decât să ascundă locul în care se află adevărata putere. Subliniez că prin Londra eu nu înțeleg guvernul britanic, care nu reprezintă decât o fațadă, oricine ar fi la putere.

Ce vreau să spun este că din motive istorice și nu numai, centrul major operațional al rețelei de societăți secrete a Frăției reptiliene își are sediul la Londra sau Noua Troia, și în mare măsură în alte trei centre europene: Paris, Bruxelles și Roma. Ca de obicei, pentru a înțelege ce s-a întâmplat în Statele Unite este necesar să pornim de la niște evenimente care s-au petrecut cu mult timp în urmă. Primii care au debarcat pe coastele americane cu mii de ani în urmă au fost fenicienii. În primii ani ai secolului XX s-au descoperit în Marele Canion rămășițe ale civilizației egiptene (feniciene) sau orientale, deși acest lucru este ascuns de autorități. Numele orașului Phoenix din Sun Valley, în Arizona, a fost inspirat de istoria reală a locului respectiv, indiferent ce ar dori să ne facă să credem istoricii oficiali. Există dovezi certe că galezii, irlandezii, englezii și scoțienii au debarcat în America de Nord cu secole înaintea lui Cristofor Columb.

Istoria oficială, potrivit căreia cel care a descoperit pentru prima dată America a fost Columb, este ridicolă. La câțiva kilometri de orașul scoțian Edinburgh se află Capela Rosslyn, sfântul graal al Elitei Babiloniene. Aceasta a fost construită în forma unei cruci templiere de către familia St Clair-Sinclair și este împănată de simboluri ezoterice. Fundațiile sale au fost puse în anul 1446 și lucrarea a fost terminată prin anii 1480. Cu atât mai ilustrativ este faptul că fațada bisericii prezintă ilustrații ale porumbului dulce și ale unor cactuși care nu trăiesc decât în America, continent pe care Cristofor Columb nu l-a descoperit decât în anul 1492! Cum a fost posibil? De fapt, nu este nici un mister. Cristofor COLUMB nu a fost nici pe departe primul alb care a pus piciorul pe pământ american. Fenicienii, norvegienii, irlandezii, galezii, bretonii, bascii și portughezii – toți au navigat către America înaintea lui. Printre ei s-a numărat și prințul Henry Sinclair de Rosslyn, lucru atestat de o carte rară de Frederick I. Pohl intitulată *Călătoria prințului Henry Sinclair în Lumea Nouă din anul 1398*. Sinclair a făcut această călătorie împreună cu o altă linie genealogică, pe nume Zeno, una din cele mai influente familii ale Nobilimii Negre din Veneția. Sinclair și Antonio Zeno au debarcat în Nova Scotia (Noua Scoție) în anul 1398. Descrierile făcute în scrisorile sale de către Antonio, referitoare la pământul descoperit, corespund perfect și în detaliu unei regiuni din Pictou County bogată în depozite de bitum, nu departe de actualul oraș New Glasgow. Sinclair a mers mai departe și

a debarcat în New England de astăzi. În Prospect Hill, Westford, un loc situat la 40 de kilometri de Boston, statul Massachusetts, s-a descoperit o sculptură în piatră care reprezintă o sabie și un cavaler în armură. T.C. Lethbridge, custodele Muzeului Universitar de Arheologie și Etnologie din Cambridge, Anglia, afirmă că armele, armura și însemnele heraldice au aparținut unui cavaler din secolul XIV, din nordul Scoției, „fiind foarte asemănătoare cu cele ale lui Sinclair, conte de Orkney”. Frăția știe de existența Americii de mii de ani, iar Cristofor Columb a fost folosit doar ca momeală, pentru ca ocupația oficială a celor două Americi să poată începe. Iată cum s-au petrecut lucrurile.

După masacrul din 1307, mulți templieri au părăsit Franța cu destinația Scoția, așa cum am văzut mai devreme. Alții s-au îndreptat însă către Portugalia, unde au devenit cunoscuți sub numele de Cavalerii lui Christos. Ei și-au concentrat atenția îndeosebi asupra unor activități maritime. Cel mai faimos mare maestru al Cavalerilor lui Christos a fost prințul Henry Navigatorul (un alt prinț Henry), care a trăit între 1394-1460. Termenul de „navigator” sau „*nautier*” era folosit de templieri și de Prioria Sionului pentru a desemna un mare maestru, așa că nu este de mirare că el a fost preluat de acest nou front templier, Cavalerii lui Christos. Prințul Henry a fost un explorator cu sânge regal. Marinarii săi au fost cei care au descoperit Madeira și Azorele, două posibile rămășițe ale Atlantidei. Datorită cunoașterii secrete a Frăției, prințul Henry a avut acces la multe hărți întocmite din vremea fenicienilor și a altor popoare antice, printre care se numărau și unele care indicau prezența Americilor. La numai 20 de ani după ce Columb și-a ridicat pânzele îndreptându-se către America – pardon, către India! – amiralul turc Pin Reis a desenat o hartă a felului în care arăta Antarctica cu 300 de ani înainte de descoperirea oficială a acelui continent! Corectitudinea acestei hărți a fost stabilită prin tehnici moderne. Cum a fost posibil? Amiralul a afirmat că a copiat harta după alte hărți mai vechi, la care aveau cu siguranță acces și prințul Henry Navigatorul și Cavalerii lui Christos. Acest lucru devine și mai semnificativ dacă vă voi spune că unul din căpitani de vas ai prințului Henry (respectiv un Cavaler al lui Christos) era bunicul lui Cristofor Columb! Nu cred că vă mai vine să credeți că acesta a plecat în căutarea Indiei... El știa foarte bine către ce destinație se îndreaptă. Nu

întâmplător, cei mai mulți din marii navigatori și exploratori ai lumii, precum Vasco da Gama sau Amerigo Vespucci, au fost portughezi. După cum ne explică istoricul francmason Manly P. Hall, Columb avea legături cu rețeaua de societăți secrete din Genova și din nordul Italiei, bastionul Nobilimii Negre venețiene-feniciene, respectiv al liniilor genealogice reptiliene. La un moment dat, el a fost angajat de Rene d'Anjou, șeful casei reptiliene de Lorraine, membru al Frăției Babiloniene și nobil cu nenumărate contacte în întreaga Europă, inclusiv în Genova și Veneția. Columb (pe numele real Colon) a fost membru al unui grup catar și templier foarte activ, inspirat de convingerile poetului Dante, iar steagul care a fluturat pe navele sale în timpul călătoriei către America era... un steag alb cu o cruce roșie pe el. Un sprijin crucial pentru Columb a provenit de la doi inițiați de rang înalt ai Frăției Babiloniene, Lorenzo de Medici, aparținând uneia din cele mai puternice familii reptiliene venețiene, și artistul Leonardo da Vinci, marele maestru al Prioriei Sionului.

Cinci ani după ce Columb a debarcat în Caraibe, un italian pe nume John Cabot a plecat din portul templier Bristol, în vestul Angliei, și a descoperit oficial „Lumea Nouă”, America de Nord. Numele de Bristol derivă de la Barati, după ce portul s-a numit cândva Caer Brito. Bristolul a fost un centru al templierilor, iar cartierul modern Temple Meads confirmă acest lucru. Cabot a fost susținut de regele Angliei Henry VII, iar fiul lui Cabot, Sebastian, născut la Veneția, avea să devină la rândul lui explorator, fiind angajat de Henry pentru a desena hărți. Sebastian a ajuns inclusiv în Hudson Bay din Canada, și a condus o expediție a spaniolilor către America de Sud. Pretextul celor doi Cabot a fost că se aflau în căutarea Asiei! Expedițiile spaniolilor către America de Sud și ale francezilor și englezilor către America de Nord au fost coordonate de aceeași sursă, respectiv de filialele Frăției. Istoria oficială nu recunoaște vreo legătură între Columb și Cabot, dar nu pentru că nu ar exista dovezi în acest sens. Numele adevărat al lui John Cabot a fost Giovanni Caboto. Era un venețian naturalizat venit din Genova, orașul în care se afla la acea vreme și Cristofor Columb. Manly P. Hall, francmason de rang înalt el însuși, afirmă că amândoi aveau legături cu aceleași societăți secrete și cu „Înțelepții Orientului”. În cartea sa, *Întâlnirea Americii cu destinul*, el spune:

„Exploratorii care au deschis calea către Lumea Nouă au respectat un plan măreț, fiind cei care au redescoperit America, nu cei care au descoperit-o pentru prima oară. Se cunosc foarte puține lucruri despre originea, viețile, caracterele și politicile duse de acești aventurieri întreprinzători. Deși au trăit amândoi într-un secol în care au existat numeroși istorici și biografi, aceștia au preferat fie să păstreze tăcerea, fie să inventeze niște relatări aparent plauzibile, dar în realitate lipsite de substanță”.

Păi, sigur! E limpede că nu doreau ca oamenii să cunoască adevărul – că totul era doar o poveste trasă de păr, parte integrantă a unei Agende pe termen lung a Frăției. În cele patru secole care au urmat, țările europene controlate de Frăție, în special Anglia, dar și Olanda, Franța, Belgia, Spania, Portugalia, Germania, și altele, au invadat planeta și au preluat controlul asupra acesteia, dând liniilor reptilo-ariene o putere pe care nu au avut-o niciodată până atunci. Tipic pentru mentalitatea și metodele utilizate de Frăție a fost comportamentul lui Hernando Cortes, cel care a permis instaurarea controlului spaniol asupra Americii Centrale, după debarcarea lui Columb. Nativii acestui pământ avea un sistem propriu de măsurare a timpului și o dată la care așteptau întoarcerea zeului lor, Quetzalcoatl, un fel de versiune locală a lui Iisus. Poveștile rostite în Orientul Mijlociu și Europa și cele despre Quetzalcoatl din America Centrală nu difereau prea mult, căci proveneau din aceeași sursă. Data la care nativii așteptau a doua venire a zeului alb Quetzalcoatl era (după sistemul european de măsurare a timpului) anul 1519, și ei erau convinși că acesta va purta veșmintele indicate de numele care i se atribuia: Șarpele cu Pene. Cortes a ajuns în Mexic în anul 1519, purtând un coif cu pene, ba chiar a debarcat în apropiere de locul în care era așteptat Quetzalcoatl. Avea de asemenea la el o cruce, care corespundea de asemenea legendei lui Quetzalcoatl. Din toate aceste motive, regele aztec Montezuma și poporul său au crezut că Hernando Cortes era zeul mult așteptat. Acest lucru i-a permis lui Cortes să preia controlul asupra unui popor mult mai numeros, deși nu avea decât 598 de oameni. Când aztecii și-au dat seama că nu el era zeul așteptat, era deja prea târziu. A urmat un imens carnagiu al nativilor, iar un istoric spaniol estimează că cel puțin 12 milioane de nativi

au fost uciși după venirea arienilor și reptilo-arienilor albi în America de Sud, și un număr chiar mai mare au devenit sclavi. Conchistadorii spanioli au cucerit pământurile incașilor și mayașilor (pe lângă cele aztece), și o mare parte a cunoașterii acestor popoare s-a pierdut în cursul procesului de colonizare sau a fost distrusă în mod sistematic. Același lucru s-a întâmplat și în America de Nord, unde europenii au ucis un număr uriaș de nativi, ștergând practic cultura lor de pe suprafața pământului. Popoarele native din Africa, Australia, Noua Zeelandă și din alte părți au suferit o soartă similară. Aflați sub controlul invizibil al reptilienilor, arienii au pus stăpânire pe întreaga lume prin intermediul Imperiului Britanic și a altor monarhii europene, și oriunde au ajuns, cunoașterea vieții și a istoriei (adică implicarea reptilienilor în afacerile pământurilor) a fost furată sau distrusă. Unul din exemplele cele mai evidente ale acestui proces a fost distrugerea mării biblioteci ezoterice din Alexandria (în Egipt) din secolul IV, la ordinul romanilor. Toate cărțile care nu au fost distruse au fost depozitate la Vatican. O cunoștință care are rude ce lucrează pe posturi înalte la Vatican mi-a spus că în timpul unei vizite pe care i s-a permis să o facă, a văzut cuferे vidate care depozitau mii de documente și cărți ezoterice vechi. „Era incredibil”, mi-a spus ea.

Prima așezare engleză permanentă în țara care avea să devină Statele Unite ale Americii a fost Jamestown, în statul actual Virginia. Așezarea a apărut pe la începutul secolului al XVII-lea. Se spune că Virginia ar fi primit acest nume după regina Elisabeta I, supranumită (fără temei) „regina-fecioară”. Totuși, este mult mai probabil ca regiunea să fi fost numită așa pornind de la zeița fecioară a Babilonului antic, Semiramida, și echivalentul ei egiptean Isis. Printre primii coloniști care s-au instalat atunci s-au numărat mulți membri ai familiei lui Francis Bacon, precum și numeroși puritani-calviniști, cu hainele negre și pălăriile lor înalte, care au tratat populația nativă cu o aroganță și o inumanitate ieșite din comun, la fel cum își tratau de altfel și propriile neveste. Odată cu acești coloniști au sosit și liniile genealogice reptiliene ale aristocrației și regalității europene, care aveau să devină peste ani liderii lumii economice, bancherii, președinții și guvernatorii noilor State Unite ale Americii. Transferul proprietăților financiare și imobiliare s-a asigurat de la bun început prin crearea Companiei Virginia de către

regele James I, în anul 1606. James l-a înnobilat pe Francis Bacon și l-a numit în diverse poziții importante, inclusiv în aceea de Lord Cancelar al Angliei. Sub patronajul lui James, templierii, rozicrucienii și alte societăți secrete și-au unit forțele sub un singur nume: francmasoneria. Printre primii membri ai Companiei Virginia s-au numărat: Francis Bacon, contele de Pembroke, contele de Montgomery, contele de Salisbury, contele de Northampton și Lordul Southampton. Toți aceștia aparțineau unor linii genealogice ale Frăției. Compania Virginia continuă să existe inclusiv la ora actuală, sub alte nume, ea fiind cea care controlează astăzi Statele Unite, așa cum voi explica imediat.

Francmasonii erau pe punctul de a trece de la controlul deschis al Americii la cel sub acoperire, proces cunoscut în istorie drept Războiul pentru Independență. Agenda Frăției referitoare la America a fost surprinsă perfect de Francis Bacon în lucrarea sa, *Noua Atlantidă*, publicată în anul 1607, în care un „Colegiu Invizibil” format dintr-o elită a intelectualilor controlează toate evenimentele. Unul din liderii francmasonilor din coloniile americane ale britanicilor a fost Benjamin Franklin, considerat de mulți și la ora actuală Părintele Fondator care credea în libertatea poporului. Fața sa poate fi văzută pe bancnota de 100 de dolari. Din păcate, chiar și Mișcarea Patriotă Creștină, care a surprins numeroase aspecte ale conspirației globale, a rămas cu convingerea că Franklin ar fi fost de partea lor. Personal, sunt exact de părerea opusă. Franklin a fost un agent al serviciilor secrete britanice, un satanist care se ocupa cu sacrificarea copiilor și un slujitor devotat al Frăției Babiloniene. Dacă nu doresc să cadă complet în amăgire, americanii ar trebui să își reconsidere din temelii istoria și motivațiile părinților fondatori. Franklin a fost Henry Kissinger al epocii sale. El a fost cel care a publicat primul articol documentat despre francmasonerie în ziarul său, *The Pennsylvania Gazette*, la data de 8 decembrie 1730. A devenit el însuși francmason în februarie 1731, în mod oficial, și a fost numit mare maestru provincial al Pennsylvaniei în anul 1734. În același an, Franklin a tipărit prima carte masonică din America, iar prima lojă americană cunoscută este cea fondată în statul său, Pennsylvania. De unde a fost orchestrat Războiul pentru Independență? Din Philadelphia, unde poate fi văzut încă Clopotul Libertății (n.n. *bell* – clopot), un simbol al lui Bel,

zeul-soare al fenicienilor și arienilor. Ceea ce contează în simbolistica reptilo-arienilor este sunetul unui cuvânt, nu felul în care se scrie el (aceasta fiind o caracteristică a limbajului fenician). Franklin, care era inclusiv mare maestru rozicrucian, s-a aflat chiar în centrul operației Frăției de preluare a controlului asupra Americii și de înlocuire a controlului deschis al Londrei cu controlul sub acoperire, mult mai eficient pentru guvernarea maselor. Îi invit pe cei care cred că Franklin și alți părinți fondatori ai Statelor Unite au luptat pentru libertatea poporului american să nu se lase înșelați de aparențe. Ce le spun alegătorilor cei care își propun să câștige puterea prin alegeri: ce doresc sau ce nu doresc aceștia să audă? Mulți dintre părinții fondatori, precum Franklin sau Jefferson, erau niște ipocriți de prim rang, care una spuneau și alta făceau. Desigur, orice om procedează din când în când la fel, dar aici vorbim de o operațiune la scară mare. Jefferson a scris că toți oamenii se nasc egali în timp ce avea 200 de sclavi negri și nota în altă parte că oamenii negri sunt inferiori din punct de vedere genetic și intelectual rasei albe. Cum putem împăca aceste două declarații? Este imposibil. Franklin avea și el sclavi în timp ce nu înceta să propovăduiască despre libertate.

De fapt, Benjamin Franklin a fost un francmason notoriu chiar în locul unde s-a organizat Războiul pentru Independență: Franța, fiind membru în lojile francmasone Cele Nouă Surori și San Juan, care au manipulat inclusiv Revoluția Franceză din 1789. A fost un inițiat al extrem de exclusivei Loji Regale a Comandorilor Templului de Vest din Carcassonne. A fost de asemenea membru al Clubului Satanic Hellfire (n.n. Focul Iadului), împreună cu un prieten apropiat, Cancelarul Britanic al Eșichierului, Sir Francis Dashwood, asociat cu multe grupuri ezoterice, inclusiv cu Frăția Universală Druidă. Dashwood dispusese săparea unei peșteri uriașe pe domeniul său din West Wycombe (Wicca), unde practica ritualuri satanice și ceremonii sexuale „magice”. Voi explica această obsesie pentru ritualurile sexuale într-un capitol ulterior. Deocamdată doresc să subliniez că eu nu condamn în bloc tradiția druidă sau wiccană. Nici vorbă de așa ceva. Nu fac decât să insist asupra folosirii cu rea-voință a acestei cunoașteri, care poate fi folosită cu multă înțelepciune și iubire de către oamenii orientați pozitiv. Motivul pentru care afirm că acei oameni erau druizi este pentru a confirma astfel că înțelegeau și operau cu cunoașterea

ezoterică, deși o condamnau în public, ascunzându-se sub mantaua creștină. Alți membri ai Clubului Hellfire la vremea respectivă erau: Frederick, prințul de Wales, primul ministru, Lordul Amiralității și Primarul Londrei. Aceasta era compania pe care o cultiva Benjamin Franklin, omul care avea să conducă o „revoltă” împotriva Coroanei Britanice! În realitate, el a fost agentul cu indicativul 72 al serviciului secret britanic, organizația creată de oameni ca Francis Bacon și dr. John Dee în timpul domniei reginei Elisabeta I. Săpăturile făcute în anul 1998 sub locuința lui Franklin din 36 Craven Street, lângă Trafalgar Square din Londra, au dus la descoperirea a zece cadavre, din care șase de copii, datate ca aparținând perioadei în care a locuit acolo Franklin. Explicația oficială este că Franklin și soția sa se ocupau fie cu jefuirea cimitirelor, fie cumpărau cadavre pentru cercetări medicale. Cine poate crede însă așa ceva, știut fiind că Franklin era implicat într-un grup care se ocupa cu sacrificiile rituale, de genul celor practicate în antichitate de Frăția Babiloniană? A, și încă ceva: cei doi sataniști, Franklin și Sir Francis Dashwood, au scris o carte de rugăciuni care a devenit nucleul actualei Cărți Creștine de Rugăciuni! Întrucât Dashwood mai era numit și Lord DeSpencer, cartea a devenit faimoasă sub numele de Cartea de Rugăciuni Franklin-DeSpencer, iar în America sub numele de Cartea de Rugăciuni a lui Franklin. La fel ca și ceilalți părinți fondatori, Franklin a lucrat pentru Frăție atât în Europa cât și în America, și nu este deloc un accident faptul că atât Franklin cât și Jefferson au fost numiți la un moment dat (în perioade diferite) să reprezinte interesele americane într-unul din principalele centre ale Frăției, Paris, la fel cum a făcut-o la vremea lui și Sir Francis Bacon, care a reprezentat interesele britanicilor. Contactele strânse ale lui Franklin cu societățile secrete franceze au determinat atât de mulți revoluționari și francmasoni francezi, precum Lafayette, să se implice în Războiul American pentru Independență. Contactele sale invizibile i-au asigurat și serviciile francmasonului german baronul von Streube, care a servit în armata lui Frederick al Prusiei. Streube a jucat un rol semnificativ în război, la fel ca și francmasonul de rang înalt George Washington, comandantul armatei americane și primul președinte al Statelor Unite. Marea majoritate a ofițerilor săi erau francmasoni, la fel ca și comandanții trupelor britanice.

Comandantul-șef al trupelor britanice din Războiul American pentru Independență era Lord Geoffrey Amherst, iar cel care i-a plătit intrarea în rândul ofițerilor britanici a fost Lionel Sackville, primul duce de Dorset, un asociat al ducelui de Wharton. În anul 1741, Sackville și Wharton au devenit Cavaleri ai Ordinului Jartierei, ordinul cavaleresc al elitelor instituit de monarhia britanică, care se întrepătrunde cu celelalte rețele de „cavaleri”, precum Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim (de Malta). Simbolul Cavalerilor Ordinului Jartierei este crucea roșie pe un scut alb. Sackville a organizat rețeaua francmasonă a Lojii Marelui Orient din Italia, care a lucrat mai târziu cu foarte secretoșii Carbonari și cu Alta Vendita. Fiii săi, George și Charles conte de Middlesex, erau amândoi francmasoni cât se poate de activi. În anul 1733, Charles Sackville a creat o lojă în rândul Nobilimii Negre din Florența (în Italia), și a fost co-fondator al Societății Dilettanti, alături de prietenul lui Benjamin Franklin, Sir Francis Dashwood. Charles Sackville și Dashwood erau membri ai unui grup de elită alcătuit din francmasoni din jurul prințului de Wales Frederick, care era la rândul lui membru al Clubului Hellfire. Fratele mai mic al lui Charles, George, a fost numit colonel al Regimentului 20 Infanterie (devenit mai târziu Regimentul Pușcașilor Lancashire) și maestru al lojii francmasone a acestuia. Unul din membrii lojii sale era locotenent-colonelul Edward Cornwallis, un alt comandant al armatei britanice în timpul Războiului American pentru Independență. Cornwallis, al cărui frate era Arhiepiscop de Canterbury, a fost numit Guvernator al Noii Scoții în anul 1750 și a format acolo o lojă francmasonă. Sub comanda lui Cornwallis se afla căpitanul James Wolf, un alt personaj care avea să joace un rol vital în Războiul pentru Independență. În anul 1751, George Sackville a devenit mare maestru al Marii Loji Irlandeze, principalul organism la care erau afiliate lojile din armata britanică aflată în colonii. În 1775, când războiul din America ajungea la apogeu, același George Sackville, prieten apropiat cu regele Nobilimii Negre George III, a fost numit Secretar de Stat însărcinat cu afacerile coloniilor americane! Aceasta era rețeaua la care era conectat Benjamin Franklin. Ca să nu lungim vorba, Frăția Babiloniană a fost cea care a controlat și a manipulat în realitate, prin intermediul francmasonilor, ambele tabere ale Războiului American pentru Independență, așa cum procedează de altfel în cazul tuturor războaielor.

Așa cum au căzut de acord toți istoricii, operațiunile militare și navale ale armatei britanice în timpul Războiului American pentru Independență au fost incredibil de prost coordonate. Nu se pune problema unei victorii a coloniștilor, ci doar a unei auto-înfrângeri a britanicilor. Acum înțelegem de ce, și care au fost canalele care au cerut acest lucru. Regimentele britanice erau înțesate de loji francmasonice care interferau cu frații lor din armata americană. Benjamin Franklin se afla chiar la Paris în timpul acestei perioade cruciale, comunicând la fel de ușor cu lojile britanice și cu cele franceze. În plus, Parisul era (și încă mai este) un centru major al operațiunilor de spionaj ale serviciilor secrete britanice. Principalul rol al directorului general al Poștei era în mod tradițional acela de spionaj, căci avea acces la toate formele de comunicare. La acea vreme, Anglia a divizat acest post, acordându-l simultan lui Sir Francis Dashwood, colegul satanist al lui Franklin, și contelui de Sandwich, care a alcătuit o nouă societate secretă împreună cu Dashwood, numită Ordinul Sfântului Francisc, un fel de al doilea Club Hellfire. Contele de Sandwich a fost numit Prim Lord al Amiralității în bătălia navală împotriva coloniilor americane, iar Enciclopedia Britannică afirmă ea însăși că administrația contelui de Sandwich a fost unică în istoria forțelor navale britanice pentru corupția și incapacitatea ei. La fel ca incapabil (în mod intenționat) era și comandatul operațiunilor navale, amiralul Lord Richard Howe, care a fost pus în legătură cu Franklin în anul 1774 de sora acestuia, care trăia în Anglia și era membră a rețelei sale de spionaj. Howe a recunoscut public mai târziu că nu și-a informat superiorii în privința întâlnirilor sale cu Franklin. În cei trei sau patru ani de dinainte de adoptarea Declarației de Independență din anul 1776, Franklin și-a petrecut vara pe domeniul lui Dashwood din West Wycombe, la nord de Londra, unde cei doi au luat parte la tot felul de „ritualuri” în peștera special săpată la ordinul lui Dashwood pentru a-și crea un loc potrivit pentru practicile sale sataniste. La sediul Clubului Hellfire avea să fie găsită o statuie a lui Harpocrates, zeul grec al secretului și tăcerii, prezentat cu un deget dus la gură. S-au găsit numeroase statui ale lui Harpocrates la intrarea în temple, peșteri și alte locuri în care erau practicate și transmise misterele. Dashwood și Franklin (el însuși director general al Poștei americane) au fost cei care au coordonat ambele tabere ale războiului, pentru a se asigura de rezultatul dorit: preluarea

controlului sub acoperire al Statelor Unite de către Frăția Babiloniană din Londra. O scrisoare datată 3 iunie 1778, scrisă de John Norris, un agent secret al lui Dashwood, afirmă că: „În această zi, am transmis prin heliograf un raport al doctorului Franklin, aflat la Paris, către Wycombe”.

Războiul American pentru Independență a izbucnit în mod oficial în anul 1775, fiind declanșat de impunerea unor impozite mult prea ridicate de către Coroana Britanică, pentru a face față costurilor uriașe ale Războiului de Șapte Ani dintre Anglia și Franța, un alt conflict manipulat de Frăție. Acest război a început după ce George Washington, pe vremea aceea tânăr comandant militar al armatei coloniale britanice, a ordonat uciderea trupelor franceze din Ohio. Germanii revoluției americane au fost semănați de noile impozite introduse de Frăția din Londra, împotriva cărora s-au „răzvrătit” propriii lor reprezentanți din colonii. Aceasta este o tehnică clasică, folosită dintotdeauna. Ca de obicei, masele populare au fost prinse la mijloc, fără să aibă idee ce se întâmplă de fapt și crezând tot ce li se spunea. Printre „rebelii” americani se numărau francmasonii Patrick Henry și Richard Henry Lee, cel care a condus revolta Adunării Generale a Virginiei din anul 1769. Conflictul a ajuns la apogeu odată cu adoptarea Legii Ceaiului, care a permis Companiei British East India (acea creație a Frăției) să își descarce surplusul de ceai în colonii, fără să plătească taxe vamale, lucru care a distrus piața pentru toate celelalte companii. Până în zilele noastre, istoria oficială continuă să susțină că un grup de indieni mohicani s-au urcat la bordul navei numite Dartmouth, ancorată în portul Boston, și au aruncat încărcătura de ceai de pe aceasta în apă. În realitate, „rebelii” nu erau deloc indieni mohicani, ci membri ai Lojii francmasone a Sfântului Andrei din Boston îmbrăcați în indieni și conduși de Paul Revere. Evenimentul nu s-ar fi putut petrece fără sprijinul Miliției Coloniale controlată de britanici, care avea misiunea să păzească nava Dartmouth. Căpitanul unuia din detașamentele miliției, Edward Proctor, era chiar el membru al... Lojii Sfântul Andrei. Aceasta a fost prima lojă din lume care a acordat gradul francmason de Cavaler Templier. Marele maestru al acestei loji, Joseph Warren, a fost numit mare maestru al întregii Americi de Nord de către Marea Lojă a Scoției. Printre membrii Lojii Sfântului Andrei se număra și John Hancock, liderul de mai târziu al

așa-numitului Congres Continental care a semnat Declarația de Independență. Cel puțin trei membri ai Lojii Sfântului Andrei, inclusiv Paul Revere, erau și membri ai „celor nouă loiali”, elita interioară a unui important grup revoluționar numit Fiii Libertății. Acesta a fost grupul care a organizat atentatul împotriva navei Dartmouth.

O mare parte din aceste informații este confirmată de istoricul francmason Manly P. Hall, care indică și faptul că din cei 56 de semnatari ai Declarației Americane de Independență, 50 erau francmasoni recunoscuți, și numai unul era absolut sigur ne-mason. La data de 3 septembrie 1783, coloniile au fost recunoscute ca o republică independentă, sub numele de Statele Unite, prin Tratatul de la Paris. Noua Constituție a fost creată în principal (cel puțin din punct de vedere oficial) de George Washington, Benjamin Franklin, Edmund Randolph, Thomas Jefferson și John Adams. Cei mai mulți dintre acești părinți fondatori erau mari proprietari de sclavi, deși declarau că iubesc libertatea omului mai presus de orice. Franklin a fost proprietar de sclavi timp de 30 de ani, vânzându-i la magazinul său general. În anul 1733 a plasat un anunț de vânzare a unei sclave care suna astfel: „Fată de circa 15 ani, a avut pojar, se află în țară de un an și știe să vorbească engleza. Cei interesați sunt așteptați în magazin”. George Washington era și el proprietar de sclavi, la fel ca ceilalți eroi ai Războiului pentru Independență, precum John Hancock și Patrick Henry. Henry era cel care a rostit celebra maximă: „Dați-mi libertate sau lăsați-mă să mor”. Asta, numai dacă aveai pielea albă! În total, nouă președinți americani au fost proprietari de sclavi, iar unul dintre ei, Andrew Johnson, a pus chiar un afiș în care oferea o recompensă pentru prinderea unui sclav fugar, inclusiv zece dolari în plus pentru fiecare 100 de lovituri de bici pe care i le-ar fi tras cel care îl captura. Edmund Randolph, asociat apropiat al lui George Washington, iar mai târziu mare maestru al Marii Loji a Virginiei, a fost numit primul procuror general și secretar de stat al SUA. El este cel care a propus sistemul guvernării centralizate, pornind de la o structură propusă de multă vreme de „Colegiul Invizibil” și de rețeaua lui Francis Bacon.

Cei mai mulți americani cred că părinții fondatori au creat Constituția Statelor Unite pentru a le asigura libertatea, dar redactarea ei s-a făcut cu cea mai mare atenție, lăsând anumite porțiuni care să permită

implementarea Agendei Frăției. Ea afirmă de la bun început că dacă Președintele opune vetoul său unei legi adoptată de Congres, aceasta se întoarce la Camera Reprezentanților și la Senat, trebuind să fie votată din nou de cel puțin două treimi din camerele reunite ale Congresului. Altfel spus, este suficient să îl controlezi pe Președinte și o treime din Parlament pentru a împiedica orice lege dorești. Ce armă mai puternică ți-ai putea dori într-o societate „liberă” pentru a-ți apăra *status quo*-ul și a opri orice încercare de a-ți fi luată puterea? Mișcarea Patrioților afirmă că tipărirea banilor de către un consorțiu de bănci private este neconstituțională în SUA, căci Constituția americană afirmă negru pe alb că cel care trebuie să bată monedă este Congresul. În realitate, Constituția nu spune așa ceva. În articolul 1, secțiunea 8, ea spune: „Congresul va avea puterea de a bate monedă, regularizând astfel valoarea banilor”. Ea nu spune (în mod intenționat) că legislativul american va fi *singura* instituție care are dreptul să bată monedă sau că el trebuie să se folosească neapărat de acest drept. Secțiunea 10 afirmă că statele nu au dreptul să bată monedă și că plata datoriilor nu se poate face decât în monede din aur și argint. Rezultă de aici că banii din hârtie sunt neconstituționali? Nu. De ce? Simplu: noul Congres a oferit capitalei Washington un petic de pământ pe care l-a numit *districtul* Columbia, care nu este deci un stat. În acest district se află banca centrală a Americii, numită Federal Reserve, ai cărei proprietari sunt în întregime privați și care emite dolarul american din hârtie. În acest fel, districtul Columbia evită majoritatea clauzelor din Constituție referitoare la state. Cu siguranță, părinții fondatori știau ei ce fac.

Primul Președinte al Statelor Unite a fost George Washington. Pe spatele scaunului său prezidențial era sculptat un soare care răsare – un vechi simbol al religiei solare ariene. Washington a fost mare maestru al Lojii Alexandriei (numită după orașul egiptean cu același nume), de lângă Washington DC. A fost investit în funcția de Președinte la data de 30 aprilie 1789, cu o zi înainte de marea zi rituală a Frăției, 1 mai sau May Day. Jurământul i-a fost luat de Robert Livingstone, marele maestru al Marii Loji New York. Ceremonia nu a fost altceva decât un ritual mason executat de masoni. S-a ținut o mare procesiune la care au participat Washington și toți ofițerii și inițiații din lojile americane. La fel ca majoritatea

celorlalți părinți fondatori, Washington se trăgea dintr-o linie aristocratică engleză, unul din strămoșii săi fiind un cavaler englez care a trăit în secolul XII, în perioada când apăreau cavalerii templieri, iar un altul fiind o rudă a ducelui de Buckingham, cel care a luptat pentru Coroana Angliei, declanșând Războiul Civil Englez. Washington nu a fost decât primul exemplu al manierei în care s-a folosit Frăția Babiloniană de liniile sale genealogice reptiliene pentru a domni asupra Statelor Unite din prima zi a creării lor și până astăzi. Priviți genealogia președinților americani, a principalilor politicieni, oameni de afaceri, bancheri, comandanți militari, proprietari de mas-media, oficiali guvernamentali, șefi ai serviciilor secrete, etc., și veți găsi aceleași linii genealogice reptilo-ariene care au condus Europa și a căror istorie poate fi trasată până în Orientul Mijlociu și Apropiat, în perioada Sumerului și Babilonului. Să luăm două exemple: cel puțin 33 din primii 42 de președinți ai Statelor Unite au fost înrudiți cu regele Angliei Alfred cel Mare (849-899) și cu Charlemagne (742-814), faimosul monarh al Franței, și 19 dintre ei au fost înrudiți cu regele Angliei Edward III (1312-1377), care este legat genealogic în o mie de feluri de prințul Charles. George și Barbara Bush, printre alții, provin din aceeași linie aristocratică britanică. Ei se trag din linie genealogică a lui Pierce, care și-a schimbat numele din Percy după ce a fugit din Anglia ca urmare a Complotului eșuat al Prafului de Pușcă, prin care s-a încercat aruncarea în aer a Parlamentului Britanic. Soții Bush s-au căsătorit din considerente genetice, așa cum au făcut întotdeauna familiile *Establishment*-ului de pe coasta de est a Statelor Unite, la fel ca și rudele lor de sânge (reptilian), aristocrații și regii din Europa. Chiar și Bill Clinton și Bob Dole, care s-au „înfruntat” la alegerile din 1996, sunt veri îndepărtați. Printre strămoșii lor comuni se numără regele Angliei Henry III, care a domnit între 1227-1273, dar și foștii președinți americani William Henry Harrison și Benjamin Harrison. Această informație provine din publicația *Burkes Peerage*, care prezintă liniile genealogice ale familiilor regale și aristocratice. Clinton are mai mult sânge regal decât Dole și coboară direct din aceeași linie genealogică ca și Casa de Windsor, dar și regii scoțieni și regele Robert I al Franței. De aceea a fost preferat el de Frăție. Harold Brooks-Baker, directorul editorial al *Burkes Peerage*, afirmă: „Candidatul prezidențial cu cel mai mare număr de gene regale a câștigat întotdeauna, fără nici o excepție, de la George

Washington și până în prezent”. Ce statistică uimitoare și câte gene regale (adică reptiliene) în conducerea Statelor Unite! Același trib care a controlat dintotdeauna Europa s-a extins în SUA și le-a numit „Pământul libertății”. În realitate, Statele Unite au fost întotdeauna sub tutela Londrei. De fapt, ele au fost chiar o *creație* a Londrei. Marea Britanie și Coroana Britanică au fost întotdeauna proprietarii, da, proprietarii Statelor Unite. Dacă sunteți american și nu ați mai auzit această informație până acum, lucru foarte posibil, cel mai bine ar fi să vă așezați și să beți o ceașcă de ceai, căci veți trăi probabil un șoc.

În anul 1604, un grup de politicieni de frunte, oameni de afaceri, comercianți, industriași și bancheri s-au întâlnit la Greenwich, iar apoi în provincia engleză Kent, creând o corporație numită *The Virginia Company*. Ei au anticipat astfel iminenta invazie de europeni albi, în marea lor majoritate britanici la început, pe continentul nord-american. Principalul acționar al noii companii era regele reptilian James I, iar documentul de constituire a noii companii a fost întocmit la data de 10 aprilie 1606. Iată ce prevedea acest document, inclusiv după adăugirile ulterioare:

- Compania Virginia este alcătuită din două filiale: London Company și Plymouth sau New England Company. Prima era responsabilă de prima colonie permanentă din America de la Jamestown, creată la data de 14 mai 1607, iar cea de-a doua de așa-numiții „Părinți Pelerini” care au sosit la Cape Cod pe nava Mayflower în noiembrie 1620, debarcând în Plymouth Harbour pe data de 21 decembrie. „Pelerinii” din mitul istoriei americane sunt de fapt membrii celei de-a doua filiale a Companiei Virginia, numită New England Company.

- Compania Virginia a deținut marea majoritate a pământului pe care îl cunoaștem astăzi sub numele de Statele Unite, inclusiv toate insulele de pe coasta continentului, până la 900 de mile distanță de acesta. Printre acestea se numărau Bermudele și cea mai mare parte a Insulelor Caraibe. Compania Virginia (respectiv, Coroana Britanică și familiile aristocratice) dețineau drepturile de proprietate asupra 50% din toate minereurile de aur și argint care aveau să fie descoperite pe pământurile sale, precum și cote parte din celelalte minerale și materii prime, și 5% din toate profiturile altor companii mixte. Aceste drepturi trebuiau transmise mai departe tuturor moștenitorilor primilor proprietari ai

Companiei Virginia, continuând să se aplice... de-a pururi! Acționarii care controlau Compania Virginia au devenit cunoscuți sub numele de Trezoreri și Compania Aventurierilor și Plantatorilor din City-ul londonez.

- După primii 21 de ani de la constituirea Companiei Virginia, „toate taxele, impozitele și accizele” percepute pentru activitățile comerciale din colonii trebuiau plătite direct Coroanei Britanice prin trezorerul Coroanei. Nici un comerciant nu putea exporta mărfuri în afara coloniilor fără permisiunea Coroanei Britanice. În caz contrar, mărfurile și nava care le transporta urmau să fie confiscate.

- Pământurile Companiei Virginia au fost concesionate coloniilor printr-un Act de Încredere (o formă de leasing), nimeni altcineva neputând cere dreptul de proprietate asupra lor. Concesionarii puteau lăsa moștenire urmașilor lor dreptul de folosință permanentă a pământului sau îl puteau vinde, dar nu puteau fi niciodată proprietari. Drepturile de proprietate erau păstrate pentru totdeauna de Coroana Britanică.

- Pământurile coloniale urmau să fie guvernate de două Consilii Coloniale, fiecare având 13 membri (din nou acest număr), dar cuvântul final asupra tuturor deciziilor îi aparținea Consiliului Regal din Londra. Regele Angliei era cel care îl alegea pe Guvernatorul Coloniilor Americane, adică pe cel care corespundea funcției actuale de Președinte.

- Prin Consiliul Regal al Coloniilor, monarhul britanic a insistat ca membrii coloniilor să le impună tuturor credința creștină, inclusiv nativilor americani. Ca să folosim limbajul epocii: „... asigurându-se cu toată diligența, atenția și respectul cuvenite, că adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu va fi predicat și respectat nu doar în toate coloniile și plantațiile amintite, ci și în rândul sălbaticilor care li se vor alătura sau care se vor învecina cu ei, în conformitate cu doctrina, drepturile și religia existente și profesate în regatul Angliei”. Dacă nativii americani nu acceptau religia creștină, ei trebuiau să fie forțați să facă acest lucru, a insistat Coroana. Acesta a fost ordinul de distrugere a culturii și cunoașterii popoarelor native din America de Nord, dar și de a-i menține pe coloniștii albi sub jugul vicios al terorismului creștin practicat de puritanii calviniști. Practic, a fost o licență în

alb care le dădea acestora dreptul de a ucide, tortura și răpi nativii americani fără a putea fi acuzați în justiție.

- Tribunalele penale de pe pământurile deținute de Compania Virginia trebuiau să opereze sub incidența Legii Amiralității (legea aplicată pe mare), în timp ce tribunalele civile trebuiau să opereze sub incidența dreptului comun (aplicat pe uscat). Acest aspect este crucial și voi reveni imediat asupra lui.

Este important să înțelegeți un lucru: toate aceste prevederi se aplică inclusiv la ora actuală! Citiți din nou procentele de mai sus și încercați să realizați dimensiunea lor. După ce cele 13 (din nou 13!) colonii inițiale și-au câștigat „independența”, alcătuind un stat nou în anul 1783, numele Companiei Virginia s-a schimbat pur și simplu în... Statele Unite ale Americii. După cum vedeți, există două State Unite, sau mai bine zis o SUA și o suA. Statele unite minore ale Americii sunt pământurile diferitelor state. Așa cum am văzut, aceste pământuri sunt deținute și la ora actuală de Coroana Britanică, fosta acționară a Companiei Virginia. Există apoi Statele Unite majore ale Americii (cu litere mari), respectiv cei aproximativ 100 de kilometri pătrați ai Districtului Columbia, pe care este construită capitala SUA, Washington DC. Districtul include de asemenea protectoratele SUA Guam și Puerto Rico. Statele Unite ale Americii nu reprezintă o țară, ci o corporație aflată în proprietatea liniilor genealogice reptiliene ale Frăției care au deținut cândva Compania Virginia, căci SUA *nu sunt altceva decât* Compania Virginia! Atât timp cât americanii sunt de acord să aibă un număr de securitate socială, cetățenii statelor unite (cu litere mici) renunță benevol la suveranitatea lor și acceptă să devină francize ale Statelor Unite (Compania Virginia a Coroanei Britanice). De ce acceptă ei acest lucru? Pentru că nu au nici cea mai mică idee despre această realitate. Ei sunt amăgiți să creadă că nu există decât o singură țară numită Statele Unite și că Guvernul Federal este un guvern ales de ei. Nu există nici o lege care să spună că americanii trebuie să plătească impozite federale pe venituri, dar ei continuă să le plătească, fiind convinși că acest lucru este normal. Serviciul pentru Venituri Interne (Fiscul american), controlat de Frăție, operează într-o manieră atât de teroristă încât chiar și cei care înțeleg acest mecanism continuă să își plătească impozitele, fiind prea speriați de ceea ce li s-ar putea întâmpla dacă ar refuza să o facă. Mai

luați o gură din ceașca de ceai și relaxați-vă, căci mai urmează câteva bombe!

Vechile drepturi pe care le aveau proprietarii fostei Companii Virginia asupra minelor de aur, argint și minerale, precum și asupra taxelor vamale și impozitelor, continuă să se afle în mâinile familiilor britanice care dețin în proprietate Statele Unite ale Americii și pământurile statelor unite ale Americii. Exact aceleași procente au continuat să fie plătite după cucerirea „independenței”, lucru valabil inclusiv la ora actuală, prin intermediul oficiilor federale, care sunt de fapt oficii ale Companiei Virginia. Președinția Statelor Unite nu face excepție. Coroana Britanică deține în continuare proprietatea asupra pământurilor și instituțiilor americane, inclusiv asupra Serviciului Intern pentru Venituri, care colectează taxele și impozitele, dar și asupra băncii Federal Reserve, „Banca Centrală” privată a Americii care împrumută guvernului bani care nu există, percepând apoi dobânzi recuperate de la plătitorii de impozite. Comitetul Director al Federal Reserve se află în proprietatea acelorași familii aristocratice britanice și europene care dețin în proprietatea lor și restul Americii. Dar lucrurile nu se opresc aici. Cine este proprietarul real al activelor Companiei Victoria? Răspuns: Vaticanul. Pe data de 3 octombrie 1213, regele John a cedat papei autonomia asupra tuturor drepturilor suverane ale Angliei, în urma pretenției celui din urmă de a deține suveranitatea asupra întregii lumi, în calitate sa de reprezentant al lui Christos. La rândul lui, papa a cedat Coroanei Britanice dreptul de folosire executivă a acestor dominioane. Altfel spus, Coroana este directorul executiv, iar Vaticanul este proprietarul. Evident, adevăratul proprietar este cel care controlează Vaticanul din umbră. De aceea îmi place să repet atât de des că Londra este centrul operațional al Frăției. Chiar și deasupra ei se află o putere mai mare, coordonată parțial de la Vatican, și parțial din altă parte, dintr-un loc subteran, aflat sub pământul Tibetului și al Asiei, sau poate într-o altă dimensiune. Între timp, americanii au fost și continuă să fie sclavii acestei scheme. Pământul celor liberi? Ce glumă proastă! Și încă un lucru: americani, președinții și cei care vă guvernează știu foarte bine aceste aspecte. Trebuie să recunosc că prin aranjamentul său cu papa, regele John a cedat și suveranitatea Angliei. Și cine au fost cei care îl controlau pe John? Templierii.

Dacă știi exact ce dorești să afli, adevărul se află de regulă în fața ta. Spuneam mai devreme că regele James I și Compania Virginia au decretat că tribunalele penale din Statele Unite se vor afla sub incidența Legii Amiralității, aplicată pe mare. La ce Amiralitate credeți că se refereau? La cea britanică, desigur. Atunci când un tribunal se află sub incidența Legii Amiralității sau maritime, el trebuie să arboreze un steag cu franjuri aurii. Priviți toate steagurile din tribunalele penale SUA și suA și veți constata că acestea au franjuri aurii. Același lucru este valabil și în privința multor altor clădiri oficiale. Aceste tribunale penale „americane” funcționează încă sub incidența legii amiralității BRITANICE. Coroana și familiile britanice ale Frăției controlează și la ora actuală tribunalele penale americane, iar nucleul acestui control sunt societățile secrete cu sediul în Temple Bar din Londra, centrul profesiei juridice britanice de pe fosta proprietate a templierilor. Marea Lojă a Francmasoneriei Engleze își are sediul pe Great Queen Street (Strada Marii Regine – Semiramida/Isis). Încă de la crearea sa, în anul 1717, ea a controlat majoritatea lojilor francmasone din lume. Prin intermediul ei, reptilo-arienii britanici îi controlează pe judecătorii, avocații, poliștii, etc., din SUA, iar prin alte organizații, precum Consiliul pentru Relații Externe și Comisia Trilaterală, manipulează întregul sistem politic american. Judecătorii americani știu foarte bine că tribunalele lor sunt controlate de Legea Amiralității Britanice, dar preferă să păstreze tăcerea și să își încaseze salariile. Șefii filialei americane a Frăției sunt membrii familiei Rockefeller, care o controlează din sediul lor din Londra, ei fiind cei care decid probabil cine va fi Președinte. Altfel spus, cea care decide est Elita din Londra. Regina Angliei, prințul Philip și principalii membri ai familiei regale britanice știu foarte bine aceste lucruri și contribuie la orchestrarea lor. Cine este marele maestru al Lojii Mamă Engleze a Francmasoneriei? Vărul reginei, Ducele de Kent.

Există și o conexiune franceză. Întotdeauna există o asemenea conexiune între Londra și Paris, principalele centre operaționale ale Frăției. Francezii și englezii s-au bătut de multe ori pentru supremație, dar în final nu reprezintă decât cele două fețe ale aceleiași monede. Revoluția Franceză de la 1789 (anul în care George Washington a devenit primul Președinte al SUA) a fost în întregime coordonată de francmasoni și de produsul lor,

Iluminati bavarezi. Am explicat în detaliu aceste lucruri în lucrarea mea anterioară, *Și adevărul vă va face liberi*. După ce „revoluționarii” au executat-o pe regina Marie Antoinette, fiul de numai un an și ceva al acesteia, delfinul Louis, a fost ținut în arest la domiciliu în Templul din Paris. Doi ani mai târziu, el a fost scos afară din Templu într-un coș pentru rufe de medicul său, dr. Naudin. În locul său a fost lăsat nepotul retardat al marchizului de Jarjays, care a și murit în anul 1795. Prințul a fost dus în secret la Palatul Vendee al Prințului Conde, care i-a oferit adăpost. Mai târziu a fost mutat într-o fortăreață de pe malul fluviului Rhin, unde a trăit sub numele de baron de Richemond. În februarie 1804 a ajuns în Anglia, împreună cu fostul trezorier regal al Franței, George Payseur, fiind luat sub protecția sa de regele George III, în timpul căruia s-a desfășurat Războiul American pentru Independență. Prințul și-a schimbat din nou numele în Daniel Payseur, în timp ce George Payseur a devenit George Bayshore. Regele George III i-a dat prințului o navă și i-a acordat 600 de acri de pământ în North Carolina. Când cei doi au ajuns în America, ei au primit ajutor din partea familiei Boddie, înrudită cu monarhia britanică. Înainte de a părăsi Anglia, prințul a cumpărat acțiuni la Compania Virginia. Ajuns în America, el a achiziționat mine de aur, inclusiv Gold Hill Mining Company, pe care a cumpărat-o printr-un om de încredere, George Newman. După inventarea motorului cu aburi, Payseur a început construcția de căi ferate, pe care le închiria apoi companiilor operaționale. A creat de asemenea Lancaster Manufacturing Company pentru a produce cheresteaua necesară construcției căilor ferate, precum și Lincolnton Iron Company, care și-a stabilit ulterior sediul în Chicago, creând două filiale: Carnegie Steel și Pullman Standard Company. Pentru a plăti combustibilul pentru locomotive (cel puțin, aceasta este explicația oficială), Guvernul Federal (Compania Virginia, al cărei acționar era Payseur) i-a acordat acestuia tot pământul care se întindea la 33 de metri de o parte și de alta a căilor ferate construite de el. Multe alte terenuri de-a lungul căilor ferate, de dimensiuni mult mai mari, au fost divizate în secțiuni de 18 kilometri pătrați, din care jumătate i-au fost acordate lui Payseur. Așa se face că el și compania sa de căi ferate au ajuns să devină proprietarii a jumătate din terenul imobiliar al Americii. O mare parte din aceste legi se regăsesc în Baza de Date a Congresului din anul 1854. Aceași Lancaster Railway Co. condusă de Payseur a devenit principalul acționar – prin

intermediul Alabama Mineral Company – al companiilor Coca Cola, Pepsi Cola, General Motors, Boeing, Ford și Standard Oil.

După Războiul Civil American din anii 1860, manipulat de Frăție, toate căile ferate și proprietățile imobiliare deținute de cei care au sprijinit Statele Confederate din sud (care au pierdut războiul) au fost confiscate și scoase la licitație la Wilmington, North Carolina. Ele au fost cumpărate prin nouă intermediari de Daniel Payseur, la prețuri foarte mici. Proprietarii de căi ferate și guvernul au semnat un Act de Încredere la Nashville, creând sistemul militar al căilor ferate ale Statelor Unite, prin care proprietarii au căpătat monopolul asupra transporturilor și comunicațiilor. Toate aceste reglementări sunt și astăzi în vigoare. Principalul om de încredere și manager general al lui Payseur era un om înrudit cu Rothschild-zii pe nume Leroy Springs, fost Leroy Springstein. Dovezile indică faptul că Leroy Springs era fratele vitreg al președintelui american Abraham Lincoln. După o relație cu tatăl lui Springs, o doamnă pe nume Nancy Hanks a dat naștere unui fiu, în anul 1808. Tatăl i-a lăsat prin testament o bucată mare de pământ în Huntsville, Alabama, unui fiu numit Abraham Lincoln. Se pare că zvonurile că Lincoln ar fi fost un Rothschild nu erau cu totul lipsite de temei. Prin anii 1850, din relația lui Lincoln cu fiica regelui german Leopold s-au născut două fete gemene, Ella și Emily. Unul din descendenții acestei linii genealogice este miliardarul Howard Hughes. Se pare că multe din familiile americane aparent foarte puternice au fost de fapt oamenii lui Payseur și ai Companiei Virginia. Andrew Carnegie a fost un tânăr angajat al companiei siderurgice a lui Payseur, cu care acesta a fondat o nouă companie, numită Carnegie Steel. Familia Vanderbilt pretinde că deține o locuință la țară numită Biltmore. Acest lucru nu este adevărat. Biltmore a fost construit de familia Payseur ca hotel prin anii 1880, fiind concesionat apoi Vanderbilt-ților pe 99 de ani. Un alt om de încredere al lui Payseur a fost J.P. Morgan, unul din cei mai faimoși industriași și bancheri din istoria SUA. De fapt, nici el nu a fost altceva decât o mască sub care s-au ascuns adevărații deținători ai puterii.

Multe din depozitele de petrol și substanțe minerale din Statele Unite se află pe terenurile deținute în proprietate de companiile de căi ferate, iar drepturile de concesionare a zăcămintelor naturale deținute de Payseur

au fost transformate în companii miniere și petroliere, al căror pachet majoritar de acțiuni l-a păstrat. Alte drepturi au fost concesionate companiilor din industria lemnului. După moartea lui Daniel Payseur din anul 1860, fantasticul său imperiu a fost condus de nepotul său, Lewis Cass Payseur, care a continuat să îl extindă în ritm rapid. În anul 1872, una din companiile lui Payseur, Charleston, Cincinnati and Chicago Railroad, a creat o companie de telegrafie numită Western Union. În 1875, aceasta și-a creat o filială numită AT&T, devenită astăzi una dintre cele mai mari companii de telefonie și comunicații din Statele Unite. Charleston, Cincinnati and Chicago Railroad Company este compania-mamă a Băncii Rezervelor Federale, „banca centrală” privată a Statelor Unite. În continuare, imperiul lui Payseur s-a implicat masiv în sistemul bancar. Banca sa din Lancaster a devenit North Carolina Bank, iar apoi Nationsbank. Cea mai mare bancă din Texas, Interfirst, la care unul din directori este George Bush, a fuzionat în anul 1987 cu Republic Bank, rezultând o nouă bancă, First Republic Bank. Aceasta a fost absorbită mai târziu de Nationsbank, care a fuzionat la rândul ei cu Bank of America. Aceste două bănci sunt cele care spală banii din droguri ai CIA, lucru normal, căci predecesorul CIA, Oficiul pentru Servicii Strategice (OSS), a fost alcătuit din propria rețea de securitate a familiei Payseur, creată de Selma, Rome and Dalton Railroad pentru a proteja sistemul militar al căilor ferate. Este un mecanism incredibil alcătuit din tot felul de roțițe, o încrengătură de familii atotputernice, iar americanii nu au nici cea mai mică idee despre cine sunt cei care îi conduc. Problema este cine i-a condus în tot acest timp pe Payseur-i.

Familia Payseur și-a pierdut între timp controlul asupra imperiului său, dar la putere a rămas același trib reptilian. Principalul om de încredere al Payseur-ilor, Leroy Springs, a murit în anul 1931, locul lui fiind luat de fiul său, Elliot. Acesta s-a oferit voluntar să actualizeze sistemul de completare a Registrelor Cadastrale și a subtilizat documentele din tribunalul din Lancaster. Când le-a înapoiat, sute de acte care atestau drepturile de proprietate asupra unor terenuri acordate lui Payseur au fost transferate pe numele lui Elliot Springs (înrușinat cu clanul Rothschild, să nu uităm). Este evident că el a făcut ce i s-a spus, pentru a împiedica astfel preluarea imensei averi a lui Payseur de către fiicele acestuia. Pe la

începutul anilor 50, Anne, fiica lui Elliot Springs, s-a măritat cu un personaj din lumea crimei organizate din New Jersey pe nume Hugh Close. Acesta a fost numit președinte al tuturor companiilor Payseur furate de Elliot Springs. Fiica lui Close, doamna Crandall Close Bowles, a devenit directoare a Carolina Federal Reserve Bank. Bătălia pentru controlul fostelor companii Payseur continuă inclusiv la ora actuală, dar deocamdată se pare că sunt controlate de Rothschild-zi. Cei care cred că sunt proprietari de terenuri pe care le-au cumpărat de la companiile de căi ferate vor fi dezamăgiți să afle că actele lor de proprietate nu sunt valabile, căci companiile de căi ferate nu au fost niciodată proprietarele terenurilor. Ele au fost doar concesionate imperiului Payseur. În final, proprietarul tuturor terenurilor rămâne Compania Virginia.

Franklin Delano Roosevelt, Președintele Statelor Unite numit de Frăție în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, spunea că în politică nimic nu este întâmplător. Tot ce se întâmplă se petrece pentru că așa trebuie. La fel stau lucrurile cu toate evenimentele majore care au permis avansarea Agendei către centralizarea puterii globale, indiferent că a fost vorba de războaie, colapsuri economice, asasinat sau „scandaluri” menite să înlăture de la putere pe politicienii care nu au fost de acord să joace după cum li s-a cântat. Cele trei mari războaie care s-au desfășurat pe solul american au fost: războiul declanșat împotriva nativilor de către coloniștii albi, Războiul pentru „Independență” și Războiul Civil declanșat atunci când statele din sud au dorit să se rupă de uniune în anul 1860. Așa cum am văzut, războiul împotriva nativilor și cel de independență au fost regizate de Frăție. Același lucru este valabil și în cazul Războiului Civil. Între anii 1841-1845, fruntașii francmasoni din Europa au participat la șase ședințe secrete ale Consiliului Suprem, hotărând declanșarea Războiului Civil American, pentru a impune astfel controlul și mai strâns al reptilo-arienilor asupra Statelor Unite. În centrul acestor conspirații s-a situat Lordul Palmeston, secretarul afacerilor externe și primul ministru al Marii Britanii, inclusiv Mare Patriarh al Francmasoneriei. Pentru a manipula conflictul au fost aleși doi francmasoni de rang 33 ai ritului scoțian: Cushing, care a operat în nord, alături de unioniști, și Albert Pike, Comandorul Mare Suveran al Jurisdicției de Sud a Ritului Scoțian, care a

organizat revolta statelor din sud. Ironia face ca finanțarea revoltei statelor sudice să fie susținută de bancherii masonici londonezi în urma aranjamentelor lui Cushing, cel care opera în nord! Pike, un satanist care credea în supremația rasei ariene (reptilo-ariene), a cerut ajutorul lui Giuseppe Mazzini, șeful Francmasoneriei Marelui Orient Italian, în urma căruia a rezultat infama operațiune de crimă organizată numită mafia. În anul 1851, Mazzini a început să organizeze campania împotriva sclaviei în întreaga Americă. Francmasonii s-au folosit de aceste grupuri care militau împotriva sclaviei ca acoperire pentru adevăratele lor motivații din spatele Războiului Civil. În acest scop, au fost organizate „Loji ale Tinerilor Americani”, al căror sediu era Cincinnati Lodge nr. 133. Finanțarea acestora a fost asigurată în principal de bancherul francmason englez și omul de paie al lui Rothschild pe nume George Peabody, care l-a numit pe J.P. Morgan șef al operațiunilor financiare din America. După cum vă mai amintiți, Morgan era un fost protejat al lui Daniel Payseur. Oriunde ne-am uita, ne izbim de aceleași nume.

Franklin Pierce (strămoșul lui George și Barbara Bush) a fost ales Președinte al Statelor Unite în anul 1853, iar Mazzini a scris că: „Aproape toate numirile în funcții au fost cele pe care le-am dorit noi”. Una din aceste numiri în funcție a fost cea a lui Caleb Cushing în postul de procuror general. Cushing era controlat de francmasoneria engleză și era implicat în comerțul britanic cu opiu prin tatăl său (armator) și vărul său, John Perkins Cushing. Caleb Cushing a scris foarte multe articole împotriva sclaviei, devenind unul din arhitecții Războiului Civil, împreună cu Albert Pike. Pike fusese profesor la o școală din orașul natal al lui Cushing, Newburyport, Massachussetts, dar locuia acum la Little Rock, Arkansas, orașul de mai târziu al lui Bill Clinton, unde a și început să se dezvolte cariera sa masonică. Unul din grupurile cruciale care au stat în spatele declanșării Războiului Civil a fost cel al Cavalerilor Cercului de Aur, cu sediul tot în Cincinnati, Ohio. Printre membrii acestuia se număra infamul tâlhar Jesse James, un mason de grad 33 care a primit de la Albert Pike misiunea de a jefui băncile din nord pentru a asigura o finanțare suplimentară războiului. Un alt cavaler al Cercului de Aur a fost generalul francmason P.T. Beauregard, cel care a declanșat Războiul Civil prin atacul asupra Fort Sumter

din anul 1861. Una dintre cele mai faimoase voci care s-au ridicat împotriva sclaviei a fost aceea a lui John Brown, care a devenit legendar în urma cântecului despre „Trupul lui John Brown”. În realitate, acesta era membru al mai multor societăți secrete, inclusiv al francmasoneriei. A devenit maestru mason la Loja Hudson nr. 68 din Hudson, Ohio, pe data de 11 mai 1824, și a făcut parte din rândul Tinerilor Americani ai lui Mazzini. Brown a fost susținut financiar de familia lui John Jacob Astor, un alt membru al liniilor genealogice reptiliene. În timp ce francmasonii se agitau în ambele tabere, după schema devenită clasică, Războiul Civil era pe punctul de a începe. În ianuarie 1857, francmasonul John Buchanan a fost ales Președinte și l-a numit ca secretar însărcinat cu războiul pe francmasonul John B. Floyd. Vicepreședinte era John C. Breckinridge din Kentucky, care a primit inițierea în gradul 33 al ritului scoțian de la Albert Pike pe data de 28 martie 1860. Președintele statelor rebele din sud era francmasonul Jefferson Davies, iar primul stat care s-a retras din uniune a fost South Carolina, sediul Jurisdicției Sudice a Ritului Scoțian, condusă de Albert Pike. Toți conducătorii celorlalte state care s-au retras ulterior au fost francmasoni. În mod semnificativ, deși numai 11 state s-au retras din uniune, steagul confederat avea 13 stele – un număr sacru pentru francmasoni și pentru cavalerii templieri.

Când Abraham Lincoln a devenit Președinte al uniuniștilor din nord pe data de 4 martie 1861, cei care i-au oferit finanțare pentru război au fost aceiași oameni care finanțau sudul: bancherii Masoni din Londra. Ei au pus totuși o condiție: Lincoln trebuia să fie de acord cu crearea unei „bănci centrale” private a Americii. Unul din motivele importante ale declanșării Războiului Civil a fost falimentarea Americii pentru smulgerea acordului de creare a acestei bănci. Dar Lincoln a refuzat și a introdus o politică monetară mai adecvată, pe care orice guvern actual ar trebui să o adopte, dacă nu s-ar afla sub controlul bancherilor internaționali. Tot ce a făcut Lincoln a fost să tipărească bani fără dobândă, numiți „bancnotele verzi”, cu care și-a finanțat propriul guvern. Președintele John E. Kennedy a dus o politică similară. Acesta este cel mai rău coșmar al bancherilor Frăției, motiv pentru care Lincoln a fost asasinat pe data de 14 aprilie 1865, iar Kennedy pe data de 22 noiembrie 1965. Asasinul lui Lincoln a fost John Wilkes Booth, un francmason de grad

33, membru al Tinerilor Americani ai lui Mazzini. El a fost ales din rândul Cavalerilor Cercului de Aur, finanțat de aceiași bancheri francmasoni din Londra. Operațiunea de prindere a asasinului a fost organizată de francmasonul Edwin Stanton, care a dispus blocarea tuturor drumurilor de ieșire din Washington DC, cu excepția celui pe care l-a folosit Booth pentru a scăpa. În locul lui a fost ucis un bețiv care semăna vag cu el, iar cadavrul acestuia a fost ars într-un hambar. Cine credeți că l-a descoperit pe acest om? Edwin Stanton însuși, desigur, care l-a și identificat ca fiind Booth. La procesul care s-a ținut în Indianapolis, în iunie 1865, pentru judecarea conspiratorilor care au participat la asasinarea lui Lincoln, câteva din numele citate ca fiind direct implicate au fost: Lord Palmeston, primul ministru al Marii Britanii și francmason de grad 33, care a murit în același an; John Wilkes Booth, francmason de grad 33; Judah P. Benjamin, purtătorul de cuvânt al bancherilor londonezi care au ordonat asasinatul; și Jacob Thompson, fost secretar de stat al afacerilor interne, care a retras 180.000 de dolari de la Banca din Montreal, Canada, pentru a finanța întreaga operațiune. Cavalerii Cercului de Aur au fost expuși, așa că Pike s-a decis să le schimbe numele. El i-a numit... Ku Klux Klan, faimoasa organizație satanistă ai cărei membri îmbrăcați în robe albe au terorizat decenii la rând populația neagră a Americii. Numele lor provine de la cuvântul grecesc *kuklos*, care înseamnă „cerc”. Pike s-a născut în Boston, în anul 1809, și a fost educat la Universitatea Harvard. A devenit Mare Comandor al Francmasoneriei Americane și mare maestru al lojii de rit scoțian din Little Rock, Arkansas, din care avea să facă parte mai târziu și Bill Clinton. Când Pike a murit în anul 1891 în Washington DC, funeraliile s-au ținut în Templul Francmason, la miezul nopții, cu pereții drapați în întregime în negru. Acest om a fost întreaga sa viață un satanist. El este considerat și la ora actuală un „zeu” al francmasonilor, statuia sa fiind ridicată chiar lângă sediul poliției din Washington, în apropiere de Colina Capitoliului.

Înainte de moartea lui Lincoln, Congresul controlat de francmasoni a votat Legea Băncii Naționale, în urma căreia a fost înființată o bancă națională federală cu puterea de a emite bancnote SUA. Acestea erau împrumutate guvernului contra unei dobânzi de către bancherii masoni. Se pare că aceștia au supraviețuit „bancnotelor verzi” ale lui Lincoln, iar arhitectul acestei

legi, secretarul trezoreriei Salmon P. Chase, a fost considerat un erou atât de mare încât francmasonii și-au numit chiar una din principalele bănci cu numele lui: Chase Bank (actualmente Chase Manhattan), controlată – cel puțin la nivel oficial – de David Rockefeller. Cred că v-ați convins deja că marile evenimente care au divizat lumea și au provocat conflicte constante, războaie, religii, etc., au fost coordonate de aceeași sursă și au urmărit aceeași Agendă. Toate se leagă de aceiași oameni.

Povestea creării Statelor Unite este legată și de conflictul din Irlanda de Nord. Eroul principal este un naturalist și chimist pe nume dr. Edward Bancroft, prieten apropiat al lui Benjamin Franklin, cel care a finanțat admiterea lui Bancroft la Societatea Regală din Londra, masca „științifică” a Frăției. Mai târziu, acesta a devenit secretarul particular al lui Franklin la Paris (centrul rețelei de spionaj a Frăției) și a aderat la loja elitistă „Nouă Surori”, al cărei mare maestru era Franklin. În anul 1779, Bancroft a condus o misiune secretă în Irlanda, iar un an mai târziu, Lordul Stormont, ambasadorul Marii Britanii în Franța, l-a informat pe rege că o delegație irlandeză l-a vizitat în secret la Paris pe regele Ludovic XV pentru a-i propune o Irlandă independentă. Ambasadorul i-a transmis regelui că: „Toți delegații aveau legătură cu Franklin...”. În anii care au urmat s-a creat o societate secretă a Frăției numită Societatea Irlandezilor Uniți, care a inclus printre membrii ei oameni ca Lordul Edward Fitzgerald și Wolfe Tone. Toate acestea se petreceau înainte de revoltele irlandezilor din 1798 și 1803, care au declanșat un conflict ce continuă și astăzi. După cum vedeți, aceeași Frăție este implicată în toate evenimentele majore ale lumii. Simon Bolivar, fondatorul Republicii Bolivia din America de Sud și eliberatorul Venezuelei, Noii Granade, Ecuadorului și Republicii Peru, a fost membru al Lojii spaniole Cadiz și maestru al lojii „Nouă Surori” din Paris. Din această lojă au mai făcut parte Benjamin Franklin, scriitorul Voltaire și alți revoluționari francezi. George Washington i-a trimis lui Bolivar, în semn de respect, un medalion cu o suviță din propriul său păr, prin intermediul revoluționarului francezo-american Lafayette.

America – un pământ al libertății? Ce glumă sinistrală!

Secțiunea de ilustrații

Statuie a Șarpelui Zburător aflată în centrul Templului Baroului din Londra, amplasat pe fostul teren al templierilor din centrul capitalei, care găzduiește la ora actuală câteva din cele mai importante societăți secrete din cadrul Frăției Babiloniene.

Dragonul și crucea de foc care decorează intrarea în districtul financiar londonez numit City, unul din cele mai importante centre ale Frăției de pe planeta noastră. Crucea roșie pe un fundal alb era simbolul soarelui la fenicieni. Ea apărea în logo-ul templierilor și figurează și la ora actuală pe steagul Angliei.

Statuia unei reptile găsită în mormintele populației Ubaid, care a trăit până în jurul anului 4000 înainte de Christos pe teritoriul actual al Irakului. Atât mama cât și copilul pe care îl ține în brațe au trăsături reptiliene, asemănătoare cu ale unei șopârle. Această cultură a existat înaintea cataclismului provocat de Venus, care i-a silit probabil pe reptilienii supraviețuitori să se retragă sub pământ sau într-o altă dimensiune.

Calul alb de la Uffington, din Wiltshire, datat 3000 înainte de Christos, perioada în care fenicienii au sosit în Anglia. Calul alb era unul din simbolurile solare ale fenicienilor.

Întreaga fațadă a catedralei Notre Dame din Paris este acoperită cu gargui și șerpi zburători. Mulți dintre aceștia sunt versiuni la scară redusă ale simbolurilor în formă de șerpi găsite în locurile în care au trăit cândva mayașii, o populație străveche din Mexic. Garguii sunt simboluri ale reptilienilor și au fost aleși de societățile secrete ale Frăției, în special de cavalerii templieri, ca elemente de „decor” pentru nenumărate biserici, catedrale, conace ale liniilor genealogice aristocratice și alte clădiri.

Ilustrații executate de Clive Burrows, artistul din Isle of Wight, care arată ce percep oamenii care văd ființe umane schimbându-și forma în reptile. Astfel de imagini apar frecvent în rândul oamenilor politici, al marilor bancheri, oameni de afaceri, șefi militari, etc.

Alte ilustrații ale lui Clive Burrows, care arată felul în care se suprapun imaginile unor reptile peste cele ale oamenilor, fără să ocupe efectiv trupurile acestora. Burrows a desenat aceste ilustrații ascultând descrierile unuia din nenumărații oameni pe care i-am cunoscut și

care mi-au declarat că percep imaginea reptilelor din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Acestea par să se atașeze de oameni la nivelul celor două chakra-e inferioare.

Imagini străvechi de pe fațada templului din Saqqara, în Egipt, care îl prezintă pe unul din „zeii” acestora. Acesta seamănă uimitor de bine cu descrierile „rasei șerpilor”. Personal, mi se pare chiar că are aripi, la fel ca draconienii înaripați.

Imagini obținute prin amabilitatea lui Mark Cottier și Farah Zeidi

Papa cu „pălărie în formă de cap de pește”, simbol al zeului babilonian Nimrod

Porumbei pe sceptrele monarhilor britanici. Porumbelul este un simbol al reginei Semiramida, partenera lui Nimrod în religia babiloniană. De remarcat și folosirea crucilor malteze, descoperite în peșterile din fostul ținut fenician numit Capadochia (actualmente Turcia).

Crucea malteză apare și pe Coroana cu care sunt încoronați regii Angliei.

... dar și pe uniforma naziștilor. Fanaticii lui Hitler obișnuiau să poarte de asemenea simbolul craniului și al celor două oase încrucișate, svastica inversată (un simbol fenician al soarelui) și vulturul, simbol derivat din pasărea-soarelui (Phoenix), egiptean-feniciană.

Prințul Albert, duce de Clarence și Avondale, fotografiat în anul 1890, cu doi ani înainte de a „muri”; și Adolf Hitler, fotografiat 25 de ani mai târziu, în anul 1915, în uniformă germană. Vorbim oare de același om? A fost Hitler nepotul reginei Victoria? Cu siguranță, între cei doi există numeroase conexiuni fascinante.

Londra, Paris și Washington, la fel ca multe alte orașe importante, au fost concepute ținând cont de legile geometriei sacre, având numeroase monumente și clădiri similare. În ele predomină în special domurile și obeliscurile. În aceste ilustrații vă prezentăm (de la stânga la dreapta): catedrala St Paul (Londra), Panteonul (Paris), și Clădirea Congresului (Washington).

... dar și (de la stânga la dreapta): obeliscul egiptean numit Acul Cleopatrei, din Londra, obeliscul din Luxor,

amplasat în Place de la Concorde, în Paris, și monumentul lui Washington din Washington DC.

Flacăra eternă este simbolul clasic al Frăției Babiloniene. Ilustrația de față, în care flacăra este ținută de eroul babilonian Prometeu, apare la Centrul Rockefeller din New York.

... dar poate fi văzută și pe statuia Libertății aflată pe o insulă din Portul New York (stânga); și imaginea în oglindă a acesteia, pe o insulă din mijlocul râului Sena, în Paris (dreapta).

Flacăra este folosită de Frăție ca semnătură după asasinatelor sale. O asemenea flacăra a fost plasată pe mormântul Președintelui Kennedy din cimitirul Arlington (jos). Francmasonii au ridicat un obelisc cu o flacăra în vârf în Dealey Place, în apropiere de locul în care a fost ucis.

O copie a flăcării din mâna Statuii Libertății, plasată pe o pentagramă neagră, figurează deasupra intrării în tunelul Pont de l'Alma din Paris, în interiorul căruia a murit prințesa Diana. Pe insula în care a fost „îngropată” este plasată de asemenea o flacăra.

Insula pe care se spune că este îngropată Diana, de pe lacul conacului ancestral al familiei Spencer din Althorp Park, Northamptonshire. Insulele, lacurile și crângurile reprezintă simboluri fundamentale ale zeiței antice Diana.

Arcul de Triumf, simbol al soarelui situat în centrul structurii geometrice sacre după care a fost construit Parisul. 12 drumuri se încrucișează formând o „Stea” sau un cerc în formă de stea, pe care pot fi văzute chiar punctele prin care trece soarele. Arcul comunică în linie dreaptă cu Champs Elysees, traseu pe care sunt plasate și alte arcuri, obeliscul din Luxor (situat în Place de la Concorde) și enorma piramidă neagră din sticlă ridicată în curtea Muzeului Luvru.

Convoiul de mașini al Președintelui Kennedy în Dealey Plaza în momentul în care a fost împușcat, pe data de 22 noiembrie 1963 - la exact 656 de ani de la ziua în care a început măcelul împotriva templierilor. De remarcat că mașina Președintelui nu este însoțită de gărzi de securitate, în timp ce cea din spatele ei are patru gărzi! Nici un asasinat politic nu este o întâmplare, ci un obiectiv precis.

Tunelul Pont de l'Alma din Paris (stânga), Podul sau Locul Zeiței Lunii. Deasupra tunelului se află mai multe intersecții, domeniul tradițional al lui Hecate.

Una din cele 17 camere de luat vederi legate în circuit pe drumul care duce de la Ritz la Pont de l'Alma este orientată direct către intrarea în tunelul Pont de l'Alma. Camera ar fi trebuit să înregistreze orice altă mașină sau activitate neobișnuită. La fel ca toate celelalte, camera a fost oprită în momentul accidentului.

Mercedesul în care se afla Diana, făcut praf la impactul cu cel de-al 13-lea stâlp. Diana a murit pe locul unui străvechi altar unde se aduceau sacrificii zeiței Diana.

Mohamed Al Fayed (sus) și coiful în formă de simbol al soarelui prezentat în Daily Express. Leul de aur este un simbol al cultului solar și cele două coarne sunt identice cu cele pe care le purta Nimrod în Babilon. Coiful este foarte asemănător cu cel purtat de Isis (sus dreapta) în ilustrațiile ei egiptene.

(De la stânga la dreapta) Henri Paul a fost țăpul ispășitor al accidentului, dar bodyguardul Trevor Rees-Jones și fratele Diane, Earl Spencer, ar mai avea de răspuns la câteva întrebări importante.

Bufnița din piatră cu o înălțime de 10 metri din spatele focului sacrificial de la Bohemian Grove, Carolina de Nord, în timpul unei tabere de vară pentru elita Frăției Babiloniene. Bufnița este un simbol al lui Moloh, zeitatea căreia anticii îi aduceau sacrificii sub formă de copii pe care îi ardeau (sacrificii care se practică și astăzi).

Din nou obeliscul și domul. Imagine surprinsă de un artist a clădirii Canary Wharf din spatele râului Tamisa. Aceasta este cea mai înaltă clădire din lume, iar în fața ei se află noul Dom al Mileniului. Nu este deloc o coincidență faptul că meridianul Zero (Greenwich) trece în imediata apropiere a acestui punct.

O invazie extraterestră? Nu, o manipulare a Frăției. Se pretinde că această imagine este VRIL-7, una din „farfuriile zburătoare” ale naziștilor, creată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și perfecționată ulterior în Statele Unite (și nu numai).

Capitolul 10

Bani din nimic

Inițiatii și fruntașii Frăției Babiloniene conduc la ora actuală politica mondială, sistemul bancar global, afacerile, serviciile secrete, forțele de poliție, armata, sistemul educațional și mas-media. Din perspectiva controlului global, cel mai important sistem din toate acestea este cel bancar, care permite crearea și manipularea banilor.

Schema financiară a Frăției este cât se poate de simplă, fiind aplicată cu aceeași eficiență din perioada Sumerului și a Babilonului până în zilele noastre. Ea constă în crearea de bani care nu există și împrumutarea lor către populație și către firme în schimbul unei dobânzi. Sistemul permite îndatorarea masivă a guvernelor, firmelor și populației, și implicit controlul lor. Pentru ca sistemul să poată funcționa, cel mai important lucru este ca bancherii să obțină permisiunea de a împrumuta altora bani pe care nu-i au. Iată cum funcționează acest sistem: dacă eu sau dumneavoastră avem un milion de lire sterline, putem împrumuta altcuiva acești bani. Este cât se poate de simplu. În schimb, dacă o bancă are un milion de lire sterline, ea poate împrumuta altora o sumă de zece ori mai mare (ba chiar mai mult), percepând dobânzi la sumele împrumutate. Dacă doar o parte din oamenii care au bani depozitați în bănci s-ar repezi simultan să și-i retragă, băncile ar fi nevoite să își închidă porțile, căci nu ar avea de unde să le înapoieze acești bani. Bani din bănci sunt un mit, un fel de sugestie colectivă. Atunci când intri într-o bancă și ceri un împrumut, banca nu tipărește nici măcar o singură bancnotă și nu bate nici măcar o singură monedă nouă. Tot ce face ea este să introducă o sumă de bani în contul tău. Începând din acel moment, ea începe să îți perceapă însă o dobândă, la o sumă care nu există decât într-un registru sau pe monitorul unui calculator. Dacă nu îți plătești o singură rată din acest împrumut inexistent, banca îți poate lua însă averea, casa, mașina, terenul și alte posesiuni cât se poate de reale, până la valoarea estimată a cifrei introduse pe ecranul calculatorului. Mai mult decât atât, dat fiind că nu guvernele controlează circulația banilor pe piață, ci băncile private, prin împrumuturile pe care le acordă, ele sunt cele care controlează de fapt câți bani există în circulație. Cu cât fac mai multe împrumuturi, cu atât mai mulți bani circulă pe piață. Care credeți că este diferența dintre o perioadă de boom economic

(prosperitate) și una de recesiune (sărăcie)? Nu există decât o singură diferență: cantitatea de bani aflată în circulație. Atât. Prin acest sistem, băncile private, controlate de aceiași oameni, decid câți bani trebuie să fie în circulație. Ele pot crea perioade de avânt economic sau de recesiune la comandă. La fel se petrec lucrurile pe piețele bursiere, unde acești oameni pun în mișcare trilioane de dolari pe zi pe piețele financiare și bancare, decizând așa cum doresc care acțiuni vor urca și care vor coborî, ce companii se vor extinde și care vor da faliment. Crahurile bursiere nu se petrec întâmplător, ci intenționat.

Cea mai mare parte a „banilor” aflați în circulație nu sunt bani fizici, adică monede și bancnote, ci simple cifre care trec dintr-un cont în altul, pe cale electronică, în sistemul de calculatoare, prin intermediul transferurilor de bani, al cardurilor de credit și al cecurilor. Cu cât în circulație există mai mulți bani (electronici sau fizici), cu atât mai intensă este activitatea economică, cu atât mai multe bunuri și servicii pot fi cumpărate și vândute, cu atât mai mari sunt salariile oamenilor și cu atât mai multe sunt locurile de muncă. Una din schemele operaționale preferate ale elitei financiare a reptilo-arienilor a fost însă dintotdeauna crearea unui boom economic prin acordarea unui număr foarte mare de împrumuturi, urmată de dezumflarea balonului. Economistii plătiți cu salarii exorbitante și corespondenții economici ai diferitelor mijloace mas-media vă vor spune (marea majoritate neavând habar ce se întâmplă în realitate) că perioadele de avânt urmate de cele de recesiune fac parte dintr-un „ciclu economic” natural. Vorbe în vânt. Întregul sistem este o manipulare sistematică aplicată de Frăție cu scopul de a fura bogăția reală a acestei lumi. În timpul perioadelor de avânt economic foarte mulți oameni se îndatorează masiv. Un mediu economic dinamic înseamnă că firmele împrumută mai mulți bani pentru a-și cumpăra tehnologie, cu scopul de a produce mai mult, răspunzând astfel cererii din ce în ce mai mari. La rândul ei, populația se împrumută mai mult de la bănci pentru a-și cumpăra case mai mari, mașini mai puternice și mai scumpe, etc., pentru că au încredere în viitorul lor economic. La momentul oportun, principalii bancheri, coordonați de societățile secrete, ridică ratele dobânzilor pentru a suprima cererea pentru noi împrumuturi. Efectul acestor măsuri restrictive echivalează cu reducerea banilor aflați

în circulație pe piață. În acest fel, cererea pentru produse scade, la fel ca și numărul locurilor de muncă, întrucât nu mai există suficienți bani pe piață pentru a genera un mediu economic dinamic. Oamenii și firmele nu mai câștigă suficienți bani pentru a-și plăti creditele contractate anterior și intră în faliment. Băncile le iau averea reală, afacerile, casele, terenurile, mașinile și celelalte posesiuni, pentru că nu și-au plătit împrumuturile care nu au fost de la bun început altceva decât niște cifre tipărite pe un ecran. Aceste cicluri continuă de mii de ani, dar s-au accentuat mult în ultimele secole, aspirând întreaga avere a populației și plasând-o în mâna celor care controlează sistemul bancar – liniile genealogice reptiliene. Principiul se aplică inclusiv guvernelor și țărilor. În loc să își creeze proprii lor bani, fără să plătească dobânzi pentru ei, guvernele îi împrumută de la băncile private și își plătesc ratele și dobânzile aferente prin impozitarea populației. Sumele uriașe pe care le plătiți ca taxe și impozite se întorc la băncile private pentru a plăti niște credite pe care guvernul le-a făcut în condițiile în care își putea tipări proprii bani, fără dobânzi! De ce nu face acest lucru? Pentru că Frăția controlează în egală măsură guvernele și băncile.

Ceea ce numim astăzi „privatizare” înseamnă vânzarea activelor statului pentru a preîntâmpina falimentul acestuia din cauza ratelor și dobânzilor neplătite. Îndeosebi țările din lumea a treia cedează marilor bănci controlul asupra terenurilor și resurselor lor, căci nu și pot plăti creditele imense pe care le-au făcut de multe ori la presiunile aceluiași bănci și instituții internaționale. Sărăcia și conflictele continue nu trebuie neapărat să fie o caracteristică a lumii în care trăim; ele sunt manipulate de Frăție pentru că servesc Agendei sale. Cavalerii templieri au folosit exact acest mecanism atunci când au pus bazele sistemului bancar modern prin secolele XII-XIII. La fel a operat înaintea lor sistemul pus la cale de Nobilimea Neagră din Veneția. La ora actuală, manipularea financiară a lumii este coordonată de „băncile centrale” din fiecare țară, care par să lucreze independent, dar de fapt colaborează între ele pentru atingerea scopului comun. Păianjenul aflat în centrul acestei imense rețele financiare mondiale a fost Banca Angliei, înființată cu acordul regelui impus de Nobilimea Neagră, Wilhelm de Orania. Mai recent, de prin anii 1930, acest rol a fost preluat de Banca pentru Reglementări

Internațională cu sediul la Geneva, în Elveția. La fel ca și în cazul Băncii Angliei, băncile centrale ale diferitelor state au fost înființate cu acordul descendenților familiilor bancare reptiliene din Genova și Venetia.

Rothschild-zii

Una din liniile genealogice reptilo-ariene provenite din imperiul khazar (în Munții Caucaz) este cea a familiei Rothschild. Membrii de frunte ai acesteia sunt reptilienii cu sânge pur, care ocupă în mod deliberat forme fizice umane. Este imposibil să analizezi manipularea financiară globală fără să faci referire la clanul Rothschild. Aceștia și-au schimbat numele din Bauer în Rothschild și s-au aflat în centrul operațiunilor de manipulare globală din secolul XVIII și până în prezent, din sediul lor de la Frankfurt. Dinastia bancară a Rothschild-zilor a fost creată de Mayer Amschel Bauer. Familiile reptiliene își schimbă tot timpul numele pentru a-și ascunde originile, scop în care îi ajută foarte mult primirea sau inventarea de noi titluri. Astfel, Bauer și-a schimbat numele în Rothschild, care provine de la scutul roșu (*rotes schild* în limba germană) care atârna deasupra porții casei sale din Frankfurt. Încă din cele mai vechi timpuri ale Frăției, roșul a fost culoarea care a simbolizat revoluția, motiv pentru care revoluționarii ruși au fost numiți Roșii. Pe scutul lui Rothschild se afla o hexagramă, Steaua lui David sau Sigiliul lui Solomon, simbol care se regăsește astăzi pe steagul Israelului. Oamenii cred că acesta este un simbol evreu, datorită numelui său și celor care îl folosesc, dar nici vorbă de așa ceva. Un astfel de simbol a fost descoperit pe podeaua veche de 1200 de ani a unei moschei musulmane din Tel Aviv. În lucrarea sa, *Steaua cu șase colțuri*, scriitorul evreu O.J. Graham afirmă:

„... steaua cu șase colțuri a apărut în ritualurile păgâne egiptene, fiind preluată apoi de cultul zeiței Ashteroth și al zeului Moloh... A fost preluată apoi de artele magice, a fost folosită de vrăjitoare [*inclusiv de magicienii arabi, druizii și sataniștii*]... până când a fost introdusă în Cabala de Isaac Luria, un cabalist din secolul XVI, de unde a preluat-o Mayer Amschel Bauer, care și-a schimbat numele în funcție de acest simbol, apoi de sioniști, de Knesset-ul [*parlamentul*] noului stat Israel, a fost pusă pe steagul Israelului și a fost adoptată de

organizația medicală a acestui stat, echivalentă cu Crucea Roșie”.

Așadar, însuși sumele lui Rothschild provine dintr-un simbol ezoteric antic asociat cu zeul egiptean Moloh (Nimrod), „zeul” sacrificiului. Hexagrama nu a început să fie folosită de ierarhia evreilor ca simbol național decât după apariția Rothschild-zilor și nu are nimic de-a face cu „Regele David”, lucru cunoscut foarte bine de liderii evrei. Ea a fost pusă pe steagul Israelului pentru că acest stat nu este pământul evreilor, ci al Rothschild-zilor și al celor care le dictează acestora de pe nivele încă și mai înalte ale ierarhiei piramidale a Frăției. Aceștia sunt cei care au creat statul Israel și care îl controlează. Apropos, scutul roșu folosit ca emblemă de Armata Salvării a fost inspirat după cel al lui Rothschild.

Frankfurt, orașul în care a apărut dinastia Rothschild, a fost locul în care banii de hârtie au devenit populari și în care este situată astăzi Banca Centrală Europeană. Banca permite câtorva bancheri nealeși de cineva să stabilească ratele dobânzilor pentru toate țările Uniunii Europene care folosesc moneda unică europeană. Există un citat celebru atribuit lui Mayer Amschel Rothschild, care spune: „Dați-mi controlul asupra monedei unei națiuni și nu-mi pasă cine face legile”. Mayer Rothschild s-a însurat cu Gutele Schnaper (care avea 16 ani la acea dată). Cei doi au avut zece copii, cinci băieți și cinci fete, care au fost trimiși să creeze filiale ale dinastiei la Londra, Paris, Viena, Berlin și Napoli. Copiii Rothschild au făcut căsătorii din interes, infiltrându-se astfel în nobilimea europeană, dar s-au căsătorit și între ei, la nivel de veri primari, pentru a nu-și dilua prea mult sângele reptilian și puterea casei Rothschild. Testamentul lui Mayer indica expres acest lucru, inclusiv faptul că afacerile trebuiau conduse de membrii de sex masculin ai familiei, iar conturile trebuie păstrate în cel mai strict secret. Testamentul le-a exclus complet pe fiicele Rothschild, inclusiv pe soții și copiii acestora, de la dreptul de a participa la afacerea familiei sau de a ști ceva despre ea. De aceea, simplul fapt că cineva se numește Rothschild nu înseamnă automat că este satanist sau că știe ce se întâmplă. Eu vorbesc strict de cei aflați la vârful imperiului, lucru valabil și pentru celelalte familii pe care le-am pomenit în această carte. Marea majoritate a membrilor acestor familii ar fi șocați dacă ar afla ce se întâmplă în jurul lor. Nu îmi propun să dezlănțui în nici un

caz o vânătoare de vrăjitoare împotriva tuturor celor care poartă aceste nume de familie, și nici măcar împotriva rasei reptiliene în general. Nu doresc să îi expun decât pe cei care poartă în mod responsabil vina pentru ceea ce fac, nu și marionetele inocente care se întâmplă să fie în familiile lor sau să poarte același nume.

Mayer Rothschild a devenit bancher și om de încredere al prințului William IX de Hesse-Hanau, un alt membru cu sânge reptilian al Nobilimii Negre. Cei doi mergeau la ședințele francmasonie împreună. Potrivit cărții *Evreii și francmasonii din Europa (1723-1939)*, fratele mai mic al lui William, Karl, a fost acceptat ca șef al francmasoneriei germane, iar membrii dinastiei Hesse s-au implicat activ într-un grup de elită numit Stricta Respectare. Mai târziu, grupul și-a schimbat denumirea în Cavalerii Benefici ai Orașului Sfânt, fiind cunoscuți în Germania și sub numele de Frăția Sfântului Ioan Botezătorul (un cod pentru Nimrod). În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Casa de Hesse a fost de partea lui Hitler, iar prințul Philip von Hesse a fost unul din mesagerii dintre Hitler și Mussolini. După ce au preluat tronul britanic, William și Rothschild au făcut avere închiriind trupele lui Hesse germanilor din Hanovra. Mulți din soldații care au luptat de partea „Angliei” în Războiul American pentru Independență au fost mercenari germani ai lui William. Acesta era nepotul regelui englez George II, fiind deci un strămoș al reginei Elisabeta a II-a. Pe o altă linie genealogică, el este înrudit cu prințul consort (soțul reginei) Philip. Numai Dumnezeu știe câți reptilienii din linia genealogică Hesse există la ora actuală, căci se crede că William singur a fost tatăl a cel puțin 70 (da, 70) de copii, făcuți cu diferite partenere. Când o fi avut timp? Acesta este un alt aspect important: moștenitorii oficiali ai liniilor genealogice sunt cei născuți din căsătoriile aranjate ale acestora, dar în afara lor mai există mii de bastarzi, care nu poartă numele familiei, dar a căror linie genealogică este urmărită cu aceeași atenție ca și cea a moștenitorilor oficiali, Frăția știind exact cine sunt acești oameni. Ea este foarte interesată să știe pe cine poate conta și cine sunt cei care pot fi posedați cel mai ușor din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Așa se explică de pildă fișele genetice extrem de detaliate ale mormonilor, care reprezintă o altă operațiune a Frăției la nivel înalt. De aceea, chiar dacă există oameni aflați la putere care par să nu aibă legături de rudenie cu aceste

familiei, puteți fi absolut siguri de contrariu. Anumiți cercetători cred că Bill Clinton este înrudit cu Rockefeller, în condițiile în care se trage cu siguranță din monarhia britanică, din cea scoțiană și din regele Franței Robert I. Conte de Saint Germain, devenit la ora actuală un personaj „mesianic” pentru mulți adepți New Age, a fost prieten cu William de Hesse-Hanau și cu fratele acestuia, Karl. Se spune că acesta din urmă ar fi afirmat că alchimistul și magicianul Saint-Germain a fost crescut de familia Medici (Nobilimea Neagră) în Italia. Mulți adepți New Age din zilele noastre vorbesc de o Mare Frăție Albă a „sufletelor alese”, din rândul cărora face parte și Saint-Germain, care îi „ghidează” prin intermediul unor medii, vorbindu-le de apropiata transformare. Aceasta este doar o altă operație de control al minții coordonată de Frăție pentru a devia direcția către care sunt orientați adepții New Age, împiedicându-i să acționeze coerent în sensul unei transformări adevărate.

Agitația politică stârnită de Napoleon Bonaparte l-a făcut pe William de Hesse-Hanau să fugă o vreme în Danemarca, timp în care fiul mai mare al lui Mayer, Nathan Rothschild, un alt francmason, la fel ca și ceilalți, a furat 600.000 de lire sterline din banii cu care trebuiau plătiți soldații mercenari. El i-a dus la Londra, unde a creat Banca Rothschild din acest oraș. Averea pe care a făcut-o finanțând războiul lui Wellington împotriva lui Napoleon și prin alte „investiții” manipulate a constituit temelia dinastiei de mai târziu. Atât Wellington cât și Napoleon au fost manipulați și finanțați de aceiași oameni, printre care se număra și fratele lui Napoleon, un mare maestru francmason. Așa cum recunosc de multe ori chiar propriile lor povești de familie, Rothschild-zii au finanțat de regulă toate taberele care luptau în diferitele războaie. Ei începeau prin a crea bazele pentru declanșarea acestor războaie, prin societățile secrete sau prin serviciul secret propriu, care continuă să existe și la ora actuală. Se numește Mossad și este considerat în mod oficial serviciul secret al Israelului, dar numele real al acestui stat este Roth-rael, iar cel al Mossadului: Roth-sad. Anka Muhlstein, autoarea evreică a cărții *Baronul James, Ascensiunea Rothschild-zilor francezi*, afirmă aici că serviciul secret al familiei obișnuia să folosească literele ebraice drept coduri secrete. Ebraica a fost una din limbile sacre predate în școlile misterelor egiptene, de unde provine o mare parte din cunoașterea Frăției, pe

lângă cunoașterea străveche provenită din Asia și Orientul Îndepărtat la care au avut acces liniile genealogice khazare. Rețeaua de comunicații a Rothschild-zilor era mai rapidă decât a oricărui guvern, iar unul din exemplele cele mai faimoase de manipulare stil „Rothschild” a fost răspândirea zvonului că Wellington ar fi pierdut bătălia de la Waterloo din anul 1815 împotriva lui Napoleon, care a provocat un crah la bursa londoneză, timp în care Rothschild-zii au cumpărat sub acoperire cantități uriașe de acțiuni la prețuri de nimic. Când a sosit vestea că Wellington câștigase de fapt bătălia, bursa a explodat, iar Rothschild-zii s-au îmbogățit peste noapte. Atunci când controlezi mas-media, politicienii și bursa, așa cum fac Rothschild-zii, să faci avere sau să pornești un război devine o floare la ureche. Prețul mondial al aurului este stabilit și la ora actuală din birourile lui N.M. Rothschild, iar bursele din întreaga lume sunt controlate de Frăția Babiloniană prin intermediul familiilor de bancheri de genul Rothschild-zilor. De aceea, dacă auziți de un crah bancar într-o țară din Orientul Îndepărtat, puteți fi siguri că acest lucru convine Agendei Frăției. Un alt mecanism al ciclurilor pe care le controlează Frăția constă în a-i încuraja pe oameni să investească pe bursele de capital până când companiile cotate devin masiv supraevaluate. Frăția sparge apoi piața (vânzându-și acțiunile cu puțin înainte), iar majoritatea oamenilor își pierd banii. Invers, când bursa se prăbușește, Frăția cumpără cantități masive de acțiuni devalorizate. Apoi, bursa o ia din nou în sus, la fel și valoarea acțiunilor recent achiziționate, iar averea nemăsurată a Frăției nu încetează să crească. Întregul mecanism este o manipulare pusă la cale pentru a împlini scopul central al reptilienilor: dobândirea controlului total.

Declanșarea războaielor este un instrument perfect de făcut avere și de schimbat *status quo*-ul. Nu trebuie decât să împrumuți ambele tabere pentru a finanța războiul, apoi să le oferi noi credite pentru a-și reconstrui societățile devastate de război. Obții astfel controlul asupra guvernelor acelor țări și îți mărești simultan și averea. Acest control și această putere îți permit apoi să construiești o nouă societate, conform agendei tale, după distrugerea vechii structuri sociale prin războiul declanșat chiar de tine. Așa-zisele Protocoale ale Înțelepților Sionului au fost descoperite în secolul XIX și descriu în detalii incredibile evenimentele și metodele de manipulare la care am asistat în secolul XX. Aceste documente au fost

în mare parte creația Rothschild-zilor și a reptilo-arienilor. În realitate, ele nu sunt Protocoale ale unor Înțelepți ai Sionului, ci ale SIONULUI pur și simplu, ale Soarelui, respectiv ale Prioriei Sionului. Toate dezinformările și agresiunile la care au fost supuși cei care au făcut publice aceste Protocoale – inclusiv eu – arată disperarea Frăției de a le discredita în fața opiniei publice. Protocoalele spun prea multe lucruri pe șleau. Hitler s-a folosit de ele pentru a justifica parțial oprimarea evreilor, dar cel care i le-a dat a fost un agent khazar al lui Rothschild pe nume Alfred Rosenberg. După părerea mea, Protocoalele nu sunt „evreiești”, așa cum au ajuns să fie interpretate de oameni. Ele sunt opera reptilo-arienilor și au fost făcute intenționat să pară „evreiești”, pentru ca oamenii să nu-și dea seama cine se ascunde în spatele lor. Pentru informații suplimentare referitoare la aceste Protocoale, vă recomand lucrarea mea, *Și adevărul vă va face liberi*, precum și cartea *Revolta roboților*.

Rothschild-zii au devenit una din familiile situate în centrul Agendei financiare și politice a Frăției. După ce s-au ocupat de evenimentele din Europa, ei s-au extins în America, Africa de Sud, iar apoi în întreaga lume. Toate capetele încoronate ale Europei le-au fost îndatorate, inclusiv dinastia reptiliană habsburgică, aparținând Nobilimii Negre, care a condus Sfântul Imperiul Roman timp de 600 de ani. Rothschild-zii au preluat de asemenea și controlul asupra Băncii Angliei. Ori de câte ori a existat un război, ei s-au ascuns în spatele lui, creând din culise conflictul și finanțând toate taberele implicate. Capii familiei Rothschild nu sunt evrei, ci reptilienii care au trimis milioane de evrei la moarte, pentru a-și împlini ambițiile bolnave. Au fost asociați apropiați ai Casei de Windsor și au controlat oameni ca Edward VII, marele maestru al francmasoneriei engleze. Edward era fiul reginei Victoria și al prințului francmason german Albert. Mountbatten-ii (foștii Battenberg-i germani) sunt rude de sânge cu Rothschild-zii, Lordul Louis Mountbatten fiind cel care a aranjat căsătoria reginei Elisabeta a II-a cu nepotul său, prințul Philip, unind astfel două linii genealogice reptiliene aparținând Nobilimii Negre. Mountbatten a fost inclusiv mentorul prințului Charles. Cunoscut victimă ale unor ritualuri satanice care mi-au spus că printre cei care i-au chinat s-a numărat și Lordul Mountbatten, lucru care nu mă surprinde deloc. Rothschild-zii și Bauer-ii (sau Bower-ii) au fost maștri în arta satanismului, fiind, la fel

ca și Mountbatten-ii, linii genealogice reptiliene sau Anunnaki. În Germania medievală, Bauer-ii (în special Richard Bauer) se ocupau inclusiv cu alchimia și cu magia ezoterică. Karl Marx, omul ales de Frăție pentru crearea comunismului, a fost studentul lui Bruno Bauer la Universitatea din Berlin. Acest Bauer a fost singurul savant care a studiat Biblia și care a avut curajul să scrie deschis că Noul Testament este o sinteză a ideilor lui Seneca și Josephus (Piso). El a afirmat că Iisus a fost creația autorului care a scris Evanghelia după Marcu. Aceasta nu este decât o dovadă în plus a faptului că liniile genealogice ale Frăției au știut adevărul de la bun început.

Rothschild-zii s-au implicat de asemenea în Liga Tugenbund (sau Liga Virtuții), creată în anul 1786 ca o „societate sexuală deschisă”. Membrii acesteia, împreună cu soțiile și ficele lor, se întâlneau acasă la o femeie pe nume Henrietta Herz, luând parte la tot felul de activități și ritualuri sexuale. Printre ei se numărau și cele două fice ale lui Moses Mendelssohn, agentul lui Rothschild implicat în manipularea Revoluției Franceze; marchizul de Mirabeau, un alt francmason profund implicat în revoluție; și Frederick von Gentz, care avea să devină unul din agenții cei mai influenți ai lui Rothschild. În anul 1807 a urmat o a doua rundă a Ligii Tugenbund, în care Rothschild-zii s-au implicat din nou. Aceasta a fost creată de baronul von Stein și s-a extins rapid, incluzând majoritatea politicianilor de frunte ai Germaniei, precum și numeroși lideri militari și profesori de literatură și știință. Unul din membrii ei era William de Hesse-Cassel. Rolul oficial al celei de-a doua Ligi Tugenbund a fost acela de a scăpa Germania de ocupația lui Napoleon. Această organizație a avut legături strânse cu alte grupuri masonice, precum Cavalerii Negri, Cavalerii Reginei Prusiei și Concordiștii. Toate aceste societăți secrete erau derivate din structura vechilor Cavaleri Teutoni și au fost predecesoarele societăților secrete de mai târziu Thule, Edelweiss și Vril – arhitectele partidului nazist. Este aceeași față ascunsă sub măști diferite, iar Rothschild-zii s-au ascuns sub majoritatea acestora, inclusiv în spatele naziștilor. Dacă sapi suficient de adânc, constăți că toate aceste grupuri se întrepătrund.

Această rețea aparent complexă (dar de fapt foarte simplă) de bănci, afaceri, politici, mijloace mas-media și societăți secrete controlează la ora actuală lumea, fiind

coordonată din cartierul general cu sediul la Londra. Controlul banilor și al sistemului bancar prin intermediul Rothschild-zilor și al altora ca ei este esențial pentru acest mecanism. Una din cele mai mari lovituri a Frăției a fost crearea în anul 1913 a Rezervei Federale, așa-zisa „bancă centrală” a Statelor Unite. În realitate, aceasta nu este nici federală și nici nu are vreo rezervă. Ea este un cartel de bănci private aflate în proprietatea a 20 de familii fondatoare, marea majoritate europene, care decid împreună rata dobânzii în locul guvernului SUA și îi împrumută acestuia bani inexistenți (cifre pe un ecran de calculator), pentru care plătitorii de taxe trebuie să plătească dobândă. Așa s-a născut „deficitul american” - din nimic. Guvernul Federal al Statelor Unite nu are în proprietate nici măcar o singură acțiune la Rezerva Federală, iar cetățenii americani nu pot cumpăra acțiuni la această bancă. Profiturile băncii depășesc 150 de miliarde de dolari anual, ca să nu mai vorbim de faptul că Rezerva Federală nu a publicat niciodată situația sa financiară. Acest profituri exorbitante sunt asigurate de câteva premise: 1) Frăția controlează Guvernul Statelor Unite (Compania Virginia sub un alt nume), care continuă să împrumute „bani” de la „FED”; 2) Frăția controlează Fiscul American (Serviciul pentru Afaceri Interne - IRS), care este de asemenea privat, fiind de fapt o organizație teroristă ilegală care colectează impozitele de la populație; și 3) Frăția controlează mas-media, asigurându-se astfel că oamenii nu vor afla niciodată adevărul despre punctele 1) și 2).

Frăția și-a dorit dintotdeauna o „bancă centrală” a Americii private, pentru a-și desăvârși astfel controlul asupra economiei acestei țări. Când fruntașul francmason George Washington a devenit primul președinte american, el a numit un om de paie al Frăției, Alexander Hamilton, în funcția de secretar al trezoreriei. Hamilton a creat Banca Statelor Unite, o bancă centrală cu acționari privați, care a început să împrumute bani noului guvern al Statelor Unite, pe care a încercat de la bun început să-l controleze prin îndatorare. Priviți ce s-a întâmplat după crearea Băncii Centrale a Angliei. Scenariul american s-a repetat întocmai. Banca Statelor Unite a generat o sărăcie atât de mare, atâtea falimente și revolte, încât în cele din urmă a trebuit să fie închisă. Nu a trecut însă mult și i-a fost creată o înlocuitoare: Rezerva Federală. Principala bancă prin care au operat Rothschild-zii în prima parte a

secolului XX în America a fost Kuhn, Loeb and Company din New York, condusă de Jacob Schiff. În vremea fondatorului familiei Rothschild, Mayer Amschel Bauer, familia Schiff a locuit în aceeași casă cu acesta. În anul 1902, Rothschild-zii și-au trimis în America doi agenți, pe Paul și Felix Warburg, pentru a pune la cale crearea Rezervei Federale. Fratele acestora, Max Warburg, a rămas în Europa pentru a conduce banca familiei, creată la Veneția pe vremea când aceasta purta un alt nume: Abraham del Banco. După ce a ajuns în State, Paul Warburg s-a însurat cu Frieda Schiff, fiica lui Jacob Schiff – un alt exemplu perfect de căsătorie aranjată pentru a corespunde cerințelor liniilor genealogice și Agendei Frăției. Cei doi frați au devenit parteneri la Kuhn, Loeb and Company, Paul având un salariu de circa o jumătate de milion de dolari (la valoarea de la începutul secolului XX). Acestea sunt sumele pe care le câștigă cei implicați în acest joc de putere. Imaginați-vă ce valoare ar reprezenta acest salariu astăzi.

Rețeaua Frăției a avut grijă ca „democratul” și rozicrucianul Woodrow Wilson să câștige președinția Statelor Unite în anul 1909. Principalul său colaborator a fost un alt membru de frunte al Frăției, „colonelul” Mandel House. Wilson îl numea „a doua mea personalitate” sau „alter egoul meu” și obișnuia să spună că: „gândurile sale sunt una cu gândurile mele”. Nicicând nu a rostit vreun președinte american un adevăr mai mare ca acesta. Așa cum au arătat cercetătorii, bancherii Elitei din cartelul Rockefeller-Morgan-Rothschild-Harriman s-au întâlnit în secret pe insula Jekyl din Georgia pentru a discuta tactica și natura legii pe care doreau să o treacă pentru a crea banca pe care și-o doreau atât de mult. Din câte se pare, insula Jekyl era o proprietate a familiei Payseur și toți membrii grupului erau colaboratori ai lui Payseur. Purtătorul lor de cuvânt în plan politic era senatorul Nelson Aldrich, bunicul lui Nelson Rockefeller, cel care avea să fie ales de patru ori guvernator al statului New York și vicepreședinte al Statelor Unite după ce Gerald Ford l-a înlocuit pe Richard Nixon în urma scandalului Watergate din 1974. Fiica lui Aldrich, Abby, s-a măritat cu John D. Rockefeller Jr. Când a început dezbaterile în Congres a Legii Rezervei Federale, bancherii care au scris-o s-au opus public în mod zgomotos. Erau foarte nepopulari la vremea respectivă, așa că doreau să lase impresia că legea nu îi favorizează,

mărind astfel sprijinul opiniei publice, pentru ca legea să treacă. Acest gen de manipulări se petrec tot timpul. Orice ar afirma cineva în public despre un anumit eveniment, întrebările pe care trebuie să ni le punem tot timpul sunt: „Cine are de câștigat de pe urma acestui eveniment?” și „Cine are de câștigat dacă eu cred în ceea ce mi se spune?”

Bancherii au reușit să treacă legea chiar înainte de Crăciunul anului 1913, când mulți kongresmeni se aflau deja la casele lor, pentru a se bucura alături de familii. Acum, ei puteau controla ratele dobânzilor americane și au făcut o adevărată avere împrumutând guvernului bani care nu există, de pe urma cărora au perceput însă dobânzi. Pentru a completa acest ciclu, ei aveau nevoie de o finanțare continuă a guvernului, scop în care au introdus în același an Legea Impozitului Federal pe Venit. Pentru ca să poată trece legea, aveau nevoie de un amendament la Constituția Americană, cel de-al 16-lea, scop în care era necesar consimțământul a 36 de state. Numai două state au fost de acord, dar Filander Knox, secretarul de stat, a anunțat pur și simplu că majoritatea necesară a fost atinsă și legea a trecut. Până în zilele noastre impunerea impozitului federal pe venit este ilegală, ceea ce nu împiedică Serviciul pentru Venituri Interne să colecteze continuu acest impozit. Unii ar putea spune că am exagerat numind această operațiune un act de terorism, dar pentru a teroriza pe cineva nu trebuie să îl ameninți cu arma sau cu o bombă. Este suficient să îl ameninți că îi vei distruge căminul și că îl vei da afară din propria casă pentru a-l determina să îți plătească acest impozit ilegal. În treacăt fie vorba, vă rog să remarcați anul în care s-au produs aceste două evenimente majore pentru Frăție, crearea Rezervei Federale și adoptarea Legii Impozitului Federal pe Venit - 1913. Numerele și anii contează foarte mult pentru acești oameni, din cauza ciclurilor solare și astrologice. De aceea, aceste evenimente au fost planificate cu grijă să se petreacă în anul 1913. Priviți obsesia pe care a avut-o Frăția de-a lungul timpului pentru numărul 13. Când Rockefeller-ii au creat Consiliul Guvernelor Statelor, pentru a controla în acest fel legislativele statelor americane, ei au plasat sediul noii organizații într-o clădire cu numărul 1313. Din aceleași motive, foarte multe lucruri interesante s-au întâmplat în anul 1933, căci 33 reprezintă un număr ezoteric major, cu o anumită frecvență de vibrație.

Serviciul pentru Venituri Interne, care colectează impozitele din întreaga Americă, este tot o companie privată, deși publicul larg crede că este o instituție a guvernului lor. În anul 1863 s-a creat Biroul pentru Venituri Interne, cu scopul de a colecta impozitele, dar în anul 1933 poporul american a primit o nouă lovitură. Trei membri din cercul lui Prescott Bush, Helen și Clifton Barton și Hector Echeverria, au creat Serviciul pentru Impozitul pe Venit și Audit Intern, înregistrat în Delaware, statul american în care se pun cele mai puține întrebări. Prescott Bush a fost tatăl lui George Bush. În anul 1936, această organizație și-a schimbat numele în Serviciul pentru Venituri Interne și a continuat să funcționeze ca o companie privată. În anul 1953, Biroul inițial pentru Venituri Interne a fost dizolvat, lăsând Serviciul privat pentru Venituri Interne să colecteze toate impozitele, în cea mai mare parte ilegale. Cei care controlează acest Serviciu sunt aceiași oameni care controlează Rezerva Federală și Compania Virginia, sugând vlaga întregii Americi. De fapt, Serviciul pentru Venituri Interne a fost creat de naștii americani care l-au finanțat pe Adolf Hitler, sub coordonarea lui Prescott Bush, tatăl lui George.

Magicienii negri ai Frăției Babiloniene și-au țesut pânza iluziilor din cele mai vechi timpuri și până astăzi. Marea majoritate a populației nu înțelege ce se întâmplă chiar sub ochii săi, căci acești oameni își păstrează robele lungi și măștile satanice pentru ritualurile lor private, purtând în public doar costume decente.

Capitolul 11

Babilonul global

Următorul capitol al poveștii noastre este acoperit pe larg în *Și adevărul vă va face liberi*, așa că nu îl voi mai repeta integral aici. Voi face totuși un scurt rezumat al evenimentelor, pentru a putea trece apoi la noile informații uluitoare pe care doresc să vi le transmit.

Exploatarea incredibilului continent african este o poveste clasică, ce poate servi drept exemplu pentru ceea ce ni se poate întâmpla. Această operațiune oribilă efectuată de Rothschild-zi, Oppenheimer-i, Cecil Rhodes, Alfred Milner, Jan Smuts și nenumărați alții, a fost organizată printr-o societate secretă a Elitei numită Masa

Rotundă, creată la sfârșitul secolului al XIX-lea și condusă de Cecil Rhodes, omul care afirma că dorește un guvern mondial cu sediul în Marea Britanie. Rhodes a condus Compania Africii de Sud și a creat alte companii, precum De Beers Consolidated Mines și Consolidated Cold Fields. Între altele, Rhodes a fost prim ministru al Coloniei Cape, iar scriitorul John Coleman (care susține că este un fost agent al serviciilor secrete engleze) afirmă că a fost membru al unei organizații numite Comitetul celor 300, cunoscută și sub numele de Olimpienii. După cum explică Coleman, aceștia sunt cei 300 de oameni care conduc lumea, generație după generație, sub coordonarea unor grupuri chiar mai mici, plasate deasupra lor în ierarhia mondială. De câte ori voi cita nume care se regăsesc pe lista lui Coleman, voi folosi abrevierea (Com 300). Doresc să precizez totuși că există oameni care se îndoiesc că John Coleman ar fi făcut parte din serviciile secrete. O cunoștință care a lucrat la cel mai înalt nivel în lumea financiară, în special în Elveția, mi-a spus că după părerea sa, aceste 300 de familii sunt cele mai reptiliene de pe planetă, aceasta fiind singura explicație a apartenenței lor la acest grup select. Rhodes și-a început cariera în arta manipulării pe vremea când era student la Universitatea din Oxford, o instituție vestită pentru educarea personalului Frăției. Mentorul său a fost John Ruskin, un profesor de arte frumoase care a rămas o legendă până astăzi la Oxford. Ruskin era adeptul declarat al puterii centralizate și al apropierei de către stat a tuturor mijloacelor de producție și de distribuție. Ideile sale au stat până de curând la baza filozofiei oficiale a Partidului Laburist din Marea Britanie, fiind incluse și în opera lui Karl Marx și Friedrich Engels, motiv pentru care au fost adoptate ca fundament al comunismului marxist care avea să pună în curând stăpânire pe țările din Europa Centrală. Majoritatea cercetătorilor consideră că Ruskin a avut legături cu Illuminati bavarezi și că el a stat la baza creării Societății Fabian, o altă operațiune a Frăției care manipulează și la ora actuală Partidul Laburist din Marea Britanie, și nu numai. Ruskin a fost un adept al lui Platon, la fel ca majoritatea clonelor Frăției precum Rhodes, Engels, Weishaupt, Rothschild-zii și asociatul celor din urmă, Moses Mendelssohn, unul din principalii manipulatori din spatele Revoluției Franceze. Rhodes era atât de fascinat de Ruskin încât i-a copiat de mână discursul inaugural și l-a păstrat de-a lungul întregii vieți, avându-l la el oriunde s-ar fi dus. Ruskin a avut un impact

extrem de puternic asupra multor studenți de la Oxford și Cambridge, care aveau să joace mai târziu un rol decisiv în manipulările din secolul XX. Printre ei se număra și bancherul controlat de Rothschild-zi, Alfred Milner.

Deși Rhodes era șeful Mesei Rotunde, controlul real era exercitat de Rothschild-zi și de alte linii genealogice precum Astor-ii și Cecil-ii. Familia Astor a fost una din marile finanțatoare ale unor organizații ale Frăției precum Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale, iar Waldorf Astor a fost unul din liderii acestuia. Astor-ii erau nucleul unui grup cunoscut sub numele de Cliveden Set, numit după domeniul Cliveden, situat nu departe de castelul Windsor. Numele de Astor derivă de la cel al zeiței antice Ashtoreth. Din rândul familiei Cecil făcea parte Lordul Salisbury (Com 300), primul ministru britanic și secretarul însărcinat cu afacerile externe pe vremea când Masa Rotundă pune la cale Războiul Barilor din Africa de Sud, în care au murit zeci de mii de bărbați, femei și copii. Mulți dintre aceștia au murit în taberele de concentrare ale francmasonului Lord Kitchener (Com 300). Lordul Salisbury era prieten apropiat cu Winston Churchill, un alt lider al Frăției care avea să fie folosit cu mare succes în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Manipularea și genocidul provocate de Rhodes și de Masa Rotundă au avut drept scop asigurarea controlului asupra rezervelor de substanțe minerale din Africa de Sud, care continuă să fie deținut și la ora actuală de către familia Oppenheimer. Chiar Uniunea Africii de Sud a fost creată de Masa Rotundă în urma unei campanii conduse de bancherul și omul lui Rothschild, Alfred Milner (Com 300), care avea să devină noul lider al societății secrete după moartea lui Rhodes în anul 1902. Rhodes a lăsat prin testament fonduri care să sprijine activitatea Mesei Rotunde, dar principalii finanțatori ai acesteia au rămas Rothschild-zii. Testamentul a lăsat o sumă considerabilă de bani pentru finanțarea unui proiect numit Bursele Rhodes. Comitetul acestei instituții acordă burse câtorva studenți (din alte țări) aleși pe sprânceană de către Frăție, permițându-le să fie educați la Universitatea Oxford, pentru a fi îndoctrinați în Agenda „guvernului mondial”. Proporția studenților care au primit aceste burse și care se întorc în țările lor de origine, primind posturi în structurile de putere, este remarcabilă. De aceea, procesul de selecție a lor ține în mod decisiv seama de istoria lor genetică. Spre exemplu, cel mai faimos student al bursei Rhodes din lumea

modernă este Bill Clinton, fostul Președinte al Statelor Unite. Principalul șef al ambelor sale campanii electorale a fost un alt bursier Rhodes, George Stephanopoulos. Liderii viitorului sunt aleși din timp și educați de la vârste fragede, uneori chiar de la naștere, așa cum vom vedea imediat. Un alt bursier Rhodes a fost Fred Franz, fostul președinte al Societății Turnul de Veghe (Martorii lui Iehova), care a refuzat însă să accepte educația primită la Oxford, servind Frăția prin înlocuirea liderului organizației Martorii lui Iehova, francmasonul Charles Taze Russell, care a fost ucis în cadrul unui ritual ținut de Halloween, în anul 1916. Revista Martorilor lui Iehova, Turnul de Veghe, nu conține decât imagini subliminale și simboluri ezoterice. George Eastbrooks, cel care le-a predat serviciilor secrete britanice cursuri de hipnotism și control al minții, a fost de asemenea un bursier Rhodes.

Până în anul 1915 au fost create și alte filiale ale Mesei Rotunde în Africa de Sud, Canada, Statele Unite, Australia, Noua Zeelandă și India. În Statele Unite, Masa Rotundă a fost reprezentată, la fel ca în celelalte societăți secrete, de liniile genealogice și familiile de bancheri sosite din Europa, precum Rockefeller-ii, J.P. Morgan și Edward Harriman, deși, așa cum am văzut, chiar și aceștia erau simple marionete în mâinile altor puteri mai presus decât ei. Ei s-au folosit de banii lui Rothschild și ai lui Payseur pentru a-și construi imperii uriașe prin care au instituit controlul asupra sistemului bancar, al lumii afacerilor, petrolului, oțelului, etc., conducând economia Statelor Unite, la fel cum procedează Openheimer-ii în Africa de Sud. Toate aceste filiale se subordonează însă centrului de control operațional din Europa, în special din Londra. Aceste familii americane, supranumite „*Establishment*”-ul de pe coasta de est”, reprezintă principala forță care se ascunde în spatele uneia din cele mai sinistre societăți satanice americane, numită *Skull and Bones* (n.n. craniu și oase), cu sediul într-un mausoleu cu ferestre zidite situat în campusul Universității Yale din Connecticut, cunoscut sub numele de „Mormântul”. În timpul semestrelor, studenții aleși pe sprânceană care fac parte din această organizație se întâlnesc aici de două ori pe săptămână. Societatea face parte din vasta rețea de organizații secrete în rândul cărora s-au numărat de-a lungul timpului templierii, francmasoneria și Masa Rotundă. Simbolul craniului și al oaselor încrucișate este asociat cu ceremoniile cavalerilor templieri și ale altor

grupuri ale Frăției care au inspirat această societate secretă ai cărei membri beau sânge și practică ritualuri sataniste. Alte universități ale Frăției din Statele Unite, precum Harvard, au societăți secrete similare, dar *Skull and Bones* rămâne de departe cea mai influentă. O rețea de același tip funcționează și în Marea Britanie la Oxford, Cambridge, Edinburgh și alte universități. Se crede că societatea *Skull and Bones* a fost creată în SUA acum mai bine de 150 de ani, sub numele de Capitolul 322 al unei societăți secrete germane, cunoscută și ca Frăția Morții. Dat fiind că George Bush este unul din membrii ei, nu-mi pot imagina un nume mai potrivit. Ce se știe absolut sigur este că societatea *Skull and Bones* a fost creată între anii 1832-33 de un grup care i-a inclus pe Daniel Coit Gilman, cel care a creat fundațiile Frăției scutite de la plata impozitelor, precum Rockefeller Foundation și Carnegie Endowment for International Peace. Alți fondatori ai societății *Skull and Bones* au fost: generalul William Huntington Russell și Alfonso Taft, cel din urmă aparținând unei familii americane faimoase. Taft a fost secretar însărcinat cu războiul în administrația Grant, iar fiul său, William Howard Taft, a fost singurul om din istoria Statelor Unite care a îndeplinit simultan funcția de Președinte și pe cea de șef al departamentului justiției. La fel ca și Russell-ii, Taft-ții sunt una din liniile genealogice înrudite cu George Bush, membru al aceleiași societăți *Skull and Bones*. Această societate este profund rasistă și a fost finanțată din banii obținuți din traficul de droguri coordonat de Russell-i. Societatea este încorporată în Trustul Russell, iar ceremoniile sale de inițiere sunt ținute pe o insulă de pe râul St Lawrence aflată în proprietatea Asociației Trustului Russell. Cea mai mare parte a terenului pe care este construită Universitatea Yale se află în proprietatea aceleiași asociații.

Familia Russell și-a făcut averea din traficul cu opiu adus din Turcia în China în timpul războaielor opiului, când Frăția-Nobilimea Neagră din Londra a invadat China cu droguri care creează dependență. Mai târziu, Russell-ii s-au unit cu alte familii precum Coolidge și Delano (propus pentru Com 300), care au dat Președinții SUA Calvin Coolidge și Franklin Delano Roosevelt. Russell-ii obișnuiau să arboreze pe vasele pe care transportau drogurile steagul cu craniul și oasele încrucișate, iar Societatea *Craniu și oase* continuă tradiția comerțului cu droguri prin oameni precum George Bush, unul din marii baroni ai

drogurilor din America de Nord. Această Societate este dominată de 20-30 de familii care provin de pe Coasta de Est. Marea majoritate pretind că se trag din aristocrația britanică (lucru adevărat) și că au linii genetice care merg până la primele familii „puritane” care au sosit în America prin anii 1630-1660, în timpul politicii de emigrare inspirată de Francis Bacon și de acoliții săi. Aceste familii au dispus de la bun început de putere financiară, sau s-au asociat prin căsătorie cu marii moguli precum Rockefeller-ii și Hariman-ii. Principalul criteriu de admitere în Societatea *Skull and Bones* este cel genetic. Altfel spus, numai cei care sunt suficient de reptilienici pot adera la această societate. Principalii jucători în procesul de manipulare din secolul XX au fost inițiați în Societatea *Skull and Bones* pe când erau studenți la Yale. Printre ei s-a numărat Averell Harriman, fiul lui Edward și unul din cei mai activi manipulatori ai Frăției până la moartea sa din anul 1986. Tatăl lui George Bush, Prescott Bush, a fost și el un membru al societății *Skull and Bones*, rămânând legendar pentru devalizarea mormântului șefului apaș Geronimo, căruia i-a luat craniul, pe care l-a dus la sediul societății din Yale pentru ceremoniile acesteia (vezi *Și adevărul vă va face liberi*). Prescott Bush a făcut avere în cadrul imperiului Harriman (Payseur/Rothschild), și l-a finanțat mai târziu pe Adolf Hitler.

Așadar, la începutul secolului XX situația se prezenta astfel: cartierul general operațional al Frăției era situat la Londra. El a creat un grup de elită numit Masa Rotundă, cu filiale în toată lumea. Prin intermediul acesteia, dar și al celorlalte societăți secrete asociate, al băncilor, afacerilor, ziarelor și oamenilor politici, a controlat Statele Unite, Canada, Africa de Sud și alte țări africane, Australia, Noua Zeelandă, India, o mare parte din Orientul Îndepărtat, inclusiv Hong Kong-ul, și spații întinse din restul lumii, grupate sub titlul de „Imperiu Britanic”. Unul din rolurile principale în această rețea l-a jucat familia regală engleză, condusă după moartea reginei Victoria de fiul francmason al acesteia, Edward VII, urmat după moartea sa în anul 1910 de George V Edward. În asociere cu prietenii săi din City-ul londonez, aparținând Nobilimii Negre, acesta a sporit considerabil averea personală a familiei regale. Pentru a-și ascunde originea germană, familia regală și-a schimbat numele în timpul ororilor din Primul Război Mondial din Saxa-Coburg-Gotha în Windsor. Aceasta a fost rețeaua globală

de la începutul secolului XX, care a pregătit scena pentru manipularea grotescă ce a urmat în acest secol. Voi descrie pe scurt aceste evenimente în capitolul de față, dar pentru o viziune mai detaliată, vă recomand cartea mea anterioară, *Și adevărul vă va face liberi*.

Primul Război Mondial

Frăția avea nevoie de un război general pentru a distruge *status quo*-ul global, astfel încât să poată reconstrui societatea de după război după chipul și asemănarea sa. Mecanismul de creare a problemei - reacție - găsire a soluției a funcționat impecabil. După Primul Război Mondial, puterea a rămas în mâinile unui număr mai mic de oameni decât înainte. Guvernul britanic și cel american de după război erau controlate în totalitate de Masa Rotundă. Printre membrii din Marea Britanie ai acestei organizații se numărau: Alfred Milner (Com 300) și Lord Balfour (Com 300), iar printre cei americani se afla colonelul House (Com 300), cel care i-a dictat politicile Președintelui Woodrow Wilson. În Germania, șeful oficial al statului era Împăratul Wilhelm II, înrudit cu familia regală britanică ce avea să devină în curând cunoscută sub numele de Windsor. Principalul colaborator al lui Wilhelm era șeful francmasonilor din Germania, Otto von Bismark, arhitectul Imperiului German, alături de alți francmasoni, proveniți din alte linii genealogice. Cancelarul lui Wilhelm a fost Bethmann-Hollweg, membru al familiei de bancheri Bethman din Frankfurt și văr cu Rothschild-zii. Bancherul personal al lui Wilhelm era Max Warburg, fratele lui Paul și al lui Felix, cei care au contribuit la crearea Rezervei Federale. Între timp, Rothschild-zii cumpăraseră agenția de știri germană, Wolff, pentru a controla fluxul informațiilor care ajungeau la poporul german, dar și dinspre Germania către restul lumii. Unul din directorii executivi ai agenției Wolff era chiar... Max Warburg. Mai târziu, Rothschild-zii aveau să cumpere acțiuni la agenția de presă Havas din Franța și la agenția Reuters din Londra (agențiile de presă sunt cele care furnizează „știrile” către celelalte organizații media). Declanșarea războiului avea nevoie doar de un incident care să justifice ostilitățile. Acest incident a fost asigurat de un agent al societății secrete sârbe numită Ordinul Mâinii Negre, care l-a asasinat pe arhiducele Ferdinand, moștenitorul tronului austro-ungar, pe data de 28 iunie

1914. Exact în aceeași zi, în Rusia s-a încercat un atentat la viața celui mai de încredere consultant al țarului, Grigori Iefimovici Rasputin, care nu susținea războiul. Ordinul Mâinii Negre s-a format în anul 1911 ca un Ordin al Morții, având ca sigiliu un pumn încleștat ținând un craniu și două oase încrucișate, lângă care se afla un pumnal, o bombă și o sticlă de otrăvă. O imagine cât se poate de drăguță! Din câte se pare, liderii Ordinului Mâinii Negre s-au întâlnit în luna ianuarie 1914 cu francmasonii francezi și cu cei ai Marelui Orient la hotelul St Gerome din Toulouse, pentru a pune la cale asasinarea din Sarajevo. Asasinii propriu-ziși, conduși de Gavrilo Princip, erau bolnavi de tuberculoză și oricum nu mai aveau mult de trăit. Erau patrioți naivi, convinși prin manipulare că ceea ce făceau va servi mișcării naționale sârbe, deși adevăratul scop a fost implementarea unei Agende a Frăției de care probabil nici măcar nu știau că există. La fel se petrec lucrurile cu asasinii și teroriștii din întreaga lume și din toate timpurile.

Filialele germane ale Frăției au început ostilitățile, iar cele din restul Europei au reacționat. Soldații care au luptat efectiv în acest război au fost simpli pioni într-un joc pe care nu l-au înțeles. Într-o singură bătălie, o jumătate de milion de oameni au murit în tranșeele din nordul Franței. A fost un adevărat carnagiu, într-o regiune care reprezintă un pământ sacru pentru sataniștii și băutorii de sânge care conduc această lume și care privesc aceste victime ca pe un ritual de sacrificare în masă pe care îl aduc ca ofrandă reptilienilor. Războiul a fost creat prin mecanismul clasic de creare a problemei – reacție – găsire a soluției. Aceeași tehnică a fost folosită pentru a atrage în război Statele Unite. În campania electorală, Woodrow Wilson le-a promis americanilor că nu va permite intrarea în război a Statelor Unite. Dacă nu le-ar fi făcut această promisiune, nu ar fi fost ales niciodată. El cunoștea însă foarte bine Agenda Frăției, așa că în anul 1916 vasul american de pasageri Lusitania a fost scufundat. Pretextul a fost suficient pentru ca America să intre în război, la fel cum asasinarea arhiducelui Ferdinand a fost pretextul Germaniei pentru a declanșa războiul, iar atacarea portului Pearl Harbour de către japonezi în anul 1941 i-a permis președintelui de atunci al Statelor Unite, Franklin Delano Roosevelt, să forțeze intrarea Americii în cel de-al Doilea Război Mondial. Se pare că unul din membrii uneia din liniile

genealogice importante, Alfred Gwynne Vanderbilt, se afla pe Lusitania atunci când s-a scufundat. Deși i s-a trimis o telegramă să nu se urce pe acel vas, aceasta nu a ajuns la el. Șeful Departamentului SUA pentru Industriile de Război a fost un alt exponent important al Frăției în secolul nostru. Numele acestuia era Bernard Baruch (Com 300). El nu s-a sfiit să declare că: „are probabil mai multă putere în acest război decât orice al om...”. Baruch și Mandel erau cele două persoane care luau deciziile de zi cu zi în filiera americană a Societății Mesei Rotunde.

Prin anii 50, o nouă confirmare a modului în care a fost manipulat Primul Război Mondial a venit în urma unei investigații a Congresului SUA care a luat în vizor fundațiile „scutite de taxe” din Statele Unite, printre care Rockefeller Foundation, Ford Foundation și Carnegie Endowment for International Peace. Investigatorii au descoperit că aceasta din urmă a contribuit la manipularea războiului! Acesta este un alt aspect important de remarcat: Frăția își numește organizațiile astfel încât populația să creadă că scopul lor este opus celui pe care îl au de fapt. Spre exemplu, dacă vrei să faci trafic de droguri fără a fi suspectat, cea mai bună acoperire este o agenție anti-drog. Dacă vrei să distrugi natura și viața în sălbăticie, o poți face printr-o agenție de protecție a mediului înconjurător și a animalelor. Dacă vrei să faci ritualuri satanice, se recomandă o instituție a bisericii creștine. Investigația Congresului, condusă de Comitetul Reece, a descoperit că aceste fundații aveau comitele de conducere mai mult sau mai puțin comune și că finanțau „educația” și „știința” pentru a-și promova propria Agendă de centralizare a puterii globale. De pildă, rezultatele „cercetărilor” științifice erau convenite înainte ca finanțarea să fie acordată. Dacă oamenii de știință nu acceptau aceste condiții, nu primeau finanțarea. De altfel, aceasta este una din principalele modalități prin care cunoașterea științifică este suprimată. La ora actuală există cunoașterea necesară pentru ca nimeni să nu mai sufere de foame pe această planetă și pentru a scăpa de tehnologia poluantă și înalt consumatoare de energie, dar ea nu este luată în calcul de interesele care conduc lumea. Descoperirile Comitetului Reece legate de Primul Război Mondial au apărut în urma investigării Fundației Carnegie pentru Pace Internațională. Directorul științific al comisiei, Norman Dodd, povestește în raportul său că

cineva a pus la o ședință a șefilor fundației Carnegie următoarea întrebare:

„Există vreun alt instrument mai eficient decât războiul dacă vrei să schimbi viața unui întreg popor?’ Toată lumea a fost unanim de acord că nu există, așa că s-a trecut la următoarea întrebare: ,Cum facem să implicăm Statele Unite în acest război?’”

După care, Dodd continuă:

„Au pus apoi următoarea întrebare: ,Cum procedăm pentru a controla mașinăria diplomatică a Statelor Unite?’ Răspunsul a fost simplu: ,Trebuie să controlăm Departamentul de Stat’. Am înțeles astfel ce s-a întâmplat când am descoperit că Fundația Carnegie a ajuns să controleze printr-o agenție creată de ea toate numirile în posturi înalte din Departamentul de Stat. În cele din urmă, am intrat în război. Într-o altă ședință, ținută în anul 1917, aceiași directori ai fundației au avut tupeul să se felicite singuri pentru decizia pe care au luat-o cu doi ani în urmă, căci impactul războiului arăta că viața oamenilor s-a modificat într-adevăr dramatic, așa cum prevăzuseră. Au mers chiar mai departe, trimițându-i domnului Wilson o telegramă în care îi recomandau să aibă grijă ca războiul să nu se termine prea repede”.

Dodd a mai spus că persoana care s-a ocupat de investigație, Kathryn Casey, a descoperit și alte procese verbale din care rezulta că șefii fundației Carnegie urmăreau să împiedice revenirea americanilor la viața de dinainte de război. La urma urmei, schimbarea modului de viață al populației fusese însuși scopul războiului. Dodd a spus:

„Au ajuns la concluzia că pentru a preveni revenirea la modul de viață de dinainte de război, cea mai bună cale este de a controla procesul educativ. Au apelat atunci la cei de la fundația Rockefeller, cărora le-au cerut: ,Sunteți de acord să preluați voi controlul asupra educației și al tematicii școlare?’ Ceilalți au fost de acord. Împreună, ei au stabilit că cea mai bună cale era de a schimba felul în care se predă în școli istoria Statelor Unite. În acest scop, au apelat la cel mai mare istoric

american la vremea respectivă și i-au cerut să modifice perspectiva asupra istoriei”.

Așa se explică de ce nu poți afla ce s-a întâmplat de fapt citind cărțile oficiale de istorie. Acestea nu spun decât ce dorește Frăția să aflați. Aceste informații contrafăcute le sunt predate copiilor și tinerilor din școli și universități sub numele de „educație”. Aceleași transformări le-au suferit și celelalte materii. Această este „educația” pe care o primesc tinerii americani, ai căror părinți muncesc o viață întreagă pentru a le-o putea oferi. Ei strâng cureaua și fac economii pentru ca progeniturile lor să fie îndoctrinate, nu educate. Scopul Primului Război Mondial a fost de a remodela lumea după imaginea dorită de reptilienii. Cei care s-au adunat în anul 1919 la Versailles (din nou lângă Paris!) pentru a decide ce se va întâmpla după război au fost chiar cei care l-au provocat. Locul ales nu a fost întâmplător. Palatul Versailles este cunoscut sub numele de Palatul Regelui Soare. Liderii „victorioși” care s-au prezentat la Versailles au fost Woodrow Wilson, Președintele Statelor Unite, Lloyd George (Com 300), primul ministru al Marii Britanii, și Georges Clemenceau, primul ministru al Franței. Ce se întâmpla însă în spatele scenei? Wilson era „sfătuit” de colonelul Mandel House (Com 300) și de Bernard Baruch (Com 300), cei doi reprezentanți de frunte ai lui Rothschild și ai Societății Mesei Rotunde, Lloyd George era sfătuit de Alfred Milner (Com 300), liderul oficial al Mesei Rotunde, și de Sir Phillip Sassoon, un descendent direct al lui Mayer Amschel Rothschild; iar Clemenceau îl avea drept consultant pe Georges Mandel, ministrul său de interne, al cărui nume real era Jeroboam Rothschild. Din Comisia Americană pentru Negocierile de Pace mai făceau parte: frații Dulles (a căror reputație sinistră este bine cunoscută); Paul Warburg; Thomas Lamont, din partea lui J.P. Morgan (Payseur); Robert Lansing, secretarul de stat și unchiul celor doi frați Dulles; și Walter Lippman (Com 300), fondatorul filialei americane a Societății Fabian. Toți erau membri ai unor linii genealogice reptiliene. Din delegația germană făcea parte Max Warburg, fratele lui Paul Warburg, aflat în tabăra americană! Gazda conferinței era baronul Edmund de Rothschild, care milita pentru crearea unui stat evreiesc în Palestina. Conferința de Pace de la Versailles i-a confirmat de altfel acceptarea cererii sale. Acestea sunt informații precise, dar nu le veți găsi în nici una din cărțile oficiale de istorie. Conferința a

decis, între altele, înființarea Tribunalului Penal Internațional de la Haga, în Olanda, și a Ligii Națiunilor, prima încercare a Frăției de a crea o organizație globală care să se transforme treptat într-un guvern mondial. Prima versiune a actului de înființare a Ligii Națiunilor a fost redactată de colonelul House, același om care i-a redactat lui Woodrow Wilson faimoasele sale „paisprezece puncte” pe care le-a atins la Conferința de la Versailles. Cu niște ani în urmă, House a scris un roman intitulat *Philip Dru: Administrator*. Mai târziu, a recunoscut că ceea ce a prezentat în roman ca ficțiune s-a petrecut de fapt în realitate. În carte, care a fost publicată sub anonimat cu doi ani *înainte* de declanșarea Primului Război Mondial, el a propus înființarea unei organizații numite... Liga Națiunilor. Războiul nu a fost altceva decât un complot menit să ducă mai departe Agenda Frăției, deși a costat viețile a milioane de oameni. Liga Națiunilor nu a avut succes, dar ambiția Frăției s-a împlinit până la urmă, prin înființarea Organizației Națiunilor Unite, în anul 1945. Ce-i drept, a mai fost necesar un război pentru asta!

Revoluția Rusă / Războiul Rece

Revoluția Rusă, declanșată în anul 1917, în timpul Primul Război Mondial, a condus la apariția Uniunii Sovietice, iar mai târziu a unui așa-numit „Război Rece”. Unul din principalele instrumente de care se folosește Frăția pentru a-i manipula pe oameni constă în crearea unor monștri care să-i sperie pe aceștia. Așa au procedat și cu comunismul din Uniunea Sovietică și China. Ierarhia politică a celor două țări a făcut parte integrantă din rețeaua societăților secrete și liniilor genealogice ale Frăției, dar, ca de obicei, marea majoritate a oamenilor nu știu aceste lucruri. Opinia publică internațională a crezut tot timpul că liderii americani și cei sovietici se opun unii altora pentru că o țară era capitalistă, iar cealaltă comunistă. Nimic mai puțin adevărat. Cele două conducători sunt carteluri aparent diferite, dar în ultimă instanță sunt conduse de aceiași oameni. Comunismul a fost creat de Wall Street și de City-ul londonez, cu scopul de a crea o stare generalizată de teamă și un conflict uriaș, astfel încât să-și poată impune mai ușor Agenda. Ca de obicei, au planificat totul îndelung, înainte de a trece la fapte. Manifestul Comunist a fost scris de Karl Marx și de

Friedrich Engels. Marx a fost studentul unui ocultist german, Bruno Bauer (Rothschild) și s-a însurat cu o descendentă a unei linii genealogice reptiliene din aristocrația scoțiană. O bună parte din scrierile sale sunt anti-semite, ceea ce poate părea contradictoriu, căci multă lume îl consideră evreu. Ei bine, nu a fost evreu. A fost doar un „arian” dintr-o linie genealogică ce și-a făcut datoria pentru cauză (cauza reptiliană, desigur). În toate aceste decenii, stânga politică l-a ridicat în slăvi pe Marx ca pe un „om al poporului”. În realitate, el a fost un om care a creat o închisoare pentru popoare. Acțiunea efectivă a început în Rusia, odată cu atragerea țarului în războiul împotriva japonezilor (printr-o manipulare a lui Rothschild), în anul 1905. Ramura europeană a Rothschild-zilor i-a împrumutat bani țarului pentru susținerea războiului, în timp ce ramura americană, Kuhn, Loeb and Company, i-a finanțat pe japonezi. Războiul a distrus economia rusă, ca să nu mai vorbim de faptul că împrumutul acordat de Rothschild-zi trebuia returnat, plus dobânzile de rigoare. Acest lucru a alimentat revolta populației, care se afla deja în fierbere. Când Primul Război Mondial a început și Rusia a intrat în conflict împotriva Germaniei, aprovizionarea armatei ruse cu armament de către companiile lui Rothschild precum Vickers Maxim au fost sistematic întârziate, ceea ce a condus la o revoltă a soldaților. Vickers Maxim era o companie controlată de Ernest Cassel, un asociat de afaceri al lui Kuhn, Loeb and Company, dar acționari majoritari erau Rothschild-zii. Fiica lui Ernest Cassel s-a măritat cu Lord Mountbatten (el însuși un Rothschild), cel care a aranjat căsătoria reginei Elisabeta cu nepotul său, prințul Philip. Interconexiunile liniilor genealogice reptiliene sunt pur și simplu fantastice.

Revoluția Rusă a pus capăt celor 300 de ani de domnie a familiei Romanov, perioadă care a început în secolul XVII cu venirea pe tronul Rusiei a lui Mihail Romanov. Se crede că acesta a fost sprijinit de ocultistul și rozicrucianul dr. Arthur Dee și de serviciile secrete britanice. Arthur Dee era fiul doctorului John Dee, astrologul de tristă reputație al reginei Elisabeta I. Oricum ar fi, aceste familii regale sunt subordonate Agendei, iar acum sosise timpul ca Romanovii de părăsească puterea. Același principiu s-a aplicat și dinastiilor Habsburg și Hohenstaufen, cam în aceeași perioadă. Infrastructura necesară înlăturării Romanovilor de la putere era de mult

creată, francmasonii, rozicrucienii și alte grupări secrete înflorind în Rusia încă de la jumătatea secolului al XVIII-lea. Prima tentativă de înlăturare a Romanovilor a fost făcută de Alexander Kerenski, un francmason finanțat de Wall Street și de Londra. Un al doilea val de violențe, mult mai brutal, a fost condus de Leon Trotski și de Lenin. Trotski a părăsit Germania și s-a stabilit la New York, de unde a plecat în Rusia și s-a alăturat revoluției bolșevice. A intrat în Rusia cu un pașaport american pe care i l-a dat chiar Președintele Woodrow Wilson și avea la el 10.000 de dolari primiți de la familia Rockefeller. A fost întâmpinat în Rusia de Lenin, care a ajuns aici din Germania, într-un tren sigilat căruia i s-a acordat toată securitatea necesară și care a trecut prin Suedia și Elveția. Propaganda bolșevică a fost finanțată masiv de germani. În timp ce Lenin, Trotski și compania condamnau public „capitalismul”, ei erau finanțați de bancherii Frăției de pe Wall Street și din Londra, aceiași oameni care aveau să-l finanțeze mai târziu pe Hitler. În autobiografia sa, Trotski recunoaște că a primit o parte din aceste împrumuturi, multe dintre ele fiind aranjate de Alfred Milner (liderul Mesei Rotunde) și „Alexander” Gruzenberg (al cărui nume real era Michael), principalul agent bolșevic din Scandinavia și sfătuitor de taină al băncii new-yorkeze Chase National Bank, aflată în proprietatea lui J.P. Morgan (Payseur). Unul din cei mai activi agenți care au intermediat legăturile dintre bolșevici, Londra și Wall Street a fost Olof Aschberg, care a devenit cunoscut sub porecla de bancherul bolșevicilor. Banca sa se numea Nya Banken și fusese înființată în anul 1912, la Stockholm. Agentul londonez al lui Aschberg era North Commerce Bank, al cărei președinte era Earl Grey, un membru al Mesei Rotunde și prieten bun cu Cecil Rhodes. Un alt asociat apropiat al lui Aschberg era Max May, vice-președintele băncii Guaranty Trust a lui J.P. Morgan (Payseur), responsabil pentru operațiunile de peste ocean ale băncii.

În anul 1915 s-a creat Corporația Internațională Americană, cu scopul precis de a finanța revoluția rusă. Directorii acesteia reprezentau interesele Rockefeller-ilor, ale lui Kuhn, Loeb and Company (Rothschild-zilor), ale familiilor DuPont și Harriman, și ale Rezervei Federale. Printre acești directori s-a numărat și George Herbert Walker Bush, bunicul lui George Bush. Rothschild-zii au finanțat direct revoluția prin intermediul lui Jacob Schiff

de la Kuhn, Loeb and Company. Bancherii Frăției din Marea Britanie, Statele Unite, Rusia, Germania și Franța s-au întâlnit în Suedia în vara anului 1917 și au căzut de acord ca Kuhn, Loeb and Company să facă un depozit de 50 de milioane de dolari la o bancă din Suedia pentru uzul lui Lenin și Trotski. Într-un articol apărut în numărul din 3 februarie 1949 al revistei *The New York American Journal*, nepotul lui Jacob Schiff povestește că bunicul său le-a plătit celor doi „revoluționari” o sumă suplimentară de 20 de milioane de dolari. Plata sumei de 20 de milioane acordată bolșevicilor prin intermediul lui Elishu Root (avocatul lui Kuhn, Loeb and Company și fost secretar de stat al SUA) este înregistrată în arhiva Congresului, în data de 2 septembrie 1919. Această investiție nu numai că a urgentat implementarea Agendei Frăției, dar a adus și un profit de necrezut. Unii cercetători susțin că Lenin le-a plătit lui Kuhn, Loeb and Company, între 1918-1922, echivalentul în ruble al nu mai puțin de 450 de milioane de dolari. De altfel, această sumă nu însemna nimic prin comparație cu profiturile obținute mai târziu prin exploatarea bogățiilor naturale, ale economiei și populației Rusiei, ca să nu mai vorbim de jefuirea averii în aur a țarului și a activelor sale financiare, păstrate chiar în băncile care au finanțat revoluția (și furate tot de ele). La fel ca și restul lumii, Rusia a fost distrusă de reptilienii. Există mult mai multe lucruri care merită să fie spuse în legătură cu această poveste, dar am făcut acest lucru în lucrarea mea anterioară, *Și adevărul vă va face liberi*. Singurul lucru pe care am dorit să-l demonstrez în acest capitol a fost că revoluția rusă și tot ce a urmat după aceasta a fost doar o altă operație a Frăției.

Comunismul a fost apoi asmuțit împotriva fascismului (deși reprezentau același lucru), în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. La sfârșitul acestuia, teama de „monstrul” sovietic a fost folosită pe scară largă pentru a manipula în continuare evenimentele globale ale lumii și pentru a justifica enormele cheltuieli pentru înarmare, plătite companiilor de armament și aeronautice ale acelorași reptilienii. De aceea, aceștia au avut grijă să se asigure că Uniunea Sovietică se afla cel puțin la egalitate cu Statele Unite în cursa înarmării, dacă nu cumva chiar deasupra acestora, întreținând astfel sentimentul de teamă de ambele părți și justificând cheltuiea unor sume din ce în ce mai mari pentru cumpărarea de arme din ce în ce mai scumpe de la

companiile lor, „pentru a ține pasul cu rușii”. Războiul Rece a fost un exemplu clasic de manipulare. Occidentalii erau terifiați de Uniunea Sovietică, iar sovieticii de capitaliști, în timp ce ambele tabere erau controlate în secret de aceiași oameni. Această cursă a înarmărilor a condus la apariția bombei atomice în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, grație Proiectului Manhattan condus de Robert Oppenheimer. Proiectul Manhattan a fost susținut financiar de Institutul pentru Studii Avansate de la Universitatea Princeton (controlat de Frăție), vizitat regulat de Albert Einstein. Einstein, care a lucrat la crearea bombei atomice, a fost un asociat apropiat al lui Bernard Baruch și al Lordului Victor Rothschild (Com 300), omul care a controlat serviciile secrete britanice decenii la rând. Rothschild s-a folosit de contactele sale pentru a le furniza israelienilor planurile secrete de fabricare a armelor nucleare. Desigur, dacă Statele Unite ar fi deținut aceste arme devastatoare, iar rușii nu, nu ar fi putut exista un Război Rece, așa că proiectul tehnologic le-a fost transmis inclusiv acestora. Pavel A. Sudoplatov, fostul șef al biroului de contraspionaj însărcinat cu problema bombei atomice, a confirmat după război că Oppenheimer le-a furnizat datele necesare fabricării bombei atomice chiar în timpul războiului. Unul din cei care au lucrat la Proiectul Manhattan a fost fizicianul german Klaus Fuchs, care a fugit din Germania în Marea Britanie în anul 1933. Asociat al Lordului Victor Rothschild, Fuchs a fost condamnat mai târziu la 14 ani de închisoare, pe motiv că ar fi furnizat rușilor secrete militare referitoare la bomba atomică. Personal, știu de la oameni care au lucrat în serviciile secrete din Statele Unite, dar și din cercetările altor autori, că *know-how*-ul referitor la armele nucleare le-a fost transmis în permanență rușilor de către americani în timpul Războiului Rece, inclusiv prin Conferințele Pugwash inspirate de Einstein și de Bertrand Russell (Com 300), unul din membrii liniei genealogice Russell. Pugwash vine de la numele domeniului canadian al industriașului Cyrus Eaton, unde s-au ținut conferințele. Eaton și-a început cariera ca secretar al lui J.D. Rockefeller și a devenit partener de afaceri cu dinastia acestuia. În anul 1946, Bertrand Russell, un prieten al lui Einstein, a afirmat că națiunile trebuie forțate să renunțe la suveranitatea lor și să se supună dictaturii Statelor Unite, scop în care trebuie folosită teama de armele nucleare.

După decenii de teroare și sărăcie, a sosit în sfârșit timpul în care Agenda a permis țărilor din fostul bloc sovietic să se alăture Uniunii Europene și NATO, în conformitate cu planul impunerii unui guvern mondial și a unei armate unice. Acest lucru nu ar fi fost posibil dacă „imperiul malefic” al Uniunii Sovietice nu s-ar fi destrămat. De aceea, la momentul oportun a apărut pe scena politică Mihail Gorbaciov, un asociat și subordonat al celor doi manipulatori-șefi ai Frăției, Henry Kissinger și David Rockefeller. Misiunea acestuia era să joace rolul de „băiat bun” și să destrame Uniunea Sovietică. Zidul Berlinului a căzut și oamenii s-au bucurat, crezând că suflă un vânt al libertății. În realitate, nu era decât un nou pas pe calea către dominarea globală centralizată a lumii. Gorbaciov a părăsit scena politică, iar la ora actuală conduce fundația finanțată de Frăție care îi poartă numele, organizând conferințe prestigioase în care promovează cauza guvernului mondial. Cunosce oameni care m-au informat că și acesta este un reptilian care își schimbă forma.

Crearea statului Israel

Mulți oameni consideră că nucleul tuturor conspirațiilor este sionismul. Personal, nu sunt de acord. Ce-i drept, sionismul face parte integrantă din sistem, dar rețeaua Frăției este infinit mai vastă. Pe de altă parte, sionismul nu este tot una cu poporul evreu. El reprezintă o mișcare politică. Există foarte mulți evrei care nu îl susțin deloc, și nu sunt puțini ne-evreii care îl susțin din toată inima. A afirma că sionismul este totuna cu poporul evreu este ca și cum ai spune că Partidul Democrat este totuna cu poporul american. Și totuși, orice atac la adresa extremismului sionist este etichetat pe loc anti-semitism și anti-evreism. Ce tupeu sfidător! Așa cum Republica Sud-Africană este în realitate fieful clanului Oppenheimer, Israelul este de fapt Statul lui Rothschild. Sionismul a fost creația Rothschild-zilor (în numele Frăției) și nu înseamnă altceva decât SION-ism, o formă a religiei solare a reptilo-arienilor. Sionismul a fost folosit ca armă pentru preluarea Palestinei din mâinile arabilor din două motive. Pe de o parte, acesta este un pământ sacru pentru reptilo-arieni, care face legătura cu leviții și cu strămoșii lor din lumea antică. În plus, furtul unei țări arabe le-a permis acestora un șir de oportunități nesfârșite pentru a crea o stare de

conflict și diviziune în Orientul Mijlociu, metodă extrem de eficientă în manipularea statelor arabe mari proprietare de petrol. Momentul crucial al planului lui Rothschild de a crea statul Israel a fost Declarația Balfour prin care secretarul însărcinat cu afaceri externe al Marii Britanii, Lord Arthur Balfour, a anunțat la data de 6 noiembrie 1917 că Marea Britanie susține cererea evreilor de a-și crea o țară pe teritoriul Palestinei. Conferința de Pace de la Versaille, dominată în întregime de Rothschild-zi, a confirmat această aprobare. Mare surpriză! În fond, ce a fost această Declarație Balofour? Ea nu a fost citită în fața Parlamentului din Palatul Westminster, ci a fost o simplă scrisoare a Lordului Balfour (Com 300), un membru al cerului interior al societății secrete a Mesei Rotunde, adresată Lordului Lionel Walter Rothschild (Com 300), finanțatorul Mesei Rotunde! Altfel spus, a fost o scrisoare transmisă de la un membru la altul ai aceleiași societăți secrete. Rothschild era un reprezentant al Societății Engleze a Sioniștilor, înființată cu banii clanului Rothschild. Majoritatea cercetătorilor cred că scrisoarea lui „Balfour” a fost scrisă de fapt chiar de Lordul Rothschild, împreună cu Alfred Milner (Com 300), farul călăuzitor al Mesei Rotunde, făcut președinte al gigantului minier Rio Tinto Zinc de același Lord Rothschild. Rio Tinto are numeroase activități în Africa de Sud, iar una din acționarele sale este regina Angliei. Arabii din Palestina au fost folosiți în lupta împotriva turcilor din timpul Primul Război Mondial, sub comanda englezului T.E. Lawrence (Lawrence al Arabiei), promițându-li-se în schimb suveranitatea deplină. Lawrence a știut de la bun început că planul Frăției era să înființeze un stat „evreu” (khazarian) în Palestina. Prieten apropiat cu Winston Churchill, el a recunoscut mai târziu acest lucru:

„Am riscat să fiu expus ca mincinos, având convingerea că ajutorul arab era necesar pentru o victorie ieftină și ușoară în Orient, și că este mai bine să câștigăm și să ne călcăm cuvântul decât să pierdem... Păcălirea arabilor a fost principalul nostru instrument pentru câștigarea războiului din Orientul Mijlociu. De aceea, i-am asigurat că Anglia își va ține cuvântul în litera și spiritul lui. Inspirați de aceste cuvinte, arabii au făcut niște lucruri minunate. Cât despre mine, în loc să mă simt mândru de ceea ce făceam împreună, am simțit tot timpul o stare de amărăciune și de rușine”.

Acesta a fost modul de operare al reptilo-arienilor de mii de ani și până în prezent. Rothschild-zii au fost cei care au finanțat primele migrații ale „evreilor” în Palestina. Tot ei i-au finanțat mai târziu pe Hitler și pe naziștii săi, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în care evreii, ȣiganii, comuniștii și alte categorii sociale au fost tratați în maniera cea mai odioasă cu putință. Rothschild-zii au fost cei care s-au folosit după terminarea războiului de simpatia întregii lumi față de „evreii” pe care i-au exploatat fără milă pentru a-și justifica pretenția de a prelua statul Palestina. Tot ei au finanțat grupurile teroriste „evreiești” care au asigurat crearea statului Israel prin crime și teroare. Rothschild-zii i-au finanțat și i-au manipulat pe acești teroriști, numindu-i în pozițiile cheie ale noului stat, printre ei numărându-se și primii miniștri succesivi Ben-Gurion, Shamir, Begin și Rabin. Aceștia oameni și-au petrecut tot restul vieții condamnând terorismul altora, cu o ipocrizie pe care nu o pot crede decât oamenii cei mai naivi. Lordul Victor Rothschild, șeful serviciilor secrete britanice, a fost cel care a transmis Israelului *know-how*-ul necesar pentru construirea de arme nucleare. Rothschild-zii au fost cei care au controlat și au deținut proprietatea asupra Israelului încă de la crearea acestuia, dictându-i politicile pe care le doreau, de atunci și până în prezent. Rothschild-zii și celelalte societăți secrete ale Frăției au fost cei care au ascuns faptul confirmat chiar de istoricii „evrei” că marea majoritate a poporului „evreu” din Israel își are de fapt originea genetică în Munții Caucaz, neavând nimic de-a face cu țara pe care o ocupă în prezent. Poporul evreu a fost sacrificat pe altarul lăcomiei și setei de putere a Rothschild-zilor, dar chiar și aceștia din urmă își primesc ordinele de la o autoritate superioară, localizată, din câte bănuiesc, undeva în Asia. Orientul Îndepărtat dictează cartierului operațional din Londra ce trebuie să facă. În ultimă instanță, întregul proces este orchestrat din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Pentru informații suplimentare referitoare la aceste afirmații, vă recomand din nou lucrarea mea anterioară, *Și adevărul vă va face liberi*.

Cel de-al Doilea Război Mondial

La Conferința de Pace de la Versailles din anul 1919 s-au luat o serie de decizii care aveau să culmineze cu

genocidul cunoscut sub numele de al Doilea Război Mondial. Mai întâi de toate, reparațiile cerute poporului german au fost atât de fantastice încât Republica de la Weimar creată după război nu a avut nici o șansă de supraviețuire economică. Lucrurile s-au desfășurat exact așa cum au fost planificate. Haosul economic creat cu intenție a fost o problemă masivă, care impunea găsirea unei soluții, iar soluția a fost Adolf Hitler. O a doua hotărâre importantă, luată într-o ședință secretă a colaboratorilor de la Versailles, ținută la Hotel Majestic din Paris, a constat în crearea unor organizații asociate cu Masa Rotundă. Prima a fost creată în anul 1920, odată cu apariția Institutului pentru Afaceri Internaționale, cunoscut și sub numele de Chatham House, la numărul 10 din St James Square din Londra. Șeful oficial al acestui institut este regele sau regina Angliei, motiv pentru care în anul 1926 a primit numele de Institut Regal. Filiala sa americană, Consiliul pentru Relații Străine (*Council on Foreign Relations - CFR*), a apărut în anul 1921 și a fost alcătuită din membri ai Mesei Rotunde. CFR a fost finanțat de Rockefeller-i, și nu numai. Aceste organizații se adăugau vastei rețele a Frăției, având scopul de a controla încă și mai complet politicile Marii Britanii și Statelor Unite, și prin intermediul acestora lumea întreagă. Practic, vorbim de aceeași organizație sub nume diferite. Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale (*RIIA - Royal Institute of International Affairs*) era alcătuit din prietenii lui Cecil Rhodes și din alte nume care ne sunt deja familiare, inclusiv Astor-ii. A fost finanțat de la început și până astăzi de o listă interminabilă de corporații globale și grupuri de mas-media conduse de familiile liniilor genealogice. Le enumăr pe toate în *Și adevărul vă va face liberi*.

Institutul Regal are legături cu nivelele la vârf ale scenei politice, ale lumii afacerilor, sistemului bancar, mas-mediei, etc. Spre exemplu, una din figurile sale centrale a fost maiorul John Jacob Astor (Com 300), director al Hambros Bank și proprietar (după anul 1922) al ziarului *Times*. Printre ceilalți membri fondatori s-au numărat: Sir Abe Bailey, proprietarul Transvaal Mines din Africa de Sud, care a colaborat cu Alfred Milner pentru declanșarea Războiului Barilor, și John W. Wheeler-Bennett, consultantul de mai târziu al generalului Eisenhower în ultimii doi ani decisivi ai celui de-al Doilea Război Mondial, când se făceau deja planurile pentru felul

în care va arăta lumea după război. Institutul are conexiuni cu universitățile Oxford și Cambridge și cu London School of Economics, la care au fost educați mulți dintre „radicalii stângii” politice. Cartea de tristă reputație a lui Adolf Hitler, *Mein Kampf*, a fost scrisă în realitate de generalul maior Karl Haushofer, care a recunoscut că una din sursele principale din care s-a inspirat a fost Halford J. MacKinder, unul din directorii de la London School of Economics. La fel ca în cazul Mesei Rotunde, au fost create filiale ale Institutului Regal în Australia, Canada, Noua Zeelandă, Nigeria, Trinidad-Tobago și India (în această țară, filiala este cunoscută sub numele de Consiliul pentru Afaceri Mondiale). Filiala americană, Consiliul pentru Relații Externe (CFR) și-a stabilit sediul la Harold Pratt House, pe 58 East 68th Street, în New York, fosta reședință a familiei Pratt, ai cărei membri erau prieteni apropiați cu Rockefeller-ii. Crearea CFR a fost organizată de coloneul Mandel House, J.P. Morgan (Payseur), clanul Rockefeller și asociații acestora. În scurt timp, CFR-ul a ajuns să dețină controlul integral asupra Statelor Unite, lucru valabil și la ora actuală. Dacă îi analizați componența, îi veți regăsi pe fruntașii săi în toate instituțiile care controlează viețile americanilor, inclusiv în cele ale educației. La fel ca și Masa Rotundă pe timpuri, aceste organizații sunt alcătuite din cercuri exterioare și un cerc interior. Cercul interior este singurul care cunoaște integral Agenda, lucrând non-stop pentru îndeplinirea acesteia. Următorul cerc cunoaște doar parțial Agenda, lucrând pentru îndeplinirea ei în domeniul său de referință. Al treilea cerc nu cunoaște mare lucru din Agendă, dar este manipulat să ia deciziile „corecte” în domeniile sale de influență, fără să știe care sunt motivele reale care se ascund în spatele acestor decizii. Amiralul Chester Ward, fost judecător general al marinei americane, a fost membru în CFR timp de 16 ani. El a declarat la un moment dat că scopul organizației era: „... supunerea suveranității și independenței naționale a Statelor Unite unui guvern mondial atotputernic”. În cartea sa, *Kissinger pe canapeaua psihiatrului*, scrisă în colaborare cu Phyllis Schafly, Ward scrie:

„... dorința de a ceda suveranitatea și independența Statelor Unite prevalează în rândul marii majorități a membrilor anumitor grupări, dar mai ales în rândul conducătorilor acestora, care alcătuiesc la ora actuală o organizație cu mai multe

nuclee... *[Principala grupare]* este alcătuită din ideologii guvernării globale unice, cunoscuți și sub numele de internaționaliști. Ei sunt cei care duc mai departe tradiția membrilor fondatori”.

Din 1921 și până în prezent, practic toți președinții Statelor Unite au fost membri CFR, alături de principalii lor colaboratori din guvern și cea mai mare parte a ambasadurilor americani în lume (la ora actuală toți ambasadurii). CFR-ul mai include în rândul membrilor săi proprietari de grupuri media, ziariști și editori cheie, oameni din domeniul educației, lideri militari, etc. Componenta Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale este păstrată în secret, dar se știe că și aceasta include oameni aflați în aceleași poziții de putere ca și cei din Statele Unite. Insist asupra faptului că CFR-ul american este subordonat și primește ordine de la Institutul Regal din Londra. Alte societăți care au legături strânse cu cele două instituții sunt Illuminati; ordinele „cavalești” precum Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim (de Malta); o rețea controlată de regele sau regina Angliei, la care mă voi referi imediat; francmasonii, rozicrucienii și Masa Rotundă; rețeaua de „fundații” americane, precum Rockefeller Foundation; și o rețea nesfârșită de grupuri aflate în interconexiune care operează în ultimă instanță sub aceeași conducere globală. Începând din anii 30, această rețea a împânzit lumea, pregătind-o pentru următorul mare proiect al Frăției: cel de-al Doilea Război Mondial. Acest efort concertat a avut drept scop atingerea unei centralizări și mai mari a puterii și crearea unui organism global care să poată fi transformat treptat într-un guvern mondial. La ora actuală, acest organism este cunoscut sub numele de Națiunile Unite.

Cu o economie în ruine și o inflație galopantă, poporul german l-a privit pe Adolf Hitler ca pe un salvator al neamului. Este același mecanism de creare a problemei – reacție – găsim a soluției. Așa cum arăt pe larg în lucrarea *Și adevărul vă va face liberi*, naziștii au fost finanțați de Wall Street și de City-ul londonez, prin intermediul subsidiarelor germane ale companiilor britanice și americane, dar și al unor împrumuturi americane acordate conform Planului Young și Planului Dawes. Aceste împrumuturi ar fi trebuit să ajute Germania să plătească reparațiile de război, dar au fost folosite de Hitler pentru finanțarea mașinăriei sale de război.

Standard Oil (Rockefeller-ii) și I.G. Farben, cartelul chimic german care a condus lagărul de concentrare de la Auschwitz, erau de fapt una și aceeași companie. Hitler a venit la putere în anul 1933. În același an, președinte al Statelor Unite a fost ales, deloc întâmplător, Franklin Delano Roosevelt. Ascensiunea sa către putere a fost identică cu a lui Hitler. În anul 1929, bancherii Frăției au prăbușit bursa de valori din Wall Street, provocând Marea Criză. Din această problemă s-a născut soluția: pachetul economic „*New Deal*” oferit de Roosevelt, care i-a permis acestuia să câștige alegerile prezidențiale din anul 1933. Acest „*New Deal*” era o replică identică a soluției oferite de Hitler germanilor, pentru a rezolva problemele (create de aceiași oameni) economice ale acestora. După ce a ajuns la putere, Roosevelt a pus la cale unul din cele mai mari furturi din istorie, trecând prin Congres legi care au forțat poporul american să cedeze guvernului toate bijuteriile din aur, în schimbul unor hârtii lipsite de valoare cunoscute sub numele de bancnote ale Rezervei Federale. Acest lucru era necesar – a pretins Roosevelt – pentru a rezolva marile probleme economice cu care se confrunta țara. La scurt timp, după ce economia americană a ajuns complet sub controlul Frăției, Roosevelt a plasat simbolul acesteia, piramida și ochiul clarvăzător, pe bancnota de un dolar. Era ca și cum le-ar fi spus americanilor de la obraz: „V-am prins!”

Franklin Roosevelt, francmason de rang 33, deținea titlul de Cavaler al lui Pythias într-o societate secretă cunoscută sub numele de Ordinul Arabic Străvechi al Nobililor și Misticilor. Printre membrii acestuia s-au numărat la vremea lor Francis Bacon și revoluționarul francez Mirabeau. Ordinul nu admite ca membri decât francmasoni care au atins cel puțin gradul 32 sau care sunt membri în lojile templiere ale francmasoneriei. Se spune că ordinul ar fi fost fondat de un descendent al lui Mahomed, având ca model o societate secretă din Europa medievală care includea evrei, arabi și creștini. Simbolul său este o semilună creată de ghearele unui tigru bengal, alături de care se află o piramidă, o urnă și o pentagramă – combinație care o simbolizează pe Mama Universală, Isis-Semiramida-Ninkharsag. Secretarul pentru agricultură al lui Roosevelt, Henry Wallace, era simultan și un ocultist. El a fost cel care s-a implicat în plasarea simbolului ochiului clarvăzător pe bancnota de un dolar. Wallace avea un *guru*, pe misticul și artistul rus Nicholas

Roerich, care și-a petrecut mulți ani călătorind prin Nepal și Tibet, unde a studiat alături de lama-și și a căutat orașul pierdut al Shamballa-ei, ținutul legendar al adepților sau „maeștrilor” secreți ai ocultismului despre care se crede că au influențat în secret afacerile lumii în care trăim. Sunt cunoscuți sub diferite nume, precum Șefii Secreți, Maeștrii Ascunși și Marea Frăție Albă. Unii cercetători cred că ei sunt forța care se ascunde în spatele francmasonilor, al sufiților, cavalerilor templieri, rozicrucienilor, Societății Teozofice și Ordinului Hermetic al Golden Dawn. După părerea mea, acești oameni sunt reptilienii, cel puțin o parte din ei. Roerich a fost implicat în crearea Ligii Națiunilor, prima tentativă de creare a unui guvern mondial, și a susținut activitatea doctorului Andrija Puharich, un om de știință care l-a ajutat pe tânărul israelian Uri Geller să-și dezvolte puterile psihice.

În Marea Britanie, membrii Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale (Masa Rotundă) din cele două case ale Parlamentului au fost cei care au cerut împăcarea cu Germania, lăsându-l pe Hitler să își construiască potențialul militar până când acesta ar fi putut declanșa un război de amploare, după care au schimbat brusc macazul, așa cum arăt în *Și adevărul vă va face liberi*. Printre cele mai groțeste exemple ale acestei atitudini s-au numărat Lady Astor, Leopold Amery, Lionel Curtis și Lord Lothian, toți membri ai Mesei Rotunde și/sau ai Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale. Lordul Halifax, secretarul însărcinat cu afacerile externe și membru al Mesei Rotunde aproape de la fondarea acesteia, a fost un alt politician care a susținut reconcilierea cu Hitler. El s-a întâlnit cu acesta pe data de 19 noiembrie 1937, iar reprezentantul lui Hitler, Alfred Rosenberg, a venit în Marea Britanie în mai 1933, pentru a se întâlni cu Sir Henry Deterding (Com 300), președintele companiei Royal Dutch Shell, cu Geoffrey Dawson, redactorul-șef al ziarului *Times*, deținut în proprietate de familia Astor (Masa Rotundă, Institutul Regal, Com 300), primul viconte de Hailsham, secretarul însărcinat cu problemele războiului, Walter Eliot MP și ducele de Kent, fratele regelui Edward VIII și al regelui George IV. Vom discuta despre conexiunile dintre familia regală britanică și naștiți ceva mai târziu. Schimbarea bruscă de atitudine de la cea favorabilă lui Hitler la una ostilă acestuia s-a reflectat în Downing Street prin schimbarea primului ministru Neville Chamberlain cu

Winston Churchill, omul Frăției, la data de 11 mai 1940. La scurt timp după numirea sa în funcție a început bombardarea în masă a civililor germani. Magicienii negri ai reptilo-arienilor și-au asigurat astfel un nou ritual de vărsare globală de sânge.

La fel ca în cazul prințului Philip, apartenența la francmasonerie a lui Winston Churchill a fost frecvent contestată. În realitate, el a fost un mason cât se poate de activ, după ce a fost inițiat în Loja Studholme (nr. 1591) la Cafe Royal în mai 1901. Istoricii locali din Bradford, Anglia, au scos la iveală dovezi care atestă că o parte a politicilor de război ale lui Churchill au fost influențate de faptul că el și regele George II al Greciei au fost masoni. Un exemplu s-a produs în anul 1943, când Churchill a trimis 5000 de soldați la Atena pentru a-l repune pe George pe tronul Greciei, deși monarhul era detestat de toate taberele, iar soldații erau necesari pe alte fronturi. Familia Churchill are legături strânse cu Rothschild-zii și cu mediul social ezoteric. Winston Churchill a aderat la Loja Albionului a Străvechiului Ordin al Druizilor pe data de 15 august 1908, la Blenheim Palace. Tatăl său, Lord Randolph Churchill, a fost finanțat de Casa de Rothschild pe vremea când era Cancelar al Eșichierului, pe la mijlocul secolului al XIX-lea, când cel mai apropiat prieten al său era Nathaniel Rothschild. Când Randolph a murit, el le datora Rothschild-zilor suma de 65.000 de lire sterline, o avere fantastică în acele vremuri. Winston le era de asemenea îndatorat și era prieten bun cu Lord Victor Rothschild, șeful serviciilor secrete britanice, și cu super-manipulatorul Rothschild-zilor în Statele Unite, Bernard Baruch. El avea legături strânse cu familia Cecil, cea care de fapt îl controla și care avea la rândul ei legături apropiate cu rețelele Frăției, cu iezuiții, cu Habsburgii, cu monarhia britanică și cu familiile Nobilimii Negre din Italia. Familia Churchill este înrudită cu ducii de Marlborough, care au jucat un rol extrem de important în impunerea prințului Wilhelm de Orania pe tronul britanic. De fapt, Winston s-a născut chiar în reședința acestora, Blenheim Palace, lângă Oxford. Pe scurt, Churchill știa exact ce face, iar imaginea sa creată de istoricii oficiali nu este decât o farsă. El nu a salvat Insulele Britanice de tiranie, ci a făcut parte integrantă din mecanismul tiraniei.

Ofițerul american care a lucrat la decodarea cifrurilor la ambasada Statelor Unite din Londra, pe nume

Tyler Kent, a fost trimis la închisoare în timpul războiului pe motiv că a transmis colonelului conservator Ramsey dovezi referitoare la faptul că Churchill și Roosevelt au comunicat într-un limbaj codificat înainte de numirea ca prim ministru a lui Churchill, făcând aranjamente pentru declanșarea războiului. Ramsey a fost condamnat sub incidența unei legi numite Regulamentul 18b, introdus înainte de război pentru a face față terorismului Armatei Republicane Irlandeze (IRA). O altă dovadă a mecanismului de creare a problemei – reacție – găsire a soluției. De fapt, acest pretext a fost folosit pentru promovarea unei legi care să le permită guvernanților să arunce oameni în închisoare fără proces, păstrând astfel secretul asupra jocului murdar pe care îl făceau. De pildă, soția unui amiral a fost aruncată în închisoare sub incidența aceleiași legi, după ce a fost achitată de un tribunal legal de învinuirile care i se aduceau! Inițiatorul acestei legi a fost Lordul Victor Rothschild, unul dintre cei mai mari manipulatori din a doua jumătate a secolului XX și bun prieten cu Winston Churchill. De îndată ce a preluat puterea din Downing Street, Churchill nu s-a sfiit să înceapă să aplice regulamentul 18b pentru a-i arunca în închisoare pe cei care știau ce se petrece, dar nu erau dispuși să păstreze tăcerea. Ambasadorul american la Londra din această perioadă era Joseph Kennedy, servilul tată al lui John F. Kennedy. Clanul Kennedy reprezintă o linie genealogică înrudită cu regii Irlandei din Evul Mediu. Pentru a crea un tablou complet, ambasadorii britanici în SUA în timpul războiului au fost Lord Lothian de la Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale și Lord Halifax de la același Institut, de asemenea membru al Mesei Rotunde și al Comitetului celor 300. Franklin Roosevelt a câștigat cel de-al doilea mandat de președinte în anul 1937, repetând la nesfârșit că fiii Americii nu vor mai fi nevoiți să se lupte într-un alt război european, deși știa perfect că lucrurile vor sta chiar pe dos. Reprezentantul statului Missouri în Congres, Philip Bennet, a rostit de la tribuna Congresului:

„Președintele afirmă că băieții noștri nu vor mai fi trimiși să lupte în străinătate. Prostii, domnule președinte al Camerei. Chiar acum li se construiesc cușetele în vasele noastre de transport. Firma lui William C. Ballantyne and Co din Washington a început deja tipărirea plăcuțelor pentru identificarea morților și răniților”.

Roosevelt a câștigat cel de-al doilea mandat de președinte afirmând că America nu va fi nevoită să se lupte într-un alt război european. Când s-a întors la Casa Albă a avut probleme cu departamentul de *Public Relations* pentru că a început să facă deja preparative pentru acest război. La fel ca în perioada lui Woodrow Wilson, când a fost scufundat vasul Lusitania, mecanismul de creare a problemei - reacție - găsire a soluției a intrat în funcțiune, oferindu-i astfel pretextul de a-și încălca „promisiunea”. În anul 1939, senatorul P. Nye al statului North Dakota a declarat că a văzut o serie de volume intitulate *Următorul război*, inclusiv unul intitulat *Propaganda în timpul următorului război*, create la Londra (unde altundeva?!). Documentele revelau planul de atragere prin manipulare a Statelor Unite într-un al Doilea Război Mondial. Iată câteva fragmente din acest document, scris între cele două războaie:

„Convingerea Statelor Unite să ia parte la războiul nostru va fi mult mai dificilă, atât de dificilă încât este improbabil că vom reuși. De aceea, vom avea nevoie de o amenințare clară la adresa Americii, care să le fie impusă cetățenilor americani printr-o propagandă masivă, astfel încât liderii lor să fie convinși să ridice armele, implicându-se într-un conflict extern...

... Această poziție ar fi mult facilitată dacă am putea implica Japonia în conflict, căci acest lucru ar atrage Statele Unite în conflict fără eforturi prea mari din partea noastră. Am putea obține în mod natural acest efect cu ajutorul propagandiștilor noștri, la fel ca în timpul Marelui Război anterior, când aceștia au reușit să atragă Statele Uinite în lupta împotriva germanilor.

Din fericire, în cazul Americii, propaganda noastră are o bază puternică. Putem fi absolut sinceri, căci platforma noastră este cea democratică. Nu trebuie decât să enunțăm convingerea noastră fermă în forma democratică de guvernământ și hotărârea noastră de a susține această structură”.

Pe data de 7 decembrie 1941, avioanele japoneze au atacat portul american Pearl Harbour din Hawaii, iar Statele Unite au intrat în război. Între timp, istoricii au stabilit cu claritate faptul că mesajele interceptate de Roosevelt l-au avertizat cu suficient timp înainte pe acesta

de iminența atacului, dar el nu a luat nici o măsură, iar americanii nevinovați au fost lăsați să moară de dragul Agendei Frăției. Scenariul s-a repetat de nenumărate ori în ultimele milenii, miliarde de oameni murind pentru aceeași Agendă. De altfel, atacul propriu-zis s-a produs numai după o campanie înverșunată dusă de liderii americani împotriva japonezilor, menită să-i provoace pe aceștia. Henry Stimson, secretarul lui Roosevelt însărcinat cu războiul și unul din fondatorii Consiliului pentru Relații Externe, a declarat: „Ne aflăm în fața unei chestiuni diplomatice delicate, căci trebuie să ne asigurăm că Japonia va fi pusă pe picior greșit și determinată să facă prima mișcare”.

Aceasta este, pe scurt, istoria creării celui de-al Doilea Război Mondial în care aveau să moară zeci de milioane de bărbați, femei și copii. Apogeul avea să fie atins prin aruncarea celor două bombe atomice asupra Japoniei, deși aceasta acceptase deja să se predea în aceleași condiții ca și cele de după aruncarea bombelor care au provocat o devastare atât de mare. Am detaliat această poveste în lucrarea mea anterioară, *Și adevărul vă va face liberi*. Cel care a ordonat aruncarea acestor bombe a fost Președintele Harry S. Truman, care l-a înlocuit la putere pe Franklin Roosevelt la sfârșitul războiului. Truman a fost un francmason de grad 33. După inițierea în acest grad, el și-a adăugat acel S., ca o prescurtare a numelui „Solomon”. Înainte ca francmasonii să-i lanseze cariera politică, Truman era un fost negustor ratat care nu-și putea găsi serviciu. Mama lui și-a pierdut ferma din cauza datoriilor lui, iar după ce a ajuns președinte obișnuia să participe la petreceri cu tot felul de cheflii, bântuind noaptea pe străzile Washington-ului, supravegheat discret de doi agenți FBI puși de J. Edgar Hoover să vegheze asupra lui. Cariera politică a lui Truman a avansat rapid după ce a organizat lojile francmasone din Missouri, când a fost nominalizat ca judecător, înainte de a se muta la Casa Albă. Cel care s-a ascuns în spatele carierei lui meteorice a fost un alt mason, liderul crimei organizate din Kansas City, Boss Pendergast. Cel mai apropiat confident al lui Truman a fost David Niles, sau Neyhus, care avea două surori: una aflată pe o funcție importantă în guvernul israelian, iar cealaltă în guvernul de la Moscova! Acesta era mediul din care a provenit Harry S. Truman, fruntașul francmason care a refuzat să accepte condițiile de predare ale

japonezilor, a ordonat imensa devastare produsă de aruncarea bombelor atomice, după care a acceptat predarea japonezilor practic în aceleași condiții. Aruncarea bombelor a fost necesară pentru a marca încheierea unei etape a Agendei reptiliene și începerea alteia – Războiul Rece. Cultivarea unui sentiment de teamă la nivel mondial era mult mai ușor de realizat dacă oamenii vedeau cu ochii lor ce efecte distrugătoare aveau aceste explozii nucleare.

După război, întreaga lume era practic devastată din punct de vedere fizic, emoțional, mental și spiritual. Băncile internaționale au profitat de această situație pentru a face averi impresionante prin împrumutarea guvernelor pentru a-și reconstrui societățile distruse de războiul pe care l-au finanțat chiar ele. Acest mecanism a condus la o creștere masivă a datoriilor țărilor față de băncile private, și implicit a controlului acestora din urmă asupra națiunilor. Dorința disperată a oamenilor de a se bucura de pace a condus la acceptarea ideii de dragul căreia a declanșat Frăția războiul: crearea Națiunilor Unite. Același mecanism de creare a problemei – reacție – găsire a soluției (*vezi Figura 22*). Actul de constituire a Națiunilor Unite, organismul global pe care Frăția și-l dorea cu atâta disperare, a fost redactat de un comitet al Consiliului pentru Relații Externe. Contextul a fost revelat chiar de cel care a redactat documentul, în cartea sa, apărută în anul 1988, *Umbrele puterii: Consiliul pentru Relații Externe și declinul american*:

„În ianuarie 1943, secretarul de stat Cordell Hull a alcătuit un comitet alcătuit din el însuși, Leo Pasvolsky, Isaiah Bowman, Sumner Welles, Norman Davis și Morton Taylor. Cu excepția lui Hull, toți acești oameni făceau parte din CFR. Cunoscuți mai târziu sub numele de Grupul Agendei Informale, acești oameni au redactat prima propunere de constituire a Națiunilor Unite. Principalul creator al proiectului a fost Bowman, unul din membrii fondatori ai CFR, dar și membru al societății Inquiry, a colonelului House [*o altă grupare a Elitei*]. Comitetul a chemat apoi trei avocați, toți membri CFR, care au stabilit că este constituțional. Apoi au discutat cu Franklin D. Roosevelt, pe data de 15 iunie 1944. Președintele a aprobat planul lor și l-a anunțat public chiar a doua zi”.

În cartea sa, *Limba americană*, H.L. Mencken sugerează că expresia „Națiunile Unite” a fost decisă de Președintele Roosevelt în timpul unei întâlniri cu Winston Churchill ținută la Casa Albă în decembrie 1941, cu puțin timp înaintea atacului de la Pearl Harbour. Când Națiunile Unite s-au constituit în mod oficial pe data de 26 iunie 1945, la San Francisco, delegația SUA includea 74 de membri ai CFR, inclusiv John J. McCloy, președintele CFR din perioada 1953-70, membru al Comitetului celor 300, președintele Fundației Ford și al Băncii Rockefeller-ilor Chase Manhattan, și prieten și sfătuitor al nouă președinți succesivi, de la Roosevelt la Reagan. Un alt membru a fost John Foster Dulles, suporterul lui Hitler, fondator CFR și în curând secretar de stat, satanist și mare manipulator, care a fost de patru ori Guvernator al statului New York și vice-președinte al lui Gerald Ford, după ce Richard Nixon a fost dat jos de la putere în urma scandalului Watergate. Vă reamintesc că deși CFR-ul a creat Națiunile Unite, el nu reprezintă decât o filială subordonată Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale din Londra, care reprezintă la rândul lui o creație a Mesei Rotunde, care este doar o agenție a unei puteri ierarhice superioare. Cei care au plătit în trecut construcția sediului Ligii Națiunilor din Geneva au fost Rockefeller-ii, care au cedat și de această dată terenul pe care s-a construit clădirea Națiunilor Unite din New York. Terenul a fost folosit anterior ca abator, și exact aceasta a fost intenția sataniștilor Frăției: să construiască pe un teren acoperit de sânge, teamă și durere, sediul unei organizații menite să facă același lucru cu oamenii.

Figura 22

Schema celui de-al Doilea Război Mondial. Singurul câștigător a fost Frăția Babiloniană.

Finanțare și manipulare politică Elita Globală
Finanțare și manipulare politică

Comunismul sovietic / Capitalism Fascismul nazist

Conflict - al Doilea Război Mondial

Națiunile Unite

Uniunea Europeană

Națiunile Unite reprezintă calul troian al guvernului mondial în pregătire și au în subordine o vastă rețea de organizații care se pretind în slujba popoarelor, dar care

nu reprezintă decât o acoperire a unei manipulări grotești, legată – printre altele – de țările în curs de dezvoltare din Africa, Asia, America Centrală și de Sud. Din rețeaua ONU fac parte: Organizația Mondială a Sănătății, o filială aflată în proprietatea cartelului farmaceutic anglo-american-elvețian. Ori de câte ori această organizație avertizează lumea că se va produce o epidemie, cei care o controlează, corporațiile farmaceutice, asigură vaccinul necesar. Este un nou exemplu al mecanismului de creare a problemei – reacție – găsim a soluției, deși vaccinurile provoacă mari probleme de sănătate, afectând bunăstarea fizică și psihică a miliarde de oameni. Fondul ONU al Populației aplică metode de „control al populației” ca politică de eugenie împotriva populației de culoare, dar și a populațiilor albe care nu se ridică la standardele „purității” genetice (reptiliene) cerute de acești oameni profund dezechilibrați. Programul ONU pentru Mediul Înconjurător se folosește de pretextul ocrotirii mediului pentru a adopta legi internaționale, pentru a prelua controlul asupra unor mari întinderi de pământ, furând inclusiv terenuri de la țările în curs de dezvoltare ca instrument de plată în natură a unor datorii. UNESCO, organizația ONU care se ocupă de cultură și de știință, contribuie la promovarea Agendei în foarte multe domenii de viață. La ora actuală, Organizația Națiunilor Unite, creată – conform propagandei oficiale – pentru a pune capăt războiului, este chiar cea care patronează marile conflicte. Acest lucru s-a întâmplat de pildă în Golf, unde soldații americani, britanici și francezi au ucis mii și mii de civili irakieni sub stindardul Națiunilor Unite.

Ultimul om de paie uns ca secretar general al Națiunilor Unite a fost Kofi Annan, un om de culoare căruia ar trebui să-i fie rușine de ceea ce face organizația sa pe pământul Africii. Unul din consultanții săi este Maurice Strong, marele petrolist canadian, o clonă a lui Rockefeller și manipulator de o abilitate ieșită din comun (inclusiv al mișcării ecologiștilor). Chiar credeți că Națiunile Unite au fost create pentru binele acestei lumi? Vezi să nu!

ul 12

Soarele Negru

Foarte multe fire ale poveștii relatate în această carte conduc către convingerile lui Adolf Hitler și ale naziștilor. Acest lucru nu reprezintă o surpriză, căci Partidul Nazist a fost creația unei rețele de societăți secrete care aveau acces la cunoașterea străveche ce descrie adevărata origine a speciei umane.

Germania a fost mult timp centrul gândirii ezoterice și al societăților secrete. Printre cele mai proeminente familii oculte din Evul Mediu s-au numărat Bauer-ii, care și-au schimbat mai târziu numele în Rothschild. Rădăcinile Casei de Windsor sunt de asemenea germane. *Illuminati* bavarezi, care au fost implicați în majoritatea „revoluțiilor populare” din Europa, inclusiv în cea franceză, au apărut ca o societate secretă germană, fondată pe data de 1 mai 1776 de ocultistul Adam Weishaupt. Biserica creștină s-a divizat în cele două aripi: catolică și protestantă, prin manipularea pusă la cale de Martin Luther, agentul german al Ordinului Rozicrucienilor. Pe scurt, Germania a fost întotdeauna unul din centrele manipulării globale. În realitate, Hitler nu a fost creatorul convingerilor naziste, ci cel mult expresia publică a acestora. Unul din profeții care au pregătit terenul pentru apariția de mai târziu a lui Hitler a fost compozitorul german Richard Wagner (secolul XIX), a cărui operă, *Cursa valkiriilor*, surprinde obsesia sa față de invazia puterilor malefice. Wagner a susținut iminenta sosire a Rasei Stăpânitoare. Opera sa, *Inelul nibelungilor*, a fost expresia muzicală a credinței sale în „supraoamenii” germani capabili să conducă întreaga lume la fel ca zeii păgâni antici Wotan și Thor. Peste ani, Hitler avea să declare că pentru a înțelege Germania nazistă, trebuie să înțelegi mai întâi opera lui Wagner. Unul din studenții acestui fanatic al Rasei Stăpânitoare a fost compozitorul Gustav Mahler. Studiile sale alături de Wagner au fost finanțate de baronul Albert de Rothschild. Unul din locurile în care a călătorit și s-a documentat Wagner a fost Rennes-le-Chateau, misteriosul sat din sudul Franței asociat cu templierii și cu catarii. De fapt, întregul mediu ezoteric al societăților secrete germane este strâns legat de tradițiile templiere și de acelea ale contemporanilor acestora, cavalerii teutoni.

Conform istoriei oficiale, Adolf Hitler s-a născut în anul 1889 la Brunau-am-Inn, la granița dintre Germania și Imperiul Austro-Ungar. Există însă teorii care susțin că, în realitate, a fost un membru al clanului Rothschild, sau chiar prințul Albert, duce de Clarence și Avondale, nepotul

reginei Victoria, despre care se presupune că ar fi murit de pneumonie la Sandringham în ianuarie 1892. Funeraliile oficiale nu au permis îmbălsămarea corpului și priveghiul „în exces”. La vremea respectivă au existat zvonuri care susțineau că moartea lui Albert a fost simulată, căci instabilitatea lui psihică îl făceau nepotrivit pentru responsabilitățile regalității (mă întreb de ce!). Există multe teorii despre prințul Albert, inclusiv una care îl consideră faimosul criminal în serie din Londra victoriană numit Jack Spintecătorul, care își ucidea victimele culese din rândul prostituatelor într-o manieră rituală, lăsând în urmă mesaje francmasone. Un lucru rezultă în mod cert din dovezile existente: că Jack Spintecătorul avea conexiuni la cel mai înalt nivel în *establishment*-ul britanic, și probabil în familia regală. Au apărut de asemenea zvonuri periodice care afirmă că prințul Albert nu a murit la Sandringham, ci a fost dus în Germania. Acest lucru nu ar fi fost deloc dificil, căci familia regală britanică a reginei Victoria și a prințului Albert era de fapt o familie regală germană, având mai multe rude de sânge în Germania decât în Anglia. Numele casei regale „britanice” la acea vreme era Saxa-Coburg-Gotha. În primii ani la putere ai partidului nazist, când Hitler era practic un necunoscut în afara Bavariei, cei trei sponsori care îl sprijineau financiar erau ducele de Saxa-Coburg-Gotha, marele duce de Hesse și marea ducesă Victoria, fosta soție a marelui duce de Hesse. Toți erau veri primari cu Albert, ducele de Clarence! Un alt văr primar al lor era împăratul Germaniei Wilhelm II. Ce interes avea regalitatea germană să-l sprijine pe Hitler, un caporal necunoscut din Primul Război Mondial? Pe de altă parte, dacă e adevărat că Hitler a fost totuna cu Albert, înseamnă că Führerul era mult mai bătrân decât pretindea că este. Fotografiile lui par să sugereze acest lucru. Amanta lui, Eva Braun, i l-a descris surorii sale ca „un domn mai bătrân, cu o vârstă incertă”. Doresc să subliniez că eu nu afirm că aceste teorii sunt adevărate, pentru că nu am da’te precise care să ateste acest lucru, dar dacă priviți fotografiile făcute prințului Albert și lui Hitler la o distanță de 25 de ani, veți înțelege de ce persistă aceste zvonuri. Cei doi seamănă izbitor, în pofida diferenței de vârstă. Dacă știți mai multe despre acest caz, aș fi interesat să mă contactați și să-mi transmiteți aceste informații (vezi adresa de la sfârșitul cărții).

Hitler a făcut o mare pasiune pentru domeniul ezoteric, mai ales în timpul ascensiunii sale la putere. A fost puternic influențat de opera Helenei Petrovna Blavatsky, o femeie născută în Ucraina în anul 1831, după care a devenit agent al serviciilor britanice (după câte mi-a spus o sursă de încredere). Alți cercetători susțin că avea legături cu societatea secretă a revoluționarilor italieni, Carbonari, asociată îndeaproape cu Nobilimea Neagră, și că a fost membră a societății secrete egiptene Frăția din Luxor, pe care a denunțat-o mai târziu ca o „cloacă a imoralității dezgustătoare, a lăcomiei și setei egoiste de putere și de bani”. Madame Blavatsky a sosit la New York în anul 1873 și doi ani mai târziu a fondat Societatea Teozofică, cu ajutorul colonelului Henry Olcott. Această societate continuă să existe și astăzi, având sediul în California, la Krotona. Școala misterelor pitagoreice din Grecia antică era localizată la Crotona. Societatea lui Blavatsky era construită după modelul școlilor misterelor. Doctrinile ei au la bază cărțile lui Blavatsky, precum *Isis devoalată*, scrisă în anul 1877, și *Doctrina secretă*, publicată în anul 1888. Ambele cărți sunt bazate pe filozofia Cabalei. Blavatsky a pretins că se află într-un contact psihic cu niște maeștri ascunși (sau supraoameni, după cum i-a numit ea), care trăiesc în Asia centrală și pot fi contactați telepatic de cei care cunosc secretul misterelor ezoterice. La ora actuală, acest proces de comunicare este cunoscut sub numele de *channeling*. Literatura OZN-istică oferă foarte multe dovezi ale existenței unor baze subterane și subacvatice ale extraterestrilor în întreaga lume, inclusiv în Asia. Toate tradițiile și toate culturile antice vorbesc de o Rasă a Maeștrilor care trăiește în interiorul pământului. Credința în existența acestor Maeștri și în Marea Frăție Albă, alcătuită din entități neîntrupate, este o temă bine ancorată în ceea ce numim astăzi mișcarea New Age. Una din persoanele care au promovat intens această temă a fost mediumul psihic Alice Bailey, care a condus Societatea Teozofică în perioada post-Blavatsky. Aceasta a fondat școala ezoterică a Arcanelor. A pretins că se află în contact cu o entitate pe care a numit-o „Tibetanul” și a scris o serie de cărți, printre care *Ierarhia maeștrilor*, *Cele șapte raze*, *Noul grup de slujitori ai lumii* și *Noua religie a lumii*. Bailey a afirmat că maestrul ei tibetan i-ar fi spus că cel de-al Doilea Război Mondial a fost necesar pentru a apăra planul lui Dumnezeu. După părerea mea, această afirmație este ridicolă, dar există mulți adepți New Age

care cred că totul face parte dintr-un „plan divin”, chiar și un holocaust global. Mie mi se pare un excelent pretext să stai și să nu faci nimic, așteptând împlinirea „planului lui Dumnezeu”. În viziunea mea, noi ne creăm singur propria noastră realitate. Dacă ne vom schimba sinele interior, vom schimba și reflexia exterioară a acestuia. Pacea exterioară este o reflectare în oglindă a stării de pace interioară. Nici un război nu este necesar ca parte a unui „plan divin”. Noi suntem cei care creăm războaiele și dacă ne-am schimba atitudinea, le-am putea evita pe viitor. Depinde numai de alegerile pe care le facem. După părerea mea, oamenii ar trebui mai degrabă să se ferească de concepte precum Maestrii, Marea Frăție Albă, etc. Personal, ori de câte ori aud cuvântul „maestru”, mă trec fiorii.

În urma activității lui Alice Bailey au apărut două organizații: Lucis Trust (numită inițial Lucifer Trust) și World Goodwill Organisation (n.n. Organizația Bunăvoinței Mondiale), ambele mari susținătoare ale Națiunilor Unite. Devoțiunea membrilor acestor organizații pentru Națiunile Unite este atât de mare încât i-aș putea numi un fel de „fani” ONU. Este interesant de remarcat cum mișcarea New Age a moștenit „adevăruri” vehiculate de-a lungul multor decenii, la fel cum religia a moștenit tradiții spirituale vehiculate de-a lungul secolelor. Așa cum creștinii au moștenit versiunea manipulată despre Iisus, New Ager-ii au moștenit cunoașterea referitoare la Maestri. După părerea mea, oamenii cred mult prea ușor în cunoașterea rămasă de la alții, fără să se intereseze suficient de mult asupra surselor și originilor din care provine aceasta. De pildă, în cazul Maestrilor lui Madame Blavatsky, există o scrisoare adresată de aceasta sorii ei în care recunoaște că a inventat numele Maestrilor folosindu-se de numele inițiatice ale francmasonilor și rozicrucienilor care o finanțau. Și totuși, la ora actuală există în întreaga lume sute de mii (cel puțin) de mediumi care pretind că se află în comunicare cu acești maestri și cu Arhanghelul Mihail, care este de fapt o străveche zeitățe feniciană. Dacă mișcarea New Age nu va fi suficient de atentă, se va trezi că se transformă într-un fel de creștinism actualizat. De altfel, acest lucru a început deja să se întâmple. Personal, sunt de părere că ideea de Maestri este un instrument pentru cei cu voințe puternice, care le permite acestora să

controleze mințile celor care au ajuns să respingă *status quo*-ul actual al religiei.

O altă mare influență asupra lui Hitler a jucat-o romanul *Rasa care vine*, scris de englezul Lord Edward Bulwer-Lytton (Com 300), un ministru al coloniilor britanice puternic implicat în crearea dependenței de opiu în rândul chinezilor. A fost prieten apropiat cu primul ministru britanic Benjamin Disraeli și cu scriitorul Charles Dickens, și mare patron al Societății Rozicruciene Engleze, din rândul căreia au făcut la vremea lor parte Francis Bacon și John Dee. Bulwer-Lytton a fost de asemenea mare maestru al ritului scoțian al francmasoneriei și șeful serviciilor secrete britanice. Un contact din interiorul acestor servicii mi-a spus că Helena Blavatsky a fost unul din agenții lor. De altfel, există numeroase referiri la Bulwer-Lytton în cartea ei, *Isis deoalată*. Acest autor a rămas cunoscut îndeosebi pentru cartea sa, *Ultimele zile ale orașului Pompei*, dar adevărata sa pasiune era magia ezoterică. În cartea *Rasa care vine*, el descrie existența unei civilizații enorme în interiorul pământului, mult mai avansată decât a noastră. Membrii acesteia au descoperit o forță pe care au numit-o „Vril”, cu ajutorul căreia pot face adevărate „miracole”. Cartea lui Bulwer-Lytton trage concluzia că acești supraoameni vor ieși la un moment dat la suprafață și vor prelua controlul asupra planetei. Mulți naziști credeau cu adevărat în această teorie. Tema unor supraoameni care trăiesc într-o civilizație subterană sau a unor maestri ascunși se regăsește în aproape toate societățile secrete și legendele lumii în care trăim. Ea a fost motivul central în jurul căruia a fost creat în anul 1888 Ordinul Golden Dawn, de către francmasonul dr. Wynn Westcott, în asociere cu S.L. Mathers. Cei doi și-au numit Maestrii: Șefii Secreți. Toate aceste credințe susțin străvechea temă a extraterestrilor sau intra-terestrilor care trăiesc undeva în interiorul pământului, care a început să facă din nou vogă în a doua jumătate a secolului XX. Mathers a conceput o serie de ritualuri și de inițieri care să-i ajute pe adepți să își atingă potențialul fizic și psihic plinar. Pe de altă parte, avea credința că acest dar nu trebuie rezervat decât unei Elite restrânse și era un adept al guvernării autoritare. Aceste ritualuri erau menite să atragă acele rezonanțe negative care să permită punerea la unison (sincronizarea sau posesiunea) a adepților cu reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Acesta este unul

din principalele motive care stau la baza inițierilor în magia neagră. Pe la mijlocul anilor 1890 existau temple ale Ordinului Golden Dawn la Londra, Edinburgh, Bradford, Weston Super Mare și Paris, orașul în care s-a stabilit Mathers. Golden Dawn vorbea și el de forța Vril, unul din semnelor lor secrete fiind salutul cu brațul întins adoptat mai târziu de naziști (care îl completau spunând: „Heil Hitler”). Acesta a fost unul din fundamentele ezoterice pe care a fost clădit nazismul. Mathers a cunoscut-o pe Madame Blavatsky, la fel ca și maestrul templului din Londra al ordinului, poetul William Butler Yeats, care avea să câștige mai târziu premiul Nobel pentru literatură.

Diferite facțiuni ale ordinului continuă să existe și la ora actuală, dar nucleul original s-a spart după o ceartă între Yeats, Mathers și super-satanistul Aleister Crowley, care a împărțit ordinul în grupări rivale. Alți gânditori și alte grupări importante care au influențat filozofia partidului nazist în formare au fost: Ordinul Templierilor Orientali (OTO), care folosea ritualuri sexuale pentru a stimula și acumula energia cunoscută sub numele de Vril, precum și doi magicieni ezoterici germani, Guido von List și Lanz von Liebenfels. În ceremoniile de celebrare a solstițiului de vară, List obișnuia să folosească sticle de vin așezate pe pământ astfel încât să formeze simbolul Crucii Hermetice, cunoscută și sub numele de Măciuca lui Thor. Acesta era Simbolul Puterii în cadrul ordinului Golden Dawn. El are forma svasticii, străvechiul simbol solar al fenicienilor-arienilor. Lanz von Liebenfels (al cărui nume real era Adolf Lanz) a folosit svastica pe un steag care flutura deasupra „templului” său orientat cu fața către Dunăre. Pentru acești doi magicieni negri, svastica simboliza sfârșitul creștinismului și începutul epocii supraomului blond și cu ochi albaștri. Ei credeau în inferioritatea rasială a celor pe care îi numeau „forțele întunecate” precum evreii, slavii și negrii. Liebenfels a recomandat chiar castrarea acestor oameni. List și Liebenfels au avut o influență masivă asupra lui Adolf Hitler. În anul 1932, când Hitler se pregătea să preia puterea, von Liebenfels i-a scris aceste rânduri unui adept:

„Hitler este unul din discipolii noștri... Va veni o zi când el, și prin intermediul lui noi toți, vom cunoaște victoria și vom crea o mișcare care va face pământul să se cutremure”.

Celelalte două persoane care au influențat gândirea și convingerile lui Adolf Hitler au fost englezii Aleister Crowley și Houston Stewart Chamberlain. Crowley s-a născut în Warwickshire, în anul 1875. El s-a revoltat împotriva educației religioase foarte stricte pe care a primit-o și s-a înscris în Ordinul Golden Dawn în anul 1898, după ce a părăsit Universitatea Cambridge. După un conflict cu membrii fondatori, a părăsit ordinul și a călătorit în Mexic, India și Ceylon, unde a studiat yoga și budismul. A devenit de asemenea un alpinist remarcabil, spulberând chiar câteva recorduri în domeniu. Interesul său pentru budism l-a făcut să uite de ocultism, până când a trăit o experiență ieșită din comun, în aprilie 1904, la Cairo. Crowley i-a cerut soției sale, Rose, să facă un ritual ezoteric pentru a vedea ce s-a întâmplat. În timpul ceremoniei, aceasta a intrat într-o stare de transă și a început să transmită mesajul unei entități. „El te așteaptă”, i-a spus ea lui Crowley. Prin „El” se referea la Horus, zeul războiului și fiul lui Osiris la egipteni. Crowley nu a acceptat de la bun început că interpretare și i-a pus lui Rose întrebări detaliate, pentru a o verifica. Deși nu știa nimic despre ezoterism, Rose i-a dat de fiecare dată răspunsurile corecte. Reptilienii își făceau din nou datoria. Entitatea i-a indicat lui Crowley trei zile specifice în care trebuia să stea la masa din camera lui de hotel, între orele 12:00 și 1:00 ale amiezii. Crowley a acceptat și a primit prin mecanismul scrierii automate un document intitulat *Cartea Legii*. Scrierea automată se produce prin ghidarea mâinii care ține condeiul de către o entitate, și de regulă nimeni nu este mai surprins în final de cele scrise ca persoana implicată în acest proces. Comunicarea primită de Crowley afirma că vechea epocă a lui Osiris era pe sfârșite și lumea urma să intre în noua epocă a lui Horus. Ea adăuga însă că vechea epocă trebuia distrusă prin teroare și că pământul trebuia să fie scăldat în sânge. Urma să se producă un război mondial. *Cartea Legii* vorbea de o rasă de supraoameni și condamna vechile religii, pacifismul, democrația, compasiunea și umanitarismul. „Slujitorii mei trebuie să fie puțini și ascunși; ei trebuie să îi conducă pe cei mulți și să dețină cunoașterea”, a afirmat „supraomul”, după care a continuat:

„Noi nu avem nimic cu cei neadaptati și nepotriviti; aceștia trebuie lăsați să moară în propria lor mizerie, căci sunt incapabili să simtă.

Compasiunea este viciul regilor. Călcați-i în picioare pe cei slabi și pe cei răi; aceasta este legea celui puternic. Aceasta este legea noastră și bucuria lumii... Iubiți-vă unii pe ceilalți cu inimi arzătoare, dar pe cei inferiori călcați-i în picioare, în ziua mâniei... Nu vă fie milă de cei căzuți! Eu nu i-am cunoscut niciodată. Nu sunt de-al lor și nu obișnuiesc să consolez pe nimeni. Îi urăsc pe cei consoleți și pe cei care consolează, deopotrivă...

Eu sunt unic și sunt un cuceritor. Nu sunt unul din sclavii care pier. Blestemați fie aceștia să moară. Amin... De aceea, Loviți-i cu putere și trimiteți-i în iad, stăpâni ai lumii... Atacați! Retrageți-vă! Pe ei! Aceasta este legea luptei pentru cucerire; aceasta este maniera în care trebuie să fiu adorat eu, căci numai așa veți putea ajunge în casa mea secretă... Adorați-mă prin foc și prin sânge, cu sabia și cu sulita. Femeia trebuie să se încingă cu sabia în fața mea. Sângele trebuie să curgă în numele meu. striviți-i pe păgâni. Călcați-i în picioare, o, războinici, și eu vă voi da trupul lor să-l mâncați... Sacrificați vite, mari și mici; inclusiv copiii... Ucideți și torturați. Nu cruțați pe nimeni. Controlați-i pe toți!"

Textul reprezintă o sinteză perfectă a sentimentelor nutrite de reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni și de servitorii satanici care îi slujesc. Dacă vi se pare că acest mesaj seamănă remarcabil de bine cu anumite pasaje din Vechiul Testament, explicația este cât se poate de simplă: forța care le-a transmis aceste mesaje anticilor, lui Crowley și tuturor celor aflați pe aceeași vibrație inferioară, care nu face decât să stimuleze conflictele și suferința umană (cu care se hrănesc acești reptilienii) – este una și aceeași. Aceasta este forța care controlează din cele mai vechi timpuri și până astăzi conștiința membrilor Frăției Babiloniene. Citind acest mesaj, veți înțelege mai bine mentalitatea celor care au creat atâtea orori și care au supus rasa umană atâtor încercări cumplite. La început, Crowley a încercat să ignore mesajul, dar acest lucru nu s-a dovedit atât de ușor. De aceea, începând din anul 1909 el a început să-l ia în serios. Chiar foarte în serios. Iată ce spune el în această privință:

„După cinci ani de nebunie și slăbiciune, de politețe, tact, discreție, atenție față de sentimentele

celor din jur, m-am săturat. Astăzi, afirm cu tărie: la naiba cu creștinismul, raționalismul și budismul, cu tot acest balast al istoriei. Vă prezint astăzi o realitate pozitivă și primordială, care se numește magie. Cu ajutorul ei, îmi voi construi un nou cer și un nou pământ. Nu mă interesează aprobarea sau dezaprobarea voastră penibilă. Ceea ce îmi doresc acum este blasfemia, crima, violul, revoluția - orice lucru, bun sau rău, dar puternic”.

Crowley a pornit un adevărat război psihic împotriva fostului său maestru, MacGregor Mathers, în urma căruia acesta a ajuns o epavă. Amândoi au invocat „demoni” pentru a se ataca reciproc, dar Mathers a fost învins. Astfel de războaie psihice fac parte inclusiv din arsenalul modern al Frăției. Membrii acesteia se luptă între ei cu ajutorul acestor arme, dar își reunesc forțele îndeosebi asupra populației și a celor care le dispută puterea. Am experimentat personal asemenea atacuri și am înțeles cum pot ucide membrii Frăției oameni prin aceste metode. Entitățile care au comunicat cu Crowley i-au influențat inclusiv pe Hitler și pe ceilalți arhitecți ai nazismului. Culmea ironiei face ca la mulți ani după moartea sa, Crowley să devină un erou pentru mulți hippies ai anilor 60 (perioada *Flower Power*), care cereau iubire și pace. Crowley a considerat Primul Război Mondial necesar pentru eradicarea vechii epoci și pentru tranziția la noua eră. După ce și-a publicat revelațiile, el a devenit liderul mondial al Ordinului Templierilor Orientali (OTO), cu principalul sediu în Germania, lucru care i-a acordat o influență foarte mare în rândul intelectualilor naziști din această țară. Simultan, el era un francmason de grad 33 al ritului scoțian și agent al serviciilor secrete britanice, M16. Între altele, a fost unul din consultanții colegului său satanist, Winston Churchill.

Houston Stewart Chamberlain (Com 300) s-a născut în Anglia în anul 1855, dar s-a mutat în Germania în anul 1882. În anul 1908 s-a însurat cu Eva, fiica lui Richard Wagner, și a devenit un scriitor renumit. Cea mai cunoscută lucrare a sa este *Fundamentele secolului al XIX-lea*, care are 1200 de pagini și s-a vândut în mai mult de 250.000 de exemplare, făcându-l celebru în întreaga țară. Pe de altă parte, avea probleme psihice și căderi nervoase succesive, în care se simțea posedat de demoni. Și-a scris cărțile în stări de transă, prin scriere automată, lucru care sugerează că se afla sub influența reptilienilor

sau a altor entități din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. În autobiografia sa, el afirmă că nu își recunoaște propria operă ca aparținându-i. Principalele teme atinse de el ne sunt cât se poate de familiare: toate civilizațiile s-au născut din rasa ariană, dar cel mai pur popor între toate era cel german; evreii erau dușmanii care poluau liniile genealogice ariene. Împăratul Wilhelm II și Adolf Hitler l-au considerat pe Chamberlain un profet. El a devenit principalul consultant al lui Wilhelm, cerându-i împăratului să declanșeze războiul din 1914 pentru a împlini străvechea profetie, potrivit căreia Germania urma să domine întreaga lume. Wilhelm nu și-a dat seama că este manipulat decât după terminarea războiului, când a fost nevoit să abdice. El a citit numeroase cărți despre ocultism și despre societățile secrete, dându-și seama că acestea au fost cele care au conspirat pentru declanșarea Primului Război Mondial, provocând înfrângerea Germaniei. Chamberlain, care fusese decorat cu Crucea de Fier de către împărat, a murit în anul 1927, după mulți ani petrecuți într-un cărucior de invalid, cu trupul și spiritul frânte. De altfel, mulți dintre cei care se lasă folosiți ca instrumente de către această conștiință reptiliană extrem de malefică sfârșesc în mod similar. Mai devreme sau mai târziu, aceasta îi distruge. Influența lui Chamberlain a rămas însă vie în mintea lui Adolf Hitler. El i-a fost prezentat lui Hitler de către Alfred Rosenberg, un satanist refugiat din Rusia. În pofida așa-zisei sale origini „evreiești”, Rosenberg a fost cel care i-a oferit un exemplar din *Protocoalele Învățaților Înțelepți ai Sionului* lui Hitler, prin intermediul unui alt ocultist, Dietrich Eckart. Hitler avea să se folosească de aceste *Protocoale* pentru a-și justifica sinistrua campanie împotriva evreilor.

Gândirea tânărului austriac cunoscut sub numele de Shicklgruber (devenit mai târziu Adolf Hitler) a fost influențată de mai mulți oameni și de convingerile lor. „Heil Shicklgruber” nu ar fi avut același impact sonor ca și „Heil Hitler”, motiv pentru care și-a schimbat numele. A urât întotdeauna școala (spune istoria oficială) și și-a dorit să fie artist, ambiție care i-a purtat pașii la Viena. Aici, a petrecut ore întregi în biblioteci, citind cărți despre astrologie, misticism și religii orientale. A fost fascinat de cărțile lui Blavatsky, Chamberlain, List și Liebenfels. A preluat de la fiecare câte ceva, creând acel cocteil de orori și ură numit nazism. Principala sa pasiune a fost cultivarea puterii voinței. În toți anii care au urmat s-a

focalizat asupra acestei puteri despre care se spune că îți poate permite să realizezi orice îți propui; altfel spus, să îți creezi propria realitate. A practicat artele ezoterice, în încercarea de a atinge un nivel de conștiință care să-i permită să devină unul din acei supraoameni despre care citise atât de multe și în care credea cu fanatism. Mintea sa a intrat astfel mai mult ca oricând pe vibrația reptiliană. A devenit posedat de reptilienii, probabil în timpul unor ritualuri de magie neagră, în timpul cărora și-a deschis sufletul în fața acestora. A avut cu siguranță o „compatibilitate vibrațională” de excepție care i-a permis punerea la unison cu reptilienii. Așa se face că un om lipsit de farmec și incapabil s-a transformat într-un lider carismatic al cărui magnetism a reușit să subjuge o întreagă națiune.

Se vorbește adeseori de oameni care au o „personalitate magnetică”, iar acest lucru este cât se poate de adevărat. Orice om generează în jurul lui un anumit câmp magnetic. Unii au un magnetism mai puternic, iar alții mai slab. Energiile negative au un impact la fel de puternic ca și cele pozitive asupra celor din jur. Oamenii conectați la câmpuri energetice negative extrem de puternice au un magnetism ieșit din comun. De pildă, se vorbește uneori de o „atrakție fatală” pe care reușesc să o genereze acești oameni. Așa se explică apariția peste noapte a magnetismului și a carismei lui Adolf Hitler. Ori de câte ori se urca la tribună și începea să peroreze în delir, cu fața contorsionată, ca un nebun, el era posedat de conștiința reptiliană, transmitând la fel ca un medium această energie către masele care îl ascultau. Nivelul vibratoriu al unui întreg popor a fost astfel influențat și mii de oameni au devenit, la fel ca și el, agenți ai nebuniei și ai urii. Este principiul vaselor comunicante aplicat la nivel vibrațional. După cum spunea cineva (despre Hitler):

„Puterea lui de a vrăji un auditoriu a fost comparată cu arta ocultă a șamanilor africani sau asiatici; alții l-au comparat cu un medium înzestrat cu puteri extrasenzoriale, considerând că are magnetismul unui hipnotizator”.

La rândul lui, unul din aghiotanții lui Hitler, Hermann Rauschning, îl descrie astfel în cartea sa, *Hitler ia cuvântul*:

„Este imposibil să nu te gândești la el ca la un medium. În cea mai mare parte a timpului, mediumii sunt oameni obișnuiți, care nu îți atrag atenția prin nimic, până când, dintr-o dată, par înzestrați cu o putere supranaturală, care îi deosebește de restul lumii. Un medium este un om posedat. După ce criza trece, el revine la mediocritatea sa obișnuită. Nu am nici o îndoială că Hitler a fost posedat în acest fel de forțe exterioare, probabil demonice, pentru care el nu era decât un instrument temporar. Amestecul de banalitate și supranatural a creat acea dualitate insuportabilă de care erau conștienți toți cei care se aflau în prezența lui... Era ca și cum te-ai uita la o față bizară, a cărei expresie părea să reflecte o stare de spirit dezechilibrată, dublată însă de impresia neliniștitoare a unor puteri ascunse”.

După toate aparențele, Hitler pare să fi fost terorizat de „supraoameni”. Rauschning povestește că Hitler suferea de coșmaruri cumplite, trezindu-se terorizat și strigând că este atacat de entități pe care nimeni altcineva în afară de el nu le vedea. Odată, Hitler i-a spus lui Rauschner:

„Cum va arăta ordinea socială a viitorului? Am să-ți explic eu, tovarășe. Va exista o clasă de stăpâni supremi, apoi o clasă a membrilor de partid, subordonați ierarhic pe diferite nivele, și în sfârșit marea masă a anonimilor, slujitorilor și muncitorilor. Mai jos chiar decât aceștia vor fi rasele străine cucerite, care vor deveni sclavii moderni. Deasupra tuturor va domni însă o nobilime nouă și sublimă, despre care nu pot să îți vorbesc... Oricum, membrii de rând ai partidului nu trebuie să știe nimic despre aceste planuri. Omul cel nou trăiește deja printre noi, chiar acum! Se află aici. Nu îți este de ajuns acest lucru? Am să-ți spun un secret: eu l-am văzut pe omul cel nou. Este eficient și crud. Mi-a fost teamă de el”.

Aceasta este societatea planificată de reptilienii și de rasa stăpânitoare reptilo-ariană pe care au creat-o, dacă vom permite introducerea Noii Ordini Mondiale în următorii ani, așa cum prevăd planurile lor. Șefii secreți ai lui Hitler au fost reptilienii. Remarcați obsesia lui pentru ierarhie și ritualuri, caracteristici specifice ale complexului-R și ale creierului reptilian. După ce s-a mutat în Germania, Hitler a petrecut mult timp în Bavaria, locul

în care au apărut *Illuminati* lui Weishaupt, și a revenit aici după Primul Război Mondial. Cel puțin, așa afirmă istoria oficială. În anul următor, a cunoscut liderii unui partid politic minuscul și destul de jalnic, numit Partidul Muncitorilor din Germania. Acesta fusese creat de o societate ezoterică numită Ordinul German, extrem de naționalistă și de anti-evreiască. Din acest ordin au derivat apoi alte societăți similare, inclusiv ordinul de tristă amintire Thule-Gesellschaft (Societatea Thule) și Loja Luminoasă sau Societatea Vril. Hitler a fost membru al amândurora. Vril era numele dat de scriitorul englez Lord Bulwer-Lytton forței pusă în circulație de sânge, despre care pretindea că trezește adevăratul potențial al oamenilor, transformându-i în niște supraoameni. Să analizăm puțin acest concept. Forța Vril le era cunoscută hindușilor sub numele de „forța șarpelui” și este asociată cu forța genetică ce structurează organismul, permițându-i inclusiv să își schimbe forma și să aibă acces la conștiința multidimensională (altfel spus, să călătorească în alte planuri și dimensiuni ale creației). Și această forță este asociată cu liniile genealogice ale reptilienilor. În anul 1933, expertul în rachete Willi Ley a fugit din Germania și a revelat lumii existența forței Vril și credința naziștilor că vor deveni egali ai supraoamenilor din adâncurile pământului prin folosirea învățăturilor ezoterice și a tehnicilor de control al minții. Ei erau convinși că își vor trezi în acest fel forța adormită din sânge (Vril). Printre inițiații societății Vril se numărau două persoane care aveau să devină fruntași naziști: Heinrich Himmler și Hermann Goering. Membrii Vril credeau cu convingere că erau aliați cu anumite loji ezoterice misterioase din Tibet și cu unul din acei „supraoameni necunoscuți”, pe care îl numeau Regele Fricii. Rudolph Hess, adjunctul lui Hitler până la nefericita sa călătorie în Anglia din anul 1941, era un ocultist de frunte și un membru al societății Edelweiss (alături de Hermann Goering), o sectă care credea în supremația rasei nordice. Hess îl considera pe Hitler un „mesia”, deși înfățișarea acestuia nu amintea deloc de arhetipul arian, blond și cu ochii albaștri. De altfel, Hitler însuși era obsedat de această problemă, deși probabil că a sfârșit prin a găsi o justificare. Nucleul interior al rețelei de societăți secrete naziste era Ordinul Negru, care continuă să existe și la ora actuală, fiind considerat nucleul actual al CIA.

Cercetătorul german Jan van Helsing descrie în cartea sa, *Societățile secrete din secolul XX*, credința membrilor societăților Thule și Vrîl că se aflau în corespondență cu extraterestrii prin intermediul a doi mediumi cunoscuți sub numele de Maria Orsic și Sigrun. Contactul s-a produs într-o lojă de lângă Berchtesgaden, în decembrie 1919. Potrivit documentelor Vrîl, afirmă autorul, aceste comunicări proveneau dintr-un sistem solar numit Aldebaran, situat la 68 de ani-lumină de pământ, în Constelația Taurului, în care se aflau două planete locuite pe care trăia un așa-numit imperiu „sumeran”. Populația din Aldebaran este împărțită într-o rasă conducătoare, alcătuită din arieni blonzi, cu ochii albaștri, cunoscuți ca Poporul Dumnezeuului de Lumină, și alte câteva rase umanoide care au suferit mutații genetice din cauza schimbărilor climaterice. Cu circa 500 de milioane de ani în urmă, soarele din Aldebaran a început să se dilate, generând o temperatură insuportabilă. Rasele „inferioare” au fost evacuate și duse pe alte planete nelocuite. Așa s-a produs colonizarea unor planete de genul pământului, după ce propria lor planetă a devenit nelocuibilă. În sistemul nostru solar au populat mai întâi planeta Mallona, cunoscută și sub alte nume, precum Marduk, Mardek și Phaeton (la romani și la ruși), care ar fi existat între Marte și Jupiter, în locul în care există la ora actuală centura de asteroizi. Aceasta corespunde relatărilor sumeriene despre planeta Tiamat. Membrii societății Vrîl credeau că, mai târziu, această rasă stăpânitoare a arienilor cu ochii albaștri a colonizat planeta Marte, după care au debarcat pe pământ și au creat civilizația sumeriană. Cei doi mediumi afirmă că limba sumeriană a fost chiar limba vorbită în Aldebaran, sunând ca o „germană ininteligibilă”. Frecvența celor două limbi era însă aproape identică, potrivit relatărilor lor. Deși detaliile sunt ușor modificate, regăsim practic aceeași temă de bază pe care am analizat-o la începutul acestei cărți: o rasă conducătoare, formată din extraterestri blonzi și cu ochii albaștri, a venit pe pământ de pe planeta Marte, devenind zeii civilizațiilor din vechime. Ei au creat civilizația sumeriană avansată, modificând structura genetică a oamenilor. De atunci și până în prezent continuă să controleze rasa umană din orașele lor subterane. Singurele referiri care lipsesc din această legendă sunt cele la liniile genealogice reptilo-ariene. Surse din interiorul Frăției mi-au spus că reptilienii au nevoie de sânge pentru că acesta le este

necesar acelor extraterestri blonzi cu ochii albaștri, iar obsesia naziștilor pentru conceptul de rasă conducătoare avea drept scop păstrarea acestei purități genetice și descurajarea încrucișării cu alte rase.

Societatea Thule s-a numit astfel pornind de la numele orașului mitic al Hiperboreei, primul continent populat de rasa ariană extraterestră venită din Aldebaran: Ultima Thule. Unii cercetători afirmă că această civilizație a fost mult mai veche decât cea a Atlantidei și a Lemuriei; alții o identifică cu Atlantida, sau chiar cu Pământul Interior. Legende scandinave descriu orașul Ultima Thule ca pe un tărâm de rai situat undeva la nord, unde soarele nu apune niciodată și unde își au căminele strămoșii arienilor. Când Hiperboreea a început să se scufunde, continuă legenda, extraterestrii arieni și-au folosit tehnologia extrem de avansată pentru a construi tuneluri gigantice în interiorul pământului, sfârșind prin a se instala undeva sub munții Himalaya. Acest ținut a devenit cunoscut sub numele de Agartha, cu capitala la Shamballa. Persanii numeau acest ținut Aryana, țara arienilor. Sistemul filozofic nazist susținea că oamenii din Agartha sunt buni, iar cei din Shamballa sunt răi. Cele două popoare se află în conflict de mii de ani, iar naziștii credeau că ei sunt de partea „poporului bun” din Agartha, care luptă împotriva „francmasonilor și sioniștilor” din Shamballa. Nu cumva această diviziune se referă la conflictul dintotdeauna al marțienilor albi împotriva reptilienilor Anunnaki? Mai întâi, cele două popoare s-au războit pe Marte, apoi pe lună și acum pe pământ. Hitler era obsedat de găsirea unor intrări în această lume subterană, pentru a putea lua legătura cu rasa conducătoare ariană. În realitate, el era o simplă marionetă în mâna reptilienilor, controlată de „Îngerul Morții” Josef Mengele. Așa cum am menționat mai devreme, este posibil ca reptilienii să fie în conflict cu alte rase de extraterestri sau de intra-terestri, luptându-se cu acestea pentru a obține controlul asupra planetei și cu siguranță există facțiuni concurente pe nivelul de conștiință inferior al celei de-a patra dimensiuni. Unul din fondatorii Societății Thule a fost astrologul Rudolf Glauer, care și-a schimbat numele, înlocuindu-l cu pomposul titlu de baron de Sebottendorff. Apelul său la o revoluție împotriva evreilor și marxistilor a transformat societatea Thule într-un punct de atracție pentru adepții teoriei rasei conducătoare germane. Din acest nucleu s-a născut

Partidul Muncitorilor din Germania, care s-a transformat mai târziu în Partidul Nazist. O altă figură demnă de remarcat a acestei perioade a fost un alt ocultist, prieten cu Sebottendorff: Dietrich Eckart, un scriitor alcoolic și dependent de droguri, convins că menirea lui este să pregătească terenul pentru venirea unui dictator al Germaniei. După ce l-a cunoscut pe Hitler în anul 1919, el s-a decis că acesta este „Mesia” pe care îl aștepta. Eckart este cel care i-a transmis lui Hitler cunoașterea ezoterică avansată, probabil și ritualurile de magie neagră care l-au aruncat definitiv pe orbita reptilienilor. Începând din acest moment, puterea lui Hitler de a atrage sprijin pentru proiectele sale s-a amplificat rapid. Eckart i-a scris unui prieten în anul 1923:

„Urmați-l pe Hitler! El va dansa, dar eu sunt cel care i-am cântat pentru prima oară muzica, căci i-am oferit instrumentele prin care poate comunica cu Ei. Nu mă jeliți, căci am influențat în acest fel istoria mai mult decât orice alt german”.

O altă obsesie a lui Hitler era așa-numita Suliță a Destinului, arma cu care se presupune că ar fi fost străpuns șoldul lui „Iisus” în momentul crucificării. El a furat această armă după anexarea Austriei de către naziști, în anul 1938, și a dus-o la Nurenberg. Legenda spune că oricine posedă această armă și îi decodifică secretele va controla lumea. Sulița furată de Hitler se află la ora actuală în Muzeul Hofburg din Viena, în locul în care s-a produs masivul incendiu din noiembrie 1992, cu șapte zile înainte de incendiul care a distrus parțial Castelul Windsor. Un alt ocultist important băgat în tot felul de ritualuri ezoterice a fost Heinrich Himmler. El și-a folosit cunoașterea în maniera cea mai neagră cu putință. Himmler era interesat în mod deosebit de rune, un sistem divinătoriu care constă în aruncarea sau alegerea unor pietricele pe care sunt însemnate diferite simboluri, combinația rezultată fiind „citită” de un „expert”. Himmler este cel care a creat infama organizație SS, pentru care a ales ca simbol dublul S, adică runa *sig*, care arată ca două fulgere alăturate. SS-ul a fost un fel de stat în stat, un organism independent și apogeul întregii cunoașteri ezoterice care îi fascina atât de tare pe naziști. Numai cei considerați de rasă pură aveau voie să adere la această organizație, iar instruirea în artele ezoterice, inclusiv în știința runelor, era fundamentală în procesul lor de pregătire. SS-ul a fost creat și condus ca o societate

secretă de magie neagră. Ritualurile sale au fost preluate de la alte organizații de acest fel, cum ar fi iezuiții și templierii. Inițiații cei mai înalți în grad erau cei 13 (din nou acest număr) membri ai Marelui Consiliu al Cavalerilor, condus de marele maestru Heinrich Himmler, iar ritualurile de magie neagră erau realizate în străvechiul castel de la Wewelsberg, în Westphalia. SS-iștii celebrau ritualurile păgâne nordice și momentul solstițiului de vară. Ei se închinau lui Satan, Lucifer, Set, sau orice nume preferați să-i dați acestei zeități. Prințul Bernhard, unul din cei care au întemeiat Grupul de la Bilderberg, o organizație de vârf a Frăției, între altele prieten foarte apropiat al prințului Philip, a făcut parte din SS. Magia neagră și artele ezoterice au stat la baza tuturor acțiunilor lui Hitler și ale naziștilor, care mergeau până la folosirea pendulelor energetice pe care le plasau deasupra hărților pentru a stabili unde se află trupele inamice. Simbolul solar original numit svastică este orientat către dreapta, ceea ce înseamnă în termeni ezoterici: lumină și creație, adică o forță pozitivă. Naziștii l-au inversat, simbolizând astfel magia neagră și distrugerea. Exact la fel procedează satanismul, care inversează toate simbolurile pozitive. Pentagrama inversată este doar unul din exemplele mai cunoscute. Defilările în masă pe care Hitler le-a folosit atât de eficient nu au fost întâmplătoare, ci arată o bună cunoaștere a psihicului uman și a felului în care poate fi manipulat acesta. În cartea sa, *Satan și svastica*, Francis King spune:

„Aparițiile în public ale lui Hitler, îndeosebi cele asociate cu defilările Partidului Nazist de la Nurenberg, au fost cele mai bune exemple ale acestui tip de ceremonie magică. Fanfarele, marșurile militare și muzica lui Wagner nu făceau decât să sublinieze ideea de glorie militară a germanilor. Panourile uriașe cu svastici, colorate în alb, roșu și negru, impregnau conștiința participanților la marșuri cu ideologia național-socialistă. Precizia fantastică a mișcărilor trupelor, care defilau într-o coordonare perfectă, evocau în subconștientul colectiv principiul războiului și cel al violenței, pe care anticii le asociau cu Marte. Toate acele panouri pe care le aplauda Hitler, inclusiv cele sângerii purtate în timpul Puciului de la Munchen, reprezentau de fapt o ceremonie magică prin care se urmărea asocierea minții naziștilor în viață cu

imaginile arhetipale ale eroilor național-socialiști din trecut. Aspectul magico-religios al acestor defilări era accentuat de faptul că erau realizate seara, desfășurându-se într-o „Catedrală de Lumină” – un spațiu deschis înconjurat de fascicule puternice de lumină trimise către cer de către niște reflectoare. Dacă un magician modern și-ar propune să creeze un ritual destinat „invocării zeului războinic Marte”, cu greu și-ar putea imagina o ceremonie mai eficientă decât cea a naziștilor”.

Același principiu se aplică și la ora actuală. Cunoașterea ezoterică folosită de naziști pentru a hipnotiza poporul german este folosită astăzi de Frăție pentru a aprofunda transa hipnotică în care a căzut umanitatea. Specialiștii Frăției folosesc în acest scop simboluri, cuvinte, culori, sunete și tehnici de care marea majoritate a oamenilor nici măcar nu au auzit și care apar în mas-media și în reclamele de publicitate, amplificând hipnoza colectivă. Ministerul Propagandei al lui Joseph Goering era în întregime structurat ținând cont de cunoașterea ezoterică a psihicului uman. El știa că oamenii ajung să creadă orice dacă le repeți suficient de des acel lucru și dacă înscenezi evenimente care creează în mintea colectivă ideea că „trebuie făcut ceva”. Pentru a amplifica efectele propagandei sale, se folosea de culori, simboluri și sloganuri. Sloganurile erau folosite ca niște *mantra*-e repetate la infinit, hipnotizând astfel psihicul maselor. Toate opiniile și informațiile alternative erau cenzurate, iar oamenii erau programați să reacționeze așa cum dorea conducerea partidului. Care este diferența între acea propagandă deșăntată și oceanul de informații incorecte și subiective în care suntem inundați în permanență la ora actuală? Chiar dacă imaginile care ni se servesc astăzi pe toate canalele de mas-media nu mai au pe ele svastica, efectul lor este același: o hipnoză în masă. Tentativa lui Hitler de a distruge societățile secrete precum francmasoneria și împiedicarea folosirii cunoașterii secrete în Germania poate părea paradoxală, dar nu este. El știa mai bine ca oricine cât de mare este puterea celui care știe, și dorea să păstreze această putere pentru sine. În anul 1934, în Berlin a fost interzisă orice formă de divinație, iar câțiva ani mai târziu cărțile ezoterice au fost interzise în întreaga Germanie. Societățile secrete au fost scoase în afara legii și chiar societatea Thule și Ordinul German (sursa din care s-a

născut nazismul) au căzut în dizgrație. Astrologii erau atacați și uciși, iar oameni precum Lenz von Liebenfels era împiedicați să își publice opera. Această epurare avea două motivații principale: să împiedice orice asociere între ocultism și nazism în subconștientul colectiv (inclusiv al altor state) și să tragă scara, astfel încât nimeni să nu mai poată folosi cunoașterea ezoterică împotriva lor, așa cum o foloseau ei împotriva celorlalți. Aceasta este una din tacticile pe care le-au folosit reptilo-arienii de-a lungul întregii istorii a umanității: folosirea cunoașterii pentru a controla și pentru a suprima, creând simultan dictaturi religioase care să scoată această cunoaștere din circuitul public. În realitate, naziștii înșiși au fost creați și controlați pe toate nivelele de societăți secrete și în ultimă instanță de reptilienii. Ei credeau că zeii sumerieni erau rasa stăpânitoare extraterestră, credeau în existența Atlantidei, au trimis expediții în Africa de Nord, la Montsegur, în regiunea Cathar și în Tibet, unde erau convinși că se află bazele subterane ale supraoamenilor. În afara curentului budist pozitiv există și niște secte budiste profund negative. Naziștii au luat legătura cu acestea din urmă. Atunci când rușii au ocupat Berlinul, la sfârșitul războiului, ei au găsit multe cadavre ale unor budiști care s-au sinucis, după ce colaboraseră multă vreme cu naziștii.

Interiorul pământului

Între altele, naziștii credeau că pământul este gol și că intrările în interiorul acestuia sunt situate la poli. Diferiți cercetători susțin că ei și-au creat chiar o bază subterană în Antarctica, spre sfârșitul războiului, care continuă să funcționeze și astăzi. Date fiind dovezile pe care le-am văzut, nu am nici o îndoială că pământul este gol în interior, sau cel puțin că există mari spații în interiorul planetei noastre în care trăiesc civilizații foarte avansate. Într-un fel, putem spune că pe planeta noastră trăiesc trei categorii de oameni. Scriitorul Jules Verne a fost un inițiat de rang înalt al rețelei de societăți secrete, având conexiuni cu Societatea Teozofică, Ordinul Golden Dawn și Ordinul Templierilor Orientali. De aceea, el știa mult mai multe lucruri decât publicul larg. Multe din romanele sale de *science-fiction* se bazau pe fapte reale. De pildă, el a descris cele două luni ale planetei Marte încă din anul 1877, înainte ca acestea să fie identificate de

astronomi (în mod oficial). Nici celebrul său roman, *O călătorie în centrul pământului*, nu este în întregime o ficțiune. El știa că, în esență, povestea este adevărată. Susținătorii ideii că pământul este gol în interior afirmă că apele oceanelor se scurg în interiorul pământului pe la poli, formând în centrul acestuia o mare imensă, deasupra căreia luminează un soare interior central, care asigură lumina și căldura necesare vieții. Am revăzut recent filmul făcut după romanul lui Jules Verne și am constatat că centrul pământului este imaginat în același fel. Interesant mi se pare faptul că singurele obstacole cu care se confruntă eroii lui Jules Verne sunt niște reptile uriașe găsite în orașul scufundat al Atlantidei. Există speculații (susținute de foarte multe dovezi) că dinozaurii au supraviețuit cataclismului de acum 65 de milioane de ani refugiindu-se în interiorul pământului, îndeosebi în dreptul polului sud. Unul din cei care au sugerat această posibilitate este paleontologul Tom Rich, care lucrează la muzeul Victoria din Australia și care a descoperit în anul 1987 fosile ale unui dinozaur polar într-un tunel săpat în sudul statului Victoria, într-un loc cunoscut sub numele de Golful Dinozaurului. Fiind un inițiat de rang înalt, Jules Verne cunoștea aceste lucruri. De aceea, romanele sale de „ficțiune” (la fel ca numeroase alte opere literare și filme făcute după ele) exprimă mult mai multe adevăruri decât am fi tentați să credem. Un exemplu elocvent în această direcție sunt filmele lui Steven Spielberg, îndeosebi cele din seria Indiana Jones, dar și *Jurassic Park*, în care oamenii de știință manipulează ADN-ul pentru a crea niște dinozauri reptilienii. Propria mea convingere este că ADN-l uman a fost folosit pentru a crea liniile genealogice reptilo-umane.

Figura 23

Schiță a cometei lui Donati făcută în anul 1853, care arată cum masa de materie dezintegrată este aruncată în afară de forța centrifugală, ajungând să „se rotească pe o orbită” în jurul unei surse centrale de energie. În acest fel, interiorul rămâne gol, la fel ca hainele din centrifuga unei mașini de spălat, care se adună la exterior, lăsând interiorul gol. Nu cumva același proces s-a întâmplat și în perioada în care s-a format pământul?

Există nenumărate dovezi că pământul este gol și că în interiorul lui trăiesc civilizații avansate. Aceste teme se regăsesc în întreaga istorie a umanității, îndeosebi în tradițiile și culturile din antichitate. La ora actuală,

oamenii au devenit într-o asemenea măsură marionetele celor care îi guvernează încât sunt dispuși să ridiculizeze pe oricine ar încerca să-i convingă de faptul că interiorul pământului este gol. La urma urmei, nu contrazice acest lucru ce spun acei oameni de știință atât de inteligenți? Ba da, la fel cum îi contrazicea pe timpuri afirmația că pământul este rotund, și nu plat. Cine analizează acest subiect își dă seama cât de subțiri sunt argumentele oamenii de știință care încearcă să stabilească „realitatea” lor indiscutabilă. Ei nu au putut pătrunde decât la câțiva kilometri în interiorul scoarței pământului, iar teoriile lor în ceea ce privește centrul planetei sunt – așa cum le spune numele – simple teorii. Sunt suficiente câteva întrebări pentru ca linia oficial acceptată de gândire să se prăbușească la fel ca un castel din cărți de joc. Spre exemplu, mișcarea de rotație a planetei în jurul axei sale dă naștere unei forțe centrifugale care aruncă materia către exterior, la fel ca centrifuga unei mașini de spălat, care rămâne întotdeauna goală în centru. Cum ar fi fost posibil ca această materie să rămână în centrul planetei în perioada în care aceasta se afla în stare gazoasă și apoi lichidă, înainte să se solidifice? Această concluzie este împotriva oricărei logici și a tuturor legilor fizicii. Dacă priviți *Figura 23*, puteți vedea din desenul Cometei lui Donati, realizat în anul 1853, felul în care materia este proiectată în exterior, rotindu-se în jurul unui centru strălucitor sau al unui „soare” central. Pământul nu diferă deloc de această imagine. Cercetătorii conceptului de „pământul gol în interiorul său” susțin că scoarța planetei noastre nu are o grosime mai mare de 1500 de kilometri. În rest, centrul pământului este gol. Oamenii pot trăi la fel de bine pe partea opusă a scoarței pământului, așa cum trăim noi la suprafața ei. Dacă vă întrebați cum poate fi posibil acest lucru, gândiți-vă că oamenii care trăiesc în Australia nu cad de pe pământ, deși trăiesc cu capul în jos față de cei din emisfera nordică. Forța care îi menține pe pământ este gravitația. Aceasta funcționează la fel de bine și în cazul celor care trăiesc în interiorul pământului. Forța gravitației îi atrage pe oameni către masa de materie, lucru valabil în egală măsură pentru cei care trăiesc la suprafața pământului și în interiorul lui. Centrul forței gravitației nu este centrul planetei, ci este situat la circa 750 de kilometri sub suprafața scoarței, adică la jumătatea acesteia, acționând în mod egal asupra ambelor părți ale acesteia (*vezi Figura 24*).

Figura 24

Așa cred unii cercetători că arată interiorul planetei noastre. Ea este goală în centru, având un soare central și o apă care curge între cele două deschizături polare. Forța gravitației este aceeași de ambele părți ale scoarței, atrăgând în egală măsură particulele de materie către masa centrală.

Existența unor deschizături la cei doi poli este o ipoteză rezonabilă, căci puterea forței centrifugale în perioada de formare a pământului trebuie să fi fost mult mai mică aici decât în restul pământului. Cercetătorii afirmă că după latitudinea de 70-75 de grade nord și sud, pământul începe să se curbeze, creând niște deschizături către interiorul pământului. Trecerea se realizează atât de lin încât navigatorii care au pătruns din greșeală în aceste regiuni nu și-au dat seama că avansează către interiorul pământului până când nu le-au apărut în față niște regiuni necunoscute, care nu figurau pe hartă. Deschizăturile au un diametru estimat la 2500 de kilometri și sunt înconjurate de un inel magnetic. Sunt înconjurate aproape non-stop de nori, iar spațiul aerian este restricționat prin lege. Atunci când exploratorii aflați în căutarea polului nord sau a celui sud ajung în dreptul acestui inel magnetic, acul busolei arată în jos și ei cred că se află deasupra polului. În realitate, nu se află decât în regiunea inelului magnetic ce înconjoară polul. Aceiași cercetători afirmă că lumina și căldura din interiorul pământului provin de la un „soare” central. Marshall B. Gardner, unul din cei mai cunoscuți susținători ai teoriei pământului gol, credea că acest „soare” a fost creat chiar de nucleul fierbinte al planetei în perioada de formare a pământului, la fel ca în imaginea cometei lui Donati. Pe de altă parte, dacă acceptăm faptul că pământul este gol în interior, rezultă că și celelalte planete din sistemul nostru solar sunt goale, căci se supun aceluiași legi. Oare câte civilizații trăiesc în interiorul acestor planete, în timp ce oamenii caută viața doar la suprafața lor?

Alte întrebări la care susținătorii liniei oficiale de gândire nu pot răspunde sunt următoarele: de ce se formează aisbergurile din apă dulce, în condițiile în care la poli nu ar trebui să existe decât apă sărată? De unde provine toată vegetația descoperită în interiorul acestor aisberguri? De ce susțin toți exploratorii care s-au aventurat dincolo de polii magnetici ai pământului faptul că vremea se încălzește din ce în ce mai tare și că gheața

începe să dispară? De ce migrează iarna anumite animale și păsări la nord de cercul polar (de pildă, elanii)? Viziunea convențională a științei nu poate răspunde la aceste întrebări, în timp ce susținătorii teoriei interiorului gol al pământului pot. Există râuri cu apă dulce care curg în afară ieșind din interiorul pământului. Această apă dulce, care duce cu ea fragmente de vegetație și polen, îngheață, dând naștere aisbergurilor din apă dulce într-o regiune în care nu ar trebui să existe decât apă sărată. Există cărți care redau în mult mai multe detalii dovezile referitoare la interiorul gol al pământului decât pot face eu în această lucrare. O sinteză excelentă a acestor dovezi apare în cartea doctorului Raymond Bernard, pe care v-o recomand cu căldură.

Una din călătoriile faimoase către interiorul pământului a fost cea a amiralului Richard E. Byrd, un personaj binecunoscut în marina Statelor Unite. Acesta a zburat „din greșeală” către interiorul pământului pe la Polul Nord, în anul 1947, pe o distanță de 3000 de kilometri dincolo de polul magnetic, iar pe la Polul Sud în anul 1956 pe o distanță de 4000 de kilometri dincolo de polul magnetic. El a numit ținutul pe care l-a descoperit: „acel continent minunat apărut din senin” și „pământul tuturor misterelor”. În anul 1947, Byrd și pasagerii săi au transmis prin radio că zboară către interiorul planetei, văzând cum gheața este înlocuită treptat de pământ, lacuri și munți acoperiți cu copaci. Ei au descris existența unor animale ciudate care semănau cu mamuții și forme de relief care nu apar pe nici o hartă a pământului. După publicitatea care i s-a făcut inițial, toate informațiile referitoare la expediția lui Byrd au fost cenzurate, iar exploratorul a murit în anul 1957, la numai un an după excursia sa în Antarctica. Doi ani mai târziu, în decembrie 1959, redactorul revistei *Farfurii zburătoare*, Ray Palmer, a publicat un număr în care a povestit descoperirile amiralului Byrd, dar când a sosit camionul de la tipografie, a descoperit că revista sa lipsea. Palmer a sunat la tipografie, dar i s-a spus că nu au primit nici o comandă de transport pentru publicația sa. Când le-a cerut să retipărească ediția, i s-a răspuns că plăcile tipografice erau deteriorate și că acest lucru nu mai era posibil. Palmer credea că OZN-urile nu vin din spațiul exterior, ci din centrul pământului, și că așa se explică soarta nefericită a acelei ediții a revistei sale. Personal, cred că ar putea avea dreptate, și nu este exclus ca epopeea

indiană antică *Ramayana* să descrie venirea lui Rama ca emisar al Agarthiei într-o farfurie zburătoare.

Legende referitoare la rasa conducătoare din interiorul pământului, formată din oameni blonzi cu ochii albaștri, se regăsesc în toate culturile antice, inclusiv în China, Tibet, Egipt, India, Europa, cele două Americi și Scandinavia. În cartea sa, *Paradisul regăsit, sau leagănul rasei umane*, William E. Warren sugerează că oamenii provin de pe un continent tropical aflat în regiunea arctică, un ținut în care soarele nu apune niciodată și unde locuia o rasă de zei care trăiau mai mult de o mie de ani fără să îmbătrânească. Warren consideră că acest ținut străvechi este totuna cu Hiperboreea de care vorbeau grecii antici. Eschimoșii, a căror origine ar putea fi chiar popoarele din interiorul pământului, au legende care vorbesc de o insulă paradisiacă aflată la nord, un ținut mirific în care soarele nu apune niciodată, în care nu există întuneric, dar nici o lumină supărătoare, un loc în care oamenii trăiesc mii de ani în pace și armonie. Regăsim același mit la irlandezi. Legenda spune că în timpul marelui cataclism geologic și al inundațiilor produse la suprafața pământului, lemurienii și atlantii s-au refugiat în interiorul pământului. Platon vorbește de existența unor „tuneluri mai late sau mai înguste care făceau legătura între Atlantida și interiorul pământului”. Tot el îl descrie pe marele conducător care „locuiește în centru, în ombilicul pământului... cel care explică religiile întregii umanități”. Scriitorul roman Gaius Plinius Secundus, cunoscut mai ales sub numele de Pliniu, se referă și el la oamenii din interiorul pământului care au fugit din Atlantida, dar și la legendele referitoare la niște locuitori subterani numiți „troglodiți”, care ar fi ascuns în tunelurile lor o comoară străveche. Poveștile de acest fel abundă în toate culturile.

Farfuriile zburătoare ale naziștilor

Există de asemenea nenumărate legende despre navele în formă de „farfurii zburătoare” construite de naziști înainte și în timpul războiului, în cadrul unor programe controlate de societățile Thule și Vril. Cercetătorul german Jan van Helsing și mulți alții au descris o parte din tehnologia produsă după anul 1934, inclusiv bombardierul Vril-1, Vril-7 (*vezi secțiunea cu ilustrații*) și aeronavele Haunebu 1, 2 și 3. Aliații numeau

aceste aeronave *foo-fighters* (n.n. aprox: bombardiere ciudate). Wendell C. Stevens, pilot în forțele aeriene ale Statelor Unite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și la ora actuală investigator al fenomenului OZN, povestește că aceste *foo-fighters* aveau culori ce alternau între cenușiu-verde și roșu-portocaliu. Ele s-au apropiat la numai cinci metri de aeronava sa, după care au rămas nemișcate. A fost imposibil să scape de ele sau să le atace și și-a pus problema să se întoarcă la bază sau să aterizeze. Helsing include în cartea sa și fotografii ale acestei aeronave, confirmate și de alți cercetători. Personal, sunt destul de sceptic când vine vorba de astfel de fotografii, căci acestea pot fi foarte ușor contrafăcute și puse în circulație până când devin o realitate acceptată. Există însă un documentar video pe care îl consider foarte interesant, intitulat *OZN-urile - Secretele celui de-al Treilea Reich*, în care cercetătorul Vladimir Terziski prezintă o sumedenie de dovezi. Se pare că farfuriile zburătoare germane aveau foarte multe probleme tehnice, care au fost corectate abia după război. Potrivit mai multor cercetători în domeniu, în anul 1938 a avut loc o expediție germană în Antarctica, pe transportorul aerian *Schwabenland*. Nemții au declarat o regiune de 600.000 de kilometri care includea munți și lacuri neacoperite de gheață teritoriu german. Ei au numit acest teritoriu Neuschwabenland (Noua Swabia) și l-au transformat într-o imensă bază militară nazistă. În anul 1947 a avut loc ciudata misiune în Antarctica a amiralului E. Byrd, omul care a pătruns în interiorul pământului pe la amândoi polii. Acesta a luat cu el 4000 de soldați și un transportor aerian complet echipat. După opt săptămâni soldate cu pierderi grele, aceștia au reușit să revină în țară. Ce s-a întâmplat cu exactitate în Antarctica rămâne un mister până astăzi, dar Byrd avea să declare public mai târziu că în cazul unui nou război, umanitatea ar trebui să se aștepte la atacuri din partea unor avioane care pot zbura de la un pol la altul. A adăugat că în Antarctica există o civilizație avansată, care dispune de o tehnologie mult superioară celei existente la ora aceea pe pământ și care s-a aliat cu SS-ul german.

De ce nu au câștigat în acest caz naziștii războiul? Mai întâi de toate, se pare că a existat un conflict în interiorul societăților secrete naziste. În al doilea rând, tehnologia „farfuriilor zburătoare” era în acea vreme abia la începuturile ei, fiind încă departe de perfecțiune. După

părerea mea, răspunsul cel mai simplu la întrebarea: „De ce nu au câștigat germanii războiul?” este: „Pentru că acest lucru nu trebuia să se întâmple”. Reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni îi manipulau, dar operau și prin intermediul taberei opuse. Își doreau un război, așa că au manipulat ambele tabere, obținând ce și-au dorit. Așa cum explic pe larg în lucrarea mea anterioară, *Și adevărul vă va face liberi*, naștii au fost finanțați de aceleași linii genealogice care i-au finanțat și pe Aliații care luptau „împotriva” lui Hitler. Principalii finanțatori au fost Rothschild-zii, care au operat, ca de obicei, prin intermediul agenților lor din Anglia, Statele Unite și Germania. Standard Oil, compania controlată de Rockefeller-i, era practic una cu gigantul german I.G. Farben, cel care a susținut întreaga mașinărie de război nazistă, dar și lagărul de concentrare de la Auschwitz. Tehnologia care i-a permis lui Hitler să pornească războiul după dezastrul economic de dinainte i-a fost furnizată practic de către Standard Oil, inclusiv *know-how*-ul necesar pentru a transforma imensele rezerve de cărbune ale Germaniei în petrol. Alte rezerve de petrol i-au fost furnizate Germaniei de același Standard Oil prin intermediul principalul centru financiar al Frăției, Elveția. Președintele companiei Standard Oil (la ora actuală Exxon) era în acea vreme William Stamps Farish, un prieten apropiat al lui Hermann Schmitz, președintele I.G. Farben. Nepotul lui Farish, William Farish III, face parte din cercul interior al lui George Bush. Printre cei care îl vizitează acasă se numără inclusiv regina Angliei și prințul Philip. Farish și regina își încrucișează reciproc caii de rasă. Tatăl lui Bush, Prescott, unul din stâlpii de bază ai societății *Skull and Bones*, a fost unul din finanțatorii lui Hitler, prin intermediul unei filiale numită United Banking Corporation (UBC), al cărei director era. UBC a fost cel care a făcut legătura între W.A. Harriman Company din New York (transformată după 1933 în Brown Brothers, Harriman) și afacerile lui Fritz Thyssen, marele antreprenor german în domeniul oțelului și bancher, care l-a finanțat pe Hitler începând din anii 1920. La fel ca imperiul lui J.P. Morgan și cel al Rockefeller-ilor, trustul lui Harriman era tutelat de Payseur-i și de Rothschild-zi. Aceștia din urmă controlau inclusiv I.G. Farben.

Printre membrii conducerii filialei americane a I.G. Farben se numără și Paul Warburg, agentul lui Payseur/Rothschild trimis în Statele Unite pentru a crea

banca Rezervei Federale, lucru care s-a și realizat în anul 1913. Fratele său, Max Warburg, a fost bancherul lui Hitler, până când a părăsit fără probleme Germania în anul 1938, stabilindu-se în Statele Unite. Alți finanțatori ai lui Hitler au fost: General Electric, o companie care avea legături financiare strânse cu Franklin Delano Roosevelt, președintele care a intrat în război „împotriva” lui Hitler; Ford Motor Company, condusă de Henry Ford, care a primit de la nemți cea mai înaltă distincție de onoare acordată ne-germanilor, Marea Cruce a Vulturului German; și International Telephone and Telegraph (ITT), care a susținut inclusiv efortul de război german prin intermediul bancherului personal al lui Hitler, ofițerul SS Kurt von Schroder. Cel care superviza tot acest efort concentrat de finanțare a lui Hitler a fost Montagu Norman (Com 300), Guvernatorul Băncii Angliei controlată de Rothschild-zi. Norman era asociat cu Hjalmar Schact, cel care avea să devină consilierul financiar personal al lui Hitler și președintele băncii germane Reichsbank. Cei doi erau atât de apropiați încât Schact și-a numit unul dintre nepoți Norman. Când naziștii au invadat Cehoslovacia, Norman i-a transferat lui Hitler echivalentul a șase milioane de lire sterline în aur cehesc, care a fost depozitat la Londra. În treacăt fie vorba, cele două semnături care confirmă numirea lui Schact în funcția de președinte al Reichsbank, la data de 17 martie 1933, au fost cea a lui Adolf Hitler și cea a lui Max Warburg, omul lui Rothschild. Cei mai mulți „evrei” cred că oameni ca Rothschild-zii sau Warburg-ii, care pretind că sunt evrei, sunt de partea lor. Nimic nu este însă mai departe de adevăr. Așa cum spuneam într-un capitol anterior, aurul și banii furați de băncile elvețiene de la evreii germani conduce direct la Rothschild-zi.

Rothschild-zii și asociații lor, Rockefeller-ii, Harriman-ii și Bush-ii, s-au aflat inclusiv în spatele programului nazist de purificare a rasei. Expertul lui Hitler în domeniul purității rasei era dr. Ernst Rudin, psihiatru la Institutul Kaiser Wilhelm pentru Genealogie și Demografie din Berlin, unde ocupa un întreg etaj pentru cercetările sale. Finanțarea întregului proiect a fost asigurată de... Rockefeller-i. Aceleași familii au finanțat și mișcarea de eugenie al cărei scop era purificarea genetică a rasei germane prin eliminarea celor de rasă inferioară. La ora actuală, politicile de eugenie sunt cunoscute sub numele de „control al populației”. Organizația cea mai

cunoscută care se ocupă cu controlul populației este *Planned Parenthood* (n.n. Planificarea Familială), care și-a început activitatea sub un cu totul alt nume în cadrul biroului londonez al Societății Britanice de Eugenie. Nu este de mirare că George Bush s-a folosit de orice prilej pentru a pompa sume masive din banii contribuabililor americani și din cei ai Națiunilor Unite în această organizație. Bush și Henry Kissinger sunt mari adepți ai lui Thomas Malthus, francmason din linia genealogică a lui Darwin, care a murit în anul 1834. El a militat pentru trierea popoarelor de alte rase decât cea albă și a oamenilor albi „inferiori”. La fel ca prietenul său economist, francmasonul John Stuart Mill, Malthus a afirmat că rasa ariană cu părul blond și ochii albaștri era darul lui Dumnezeu pentru pământeni. Poate darul zeilor... Cei doi erau de părere că oamenii superiori aparținând rasei albe trebuiau să controleze rasele inferioare cu pielea întunecată. În esență, această filozofie nu este cu nimic diferită de cea nazistă sau de cea a *establishment*-ului britanic ori american, căci cele trei curente provin de fapt din aceeași sursă. De ce credeți că au fost promovate atâtea politici care au cauzat boli, moarte și distrugere în Africa, Asia și America Centrală și de Sud? Toate fac parte din același plan. Dacă doriți să aflați informații suplimentare despre cei care l-au finanțat pe Hitler, despre rolul Rothschild-zilor și despre programul de control al populației de către rasa conducătoare, vă invit să citiți *Și adevărul vă va face liberi*.

O nouă confirmare a faptului că forța care controla ambele tabere ale celui de-al Doilea Război Mondial era una și aceeași se referă la vasta operațiune a serviciilor secrete americane și britanice numită Proiectul Paperclip (n.n. textual: Agrafa), prin care cei mai importanți lideri naziști, oameni de știință, ingineri și experți în controlul minții au fost scoși în afara Germaniei înainte de sosirea armatei aliaților. Toți aceștia au fost transportați în America de Sud și în Statele Unite, pentru a-și continua acolo munca în favoarea Agendei reptiliene. Naziștii judecați și spânzurați la Nurenberg nu au fost decât niște pioni expuși la paradă pentru a da satisfacție opiniei publice. Regii, reginele, episcopii și cavalerii regimului nazist au scăpat și și-au continuat campania împotriva umanității prin intermediul rețelelor secrete aranjate de „opozanții” lor, Marea Britanie și Statele Unite. Printre

naziști care au scăpat grație Proiectului Paperclip s-a numărat și criminalul în masă și teroristul Josef Mengele. CIA a fost creația serviciilor secrete britanice, și în special a cercului interior al acestora, cunoscut sub numele de *Special Operations Executive* (n.n. Serviciul pentru Operații Speciale) – SOE. CIA a înlocuit organizația serviciilor secrete creată în timpul războiului, Oficiul pentru Servicii Strategice (OSS), născut pe structura serviciilor secrete ale lui Payseur. OSS-ul era condus de Bill Donovan, o marionetă a cercului Payseur-Rothschild-Rockefeller și fost coleg de școală cu Franklin Delano Roosevelt. Profesorul de drept al lui Donovan de la Universitatea Columbia (controlată de Frăție) a fost Harland E. Stone, care avea să devină mai târziu Procuror General al SUA. Un alt protejat al lui Stone a fost J. Edgar Hoover, francmason de grad 33 și șeful de tristă reputație al FBI în perioada asasinării lui Kennedy. Deloc întâmplător, o bună parte din agenții care au fost implicați în asasinarea Președintelui Kennedy erau foști agenți OSS transferați la Londra în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Această poveste este prezentată detaliat în lucrarea mea, *Și adevărul vă va face liberi*. Unul dintre acești agenți era Clay Shaw, singurul om judecat pentru rolul pe care l-a jucat în asasinarea lui Kennedy, proces prezentat și în filmul *JFK*. El a fost eliberat pentru simplul motiv că martorii împotriva lui au fost uciși înainte de a apuca să depună mărturie. Shaw a fost unul din consultanții satanistului și pupilei lui Rothschild, Winston Churchill. La fel ca toți agenții OSS detașați la Londra, i-a cântat în strună Lordului Victor Rothschild, șeful neoficial al serviciilor secrete britanice.

Primul director al CIA a fost Allan Dulles. Acesta era nazist, la fel ca și fratele său, John Foster Dulles, numit secretar de stat în aceeași perioadă. Familia Dulles este o altă linie genealogică aparținând aristocrației britanice. Amândoi frații Dulles au fost implicați în Proiectul Paperclip, alături de Henry Kissinger, un „evreu german”, mare adept al satanismului și unul dintre cei mai activi reptilienii. Cei doi Dulles proveneau dintr-o familie americană din sudul Statelor Unite, proprietară de sclavi, și erau veri cu Rockefeller-ii. Firma lor de avocatură, Sullivan and Cromwell, gestiona afacerile în SUA ale I.G. Farben. Marele susținător al lui Hitler, Fritz Thyssen, i l-a prezentat pe Allan Dulles Fuhrerului. John Foster Dulles scria „Heil Hitler” pe scrisorile pe care le trimitea

clienților săi germani și a fost trimis în Germania să negocieze acordarea unor noi împrumuturi naziștilor din partea grupului Mesei Rotunde Rothschild-Rockefeller. Împrumuturile aveau drept scop să-i ajute pe germani să plătească daunele de război impuse de același John Foster Dulles, în calitate de membru al delegației americane la Conferința de Pace de la Versailles, din anul 1919. De aceea, nu reprezintă nici o exagerare să afirmăm că CIA a fost o organizație creată de naziști pentru naziști. Printre aceștia se număra și Reinhard Gehlen, principalul spion al lui Hitler pe frontul rusesc, căruia Allen Dulles i-a cerut mai târziu să organizeze rețeaua CIA pe teritoriul european. Cercetătorul Noam Chomsky afirmă că Gehlen a creat o armată secretă CIA-nazistă, care și-a extins operațiunile până în America Latină. Același lucru s-a întâmplat și cu rețeaua poliției internaționale numită Interpol. Practic, nu naziștii au pierdut războiul. Totul a fost o înscenare controlată de aceeași forță și transformată într-o mare afacere după carnagiu, în condițiile în care Agenda continua să avanseze. Și o ultimă întrebare: a murit într-adevăr Hitler în buncărul său? Evident că nu. Dr. Robert Dorion, directorul Institutului de Medicină Legală de pe lângă Ministerul Justiției din Quebec, Montreal, a declarat că există neconcordanțe între fotografiile danturii cadavrului atribuit lui Hitler și nenumăratele fotografii făcute Fuhrerului în timp ce își ținea discursurile (cu gura deschisă). Structura decalajelor dintre dinți este diferită. Hitler avea o obturație a unui canal și un dinte de porțelan pe care cadavrul nu le avea, iar puntea dentară inferioară era foarte diferită.

După război, conducerea nazistă și-a schimbat pur și simplu cizmele și ținuta militară cu costumele civile și halatele oamenilor de știință, iar Agenda a continuat să avanseze. În aceste condiții, mai sunt oare cititori care nu cred că nucleul nazisto-satanic al Guvernului SUA este capabil să ardă copii la Waco sau să-i arunce în aer prin bomba de la Oklahoma, numai pentru a-și duce mai departe misiunea, conform Agendei de dominare globală a lumii? Așa gândesc cei care controlează această lume, iar cinci miliarde de oameni se complac în această situație. Dacă vor continua să facă la fel, mentalitatea reptilario-nazistă va continua să controleze planeta pământ.

Capitolul 13

Rețeaua la ora actuală

După câteva mii de ani de evoluție, rețeaua reptiliană a devenit la ora actuală o încrengătură imensă și nu întotdeauna ușor de recunoscut de societăți secrete, bănci, afaceri, partide politice, agenții de securitate, mijloace mas-media, și așa mai departe. Structura de bază și Agenda sa rămân însă extrem de simple.

Centrul rețelei operaționale este City-ul londonez. Alte centre de decizie se află în Franța, Germania, Elveția, Italia și Statele Unite. Aceștia sunt păianjenii care țin imensa pânză a rețelei, cel mai important dintre ei fiind în continuare City-ul londonez, Noua Troia. Din acest centru sunt administrate Agenda globală și politicile Frăției, introduse apoi de „managerii de ramură” în țările respective. Astfel, dacă Agenda globală impune prăbușirea dolarului american, a pesoului mexican, a randului sud-african sau a piețelor bursiere din Orientul Îndepărtat, managerii de ramură din țările respective acționează și asigură implementarea acestor deziderate. Frăția nu are niciodată de suferit, dimpotrivă, căci știe exact la ce să se aștepte. Principalele bănci ale Frăției din Statele Unite, precum Chase Manhattan a familiei Rockefeller, și-au sporit considerabil profiturile în anul 1991, când pesoul mexican s-a prăbușit, căci și-au vândut depozitele de peso chiar înainte de devalorizarea acestuia. În anul 1987, miliardarul finanțist Jimmy Goldsmith, rudă cu Rothschild-zii, și-a vândut toate acțiunile, cu puțin înainte de colapsul burselor mondiale. Evident, o coincidență!

În inima rețelei (sau în vârful piramidei, cum preferați) se află reptilienii. Aceștia operează în principal sub acoperire, din bazele lor subterane, dar mai ales prin posedarea liniilor genealogice reptilo-umane al căror nivel de conștiință rezzonează plenar cu conștiința reptiliană din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Membrii acestor familii de viță veche posedate de reptilienii dețin la ora actuală toate pozițiile importante în structurile puterii sau lucrează sub acoperire, controlându-i pe cei care dețin aceste poziții oficiale, de pildă pe prim miniștri și pe președinți. Ideea că cei care conduc țara sunt reptilienii sau oameni posedați de aceștia li se poate părea fantastică celor care au viziunea foarte limitată, dar nenumăratele dovezi adunate de-a lungul miilor de ani explică perfect „misterele” istoriei. Mulți oameni mă întreabă, pe bună

dreptate, de ce ar pierde cineva mii de ani pentru a prelua controlul asupra unei planete, știind că oricum va muri înainte de împlinirea acestui deziderat. Răspunsul este simplu: conștiințele care posedă aceste trupuri se folosesc de ele ca de un înveliș exterior, ca de un costum spațial, până când acesta se uzează, după care îl schimbă cu altul. Cei care au ocupat de-a lungul timpului trupurile principalilor jucători ai marelui joc al conspirației din cele mai vechi timpuri și până astăzi sunt aceiași reptilieni. Obsesia încrucișării rasiale a liniilor genealogice ale Frăției provine din necesitatea păstrării purității genetice reptiliene, și implicit a legăturii vibratorii între trupul uman aflat în spațiul tridimensional și conștiința care îl posedă din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Pentru a ascunde acest adevăr, membrii Frăției au distrus toate documentele și textele antice, subjugând și oprinând societățile native ale lumii. Scopul reptilienilor este acela de a distruge toate amintirile rămase din perioada în care operau la vedere, astfel încât oamenii să nu-și dea seama că sunt controlați prin intermediul unor corpuri fizice aparent umane de o forță neumană aflată într-o altă dimensiune.

Figura 25:

Piramida puterii

Anunnaki/reptilienii (a patra dimensiune)

Elita globală

Nivele ierarhice ale puterii și cunoașterii, similare cu cele dintr-o instituție (spre exemplu, de la casier la președinte de bancă)

Bănci Afaceri Armată Politică Educație Media
Religie Servicii secrete Companii farmaceutice /medicină
droguri ilegale / crimă organizată

Piramida puterii, care asigură controlarea tuturor instituțiilor de aceeași Elită minusculă. Ea permite implementarea aceleiași Agende în toate domeniile societății.

Adevărul acestei realități este ținut în cel mai strict secret și nu este cunoscut decât pe nivelul suprem al imensei rețele de societăți secrete, adică de către un număr foarte mic de oameni. Fiecare secțiune a piramidei globale este organizată ca o piramidă mai mică, compartimentată în același fel, la fel ca un submarin. Ceea

ce se află deasupra se află și dedesubt. Spre exemplu, piramida francmasoneriei răspunde în fața unei conduceri obișnuite, care răspunde la rândul ei în fața unei structuri superioare. Acolo unde se termină gradele francmasoneriei încep gradele Iluminaților. Marea majoritate a masonilor nu pot aspira însă mai sus de gradul 33 al ritului scoțian și de gradul 10 al ritului de York. Dacă Frăția consideră că cineva are mentalitatea și structura genetică potrivită, acesta poate avansa pe un nivel superior, primind un grad în structura Iluminaților sau în alte grupuri super-secrete ale cercului interior, precum Masa Rotundă, care operează deasupra nivelului oficial al unor societăți secrete precum francmasoneria sau Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim (de Malta). La vârf, ierarhiile societăților secrete devin una, transformându-se într-o organizație unică, ce implementează aceeași Agendă, dincolo de conflictele și certurile nesfârșite de la baza piramidei.

Această rețea de societăți secrete își plasează inițiații cei mai de încredere în pozițiile cele mai influente ale sistemului bancar, ale lumii afacerilor, politicii, mass-mediei, armatei, medicinei, etc. La fel ca în cazul piramidei puterii, toate aceste instituții și organizații aparent fără legătură unele cu altele fuzionează la vârf, fiind controlate de aceiași oameni. Structura seamănă cu cea a păpușilor rusești: fiecare păpușă (în cazul de față piramidă) se află în interiorul alteia, până la păpușa (piramida) globală, care le include pe toate celelalte (*vezi Figura 25*). Fețele publice ale acestor organizații și cei care le controlează din culise aparțin aceleiași rețele, așa că nu contează prea mult dacă ești francmason, cavaler de Malta, inițiat al societății *Skull and Bones* sau membru al unui grup mai mult sau mai puțin secret precum Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale, Consiliul pentru Relații Externe, Grupul Bilderberg, Clubul de la Roma sau Comisia Trilaterală, despre care voi vorbi pe larg în paginile care urmează. Ceea ce doresc să subliniez deocamdată este că deși au nume și obiective aparent diferite, toate aceste organizații sunt controlate în final de aceeași conducere.

Păianjenul

Societățile și grupurile secrete care alcătuiesc această imensă rețea sunt versiunea actualizată și extinsă a unei rețele similare care a existat în antichitate. Unii

cercetători afirmă că la vârful ierarhiei se află (în ordine succesivă) Consiliul celor 3, Consiliul celor 5, Consiliul celor 7, Consiliul celor 9, Consiliul celor 13, Consiliul celor 33, Marele Consiliu Druid, Comitetul celor 300 („Olimpienii”) și Comitetul celor 500. Multe grupuri nu au nici un nume, ca să nu poată fi detectate. Personal, am convingerea că în vârful piramidei se află o singură persoană, cel mult două, un fel de Mare Preot și Mare Preoteasă a lumii, căci, așa cum voi explica ceva mai târziu, cea mai importantă ierarhie, în fața căreia sunt subordonate toate celelalte, este ierarhia Sataniștilor. Cine vrea să controleze jocul trebuie să controleze toate taberele, iar această structură permite exact acest lucru. Frăția controlează taberele „pro” și „contra” din politică, sistemul bancar, domeniul afacerilor, mas-media, etc. Ea are agenți în toate guvernele, dar și în taberele opuse acestora, în ambele tabere ale oricărui război sau conflict politic, în cartelurile drogurilor, dar și în agențiile antidrog care se „războiesc” cu acestea, în syndicatele crimei organizate, dar și în agențiile de securitate care „investighează” aceste syndicate, în grupurile teroriste, dar și în serviciile secrete care încearcă să le „anihileze”. Simplul fapt că cineva afirmă că luptă pentru pace și libertate nu înseamnă că acest lucru este neapărat adevărat. De altfel, dacă ar fi adevărat, nu ar mai trebui să spună acest lucru în gura mare, căci ar fi evident din faptele sale. Personal, am o regulă simplă: orice persoană sau instituție care se declară „democrată” este orice doriți dumneavoastră, numai democrată nu. Este suficient să priviți câte Fronturi Democratice există în lume ocupate cu impunerea unei dictaturi.

Rețeaua Mesei Rotunde

Una din principalele rețele care există la ora actuală este guvernată la centru de Masa Rotundă (*vezi Figura 26*). Așa cum am văzut mai devreme, Masa Rotundă are filiale în întreaga lume, iar în anii 1920 și 1921 a adăugat două noi organizații la rețeaua sa: Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale (RIIA) și Consiliul pentru Relații Externe (CFR). RIIA și-a creat la rândul ei propriile filiale. La fel, Consiliul pentru Relații Externe din New York și-a creat propria sa rețea subordonată pe teritoriul Statelor Unite, făcând legătura între Frăția Babiloniană și departamentele Guvernului SUA, Congres, proprietarii de

media, editori, jurnaliști, fundații scutite de la plata impozitelor, precum Rockefeller Foundation, universități, oameni de știință, ambasadori, lideri militari, „istorici”, bancheri și oameni de afaceri. Fiecare țară importantă are o asemenea rețea care respectă Agenda dictată de centrele globale din City-ul londonez, Germania, Franța și Elveția. Odată, am fost atacat pe când vorbeam la un post de radio din Cape Town de un „astrolog” care mi-a spus că este imposibil să existe o conspirație de felul celei pe care o expun, pentru simplul motiv că aceasta nu ar putea fi organizată pe o perioadă atât de lungă de timp. Așa cum se întâmplă în majoritatea cazurilor de acest fel, omul nu îmi citise cărțile și nu făcuse nici un fel de cercetări înainte de a se grăbi să conteste această realitate. Dacă ar fi făcut-o, și-ar fi dat seama că din cauza acestei structuri a rețelei, nu numai că este posibil să urmezi aceeași Agendă de-a lungul mai multor generații succesive, dar este și foarte pertinent să crezi acest lucru. De ce nu dispare o mare corporație sau o mare bancă atunci când generația actuală de lideri moare sau se pensionează? Pentru că ei îi urmează la conducere o altă generație. La fel se petrec lucrurile și cu Frăția și Agenda ei. Astrologul respectiv ar face mai bine să își consulte propria hartă cerească, verificând dacă nu cumva conjuncțiile de pe aceasta îl împiedică să vadă ceea ce este evident, respingând și condamnând informații pe care nu a făcut nici un efort să le citească, să le verifice și să le înțeleagă.

Figura 26

Rețeaua Mesei Rotunde

Consiliul pentru Relații Externe

Comisia Trilaterală

Națiunile Unite

Masa Rotundă

Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale Grupul Bilderberg

Clubul de la Roma

În mai 1954 a avut loc prima întâlnire oficială a unei noi organizații din rețeaua Mesei Rotunde, Grupul Bilderberg (Bil), numit astfel după Hotelul Bilderberg din Oosterbeek, Olanda, unde a avut loc întâlnirea. Cel puțin, aceasta este varianta oficială a poveștii. Bil sau Bel a fost Zeul-Soare la fenicieni. Bilderberg se traduce prin „Bel al stâncii” sau „Bel al muntelui”. Grupul Bilderberg a fost

condus între anii 1954-1976 de prințul Bernhard al Olandei, fost ofițer nazist și spion german care a lucrat pentru departamentul NW7 al serviciului secret al imensului conglomerat chimic I.G. Farben, cel care a condus lagărul de concentrare de la Auschwitz. Unii cercetători susțin că papa Ioan Paul II a lucrat și el pentru I.G. Farben. Nu știu dacă este adevărat, dar nu m-ar surprinde deloc, căci papii sunt aleși de Frăție. Prințul Bernhard, un german care s-a aliat prin căsătorie cu familia regală olandeză, la fel ca William de Orania la vremea lui, este un reptilian înrudit și foarte bun prieten cu prințul Philip al Marii Britanii. Împreună, cei doi au creat organizația World Wildlife Fund (n.n. Fondul Mondial pentru Animalele Sălbatic), devenit între timp Worldwide Fund of Nature (WWF – Fondul Mondial pentru Natură). Așa cum vom vedea într-un capitol ulterior, ultimul lucru care îi interesa pe cei doi era protecția animalelor sălbatic. În anul 1968 a fost creat Clubul de la Roma, condus de francmasonul Aurelio Peccei (Com 300 și membru al Grupului Bilderberg), numărul doi în grupul Fiat, condus de un alt membru al Grupului Bilderberg și al Nobilimii Negre, Giovanni Agnelli. Peccei i-a spus odată amicului său, fostul secretar de stat american Alexander Haig (TC, Cavaler de Malta) că se simțea o reîncarnare a lui Adam Weishaupt. Weishaupt a fost omul care a creat organizația Iluminaților bavarezi. Clubul de la Roma, creat pe domeniul particular al familiei Rockefeller de la Bellagio, în Italia, a pus bazele mișcării ecologiste. Rockefeller-ii și Rothschild-zii i-au dictat acestei mișcări așa cum au dorit. Clubul de la Roma s-a folosit de mișcarea ecologistă pentru a centraliza și mai multă putere și pentru a confisca terenuri. Sub pretextul apelului la „salvarea planetei” se ascunde adevărul trist că este doar o altă acoperire a Agendei controlului global asupra lumii, guvernată chiar de cei care creează problemele de mediu. Același principiu se aplică și Clubului de la Budapesta, care încearcă să facă cu „spiritualitatea” ce a făcut Clubul de la Roma cu mediu. Clubul de la Budapesta este condus de Ervin Laszlo, un asociat al lui Aurelio Peccei. Un alt satelit important al Mesei Rotunde este Comisia Trilaterală, creată de Rockefeller-i în Statele Unite în anul 1972. Rolul acesteia este de a coordona implementarea Agendei între cele trei regiuni principale ale lumii: Statele Unite, Europa și Japonia. Am prezentat pe larg aceste organizații în lucrarea *Și adevărul vă va face liberi*, dar pentru cei care

nu au citit-o, voi face în continuare o sinteză a influenței covârșitoare a acestor organizații asupra vieții noastre de zi cu zi și asupra marilor probleme ale lumii. Pentru a înțelege mai bine, ori de câte ori voi menționa pe cineva care a fost, este sau urmează să devină membru al acestor grupuri, voi folosi abrevierile RIIA, CFR, Bil și TC. La ora actuală nu vă pot oferi informații referitoare la conducerea modernă a Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale, întrucât această organizație este atât de secretă încât nu am reușit să le obțin. Dacă cineva poate să mă ajute în această direcție, i-aș fi recunoscător. Îi cunosc totuși pe o parte din membrii săi importanți.

Aceste grupuri interconectate numără printre membrii lor liderii sistemului bancar global, ai mediului de afaceri, mediei, armatei, serviciilor secrete, educației și politicii. Pentru a înțelege mai bine despre ce oameni vorbim, vă propun să îi trecem în revistă pe câțiva dintre cei care au participat la prima ședință a Grupului Bilderberg, din anul 1954. Președintele Adunării a fost prințul Bernhard, soțul reginei Juliana a Olandei (Com 300), o obișnuită a acestor ședințe ale Grupului Bilderberg. Actuala regină, Beatrix, este o altă susținătoare activă a Grupului. Printre alți președinți ai Grupului Bilderberg s-au numărat Sir Alex Douglas Hume (Lord Home), membru al unei linii genealogice din elita scoțiană și fost prim ministru al Marii Britanii; și un alt membru al unei linii aristocratice britanice, Lord Carrington, care a devenit președinte în anul 1991 (vom discuta imediat mai multe despre el). Prințul Bernhard a fost propus ca președinte al Grupului Bilderberg de către Lordul Victor Rothschild, unul din cei mai mari escroci, spioni și manipulatori ai secolului XX. Alte personalități care au participat la acea primă ședință au fost: David Rockefeller (CFR, TC); Deak Rusk (CFR, TC, bursier Rhodes), președintele Fundației Rockefeller și secretar de stat sub John F. Kennedy; Joseph E. Johnson (CFR), președintele Fundației Carnegie pentru Pacea Internațională și secretar SUA pentru Grupul Bilderberg; Denis Healey (TC, RIIA, Com 300, Societatea Fabian), ministrul apărării în guvernul britanic laburist între anii 1964-1970 și Cancelar al Eșichierului între 1974-1979; și Lord Boothby, care a lucrat împreună cu Winston Churchill la unificarea Europei, cunoscută mai târziu sub numele de Uniunea Europeană.

NATO a fost creația Frăției și are menirea să devină o armată mondială unică, atrăgând tot mai multe țări și manipulând „problemele” care îi permit să acționeze în afara domeniului său de referință. Toți ultimii cinci secretari generali ai NATO au fost membri Bilderberg: Joseph Luns, Lord Carrington, Manfred Woerner, Willy Claes și Javier Solana. Președintele Băncii Mondiale, James Wolfenson, partener cu Rothschild-zii, precum și majoritatea predecesorilor săi, sunt membri ai Grupului Bilderberg. La fel și primii doi președinți ai recent createi Organizații Mondiale a Comerțului, o creație a Frăției care impune taxe grele unor țări care încearcă să își protejeze popoarele de nemilosul sistem financiar și comercial global. Primul președinte al Organizației Mondiale a Comerțului a fost irlandezul Peter D. Sutherland (Bil, TC, Com 300), director al Acordului General pentru Tarife și Comerț (GATT), comisar al Comunității Europene (Uniunii de mai târziu) și președinte al Băncilor Irlandeze Aliate și al Goldman Sachs. A devenit mai târziu președinte al British Petroleum (BP). Sutherland este o simplă marionetă a Elitei și a fost înlocuit la conducerea OMC de un membru italian al Grupului Bilderberg, Renato Ruggeno. Atât Banca Mondială cât și Organizația Mondială a Comerțului au legături strânse cu celelalte organisme financiare globale, precum Fondul Monetar Internațional și grupul G-7/G-8, impunându-și alături de acestea politicile în fața unor țări în curs de dezvoltare din Africa, Asia și America Centrală și de Sud. Ele se asigură astfel că aceste țări sunt controlate de corporațiile transnaționale controlate de aceleași grupări. Acordul Multilateral pentru Investiții (MAI) este o altă organizație al cărei scop este să amplifice dramatic capacitatea corporațiilor transnaționale de a distruge baza economică a diferitelor țări prin repatrierea profiturilor în condițiile în care evită să își plătească impozitele și să respecte legile pe care alte afaceri sunt nevoite să le aplice. Rețeaua centrală a băncilor este controlată integral de Masa Rotundă/Grupul Bilderberg. Mai mulți președinți ai Băncii Angliei, inclusiv Sir Gordon Richardson, au fost membri ai Grupului Bilderberg, iar acest lucru este valabil și în cazul altor bănci centrale, precum Rezerva Federală a Statelor Unite – acel cartel de bănci private europene care controlează economia Statelor Unite. Actualul președinte al „Fed” este Alan Greenspan (CFR, TC, Bil), care l-a înlocuit pe Paul A. Volker (CFR, TC, Bil). Cred că v-ați făcut o părere. La fiecare câteva săptămâni mas-

media din Marea Britanie și SUA face speculații referitoare la ultimele afirmații ale lui Greenspan, ale Guvernatorului Băncii Angliei sau al Bundesbank despre starea economiei țărilor lor. Aceste afirmații sunt suficiente pentru a produce mari oscilații la bursă. O simplă reducere sau creștere a ratei dobânzii operată de acești oameni are efecte spectaculoase asupra pieței și asupra vieții de zi cu zi a oamenilor. Cine credeți că îi controlează pe acești oameni și afirmațiile pe care le fac? Exact! Am un prieten care a investit masiv în bursa americană și care a început să studieze structurile investițiilor făcute de marile corporații, bănci și companii de asigurări în perioada de dinaintea unei declarații a lui Greenspan. De fiecare dată a descoperit că marii jucători pe piața bursieră cumpără sau vând masivi acțiuni sau titluri în cele trei zile de dinaintea discursului lui Greenspan. Evident, discursul acestuia afectează exact acțiunile și titlurile vândute sau cumpărate de aceștia. Dacă vreți să știți cum se vor comporta bursele, tot ce trebuie să faceți este să urmăriți cum procedează familiile și corporațiile Frăției care controlează piețele. Printre marii jucători precum Rothschild și Rockefeller, sau oamenii acestora, precum Greenspan, se învârt și niște jucători mai mici, precum „renegatul” George Soros (Bil), care nu fac altceva decât să urmeze ordinele. Soros a fost cel care a speculat lira sterlină în septembrie 1992, făcând miliarde pe seama britanicilor, căci Cancelarul Eșichierului a încercat să apere moneda națională. Cine credeți că era acest cancelar? Norman Lamont... din Grupul Bilderberg. Soros a făcut același lucru și cu coroana suedeză, cu același succes. Cine era primul ministru al Suediei la vremea respectivă? Carl Bildt... din Grupul Bilderberg. Teama de a nu rămâne singuri, generată de această prăbușire a coroanei provocată de Soros, i-a făcut pe suedezi să accepte intrarea în Uniunea Europeană, lucru pe care foarte mulți îl regretă la ora actuală.

Carierile multor politicieni au explodat literalmente după ce au început să participe la ședințele Grupului Bilderberg. Prin anii 70, cariera președintei Partidului Conservator Britanic Margaret Thatcher intrase în declin, până când a început să participe la ședințele Grupului Bilderberg. În anul 1979, ea a fost aleasă ca prim ministru, după seria de atacuri și scandaluri la adresa laburiștilor care au condus țara până atunci. Un an mai

târziu, la Casa Albă au fost aleși Ronald Reagan și George Bush, care au introdus exact aceleași politici economice extreme pe care le-a aplicat Margaret Thatcher (care au și rămas în istorie sub numele de thatcherism). De fapt, nu era nici un fel de thatcherism; era pur și simplu Agenda Frăției, care cerea ca ratele dobânzilor să scadă la niște niveluri care au distrus economiile țărilor lumii a treia, pregătind astfel terenul pentru programul de recolonizare prin control financiar. Mania privatizărilor în neștire care s-au produs sub guvernările lui Thatcher, Reagan și Bush a permis trecerea unor active fabuloase ale statului în mâinile corporațiilor conduse de Frăție, la prețuri de nimic. Când Thatcher și-a încheiat misiunea, protecția care i se acorda i-a fost retrasă, căci nici o persoană nu este mai importantă decât cauza comună. În anul 1991, guvernatorul relativ necunoscut al statului Arkansas a fost invitat de David Rockefeller la o întrunire a Grupului Bilderberg de la Baden-Baden, în Germania. Numele său era Bill Clinton. Un an mai târziu, acest om aparținând unei linii genealogice regale (Nobilimea Neagră) a fost ales Președinte al Statelor Unite. În anul 1993, un purtător de cuvânt al Partidului Laburist din Marea Britanie a fost invitat la întrunirea Grupului Bilderberg de la Vouliagment, în Grecia. Numele său era Tony Blair. Un an mai târziu, după moartea bruscă și neașteptată a liderului Partidului Laburist, John Smith, locul său la conducerea partidului a fost luat de Blair. Începând din acel moment, o serie întreagă de scandaluri și conflicte au distrus credibilitatea guvernului conservator al lui John Major, asigurându-i astfel lui Blair o victorie ușoară la alegerile din 1997. La începutul anului 1997 mă aflam într-un turneu în Australia. Am prezis atunci nu doar că Blair va fi ales ca prim ministru, dar și că alegerile se vor desfășura pe data de 1 mai, una dintre cele mai importante zile pentru Frăția Babiloniană. Acest lucru este atestat de ritualurile fertilității numite May Day, dar și de Ziua Internațională a Muncii, celebrată de Uniunea Sovietică, această creație a Frăției. Organizația Iluminaților bavarezi a fost creată la data de 1 mai 1776. Tony Blair era un pion atât de important în mâinile Frăției încât nu am avut nici o îndoială că va fi adus la putere în data de 1 mai. În Anglia nu există alegeri la termen. Primul ministru poate provoca alegeri oricând dorește în timpul celor cinci ani de la venirea la putere, așa că el este cel care anunță data. Ce credeți că a făcut John Major? Conform instrucțiunilor Frăției, a convocat alegeri

generale la data de 1 mai 1997, iar Tony Blair, unul din marii jucători preferați de Frăție, a fost ales. Începând din momentul în care a venit la putere, Tony Blair împreună cu cancelarul său, Gordon Brown, un alt membru al Grupului Bilderberg, a început să implementeze Agenda Frăției pentru anii Mileniului ce urma să înceapă, referitoare atât la Marea Britanie cât și la Europa în ansamblul ei. Aceasta includea cedarea puterii guvernului de a fixa rata dobânzii Băncii Angliei, lucru care s-a întâmplat la numai câteva zile de la alegeri. Politicile economice aplicate de Brown nu au diferit în esență de cele ale cancelarului conservator de dinainte, Kenneth Clarke, pe care Brown l-a înlocuit. Acest lucru nu este deloc surprinzător, căci Clarke este și el un membru al Grupului Bilderberg, participând inclusiv la ședința din Grecia, împreună cu Blair, iar apoi la cea de la Tumberry, în Scoția, care a avut loc în mai 1998. Frăția nu a făcut decât să înlocuiască un lingău conservator cu unul laburist, numindu-i pe rând în fruntea ministerului finanțelor. Singurul lucru care s-a schimbat a fost numele scris pe ușa cabinetului. La fel ca și SUA sau orice altă țară de pe glob, Marea Britanie este o țară uni-partinică, deși oamenii cred că sunt liberi pentru că au dreptul să bifeze o căsuță o dată la cinci ani, alegând o nouă marionetă a Frăției pentru a-i conduce. Cel puțin în Statele Unite votul este electronic, ceea ce facilitează și mai mult eventuala fraudare a alegerilor (dacă aceasta se dovedește necesară).

Tony Blair a devenit rapid prieten la cataramă cu Bill Clinton (CFR, TC, Bil), vorbind practic pe o singură voce cu aceasta (evident, vocea Frăției). Principalul colaborator al lui Blair în guvernul laburist a fost Peter Mandelson (RIIA), supranumit Prințul Întunericului. El este unul din cei mai importanți oameni de legătură ai Frăției cu Partidul Laburist, continuând să ocupe această poziție în pofida demisiei din cabinetul lui Blair în urma unui scandal financiar. Tocmai când Peter Mandelson a primit însărcinarea de a se ocupa de imaginea partidului laburist prin anii 80, acesta și-a schimbat sigla din steagul roșu în celebrul simbol al Frăției de-a lungul secolelor: trandafirul roșu. Cancelarul Kohl al Germaniei este la rândul lui un membru al Grupului Bilderberg, la fel cum au fost și predecesorii săi, Brant și Schmit. Mulți prim miniștri și politicieni de frunte din Olanda sunt membri ai Grupului Bilderberg. Printre ei se numără Ruud Lubbers.

Același lucru este valabil în cazul tuturor țărilor vest-europene. Alți membri ai grupului au fost: Carl Bildt, Olof Palme, fostul prim ministru asasinat al Suediei, Uffe Ellemann-Jensen și Ritt Bjerregaard (Danemarca). Jacques Santerre, șeful Comisiei Europene, este membru al Grupului Bilderberg. El reprezintă cea mai importantă voce publică a Uniunii Europene, conducându-și dictatura centralizată cu o aroganță uimitoare, pe care membrii Frăției o manifestă frecvent. Regalitatea europeană este reprezentată în Grupul Bilderberg de familiile regale din Olanda, Suedia, Spania și Marea Britanie (de fapt, toți sunt membri ai unor ramuri diferite ale aceleiași familii regale). Alți membri ai Grupului Bilderberg sunt Lord Mountbatten, prințul Philip și prințul Charles.

„Negociatorii de pace”

Ori de câte ori Frăția folosește un nume pentru o organizație a sa, cu siguranță aceasta se ocupă exact cu activitatea opusă. Fundația Carnegie pentru Pacea Internațională pune la cale războaie, iar „Fronturile Democratice” din întreaga lume pregătesc terenul pentru instaurarea dictaturii. La fel stau lucrurile și cu „negociatorii de pace”. Henry Kissinger se plimbă prin toată lumea vorbind despre „pace”, dar ori de câte ori părăsește o țară, aceasta devine iadul pe pământ. Nu se pune problema că ar fi un negociator slab; dimpotrivă, își face perfect datoria ca emisar al Frăției. Compania sa, Kissinger Associates (al cărei director fondator este Lord Carrington – RIIA, Bil, TC), a fost profund implicată în declanșarea războiului din Bosnia, care a permis avansarea Agendei Frăției în privința creării armatei unice sub conducerea NATO. Această temă este de-a dreptul recurentă. Tot ce au de făcut membrii Frăției este să pornească un război, iar apoi să negocieze „pacea” în termenii doriți de ei. Până la începerea conflictului din Bosnia, *status quo*-ul era Forța de Pace a Națiunilor Unite. Aceasta s-a dovedit a fi însă (în mod intenționat) ineficientă, și după toate acele imagini de coșmar care se lăfăiau pe ecranele televizoarelor în fiecare seară, opinia publică internațională a strigat la unison: „Trebuie făcut ceva. Așa nu se mai poate. Ce aveți de gând să faceți pentru a curma această situație?” Și cei care au pus la cale războiul prin ingineriile lor au oferit soluția așteptată: o armată NATO puternică, de 60.000 de soldați, cea mai

mare forță multinațională adunată după cel de-al Doilea Război Mondial. În astfel de situații, rețeaua Mesei Rotunde se dovedește ideală pentru a numi oamenii în pozițiile cheie. Primul negociator de pace numit de Uniunea Europeană în Bosnia a fost, desigur... Lord Carrington, președintele Grupului Bilderberg, al Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale, membru în Comisia Trilaterală și în Comitetul celor 300. Mai târziu, el a fost înlocuit de Lord David Owen (Bil, TC) și de Carl Bildt (Bil), fostul prim ministru suedez. Negociatorii numiți de Națiunile Unite au fost Cyrus Vance (Bil, CFR, TC) și norvegianul Thorvald Stoltenberg (Bil, TC). Negocierile acestora nu au ajuns la nici un rezultat, așa că a apărut un nou negociator, de data aceasta unul „independent”: Jimmy Carter, primul Președinte al Statelor Unite după crearea Comisiei Trilaterale. Ororile din Bosnia au continuat, iar strigătul de revoltă: „Faceți ceva, pentru numele lui Dumnezeu!” au devenit și mai puternice, așa că pe scenă a apărut un nou negociator: Richard Holbrooke (CFR, TC, Bil), solul de pace trimis de Bill Clinton, care a negociat Acordul de la Dayton, în urma căruia armata mondială NATO a rămas staționată în Bosnia. Holbrooke a raportat rezultatul negocierilor sale secretarului de stat Warren Christopher (CFR, TC) și secretarului apărării William Perry (Bil), care i-au raportat mai departe Președintelui Bill Clinton (CFR, TC, Bil), care a urmat ordinele lui David Rockefeller și ale lui Henry Kissinger, farurile călăuzitoare ale CFR, TC, Bil și RIIA. Primul comandant al armatei mondiale NATO din Bosnia a fost amiralul Leighton Smith (CFR), iar finalul civil al operației a fost controlat de Carl Bildt (Bil). A, și să nu-l uit pe ambasadorul american în fosta Iugoslavie, Warren Zimmerman (CFR). Chiar și finanțistul George Soros s-a întâmplat să aibă câteva „fundații” scutite de taxe în fosta Iugoslavie, înainte și în timpul războiului. Doar o coincidență, nu vă faceți probleme! Acesta este doar un exemplu al tehnicilor și organizațiilor folosite pentru a schimba lumea prin fabricarea unor războaie, urmată de „negocierea” situației de după război. Mecanismul este mereu același: crearea problemei – reacție – găsirea soluției. Câteva dintre numele care se ascund în spatele Grupului Bilderberg ne sunt foarte familiare: Rothschild-zii, David Rockefeller, Henry Kissinger și Lord Carrington. Am scris foarte mult despre Rothschild-zi, dar consider important să vă ofer cât mai multe amănunte și despre ceilalți. Deși nu reprezintă chiar vârful piramidei, cu

siguranță sunt cei aflați pe nivelul operațional imediat următor.

David Rockefeller (CFR, TC, Bil, RIIA, Com 300)

Rockefeller-ii (care și-au schimbat numele din Rockenfelder) au devenit cea mai puternică familie din Statele Unite cu ajutorul banilor proveniți de la familia Rothschild, dar și din alte surse. Manipularea Statelor Unite și a lumii în general nu poate fi concepută fără să luăm în calcul numele clanului Rockefeller, fie că ne referim la J.D. Rockefeller, la Nelson Rockefeller, la Winthrop Rockefeller, la Laurence Rockefeller, sau la cel mai notoriu membru al familiei în cea de-a doua jumătate a secolului XX, David Rockefeller. Dacă familia Rockefeller și rețeaua ei nu ar fi existat, Statele Unite ar fi arătat cu totul altfel decât le știm noi la ora actuală: o țară cu un grad de libertate infinit mai mare (lucru valabil pentru întreaga lume). David Rockefeller, fost președinte al Băncii Chase Manhattan vreme îndelungată (pe care o controlează și acum, indirect), a fost secretarul Grupului de Studiu al Consiliului pentru Relații Externe care a creat Planul Marshall de reconstrucție a Europei după cel de-al Doilea Război Mondial. Fondurile Planului Marshall au fost folosite pentru crearea Uniunii Europene și subminarea autorității statelor naționale. Omul însărcinat să coordoneze Planul Marshall în Europa a fost... Averell Harriman (Com 300, Societatea *Skull and Bones*), care s-a cazat chiar la reședința de la Paris a familiei Rothschild. Între anii 1946-53, David Rockefeller a fost președinte al Consiliului pentru Relații Externe, după care a creat Comisia Trilaterală, sub conducerea lui Henry Kissinger (CFR, TC, Bil, RIIA, Com 300) și Zbigniew Brzezinski, un profesor la Universitatea Columbia (controlată de Frăție) și autor al cărții *Între două epoci: rolul Americii în era tehnotronică*, în care a prezentat viziunea Frăției asupra lumii. Brzezinski a fost consilierul pe probleme de securitate al Președintelui Jimmy Carter și a fost ales de David Rockefeller să devină primul președinte din partea Statelor Unite al Comisiei Trilaterale, în anul 1976. David Rockefeller este omul care se ascunde în spatele alegerii tuturor acestor președinți, căci el controlează banii, media și viața politică din SUA, asigurându-se că toți candidații la președinție depind de el. De pildă, acest lucru a fost valabil în cazul candidaților George Bush și Bill Clinton, în anul 1992, sau Bob Dole și Bill Clinton în anul 1996. Cine

controlează banii, media și mașinăria de partid poate pune orice candidat dorește la Casa Albă și poate scăpa de el, dacă interesele Agendei o cer. Așa se explică de ce cei care reprezintă cu adevărat interesele poporului nu ajung niciodată pe nivelele superioare ale vieții politice. De altfel, acest lucru nu este valabil numai în ceea ce privește Statele Unite. David Rockefeller a fost păpușarul care s-a ascuns inclusiv în spatele Rusiei și al Uniunii Sovietice, educând și dictând unor oameni precum Mihail Gorbaciov și Boris Iețîn. Gorbaciov, un reptilian care își schimbă forma, a fost folosit de Rockefeller și Kissinger pentru a destrăma Uniunea Sovietică și a permite țărilor membre ale acesteia să se integreze în Uniunea Europeană și în NATO. Înainte de a deveni Președinte al Rusiei, Iețîn ținea discursuri la Comisia Trilaterală. Mâna invizibilă a lui David Rockefeller poate fi găsită pretutindeni, de pildă în spatele acelei marionete numite Maurice Strong (Bil, Com 300), miliardarul canadian care a făcut avere din petrol și care a manipulat masiv mișcarea ecologistă după ce a fost numit primul director al Agenției Națiunilor Unite pentru Mediu, deținând inclusiv președinția Summit-ului Pământului ținut în Brazilia, în anul 1992. Oriunde apare David Rockefeller înfloresc corupția, manipularea și genocidul. Asta îmi amintește de altcineva...

Henry Kissinger (CFR, TC, Bil, RIIA, Com 300)

Henry Kissinger a căpătat o reputație internațională după anul 1968, când a devenit secretar de stat și consilier pe probleme de securitate al Președintelui Richard Nixon, singurul om din istoria Statelor Unite care a deținut ambele funcții în același timp. De fapt, serviciile aduse de Kissinger Frăției Babiloniene sunt mult mai vechi și continuă și astăzi. Henry Kissinger s-a născut în Germania în anul 1923 și pretinde că a fost unul din evreii nevoiți să trăiască în regimul lui Adolf Hitler. Mă întreb în acest caz de ce a fost atât de implicat în Proiectul Paperclip – acea operațiune a serviciilor secrete anglo-americeane care le-a permis unor experimentatori în domeniul genetic și în cel al controlului minții precum tortionarul Josef Mengele să scape din Germania la sfârșitul războiului pentru a-și continua munca de cercetare în Statele Unite și în America de Sud? Răspunsul este cât se poate de simplu: pentru că nu dădea doi bani pe evrei! În viziunea lui, aceștia nu reprezintă decât o turmă de vite, la fel ca și celelalte popoare,

exceptând propria sa rasă reptiliană. Kissinger este un satanist, asasin în masă, expert în controlul minții și ucigaș de copii. A sosit în Statele Unite în anul 1938 și a fost naturalizat ca cetățean american. În anul 1972, agentul polonez KGB Michael Goleniewski a declarat guvernului britanic că între documentele KGB pe care le-a văzut înainte de dezertarea sa din anul 1959 s-a aflat unul în care Henry Kissinger figura ca agent sovietic. Potrivit lui Goleniewski, Kissinger a fost recrutat de către KGB într-o celulă de spionaj numită ODRA, primind numele de cod BOR sau Colonelul BOR. Și-a construit „reputația” la Harvard, după care a avut o ascensiune fulminantă. Așa cum explic în *Și adevărul vă va face liberi*, Kissinger a fost omul care a stat în spatele alegerii tuturor președinților americani începând cu Nixon, fără să pară că este implicat oficial.

El a fost cel care a orchestrat scandalul Watergate care a condus la debarcarea lui Nixon, aducându-l în locul lui pe Gerald Ford (CFR, Bil) în funcția de Președinte și pe Nelson Rockefeller, mentorul lui, în cea de vicepreședinte. De altfel, Nelson Rockefeller a fost cel care l-a sfătuit pe Nixon să-l numească pe Kissinger în funcția respectivă. Scandalul Watergate a fost expus de ziaristii Woodward și Bernstein de la *Washington Post*, un ziar controlat de prietena lui Kissinger, Katherine Graham (CFR, TC, Bil). Am vorbit odată cu un om de știință care lucrează pentru Frăție împotriva voinței sale, care mi-a spus că a fost convocat cu o anumită ocazie la Casa Albă în timpul administrației Bush (1988-92). A rămas uimit să constate că în Biroul Oval se afla Kissinger, care îi dicta lui Bush ce trebuie să facă, în timp ce acesta se limita să dea afirmativ din cap. Kissinger nu a primit nici o funcție oficială în timpul administrației Bush, și totuși îi dădea Președintelui indicații. Faimoasa „diplomație a păcii” a lui Kissinger constă de regulă în tragerea sforilor și ațâțarea orgoliilor, declanșând război după război. În anul 1973, Kissinger a primit Premiul Nobel pentru Pace pentru că a oprit Războiul de Yom Kippur, pe care l-a declanșat tot el! Dacă îi vedeți vreodată pe Kissinger sau pe Carrington venind în țara dumneavoastră, sfatul meu este să plecați în concediu, căci este sigur că în scurt timp se va crea iadul pe pământ. Dacă nu mă credeți, întrebați-i pe cei din Burundi sau din Ruanda...

Când George Bush a devenit Președinte în anul 1988, el a numit în administrația sa doi directori executivi

ai companiei Kissinger Associates. Brent Scowcroft, directorul biroului din Washington, a devenit șeful Agenției de Securitate Națională, iar Lawrence Eagleburger, președintele companiei Kissinger Associates, a devenit subsecretar la Departamentul de Stat. Așa cum spuneam, Kissinger Associates a stat la baza războiului din Bosnia, și primul negociator de „pace” numit de Uniunea Europeană a fost Lordul Carrington, director fondator al Kissinger Associates. Această companie a jucat de asemenea un rol important în Războiul din Golf, acordând împrumuturi Irakului prin intermediul Băncii Naționale del Lavoro (BNL), începând din anul 1984, pentru a-i permite lui Saddam Hussein să cumpere arme printr-o mică filială a Fiat, gigantul automobilelor aflat în proprietatea lui Giovanni Agnelli, membru în Grupul Bilderberg din partea Nobilimii Negre. Charles Barletta, fost investigator la Departamentul Justiției, a fost citat în legătură cu acest subiect de numărul din 9 noiembrie 1992 al ziarului *Spotlight*, care apare în Washington. Iată ce afirma raportul:

„Barletta a adăugat că agenții federali au adunat zeci de dovezi care incriminează firma lui Kissinger. Se pare însă că Henry Kissinger dispune de un fel de imunitate specială. Nu știu exact cum reușește, dar influența lui asupra agenției pentru securitate națională este la fel de mare în zilele noastre ca și în vremea lui Nixon, când el era țarul politicii externe. Orice s-ar întâmpla, el primește beneficiile, iar alții scot castanele din foc. Kissinger va rămâne neatins până când Congresul va avea curajul să ordone o investigație serioasă asupra acestui magnat al puterii”.

Kissinger are acces la nivelele cele mai înalte ale Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale, ale Comisiei Trilaterale, ale Consiliului pentru Relații Externe și ale Clubului de la Roma. În plus, este membru al Lojii Francmasonerie Grand Alpine din Elveția, cea care a coordonat celebra lojă italiană teroristă P2. Atât timp cât acest om va putea să circule liber pe străzi, lumea în care trăim nu va fi în siguranță. O altă specialitate de-a lui este genocidul practicat în țările din Lumea a Treia pentru a reduce dramatic numărul populației de culoare și pentru a tria membrii rasei albe considerați inferiori genetic. Acest program se desfășoară prin manipularea foametei, a bolilor (inclusiv a celor create în laboratoare), a

războaielor, a sterilizării și „controlului populației”. Pentru mai multe amănunte, vezi *Și adevărul vă va face liberi*.

Lordul Carrington (RIIA, TC, Bil, Com 300)

Peter Rupert Carrington provine dintr-o familie de bancheri și este un asociat extrem de apropiat al lui Kissinger. Cei doi sunt mari experți ai manipulării globale. Carrington a fost unul din membrii conducerii Băncii lui Hambros (candidat la Com 300), asociată cu scandalul Michel Sindona/loja francmasonă P2 din Italia. Loja P2, controlată de fascistul Lucio Gelli, mare adept al lui Mussolini, a fost forța care s-a ascuns în spatele teroriștilor auto-intitulați Brigăzile Roșii din anii 70, care au plasat bomba devastatoare în gara din Bologna și care l-au ucis pe politicianul Aldo Morro, după ce acesta a respins ordinul lui Henry Kissinger de a-și schimba politica. P2 și Michel Sedona (cel aflat în legătură cu Hambros-Carrington) au fost de asemenea implicați în controlul asupra Băncii Vaticanului. O altă victimă a fost francmasonul italian și bancherul Roberto Calvi (membru în P2), care a fost spânzurat sub Podul Blackfriars de lângă City-ul londonez în anul 1982, după ce scandalul a devenit public. Alte afaceri ale lui Carrington includ nume care ne sunt deja cunoscute, precum Rio Tinto Zinc, Banca Barclays, Cadbury Schweppes, Amalgamated Metal, British Metal, agenția de licitații Christies și președinția Băncii Australiano-Neo-Zeelandeză. În cartea sa, *Rothschild-zii englezi*, Richard Davis afirmă că Lionel Rothschild îl vizita frecvent pe Carrington acasă la Whitehall. Cele două familii s-au înrudit prin căsătoria celui de-al cincilea conte Rosebery cu Hannah Rothschild, fiica lui Meyer, în anul 1878. Cel care a condus mireasa la altar în timpul ceremoniei nupțiale a fost primul ministru Disraeli. Carrington este așadar un membru al liniei genealogice reptiliene a lui Rothschild, și deci un aristocrat britanic. El are baza genetică și atitudinea justă pentru a deveni un manipulator de frunte al Frăției, fiind numit în diferite funcții importante de către aceasta. De pildă, a fost secretar însărcinat cu afacerile externe al Marii Britanii, funcție din care a avut grijă să se asigure de transferul puterii politice în Rhodesia de la guvernul minorității albe al lui Ian Smith către dictatorul negru Robert Mugabe, lucru care nu a făcut decât să înrăutățească dramatic situația în acea țară (așa cum fusese planificat). Carrington a demisionat din funcția de ministru de externe din cauza „greșelilor” pe care le-a

făcut și care au condus la războiul din Insulele Falklands/Malvine din anul 1982. Ați putea crede că ulterior s-a abținut să se mai bage în chestiuni militare, dar dimpotrivă, între 1984-88 a fost numit secretar general NATO, iar în anul 1991 a devenit președintele Grupului Bilderberg. Din această poziție, a fost numit negociator de „pace” în Bosnia.

Controlul mas-mediei

Numele lui Rothschild, Rockefeller, Kissinger și Carrington apar în board-urile și comitetele „consultative” ale tuturor marilor corporații globale de media, lucru care nu ar trebui să surprindă pe nimeni. Pentru a controla mintea și emoțiile umanității, tot ce trebuie să faci este să controlezi mas-media. Fără acest control, ar fi imposibil. Acest lucru nu este deloc dificil, căci majoritatea copleșitoare a ziariștilor din întreaga lume, inclusiv „marii ziariști” din fiecare țară, sunt fie agenți ai Frăției, fie nu sunt capabili să vadă mai departe de lungul nasului ce se întâmplă în această lume. Am fost eu însumi ziarist, așa că știu perfect cum stau lucrurile în acest domeniu. În realitate, industria comunicațiilor (după cum este numită frecvent mas-media) este un fel de „chiorul îi conduce pe orbi” (adică ziariștii le explică cititorilor și telespectatorilor ce trebuie să înțeleagă). Experiența mea atât ca ziarist, cât și ca țintă a atacurilor acestora, m-a învățat că această meserie necesită un număr foarte redus de celule cerebrale. În fiecare zi, jurnaliștii și corespondenții de presă din întreaga lume le oferă telespectatorilor lor versiunea oficială asupra evenimentelor pe care le transmit prin posturile lor de televiziune. „Surse de la Casa Albă afirmă că... Primul ministru susține că... FBI comunică...”. În toți anii cât am lucrat ca jurnalist nu-mi amintesc o singură discuție în sălile de ședință ale ziariștilor care să reflecte altceva decât punctul de vedere oficial asupra principalelor evenimente ale lumii. Marea majoritate a jurnaliștilor nu sunt manipulatori; sunt doar incredibil de neinformați și de aroganți, crezând că dacă în lume se petrece ceva important, ei sunt primii care află, căci sunt jurnaliști. În realitate, ei sunt ultimii care înțeleg ce se întâmplă. Aroganța și naivitatea, o combinație de calități mentale care îi caracterizează pe cei mai mulți dintre jurnaliști, este din păcate absolut distructivă pentru ei. Dacă mai ai

și o minte încuiată, poți fi sigur că vei obține slujba. Un reporter de la BBC mi-a spus odată cu toată seriozitatea că nu ar trebui să fim mai preocupați de componența lojilor francmasonice decât de componența clubului local de șah. Nu glumesc deloc. Le-am explicat multor ziariști ce se întâmplă, dar aceștia au respins instantaneu sau au ridiculizat argumentele mele, fără să cerceteze măcar o clipă dovezile prezentate. Îmi amintesc de unul dintre ei – cred că îl chema Taylor sau așa ceva – pe care l-am cunoscut la Los Angeles, la începutul anului 1997. Lucra pentru ziarul *The Observer* din Londra. I-am povestit de activitățile pedofile ale lui George Bush și de traficul ilegal de droguri pe care îl coordonează. M-am oferit chiar să i-i prezint pe câțiva din cei abuzați de el. Ce credeți că a făcut ziaristul? A scris un articol în care m-a atacat personal, afirmând inclusiv că am ochii injectați. Nu-i de loc de mirare după un turneu obositor prin Australia, Noua Zeelandă și Statele Unite, care a durat două luni, dar cum poate scrie cineva de starea ochilor cuiva când i se oferă „povestea secolului”? I-am oferit surse pentru a informa poporul britanic despre ceea ce se întâmplă în lumea în care trăim, dar nu a dorit să le cunoască. După cum spune o vorbă: „Nu poți mitui sau cumpăra un ziarist britanic, dar văzând ce scrie, nici nu trebuie să o faci”. Desigur, există și excepții printre jurnaliști, dar sunt foarte puține și merită să îi întrebați pe aceștia ce se întâmplă atunci când încearcă să scrie adevărul.

Ziariștii dansează pe melodia oficială, fiind un fel de dactilografi ai viziunii oficiale asupra lumii. Ei sunt trepădușii de care se folosesc șefii lor, aflați în poziții superioare în piramida mas-mediei. La vârful acesteia se află bancherii care asigură fondurile necesare pentru a cumpăra trusturile de media. Ei controlează principalele industrii și afaceri din lume, iar ziarele și posturile de radio și de televiziune nu ar putea supraviețui fără reclamele asigurate de acestea. Amenințările cu oprirea publicității a blocat revelarea multor povești adevărate. După bancheri și industriași vin „baronii” media precum Murdoch, Black, O’Reilly și Packer. Aceștia urmează linia oficială impusă de finanțatori și își numesc personal editorialiștii și redactorii șefi pentru a se asigura că aceștia vor urma linia indicată. Ziariștii simpli sunt nevoiți să asculte de redactorii șefi, aceștia de proprietarii trustului de media, care ascultă la rândul lor de bancheri și de marile corporații, adică de Frăție. Așa se produc

„știrile”. Versiunea oficială încearcă să ne facă să credem că marii baroni media, cu egourile lor uriașe, precum Ted Turner, Murdoch sau Packer, se antipatizează reciproc. Poate că este adevărat, sau poate că este doar o perdea de fum; acest lucru contează mai puțin. Important este că toți respectă directivele Frăției. Nu „baronii” controlează de fapt mas-media. Ei nu sunt decât niște fațade. Priviți-l pe Ted Turner, membru în Consiliul pentru Relații Externe și proprietarul postului de știri Cable News Network (CNN). El a vândut această companie lui Time Warner, aceasta fiind una din cele mai mari operațiuni ale Frăției la nivel planetar, CNN-ul ajungând să ne picure la urechi viziunea oficială asupra lumii, oră de oră, minut de minut. Dacă cineva încearcă să creeze un post de televiziune sau un ziar cu scopul de a spune adevărul, el nu găsește finanțare, publicitatea îi este refuzată, iar acțiunile îi sunt devalorizate prin jocurile uluitoarei puteri financiare a băncilor, corporațiilor și companiilor de asigurări ale Frăției. Mai devreme sau mai târziu, el va fi preluat de o altă companie (prin așa-numitul proces de „preluare ostilă”, adică în pofida voinței proprietarului). Cele trei mari rețele de televiziune din Statele Unite, CBS, ABC și NBC, sunt controlate de membrii Mesei Rotunde, la fel ca și ziarele *Washington Post*, *Los Angeles Times*, *New York Times*, *Wall Street Journal*, și foarte, foarte multe altele. Același lucru este valabil și în celelalte țări.

Două din grupurile mai puțin cunoscute care confirmă acest punct de vedere sunt Hollinger Inc. și grupul de ziare „*Independent*”. Grupul Hollinger are în proprietate 68% din ziarele din Canada și mai mult de 250 de ziare și reviste din întreaga lume, inclusiv câteva ziare de prestigiu din Statele Unite, *The Jerusalem Post* și grupul *Telegraph* din Londra. Grupul Hollinger reprezintă o acoperire a serviciilor secrete britanice. În timpul ultimului război mondial, un serviciu de elită al serviciilor secrete britanice numit Serviciul pentru Operații Speciale a creat o organizație numită War Supplies Ltd, condusă de doi agenți britanici, George Montagu Black și Edward Plunkett Taylor. Taylor a fost cel care a redactat mai târziu legile bancare din Insulele Bahamas și Cayman. După război, această companie a continuat să existe, schimbându-și numele în Argus Corporation, iar mai recent în Hollinger. La ora actuală este condus de Conrad Black, fiul spionului britanic George Montagu Black, cel care l-a înființat. Conrad Black este membru al

sanctuarului interior al Grupului Bilderberg. Tatăl său a fost un apropiat al familiei de gangsteri Bronfman, care, la fel ca și clanul Kennedy, a făcut avere vânzând băuturi alcoolice ilegale în timpul Prohibiției introdusă tot de Frăție. La ora actuală, Bronfman-ii sunt proprietarii uriașului concern care produce băuturi alcoolice Seagrams, dar se ocupă și cu traficul ilegal de droguri. Din comitetul „consultativ” al Grupului Hollinger fac parte Henry Kissinger, Lord Carrington și Edmund de Rothschild! Grupul de ziare *Independent* se află în proprietatea miliardarului irlandez Tony O'Reilly, fost mare rugbist. El are în componența sa ziare din Irlanda, Marea Britanie, Franța, Portugalia, Mexic, Africa de Sud și Noua Zeelandă. Președintele sud-african Nelson Mandela și-a petrecut Crăciunul din 1993 la reședința de vacanță a lui O'Reilly de la Nassau, în insulele Bahamas. La scurt timp, miliardarul irlandez a cumpărat grupul Argus, cel mai mare lanț de ziare din Africa de Sud. La ora actuală, acesta a devenit un fel de purtător de cuvânt al Congresului Național African (CNA) condus de Mandela. Începând din anul 1994, O'Reilly a cumpărat 60% din Grupul Argus, 43% din Newspaper Publishing din Marea Britanie, 55% din Australian Provincial Newspapers, 25% din Irish Press Newspapers și 44% din Wilson and Horton, cel mai mare grup de ziare din Noua Zeelandă. Are de asemenea procente importante din rețeaua de televiziune prin cablu din Irlanda și din cea de televiziune și radio din Australia și Noua Zeelandă. Este evident că achizițiile lui nu se vor opri aici și că banii nu vor fi o problemă pentru el, căci nu este decât o marionetă în mâinile Frăției. Propriul său ziar din Irlanda, *Sunday Independent*, i-a dedicat în întregime un supliment de opt pagini, intitulat „Un om pentru toate continentele”, care include și o serie de fotografii ale sale cu prietenii... Henry Kissinger (Bil, CFR, TC, RIIA, Com 300), Margaret Thatcher (Bil), Valery Giscard D'Estaing (Bil) și Robert Mugabe. Unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui O'Reilly din Irlanda este fostul prim ministru Garret Fitzgerald (Bil, TC). Se pare că unul din idoli lui O'Reilly a fost Winston Churchill. Prietenia sa cu dictatorul din Zimbabwe Robert Mugabe a început pe vremea când O'Reilly era încă președinte al companiei Heinz, iar Mugabe obișnuia să își pună pe cap o conservă uriașă cu fasole Heinz pentru a-și distra oaspeții. În anul 1992, Mugabe l-a vizitat pe O'Reilly la domeniul său din County Kildare, în Irlanda, și cei doi inițiați educați la școala iezuiților au celebrat împreună o misă în capela

privată medievală construită deasupra mormântului unui cavaler templier participant la cruciade. De atunci și până în prezent, O'Reilly și asociații săi au cumpărat 60% din Associated Newspapers din Zimbabwe, cu intenția de a lansa pe piață un nou cotidian de limbă engleză.

Agenda la ora actuală

Controlul și manipularea mas-mediei și a altor instituții care influențează gândirea și percepția umană asupra realității nu sunt urmărite numai de dragul puterii în sine. Ele au la bază un scop mult mai important. Agenda constă în preluarea completă asupra controlului planetar de către reptilienii, fără ca oamenii să realizeze ce se întâmplă. De altfel, membrii Frăției s-au apropiat considerabil de acest obiectiv, pe care îl vor atinge fără doar și poate dacă oamenii nu se vor trezi. Structura pe care este construită această Agendă are în centrul ei un guvern mondial, care urmează să ia toate deciziile majore la nivel global (*vezi Figura 27*). Acesta urmează să controleze o bancă centrală mondială, o monedă unică (electronică, nu sub formă de lichidități) și o armată unică. Întreaga populație va fi controlată prin implantarea de microcipuri conectate la un calculator central. Sub această structură centrală vor urma trei superputeri: Uniunea Europeană, Uniunea Americană și Uniunea Pacifică (Asia, Orientul Îndepărtat și Australia). Acest edificiu al puterii va dicta statelor naționale, care vor fi divizate în regiuni, pentru a evita orice reacție centralizată la deciziile structurii descrisă mai sus. Ca să nu lungim vorba, va fi o dictatură fascistă globală, de care ne-am apropiat deja foarte mult și care se va realiza cu siguranță dacă nu se va produce o revoluție în felul de a gândi al oamenilor. Rețeaua pe care am descris-o pe scurt în acest capitol este cea care implementează această Agendă, agenții Frăției operând în cadrul tuturor grupurilor politice și economice care pot contribui la împlinirea ei. Cu cât numărul problemelor globale (create de Frăție) va crește, cu atât mai mare va deveni presiunea pentru găsirea unor soluții globale, respectiv a unui control mai centralizat. Cel de-al doilea nivel al piramidei globale: cele trei „uniuni” sau superstate, este deja pe punctul de a fi realizat.

Figura 27

*Structura pe care dorește să o introducă Frăția
Babiloniană în primii ani ai acestui mileniu*

GUVERNUL MONDIAL

UNIUNEA EUROPEANĂ

UNIUNEA AMERICANĂ

UNIUNEA PACIFICĂ

STATE NAȚIONALE ȘI REGIUNI

POPULAȚIE

„Uniunile” superstatelor

Uniunea Europeană, cu banca sa centrală și moneda unică, a apărut pe structura unei zone comerciale libere numită Comunitatea Economică Europeană sau Piața Comună. Când statele au aderat la această structură nu s-a făcut nici o mențiune la un eventual superstat, dar aceasta a fost de la bun început intenția Frăției, pe care a urmărit-o pas cu pas, foarte puțini oameni dându-și seama încotro conduc acești pași. Intenția lui Adolf Hitler dacă ar fi câștigat războiul era să creeze o Europă unită din punct de vedere economic numită *Europäische Wirtschaft = gemeinschaft*, ceea ce se traduce prin... Comunitatea Economică Europeană! Hitler a pierdut războiul (cel puțin în aparență), dar politica Europei a rămas aceeași, căci făcea parte integrantă din Agendă. Voi recapitula pe scurt felul în care a fost creată Uniunea Europeană și cine sunt oamenii și organizațiile din spatele ei, astfel încât să puteți înțelege cum operează mâna invizibilă a Frăției și să puteți urmări aplicarea aceluiași tactici în cele două Americi, în regiunea Pacificului și în Africa. Crearea unor State Unite ale Europei controlate la nivel central a fost obiectivul cavalerilor templieri încă din secolele XII-XIII. Operând sub diferite nume și încarnări, aceeași forță a reușit să își atingă obiectivul, prin intermediul francmasonilor, al Grupului Bilderberg și al altor organizații. Un rol aparte în cadrul Agendei de creare a superstatelor îl joacă totuși Grupul Bilderberg. Principalii agenți ai Frăției care au contribuit la crearea Comunității Economice Europene au fost Jean Monnet (Com 300), contele Richard N. Coudenhove-Kalergi (Com 300) din Austria și Joseph Retinger (Com 300), un „socialist” polonez care l-a ajutat pe prințul Bernhard să înființeze Grupul Bilderberg. Fiul unui negustor de coniac francez,

Monnet a emigrat în Canada, în anul 1910, lucrând pentru Hudson Bay Company, o firmă a Nobilimii Negre, și pentru Lazard Brothers Bank. A devenit confidentul mai multor președinți și prim miniștri, inclusiv al lui Franklin Delano Roosevelt, iar prietenii săi atât de influenți i-au dat un contract gras de transport al unor materiale din Canada în Franța, în timpul Primului Război Mondial. La sfârșitul războiului a fost numit în Consiliul Economic Suprem al Aliaților și a devenit consultant al grupului din jurul Lordului Milner (Masa Rotundă, RIIA, Com 300) și al colonelului Mandel House (Masa Rotundă, CFR, Com 300) care a pregătit Tratatul de la Versailles și a creat Liga Națiunilor. Monnet a fost numit secretar general adjunct al Ligii Națiunilor, iar mai târziu vicepreședinte al unei companii numite Transamerica, aflată în proprietatea Bank of America, cea care se ocupa cu spălarea banilor proveniți din traficul de droguri. Monnet s-a dovedit marioneta perfectă pentru crearea Comunității Economice Europene. Conte Richard N. Coudenhove-Kalergi a scris în anul 1923 o carte în care făcea un apel la crearea Statelor Unite ale Europei. A fost botezat după prenumele lui Wagner, omul despre care Hitler afirma că nu poți înțelege Germania nazistă fără a-i înțelege opera. Un prieten apropiat al tatălui contelui era Theodore Herzl, fondatorul mișcării sioniste (cultul soarelui). Cartea contelui avea titlul *Pan Europa* și exact acest lucru a fost pus să-l facă. El a creat Uniunea Pan-Europeană, susținută de politicienii de frunte din Europa și de *establishment*-ul anglo-american, inclusiv de colonelul House și de Herbert Hoover. Iată ce povestește contele în autobiografia sa:

„La începutul anului 1924, am primit un telefon de la baronul Louis de Rothschild, care mi-a spus că unul din prietenii săi, Max Warburg [*bancherul lui Hitler*] mi-a citit cartea și dorea să ne cunoaștem. Spre marea mea surpriză [*da, sigur!*], Warburg ne-a oferit spontan [*da, sigur!*] 60.000 de mărci în aur pentru a ne finanța mișcarea în primii trei ani... Max Warburg, unul din cei mai distinși și mai înțelepți oameni pe care i-am cunoscut vreodată, obișnuia să finanțeze din principiu acest gen de mișcări. A fost un om interesat de crearea unei uniuni pan-europene întreaga sa viață. Max Warburg mi-a aranjat în anul 1925 o călătorie în Statele Unite, unde m-a prezentat lui Paul Warburg și lui Bernard Baruch”.

Comunitatea Europeană, devenită între timp Uniune, este o altă creație a Frăției în care sunt implicate toate numele pe care le-am citat până acum. Winston Churchill (Com 300) a fost un susținător al superstatului european și a scris un articol încă din anul 1930 intitulat „Statele Unite ale Europei” și publicat în revista americană *The Saturday Evening Post*. Câțiva ani mai târziu, el avea să joace un rol decisiv în provocarea războiului care a permis în final crearea acestei structuri suprastatale. Conte de Coudenhove-Kalergi a primit un sprijin entuziast din partea unor oameni precum John Foster Dulles, Nicholas Murray Butler, președintele Universității Columbia și al Fundației Carnegie pentru Pacea Internațională (adică pentru „Războiul” Internațional), și dr. Stephen Duggan, fondatorul și primul președinte al Institutului pentru Educație, controlat în proporție de 100% de Consiliul pentru Relații Externe. Congresul Statelor Unite a votat mai multe rezoluții referitoare la uniunea politică a Europei, din care una afirma: „Crearea unei Uniuni Europene trebuie privită ca un pas major către crearea unei Lumi Unite” (adică a unui guvern mondial). Jean Monnet a fost de asemenea președintele Comitetului pentru Statele Unite ale Europei, care avea același scop. De la crearea sa și până în prezent, Comunitatea Economică Europeană (CEE) a evoluat conform planului, pas cu pas, apropiindu-se de idealul statului fascist centralizat care a fost dintotdeauna menirea sa. Doi mari admiratori ai lui Monnet sunt Merry și Serge Bromberger, care prezintă astfel acest plan în cartea lor, *Jean Monnet și Statele Unite ale Europei*:

„Intenția a fost ca autoritățile supranaționale supervizate de Consiliul European de Miniștri de la Bruxelles și de Adunarea de la Strasbourg să administreze treptat toate activitățile de pe continent. Va veni o zi când guvernele vor fi forțate să recunoască faptul că Europa integrată a devenit o realitate de necontestat, fără ca ele să fi avut vreun cuvânt în stabilirea principiilor care stau la baza ei. Tot ce vor mai avea atunci de făcut aceste guverne va fi să unească aceste instituții autonome într-o singură administrație federală și să proclame Statele Unite ale Europei”.

Am ajuns deja în această etapă. Ca de obicei, un număr mic de oameni aflați pe poziții cheie la centru dictează planul global, iar rețelele subordonate din fiecare

țară manipulează populația și Parlamentul, silindu-le să accepte Agenda globală. Cei doi prim miniștri ai Marii Britanii de dinainte, din timpul și de după intrarea țării noastre în Comunitatea Europeană au fost Harold Wilson (Bil) și conservatorul Edward Heath (Bil, TC). Amândoi au fost asociați ai Lordului Victor Rothschild, iar Heath l-a și numit pe acesta șef al Departamentului pentru Europa, în timpul celor patru ani cât a fost prim ministru, între 1970-74. În anul 1972, Heath a semnat Tratatul de la Roma, care a silit Marea Britanie să intre în pânza de păianjen țesută de Frăție la nivel european. La ceremonia de semnare, alături de Heath a participat secretarul său însărcinat cu afacerile externe, Alec Douglas Hume (Lord Home), unul din președinții Grupului Bilderberg și membru al unei străvechi linii genealogice scoțiene. Întreaga operațiune a fost o manipulare la scară mare. La acea dată, Partidul Laburist de „opozitie” era condus de Harold Wilson (Bil) și îi număra printre membrii săi marcantți pe Roy Jenkins (Bil, TC, RIIA), cel care avea să devină mai târziu Președinte al Comisiei Europene, pe James Callaghan (Bil, RIIA) și pe Denis Healey (Bil, TC, Com 300), președintele comitetului ad-interim al Fondului Monetar Internațional și membru în consiliul Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale. Healey a participat la prima ședință de constituire a Grupului Bilderberg din anul 1954 și a participat la mai multe întruniri ale acestui grup decât orice alt politician englez din această perioadă. Și să mai credem că a fost un „om al poporului”? Pardon! În aceeași perioadă, liderii celui de-al treilea partid important din Marea Britanie, liberalii (la ora actuală liberal-democrații) erau Jo Grimond (Bil) și Jeremy Thorpe, autorul cărții *Motive pentru a intra în Europa*. Mă întreb sincer dacă cei patru lideri politici, Wilson, Heath, Jenkins și Healey, nu s-au întâlnit vreodată ca să mediteze asupra uimitoarei întorsături a destinului care a făcut ca patru studenți la Universitatea Oxford exact în aceeași perioadă să ajungă cei patru mari lideri politici ai anilor 60-70, taman când Marea Britanie a acceptat să devină membră a Comunității Europene. Wilson (Jesus College, University College), Jenkins (Balliol), Heath (Balliol), Healey (Balliol), Grimond (Balliol) și Thorpe (Trinity College) ne oferă un exemplu minunat legat de ceea ce ți se poate întâmpla dacă ești educat la Oxford. Desigur, faptul că Oxford-ul (la fel ca și Cambridge-ul) a fost dintotdeauna un centru major al Frăției, folosit de aceasta ca centru de recrutare

a viitoarelor generații de manipulatori, nu reprezintă decât o coincidență!

Heath, un reptilian care își schimbă forma, a manipulat Marea Britanie determinând-o să devină membră a Comunității Europene prin anii 60 și a fost de acord cu această uniune politică încă din aprilie 1962, pe vremea când era Lord al Sigiliului Privat. Chiar înainte de a integra Marea Britanie în Europa, el a participat la o întrunire de la Paris, în octombrie 1972, pentru a negocia condițiile cu președintele francez Georges Pompidou (Bil), un fost angajat al lui Guy Rothschild. Secretarul de stat însărcinat cu afacerile externe care a semnat din partea Marii Britanii Tratatul fascist de la Maastricht în februarie 1992, care a transformat Comunitatea Europeană în superstatul numit Uniunea Europeană, a fost Douglas Hurd. Acesta a fost secretarul particular al lui Ted Heath între anii 1968-70 și secretarul său politic între 1970-74, când Heath a fost prim ministru și a semnat intrarea Marii Britanii în Comunitatea Europeană. Hurd a fost de asemenea ministru de stat al Lordului Carrington în perioada în care acesta a declanșat Războiul din insulele Falksland, și tot el a recomandat acordarea unui titlu „onorific” de cavaler lui Henry Kissinger. De atunci și până în prezent, cele mai influente personaje politice din Marea Britanie (aparent aflate în partide de opoziție), precum conservatorii Ted Heath (Bil, TC), Kenneth Clarke (Bil), Geoffrey (Lord) Howe (Bil, Com 300), laburiștii Tony Blair (Bil), Gordon Brown (Bil, TC) și liderii liberal-democrați David Steel (Bil, TC) și Paddy Ashdown (Bil), nu au cerut altceva decât reducerea din ce în ce mai accentuată a suveranității Marii Britanii și renunțarea la libertatea țării în favoarea unei Uniuni Europene birocratice și centralizate. Întreaga echipă ministerială a lui Blair care negociază cu Uniunea Europeană este alcătuită numai din oameni care își doresc aderarea Marii Britanii la o bancă centrală și la moneda unică. Printre ei s-a numărat și prietenul nostru Peter Mandelson (înainte de a demisiona în urma unui scandal financiar), omul pe care Parlamentul britanic l-a poreclit „Prințul Întunericului”. La ora la care scriu acest capitol, principalele trei partide politice din Marea Britanie sunt conduse de Tony Blair (Bil), William Haig (Bil) și Paddy Ashdown (Bil).

Inițiații Frăției aflați la conducerea băncilor și corporațiilor îi sperie și îi amăgesc pe oameni, făcându-i

să creadă că dacă țara nu va adera la banca centrală și la moneda unică se va produce un colaps economic. Asta este o prostie! Norvegia a refuzat să adere la Uniunea Europeană și trăiește o perioadă de mare prosperitate economică, între altele prin exporturile pe care le face în țările din UE! Procesul pe care l-am descris mai sus în legătură cu Europa este planificat să se întâmple inclusiv în cele două Americi, în regiunea Pacificului și în Africa. Uniunea Americană ar trebui să se nască din NAFTA, Acordul Nord-American pentru Comerț Liber, iar cea Pacifică din APEC, Cooperarea Economică din Asia Pacific, „zona de comerț liber” formată în anul 1994 după campania de lungă durată a fostului bursier Rhodes și prim ministru australian Bob Hawke. NAFTA a fost negociată între George Bush (CFR, TC, *Skull and Bones*), președintele pedofil al Statelor Unite, și Brian Mulroney, un violator de femei supuse programului de control al minții, respectiv prim ministru al Canadei. Mă voi referi detaliat la activitățile celor doi într-un capitol ulterior. Atunci când a semnat acordul de comerț liber cu Canada și Mexic pe data de 12 august 1992, Bush a afirmat negru pe alb că dorește ca NAFTA să se întindă de la un capăt la altul al celor două Americi. „Opozantul” său, Bill Clinton, a afirmat la rândul lui, la o adunare a liderilor politici din cele două Americi ținută pe data de 10 decembrie 1994:

„Istoria le-a dat cetățenilor celor două Americi șansa de a construi o comunitate de națiuni angajate pe calea libertății, și promisiunea prosperității comune... Sper ca la începutul secolului viitor să pot vedea o zonă uriașă de comerț liber, din Alaska și până în Argentina”.

Alte elemente ale Agendei includ implantarea de microcipuri populației întregii lumi; controlul deplin al rezervelor energetice; distrugerea formelor alternative de vindecare care atestă că medicina oficială este o minciună; și o lege marțială globală. Mă voi referi detaliat la aceste elemente în partea finală a cărții. Statul uni-partinic și Agenda globală avansează imuabil și tot ce am făcut în acest capitol a fost să mă refer pe scurt la un număr restrâns de oameni, organizații și evenimente, căci am vorbit în detaliu de toate acestea în lucrarea mea anterioară, *Și adevărul vă va face liberi*.

Capitolul 14

Sub influența drogurilor

Una din cele mai puternice arme în războiul Frăției împotriva umanității de-a lungul miilor de ani au fost drogurile care dau dependență și stări halucinogene. În școlile misterelor antice, drogurile erau folosite pe scară largă pentru a stimula alte stări de conștiință și pentru a manipula gândirea și percepția.

Cel mai vechi narcotic cunoscut este opiul, substanța din care este derivată heroina. Primele referiri la folosirea acestui drog apar în Tăblițele Sumeriene, care au o vechime de cel puțin 6000 de ani. Sumerienii numeau opiul „planta fericirii”. Drogul este menționat de asemenea de egipteni și de greci, în jur de 1500 înainte de Christos și respectiv 1000 înainte de Christos Macul din care se obține opiul făcea într-o asemenea măsură parte integrantă din viața vechilor greci încât este ilustrat chiar pe monedele lor. Urme de droguri halucinogene au fost găsite în mormântul unui indian sud-american vechi de 4500 de ani. Există dovezi că acestea erau folosite pe scară largă în întreaga lume antică. Unii cercetători cred că *haomoa* și *soma*, băuturile sacre ale zoroastrienilor și hindușilor, erau de fapt derivate din ciuperca *Amanita muscari*, vestită pentru proprietățile sale halucinogene. Substanțele chimice din aceasta trec în urină fără a-și pierde aproape deloc puterea halucinogenă, iar scripturile hinduse se referă la urina sacră, pe care o consideră o sursă de fericire și iluminare. Aztecii foloseau proprietățile halucinogene ale ciupercii *Psilocybe Mexicana*, pe care o numeau „carnea lui Dumnezeu”, în ritualurile lor religioase. Am vorbit într-un capitol anterior de folosirea ciupercilor de către preoții evrei. Preoții reptilo-arieni din Babilon erau extrem de pricepuți în folosirea drogurilor pentru manipularea populației, tradiție care s-a păstrat și în rândul societăților secrete cărora le-au dat naștere. Rozicrucienii au găsit noi modalități de folosire a drogurilor, iar gruparea intitulată Asasinii și-a tras numele chiar de la felul în care se foloseau de droguri pentru a-și manipula ucigașii. Mai presus de orice, drogurile au fost folosite de-a lungul istoriei pentru a distruge societățile pe care Frăția dorea să le controleze. Acest proces a ajuns să se petreacă astăzi la scară mondială. Politica este veche; doar proporțiile s-au schimbat.

Cel mai vestit episod din istoria recentă în care opiul a fost folosit ca armă a fost Războiul Opiului declanșat de

„britanici” (Frăția Babiloniană cu sediul la Londra) împotriva Chinei între anii 1840-58. Eforturile chinezilor de a bloca importul de opiu în țara lor au fost strivite de puterea Imperiului Britanic. Secretar însărcinat cu afacerile externe și prim ministru în timpul reginei Victoria era Lordul Palmerston, marele patriarh sau maestru al Marelui Orient al Francmasoneriei și membru al Comitetului celor 300. Palmerston-ii se numeau de fapt Temple, titlul lor de noblețe fiindu-le acordat în anul 1723, când Henry Temple a devenit baron Temple de Mount Temple (n.n. textual: Templul de pe Munte; aici, un titlu de noblețe), în Comitatul Sligo, Irlanda, și viconte Palmerston de Palmerston, în Comitatul Dublin. Numele Temple derivă de la *templar* (n.n. templier). Titlul i-a fost transmis apoi nepotului său, numit tot Henry, membru al Casei Britanice a Comunelor timp de 40 de ani. Acesta a moștenit pictura artistului David Teniers intitulată *Sfântul Antoniu și Sfântul Pavel*, în care acesta aplică principiile geometriei sacre și care este asociată de cercetători cu manuscrisele codificate și cu misterele de la Rennes-le-Chateau. La vremea respectivă, Temple locuia la Broadlands în Romsey, Hampshire, domeniul pe care avea să locuiască mai târziu Lordul Louis Mountbatten. Familia Mountbatten a cumpărat împreună cu domeniul și tabloul familiei Temple. Cel de-al doilea fiu al Lordului Palmerston, Henry John Temple, este cel care a devenit legendarul prim ministru, secretar de stat însărcinat cu afacerile externe și traficant de droguri al Coroanei Britanice în China. El s-a însurat cu sora Lordului Melbourne, primul ministru din perioada de început a domniei reginei Victoria, intrând astfel în aristocrația britanică, după care a ajuns la conducerea Partidului Liberal, cunoscut și sub numele de Partidul Venețienilor. Henry John Temple este cel care a trimis trupe britanice peste mări, punându-le să lupte în Războiul Crimeei și în Războiul Opiului împotriva Chinei. În prima sa legislatură, a intrat în Camera Comunelor ca reprezentant al Newport, Isle of Wight, un nume care apare mult mai des în istorie decât te-ai aștepta de la o insuliță nesemnificativă de lângă coasta de sud a Angliei. Regina Victoria și Prințul Albert și-au construit reședința de la Osborne House pe această insulă; de altfel, după moartea prințului, aici și-a petrecut regina cea mai mare parte a timpului. Mai târziu, guvernator al insulei avea să fie numit Lord Mountbatten. Isle of Wight este un sanctuar al satanismului, deși este un loc de o mare frumusețe naturală. Un alt centru al Frăției

este orașul Edinburgh din Scoția, situat la o aruncătură de băț de capela Rosslyn a familiei Sinclair. Palmerston a stat trei ani în Edinburgh, timp în care a urmat cursurile filozofului Partidului Whig, profesorul Dugald Stewart. Universitatea din Edinburgh a reprezentat, între altele, puntea de legătură între membrii Societății Lunare și Charles Darwin. Mai recent, alesul Frăției, Tony Blair, primul ministru ales pe data de 1 mai 1997, a fost educat la Edinburgh, la școala particulară Fettes. Tatăl său a fost conferențiar la Universitatea din Edinburgh.

Instrumentul prin care s-a făcut comerțul cu opiu dinspre India către China și către alte destinații a fost East India Company, un grup de negustori și francmasoni scoțieni afiliați la Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim și la Iezuiți. Unii cercetători cred că adevărații proprietari ai companiei au fost familiile de bancheri din nordul Italiei, Nobilimea Neagră; oricum, între timp aceștia își mutaseră operațiunile la Londra. De atunci, strategia folosită de britanici pentru introducerea drogurilor care dau dependență în China a devenit un model folosit pe scară largă. Metoda a fost simplă: britanicii au generat o dependență în masă a chinezilor de opiu, până când vitalitatea poporului chinez și întreaga societate s-au prăbușit. În acest scop, guvernul britanic s-a folosit de o rețea de terorism și crimă organizată care includea Triadele, Societatea Hong și Asasinii, punându-i pe aceștia să transporte și să distribuie drogurile în numele său. Toate aceste societăți secrete vestite pentru ușurința cu care își elimină dușmanii, dar mai ales propriii membri care nu ascultă orbește ordinele, nu sunt decât niște filiale ale marii rețele globale a francmasonilor. Altfel spus, sunt doar o altă mască pe aceeași față. Comerțul cu droguri a fost organizat (și este și la ora actuală) de către lojile francmasone din Orientul Îndepărtat. Marea Lojă a Angliei (al cărei mare maestru la ora actuală este vărul reginei, ducele de Kent) a creat mai multe loji în China, la Amoy, Canton, Foochow, Swatow, Chefoo, Chinkiang, Hankow, Newchang, Tongshan, Wei-Hai-Wei, două loji la Tientsin, trei la Shanghai și cinci la Hong Kong. Când conducătorii Chinei au încercat să oprească aprovizionarea cu opiu, britanicii s-au împotrivit cu ajutorul forțelor lor militare și navale, reușind să-i înfrângă. Tratatul de „pace” care s-a încheiat la sfârșitul conflictului le-a garantat britanicilor dreptul de a crește importurile de opiu. Mai mult decât atât, ei au primit compensații de la guvernul chinez pentru

opiul confiscat și au obținut acordarea suveranității insulelor de pe coastă, precum Hong Kong-ul. Acest oraș a devenit centrul traficului cu droguri provenite din Orientul Îndepărtat, rol pe care și-l păstrează și astăzi, deși a redevenit parte integrantă din China comunistă. Marea majoritate a tranzacțiilor financiare și cu aur de pe piețele financiare ale Hong Kong-ului sunt consecința spălării banilor rezultați din comerțul cu droguri.

Tratatul de la Nanking, încheiat în anul 1842, a oferit Marii Britanii controlul asupra Hong Kong-ului, la care s-au adăugat circa 15 milioane de lire sterline în argint. Cel care l-a redactat a fost francmasonul și ministrul coloniilor Edward Bulwer-Lytton (Com 300), a cărui operă avea să-i inspire mai târziu pe Hitler, pe naziști și pe anumiți mistici precum Madame Blavatski. Bulwer-Lytton este cel care a descris puterea Vril (șarpele-putere) care curge în sângele „supraoamenilor din adâncurile pământului”. Fiul său a ocupat postul de vicerege al Indiei exact în perioada de apogeu a comerțului cu opiu către China. Aceasta este perioada pe care o descrie Rudyard Kipling în faimoasele sale romane despre India. În cartea sa, *Corăbiile cu opiu*, Basil Lubbock indică numele armatorilor care au fost angrenați în comerțul cu droguri prin intermediul Companiei East India: Jardine Matheson (familia scoțiană Keswick, care a dat atâtea sataniști), Dent and Co; Pybus Bros; Russell and Co; Cama Bros; ducesa de Atholl; contele de Balcarras; regele George IV (fostul prinț regent); marchizul de Camden și Lady Melville. Strămoșul acestei din urmă doamne, George, a fost cel care i-a urat bun venit lui Wilhelm de Orania pe tronul Angliei, primind ca răsplată pentru acest lucru titlul de Lord al Sigiliului Privat. Familia Keswick și Jardine Matheson au fost membri ai Comitetului celor 300. Alte familii anglo-americane implicate în comerțul cu droguri au fost: Sutherland-zii, Barings-ii, și Lehman-ii, verii Rothschild-zilor. Sutherland-zii, unii dintre cei mai mari comercianți de bumbac și opiu din America de Sud, erau veri cu Matheson-ii, iar familia de bancheri Barings este cea care au fondat compania Peninsular and Orient Steam Navigation Co (faimoasa companie britanică de transport cu feribotul P & O), prin intermediul căreia au transportat opiul.

Famiiliile din liniile genealogice reptiliene britanice au colaborat cu rudele lor din America pentru a extinde comerțul cu droguri, pe care îl practică inclusiv la ora

actuală. De pildă, familia Russell și-a făcut imensa avere din comerțul cu opiu practicat în secolul XIX prin intermediul unui sindicat al drogurilor cunoscut sub numele de Russell and Company. Afacerea consta în luarea opiului din Turcia și transportarea sa ilegală în China. Singurul rival al lui Russell era sindicatul lui Perkins, cu sediul în Boston. Familia Perkins s-a aliat prin căsătorie cu alte linii genealogice britanice, implicate în comerțul cu sclavi. În cele din urmă, Russell-ii au cumpărat afacerea Perkins-ilor și au devenit centrul afacerilor cu opiu din SUA, în alianță cu alte familii reptiliene precum Coolidge și Delano (Com 300), care au dat fiecare câte un președinte al Statelor Unite. Șeful companiei Russell and Co din Canton era Warren Delano Jr, bunicul Președintelui Franklin Delano Roosevelt, care provine dintr-o familie aristocratică franceză. În anul 1986, o istorie a comerțului cu droguri din America, publicată în *US News and World Report*, afirma că: „Delano a îmbinat comerțul cu opiu și cel cu băuturi alcoolice, ambele la fel de profitabile, punând bazele înfloritoare afaceri a familiei”. Deloc întâmplător, Franklin Delano Roosevelt este înrudit genetic cu George Bush, care păstrează și la ora actuală tradiția comerțului cu droguri, pe care îl practică la o scară enormă. Alți parteneri ai lui Russell au fost: John Cleve Green, care a finanțat cu o parte din averea făcută din opiu Universitatea Princeton; Abiel Abbott Low, care și-a folosit banii din droguri pentru a finanța construcția Universității Columbia; și Joseph Coolidge, al cărui fiu a pus bazele afacerii cu droguri numită United Fruit Company. Nepotul său, Archibald Cary Coolidge, a fost unul din ofițerii executivi care au înființat Consiliul pentru Relații Externe (CFR). Împreună cu familia Taft, Russell-ii au înființat societatea *Skull and Bones*, iar steagul cu craniul și oasele încrucișate a fluturat tot timpul pe catargul vaselor companiei Russell Trust. Același steag flutura pe vasele flotei templierilor. Un alt nume legat de comerțul cu opiu este cel al francmasonului John Jacob Astor, fondatorul dinastiei Astor, mari acționari la compania East India. Alte centre ale comerțului cu droguri au fost (și mai sunt încă) Philadelphia și Boston, cartierele generale ale Jurisdicției Nordice a Ritului Scoțian al Francmasoneriei. Unul din descendenții lui Astor, Waldorf Astor, proprietarul hotelului din New York Waldorf Astoria, a fost un francmason de rang înalt care a devenit președintele Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale din

Londra, imediat după cel de-al Doilea Război Mondial. RIIA este puternic implicată în comerțul global cu droguri.

După cel de-al doilea Război al Opiului, care s-a încheiat în anul 1860, băncile comerciale și companiile britanice au creat Hong Kong și Shanghai Corporation – banca centrală a industriei de droguri din Orientul Îndepărtat. Potrivit tuturor studiilor despre comerțul cu droguri pe care le-am citit, Hong Kong and Shanghai Bank continuă să rămână și la ora actuală centrul financiar al comerțului cu droguri. Între timp, banca și-a schimbat numele în HSBC Holdings, căci China a redobândit Hong Kong-ul, iar HSBC este proprietarul uneia din cele patru bănci britanice de clearing: Midland. Această bancă și-a făcut o campanie publicitară de lungă durată sub sloganurile: „Banca noastră vă ascultă” și „Băncii noastre îi place să spună da”. Ce au uitat să spună funcționarii acesteia a fost de câte ori au spus da profiturilor din industria drogurilor, care distrug viețile atâtor oameni de pe această planetă. Nugan Hand Bank (cu sediul la Sidney, în Australia) a fost o altă operațiune coordonată de CIA/Mossad și condusă de Francis Nugan și de Michael Hand, un membru al Beretelor Verzi și colonel în armata Statelor Unite transferat în cadrul CIA. Potrivit agentului CIA Trenton Parker, Hand s-a aflat într-un contact permanent cu George Bush după alegerea acestuia ca vicepreședinte al Statelor Unite. Principalii membri ai board-ului Nugan Hand Bank sunt: amiralul F. Yates, președinte, șeful departamentului de planificare strategică a forțelor SUA în Asia și în Pacific în timpul Războiului din Vietnam; generalul Edwin E. Black, președinte al filialei Hawaii, comandantul trupelor SUA din Thailanda în timpul aceluiași război; George Farris, director al filialelor din Washington și Hong Kong ale Nugan Hand, specialist în serviciile secrete ale armatei; Bernie Houghton, reprezentantul băncii în Arabia Saudită, agent sub acoperire al serviciilor secrete ale marinei SUA; Thomas Clines, reprezentantul băncii la Londra, director de antrenament al serviciului clandestin al CIA implicat în afacerea Iran-Contra, care a operat împreună cu Michael Hand și Theodore Shackley în timpul Războiului din Vietnam; Dale Holmgreen, reprezentantul băncii în Taiwan, manager de zbor în timpul Războiului din Vietnam pentru Transportul Aerian Civil, care s-a transformat mai târziu în linia aeriană CIA/Air America, de tristă renume; Walter McDonald, șeful filialei din Annapolis, Maryland,

fost director adjunct al CIA responsabil cu cercetarea economică; generalul Roy Mannor, director al filialei din Filipine, șeful de personal al Trupelor SUA din Pacific și elementul de legătură dintre guvernul SUA și președintele Ferdinand Marcos; William Colby, avocatul băncii Nugan Hand, fost director CIA. Exact genul de oameni la care v-ați fi așteptat să conducă o bancă, nu-i așa? Este cert că aceasta a fost o altă operațiune sub acoperire de trafic ilegal de droguri. Unul din directorii de la Nugan Hand, Donald Beazley, a fost și președintele City National Bank din Miami, cea care a transferat fonduri către Liga Anti-Defăimare (o acoperire a Mossad).

O investigație a guvernului australian a scos la iveală faptul că milioane de dolari din Banca Nugan Hand nu erau trecuți în contabilitate, servind pentru spălarea de bani rezultați din traficul ilegal cu droguri. Aceste profituri erau folosite de CIA pentru a-și finanța traficul cu arme și celelalte operațiuni ilegale din întreaga lume. Au existat de asemenea dovezi că CIA a folosit banca pentru a plăti campanii împotriva politicienilor din diferite țări, inclusiv din Australia, pentru a se asigura că la putere vor veni politicienii doriți de ea. Aceasta este lumea „liberă” de care vorbim. Multe bănci de pe întreaga planetă care poartă numele de familie ale proprietarilor lor sunt folosite pentru spălarea banilor proveniți din traficul ilegal cu droguri, trecându-i dintr-un cont în altul până când li se pierde originea. Un alt instrument folosit pentru spălarea banilor din comerțul cu droguri este industria aurului și a diamantelor, dominată de Rothschild-zi și de Oppenheimer-i, prin intermediul unor companii precum De Beers. Banii „murdari” sunt folosiți pentru a cumpăra aur și diamante de la aceste companii, care sunt vândute apoi contra unor bani „curați”. Aceleași familii anglo-americeane care au alcătuit rețeaua manipulatorie a Frăției, responsabilă de atâtea războaie și crize economice de-a lungul timpului, se află și în spatele comerțului ilegal cu droguri. Câteva din cele mai faimoase nume, bănci comerciale și companii din lume și-au făcut averea direct sau indirect din traficul de droguri, care distruge în special viețile celor tineri. Ele sunt aceleași familii și organizații care au practicat pe timpuri comerțul cu sclavi aduși din Africa și din China. Expresia „*being shanghaied*” (n.n. „a fi shanghaiat”) vine de la răpirea tinerilor chinezi trimiși apoi în Statele Unite pentru a fi servitori în casele celor bogați. Prohibiția alcoolului a fost doar un

instrument pentru a crea vasta rețea a crimei organizate din Statele Unite. Principalele grupuri care militau pentru prohibiție și pentru a „pune capăt tuturor relelor legate de băutură”, precum Uniunea Femeilor Creștine Temperate și Liga Anti-Salon (n.n. de la *Saloon* – crâșmă), au fost finanțate de Rockefeller-i, Vanderbilt-ți și Warburg-i, prin intermediul Fundației Rockefeller, al Fundației Russell Sage și al altor fundații scutite de taxe. Prohibiția nu a fost decât o altă șmecherie a Frăției, care a avut în această operațiune interese pe termen lung. În treacăt fie spus, așa și-a făcut averea Joseph Kennedy, tatăl lui JFK.

În cărțile sale devenite clasice, *Politica heroinei în Asia de Sud-Est* (1972) și *Politica heroinei - complicitatea CIA la comerțul global cu droguri* (1991), profesorul Alfred McCoy descrie cum elicopterele CIA transportau drogurile de pe câmpuri către punctele de distribuție, în timp ce opinia publică americană credea că ei se află acolo pentru a lupta împotriva comunismului. El afirmă că acest comerț s-a realizat prin intermediul unei companii de îmbuteliere a Coca Cola, dar mas-media a suprimat această informație. 58.000 de americani și numai Dumnezeu știe câți vietnamezi au fost uciși în acest război și cu greu ne putem imagina o lipsă mai mare de respect decât transportul drogurilor în sticle de plastic ascunse de CIA în cadavrele soldaților morți, pe care le aduceau acasă să fie înmormântate de familiile lor. Agentul CIA Gunthar Russbacher a povestit cum erau despicate și umplute cadavrele cu droguri, pentru a fi transportate în Statele Unite. Cadavrele purtau coduri secrete care le permiteau celor de la bazele aeriene de pe coasta de vest, în special de la baza aeriană Travi, să le identifice. În continuare, drogurile erau scoase din cadavre și puse la dispoziția tineretului american, pentru consum.

Heroina este un derivat al opiului, din care se produce de asemenea morfina, nume inspirat după cel al zeului grec al viselor, Morfeu. Heroina a fost obținută în laboratoarele Bayer din Germania, în anul 1898, prin adăugarea altor ingrediente la molecula de morfină. Bayer avea să fie preluată mai târziu de concernul farmaceutic I.G. Farben, imensul conglomerat care i-a creat mașinăria de război lui Hitler. Heroina este drogul din categoria opiatelor care dă cea mai mare dependență, dar a fost recomandat la acea vreme de Bayer ca „un medicament eroic, care nu dă dependență, la fel ca morfina”. Numele de heroină provine chiar de la acest epitet: „eroic”. Cu

siguranță, cei care au creat heroina sunt niște eroi în ochii Frăției, dat fiind potențialul excepțional al acestei substanțe de a cauza suferință și durere. La ora actuală, comerțul cu heroină adusă din Orientul Îndepărtat continuă să fie organizat de francmasoni prin agenții lor de legătură, Triadele. Acestea sunt Mafia Orientului Îndepărtat, care începe să influențeze într-o măsură din ce în ce mai mare inclusiv țările occidentale, precum Canada (Vancouver). Să vă ofer un alt exemplu ca să înțelegeți cum se desfășoară aceste jocuri: conducătorul Chinei înainte de venirea comuniștilor la putere a fost Chiang Kai Shek, un fost membru al Triadelor. Liderul „comunist” care l-a înlăturat de la putere a fost Mao Tse Dung, un membru francmason al Marelui Orient! El le-a permis englezilor să își exercite în continuare suzeranitatea asupra Hong Kong-ului (cum să nu le permită, doar era un fruntaș al Frăției!), iar comerțul cu droguri a continuat la fel ca până atunci. În anul 1983, China comunistă avea nouă milioane de acri de pământ plantați cu mac, acesta fiind fundamentul prosperității economice chineze, la fel cum s-a întâmplat și în Occident. Fără comerțul cu droguri, economia mondială s-ar prăbuși, atât de a devenit de dependentă de veniturile provenite din distrugerea de vieți umane, și de investițiile rezultate din ele. Triadele organizează producția de heroină în așa-numitul Triunghi de Aur. Ele sunt plătite de bancherii britanici ai Frăției care operează în Hong Kong direct în aur, iar o parte din acesta este folosit pentru a cumpăra opiu brut de la fermieri. Și astfel, ciclul continuă să se repete la infinit; numai amploarea sa crește cu fiecare an. Cocaina este adusă din America de Sud de aceiași oameni, prin agenții precum CIA. Această substanță este obținută din frunzele de coca și până în anul 1903 era introdusă în băutura numită coca cola, de unde și numele acesteia. Am descris pe larg rolul CIA în traficul cu cocaină și în înființarea cartelurilor columbiene ale drogurilor în cartea mea anterioară, *Și adevărul vă va face liberi*. Tot în aceasta puteți găsi o descriere pe larg a implicării lui George Bush și Bill Clinton în aceste operațiuni.

Comerțul cu droguri nu are ca scop numai obținerea unor sume imense de bani pentru finanțarea Agendei, deși aceasta reprezintă într-adevăr o premisă importantă. El are de asemenea scopul de a prăbuși societatea și de a-i împiedica pe tineri să își atingă adevăratul potențial. Oamenii dependenți de droguri nu reprezintă o problemă

pentru marele plan al Frăției. Violența și crimele însoțesc întotdeauna comerțul cu droguri, căci traficanții se războiesc între ei pentru supremație, iar cei dependenți sunt nevoiți să fure și să tâlhărească pentru a-și putea cumpăra drogurile de care sunt dependenți. Această „problemă” îi oferă Frăției o excelentă ocazie de a oferi o „soluție”: acordarea unei puteri mai mari poliției, erodând astfel și mai puternic bazele libertății individuale. Acum câțiva ani am citit în *Los Angeles Times* un sondaj de opinie în care 84% din cei chestionați declarau că erau dispuși să renunțe la libertățile lor fundamentale pentru a putea câștiga războiul împotriva drogurilor. Același mecanism: crearea problemei – reacție – găsirea soluției. Ce ar trebui să afle acei oameni este că drogurile sunt *distribuite* de aceiași oameni care luptă „împotriva” lor. Cea mai mare parte a rețelei de agenții anti-drog este profund coruptă, fiind folosită ca un instrument pentru distribuirea de droguri fără a putea fi detectat. George Bush a susținut mai multe războaie împotriva drogurilor decât orice alt președinte american, dar este unul din cei mai mari baroni ai drogurilor din America. Un reporter de la *San Jose Mercury News* a expus implicarea CIA în traficul de cocaină distribuită tineretului de culoare din Los Angeles. Articolul a apărut în timpul perioadei în care Bush se afla la Casa Albă și atât ziaristul cât și ziarul în care și-a publicat articolul au fost expuși ridiculizării și unor abuzuri incredibile din partea ziarelor *Establishment*-ului precum *Los Angeles Times* și *Washington Post*. Chiar și traficul de droguri ține cont de liniile genealogice, apropo. Am un prieten care mi-a descris cazul unei cunoștințe căreia i s-a oferit o slujbă de curier de droguri de către o agenție guvernamentală. Aceasta a refuzat, dar i-a întrebat pe oficiali de ce l-au ales tocmai pe el. I s-a răspuns: „Știm care este linia ta genealogică”. Omul a descoperit cu această ocazie că unul din codurile folosite era o tăietură în palmă. Dacă ești prins, le arăți autorităților semnul și acestea îți dau drumul.

Agențiile anti-drog sunt controlate de cartelurile drogurilor, iar atunci când auziți de „marile capturi de droguri”, puteți fi siguri că Frăția și-a mai eliminat un competitor sau că dorește să dea impresia că acționează. Vi se pare cumva că traficanții de droguri sunt greu de găsit? Cum se face atunci că orice puști care ajunge într-un oraș nou îi poate descoperi în mai puțin de o oră? Dacă luați droguri puternice, care dau dependență, rețineți că

nu sunteți un „rebel” și că nu „scăpați de probleme”, ci doar vă sinucideți mental, emoțional, spiritual, și în cele din urmă fizic, făcând exact ceea ce așteaptă de la dumneavoastră cei care conduc această lume. Alegerea vă aparține, dar înainte de a trece la fapte este bine să înțelegeți despre ce este vorba. În problema drogurilor nu există decât un singur câștigător, și acela nu puteți fi niciodată dumneavoastră.

Alte cărți și casete video și audio de David Icke
Nu este obligatoriu ca lucrurile să stea în acest fel

Vibrațiile adevărului

Zilele marii decizii

Vindecarea lumii

Revolta roboților

Ridicarea vălului

Și adevărul vă va face liberi

Eu sunt eu. Eu sunt liber

Întoarcerea valului - casetă video de două ore

Întoarcerea valului - două casete audio

Calea libertății - trei casete video, în total șase ore

Revelațiile Zeiței-Mamă - casetă video de două ore

Revelația - interviu de două ore cu David Icke

Cuprins

Trăim într-o lume liberă?

Introducere

Zile de cumpănă

Capitolul 1

Au aterizat marțienii?

Capitolul 2

„Nu spune nimic despre reptile”

Capitolul 3

Frăția Babiloniană

Capitolul 4

Sorii lui Dumnezeu

Capitolul 5

Cucerii de cruce

Capitolul 6

Rule Britannia

Capitolul 7

Cavalerii Soarelui

Capitolul 8

Aceeași față, o altă mască

Capitolul 9

Ținutul „celor liberi”

Ilustrații

Capitolul 10

Bani din nimic

Capitolul 11

Babilonul global

Capitolul 12

Soarele negru

Capitolul 13

Rețeaua astăzi

Capitolul 14

Aflat sub influență

Capitolul 15

Copiii lui Satan

Capitolul 16

Unde au dispărut toți copiii?

Capitolul 17

Limbajul secret

Capitolul 18

Toate forțele reginei și toți oamenii reginei

Capitolul 19

Zeița și regele

Capitolul 20

Emiterea vrăjii

Capitolul 21

Ruperea vrăjii

Bibliografie

Index

Indexul ilustrațiilor